

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမတရားတော်များ

ဓမ္မဒူတ
ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

စီစဉ်ပူဇော်သည်

ဓမ္မနူတဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမတရားတော်များ

ဓမ္မနူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

စီစဉ်ပို့ဝေသည့်

- ၁။ သြဝါဒပေးရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
- ၂။ အလကားနေရင် အလကားလူ
- ၃။ ဘဝမမေ့ တရားတွေ့
- ၄။ သာသနာ့အမွေခံ
- ၅။ မြင့်မြတ်လိုလျှင်
- ၆။ ဗိုလ်ငါးပါး လက်ကိုင်ထား
- ၇။ အဓိပတိလေးပါး လက်ကိုင်ထား
- ၈။ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား
- ၉။ သူတော်ကောင်းဆိုတာ
- ၁၀။ လူနတ်ကြည်ညိုစေချင်လျှင်
- ၁၁။ အများနဲ့နေတဲ့အခါ
- ၁၂။ ကျောင်းဆိုတာက
- ၁၃။ သူ့ကျေးဇူးကိုသိ
- ၁၄။ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်နည်း
- ၁၅။ သက်ရှည်ကျန်းမာကြောင်းတရား
- ၁၆။ ကံသုံးပါးစင်ကြယ်ရေး
- ၁၇။ တရားရတယ်ဆိုတာ
- ၁၈။ ဘေးရန်ကင်းကွာ လိုရာအောင်ကြောင်း
- ၁၉။ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
- ၂၀။ ဘယ်ကလာ ဘယ်ဆီသွားမလဲ
- ၂၁။ ဗုဒ္ဓကို စွပ်စွဲသမျှ

ဓမ္မဒူတာ အရှင်ပညာဇောတ

ဝိသိဋ္ဌဒိဃဘာဏကနှင့် သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ

အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ၊ အဂ္ဂမဟာဓမ္မကထိက ပိဋကတ္ထယပါရဂူ

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး

၏

အဆုံးအမတရားတော်များ

ဓမ္မဒူတာ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

မှ

တည်းဖြတ်ပူဇော် ထုတ်ဝေပါသည်။

ဖြန့်ချိရေး

ဆုပြည်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ်-၅၀၈/၅၁၂၊ ၂ (ခ)၊ ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို၊ ကုန်သည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်

သာသနာရေးဦးစီးဌာနညွှန်ကြားရေးမှူး
ဦးဝင်းနိုင်၏မှတ်ပုံတင်အမှတ်
၀၃၈၄၃/၀၂၄၀၅ အရပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါ
သည်။

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

ပထမအကြိမ် (၂၀၁၀၊ ဩဂုတ်လ)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဇေယျာ

ပုံနှိပ်သူ

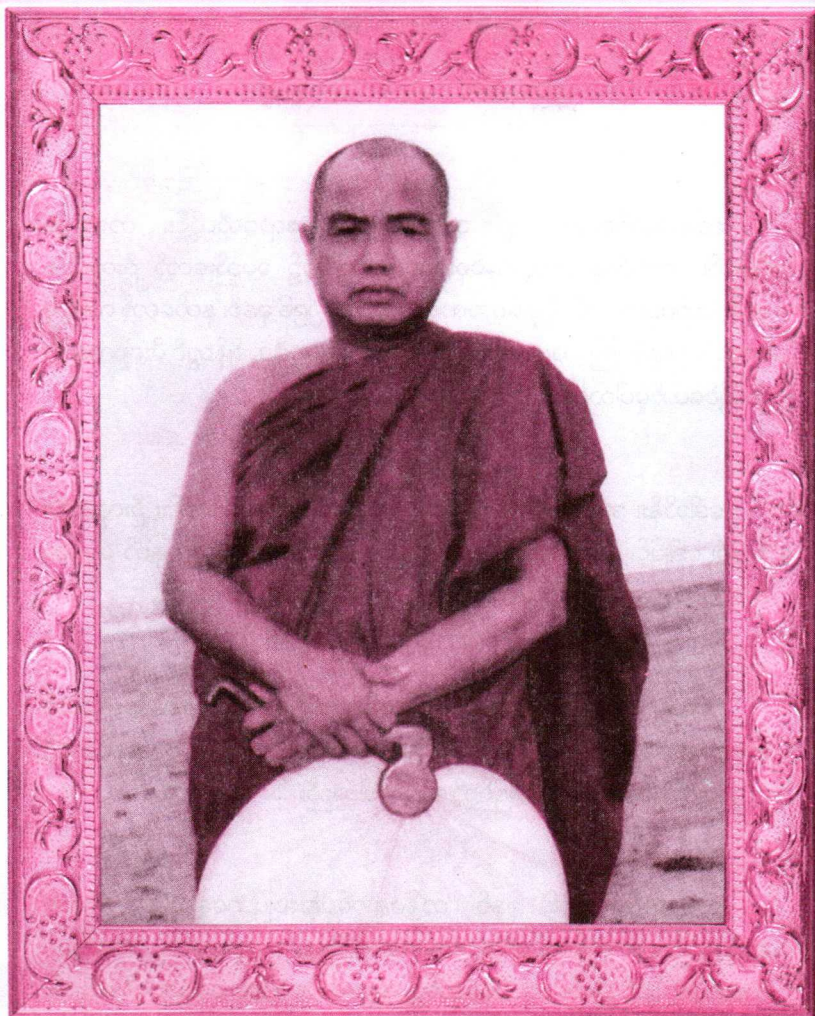
ချာလီပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် - ၁၂၊ အလုံလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ
မခင်မာရွှေ (၃၉၅) (မြ)
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂ (ခ)လွှာ၊
ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

အုပ်ရေး
တန်ဖိုး

၂၀၀၀ အုပ်
၁၅၀၀ ကျပ်

ဓမ္မနိတ အရှင်ပညာဇောတ

ပိသိဋ္ဌဒီဃဘာဏကနှင့်သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ

အဂ္ဂမဟာသန္ဓမ္မဇောတိကဇေ၊ အဂ္ဂမဟာဓမ္မကထိကပိဋကတ္ထယပါရဂူ

ဓမ္မဒူတ အရှင်ဗညာဇော

ဖွားမြင်တော်မူခြင်း

ဆရာတော်လောင်းလျာ သားရတနာကို ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဟင်္သာတမြို့နယ်၊ လက်ပံလှကျေးရွာအုပ်စု၊ ပဲခူးစုကျေးရွာ၌ ခမည်းတော် ဦးတွတ် + မယ်တော်ဒေါ်ငွေတင်တို့မှ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော် လပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၁၀း၁၅ နာရီအချိန်တွင် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်တော်မူပါသည်။

မွေးချင်းများ

ဒေါ်သိန်း၊ အရှင်သုမိတ္တာဘိဝံသ၊ ဦးသန်းမောင်၊ ဦးသောင်း၊ ဦးလှထွန်း၊ ဦးချစ်၊ ဒေါ်မြင့်၊ ဦးအုန်းမောင်ဟု မွေးချင်းရှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် ဓမ္မဒူတဆရာတော်သည် ခြောက်ယောက်မြောက် သားရတနာ ဖြစ်သည်။

ရှင်သာမဏေပြုခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၈ - ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် ရေလဲဆရာတော်အရှင်ဥတ္တမကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူလျက် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ပါသည်။

ရဟန်းဖြစ်တော်မူခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၆ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ နံနက် ၉း၁၅ နာရီအချိန်တွင် ရန်ကုန်တိုင်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရှမ်းလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာသိဒ္ဓိစာသင်တိုက်၊ ဗုဒ္ဓသိမ်တော်၌ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဇေယျဝတီကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဥတ္တမကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရွှေတောင်တန်းလမ်း၊ သင်္ဂဟပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးစံ + ဒေါ်တင်တို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ ဥပသမ္ပဒဇာတ် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

၁၃၀၈ ခုနှစ်မှ ၁၃၅၉ ခုနှစ်အထိ ၅၁ နှစ်တိုင်တိုင် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်နှစ်ရပ်သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရင်း ၁၃၅၉ ခုနှစ် ဖောမန္တဆောင်းဥတုတန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁၀) ရက် တနင်္လာနေ့၊ နံနက် ၁း၃၅ နာရီအချိန်တွင် လူ့ပြည်ငြီး၍ နတ်ထီးသို့ ခိုလှုံတော်မူပါသည်။

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏

အဆုံးအမတရားတော်များ

၁။	ဩဝါဒပေးရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်	၁၅
၂။	အလကားနေရင် အလကားလူ	၂၁
၃။	ဘဝမမေ့ တရားတွေ့	၃၁
၄။	သာသနာ့အမွေခံ	၄၁
၅။	မြင့်မြတ်လိုလျှင်	၄၉
၆။	ဗိုလ်ငါးပါး လက်ကိုင်ထား	၅၉
၇။	အဓိပတိလေးပါး လက်ကိုင်ထား	၆၈
၈။	ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား	၇၇
၉။	သူတော်ကောင်းဆိုတာ	၈၈
၁၀။	လူနတ်ကြည်ညိုစေချင်လျှင်	၉၈
၁၁။	အများနဲ့နေတဲ့အခါ	၁၀၇
၁၂။	ကျောင်းဆိုတာက	၁၁၉
၁၃။	သူ့ကျေးဇူးကိုသိ	၁၂၉
၁၄။	ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်နည်း	၁၃၈
၁၅။	သက်ရှည်ကျန်းမာကြောင်းတရား	၁၄၆
၁၆။	ကံသုံးပါးစင်ကြယ်ရေး	၁၅၇
၁၇။	တရားရတယ်ဆိုတာ	၁၆၃
၁၈။	ဘေးရန်ကင်းကွာ လိုရာအောင်ကြောင်း	၁၇၄
၁၉။	နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း	၁၈၃
၂၀။	ဘယ်ကလာ ဘယ်ဆီသွားမလဲ	၁၉၃
၂၁။	ဗုဒ္ဓကိုစွပ်စွဲသမျှ	၂၀၄

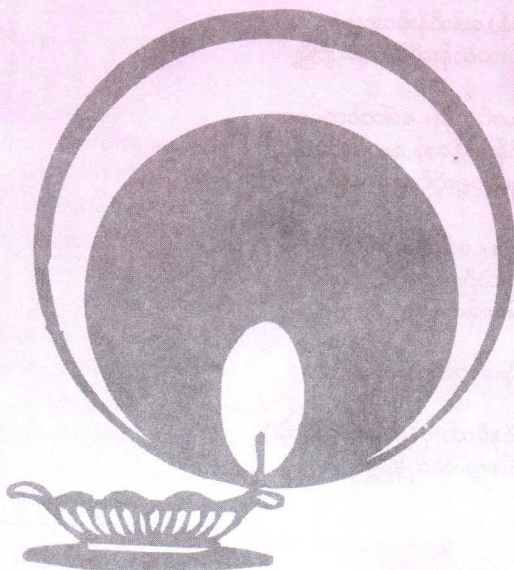
ရရှိခဲ့သော ဘွဲ့တံဆိပ်များနှင့် သာသနာရေးဆောင်ရွက်ချက်များ

- အစိုးရစာချုပ်တမ်း၌ မြန်မာဂုဏ်ထူးနှင့်တကွ အောင်မြင်ခဲ့၍ “သာသန ဇေသိရီပဝရဓမ္မာစရိယ” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်၊
- တိပိဋကဓရ ရွေးချယ်ပွဲတွင် သုတ်သုံးကျမ်းကို အထောက်အမ လွတ်ကင်း သန့်ရှင်းစွာ ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့၍ “ဗုဒ္ဓသာသန ဝိသိဋ္ဌ ဒီယ ဘာဏက” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်၊
- စေတီယင်္ဂဏစာမေးပွဲ၌ သုတ်သုံးကျမ်းကို အထောက်အမ လွတ်ကင်း သန့်ရှင်းစွာ ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့၍ “အဘိသိရီပဝရ သာသန လင်္ကာရ ဒီယနိ ကာယဓရ” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်တို့ကို ရရှိတော်မူ ခဲ့သည်။
- စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော တရားပြ လုပ်ငန်းလေးရပ်ဖြင့် အနယ် နယ် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ကာ သာသနာပြုခြင်း၊ ကျမ်းစာအုပ် ပေါင်း ၅၀ ကျော်နှင့် ဘာသာရေးဆောင်းပါးပေါင်း ၁၀၀ ကျော်တို့ ကိုလည်း ပြုစုရေးသားတော်မူခဲ့ခြင်း၊ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတကျောင်း တိုက်၊ မဏိဇေယျ သီလရှင်စာသင်တိုက်နှင့် ဓမ္မဒူတတိုက်ခွဲငါး တိုက်ကို တည်ထောင်ကာ ပရိယတ္တိသာသနာပြုခြင်းတို့ကြောင့် ၁၉၉၃ - ခုနှစ်၌ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ “အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိက ဇေ” ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းကို ခံယူရရှိပါသည်။

- ပရိယတ္တိသာသနာတော်ထွန်းကားရေးအတွက်သထုံမြို့သုဝဏ္ဏဘူမိပရိယတ္တိစာပြန်ပွဲ၌ နှစ်စဉ်အမြဲ တရားဟောသောကြောင့် သုဝဏ္ဏဘူမိပရိယတ္တိအသင်းက “အဂ္ဂမဟာ ဓမ္မကထိက ပိဋကတ္တယ ပါရဂူ” ဘွဲ့တံဆိပ် ဆပ်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းကို ခံယူရရှိပါသည်။
- ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ရွှေကျင်နိကာယသံဃနာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ၁၀နှစ်၊ သမ္ဗုတိသံဃကိုယ်စားလှယ်၊ ရွှေကျင်နိကာယ ပြည်နယ်သံဃနာယကအဖွဲ့ဝင်၊ရွှေကျင်နိကာယဂိုဏ်းလုံးဝန်ဆောင် နာယကအဖြစ်ဖြင့် သာသနာရေးဆိုင်ရာ သံဃအဖွဲ့အစည်းများ၌ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၀၃ ၀၃ ၀၃

ရည်ရွယ်ချက်

ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတ အရှင်မြတ်ပြုစုတော်မူသော ဤဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမတရား တော်များစာအုပ်ကို ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ပရိယတ်ပဋိပတ် နှစ်ရပ်သာသနာ စည်ပင်ပြန့်ပွားရေးအတွက် ရည်ရွယ်လျက် ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ်သာ ဆရာတော် ဓမ္မဒူတဒေါက်တာ အရှင်ပညိဿရ (ဓမ္မကထိကဗဟုဇနဟိတဓရ၊မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)၏ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရပဒေသာပင်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

ဤစာအုပ်အတွက် သီးသန့်အလှူရှင်များ

- ၁။ မောင်ထွန်းမင်းလတ် + မနေ့အခြည်ထူး ၂ သိန်း
မင်္ဂလာဦးအလှူ၊ သန်လျင်မြို့အလှူငွေ
- ၂။ (ဦးကံစိန်) ဒေါ်သိန်းမိသားစု ၂ သိန်း
သိန်းမင်းသင်္ကန်းဆိုင်၊ ကျုံပျော်မြို့
- ၃။ ဦးခင်မောင်ထွန်း + ဒေါ်တင်တင်ဌေး ၂ သိန်း
သား ဟိန်းသန့်ဇော်၊ မောင်သူဟန်းစိုး
သီရိရွှေစင်ရွှေဆိုင် မန္တလေးမြို့
- ၄။ ဦးသန်းဦး + ဒေါ်စန်းစန်းမော် ၂ သိန်း
သမီး မေသီဦး၊ ဝင်းလှလှအောင်
၂၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
- ၅။ မစွန်ဒဇီ၊ တောင်စွန်းက အလှူငွေ ၁ သိန်း
- ၆။ ဒေါ်ကျင်နုမိသားစု (ဟိန်းထက်စတိုး) ၁ သိန်း
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့

၂၅ နှစ်ပြည့်ပူဇော်ပွဲ နိဒါန်း

မင်္ဂလာဒုံသီလရှင်ကျောင်း(၂၅)နှစ်ပြည့် ငွေရတုသဘင်သာသနာ့ ပူဇော်ပွဲ၊ အာစရိယပူဇော်ပွဲကို ၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း(၄)ရက်နေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်လိုပါသည်။ ပူဇော်ပွဲတွင် မေဇူတဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒ များကိုစာအုပ်ရိုက်နှိပ်ကာ မွေဒါနပြုလိုပါသောကြောင့် ဩဝါဒတရားတော်များ စာအုပ်ကိုလည်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးပါရန် မင်္ဂလာဒုံသီလရှင် ကျောင်း၏ နာယကဆရာကြီး ဒေါ်သုခေသီက လျှောက်ထားလာပါသည်။

မကြာခင်တွင်ဒေါ်မူမူသွယ်အထပြု(ငြိမ်း)၊ သထုံမြို့က တရားတိမ်ခွေများမှ စာမူကြမ်းကူးထားသော တရားတော်စာအုပ်များ ရောက်လာပါသည်။ စာမူကြမ်းတရားတော်များကို အသေအချာ ဖတ်ကြည့်သောအခါ ဆရာ တော်ကြီးလွန်တော်မူမည့် ၁၃၅၉ ခုနှစ် ဝါတွင်းတွင် တပည့်ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သီလရှင်တို့ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ အပတ်စဉ်ဆုံးမထားသော ဩဝါဒများက အများစုဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

စာမူကြမ်းကို အစအဆုံး တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီးနောက် ကွန်ပျူတာ ရိုက်ပြီးမှ ပြင်ဆင်အချောသပ်မည်ဟု မဆွေဆွေဦး(ရန်ကုန်)ထံသို့ ပေးပို့ ကာ ကွန်ပျူတာရိုက်ပေးပါရန် တာဝန်ခွဲဝေပေးလိုက်ပါသည်။ မဆွေဆွေဦး တာဝန်ယူကာ ကွန်ပျူတာရိုက်ခိုင်းပြီး စာမူပြန်ရောက်လာသော်လည်း တရား ပွဲများ၊ တရားစခန်းများနှင့် မအားလပ်အောင်ဖြစ်နေသောကြောင့် တော်ရုံ နှင့် ပြန်မဖတ်ဖြစ်ဘဲ ကွန်ပျူတာထဲတွင်သာ သောင်တင်နေပါသည်။

အချိန်လည်းရသေးသည်။ သိပ်လည်းပြင်ဆင်စရာမရှိ။ ဆရာတော် ကြီးဆုံးမမိန့်ကြားသည့်အတိုင်း စကားလုံးအသုံးအနှုန်း၊ လေသံကအစမူရင်း အရသာပေါ်အောင်ထားရှိမည်။ ဖတ်၍ချောမောရုံ ထပ်နေသည်များကို ပယ် နုတ်ရုံသာ ပြင်ဆင်ရေးသားမည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ခပ်အေးအေးထားကာ အချိန်ဆွဲရင်းဆွဲရင်းနှင့် ကဆုန်လကုန်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ နယုန် လဆန်း(၁)ရက် ကျိုက်ထီးရိုးစခန်းသို့ ရောက်မှပင် နောက်ထပ်တစ်ခါ အသေအချာ ပြန်လည်ဖတ်ရှုဖြစ်တော့သည်။ ဖတ်လိုက်ရေးလိုက်ဖြင့် ကျိုက် ထီးရိုးတရားစခန်းအပြီးတွင် ပြီးသလောက်ရှိသွားပါသည်။

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒတရားတော်များသည် မဏိဇေယျူ
ကျောင်းတိုက်၏ အသက်သွေးကြောပင်ဖြစ်သည်။ ဓမ္မဒူတတောရကျောင်း
တိုက်ကြီးနှင့် မဏိဇေယျူကျောင်းကို ဆရာတော်ကြီးတည်ထောင်ရာတွင်
အဆုံးအမဩဝါဒများစွာနှင့် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုက ပိုလွန်မည်
မထင်ပါ။ ဆရာတော်ကြီး ဓမ္မခရီးများက ပြန်ရောက်သည်နှင့် သံဃာတော်
များကို ဩဝါဒပေးလေ့ရှိသလို သီလရှင်ဆရာလေးများကိုလည်း ဩဝါဒပေး
လေ့ရှိပါသည်။ ဝါတွင်းကာလ အဖိတ်နေ့တိုင်းတွင်လည်း သီလရှင်များကို
သီးသန့်ဩဝါဒပေးပါသေးသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမဩဝါဒများ
ကြောင့်ပင် ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက်ကြီးနှင့် မဏိဇေယျူကျောင်းဟူ၍
သာသနာတော်တွင် ထင်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီးသည် မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ တောင်စွန်း
ကျေးရွာတွင်ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက်ကို ၁၃၄၀ ပြည့်နှစ်၊ နယုန်လပြည့်နေ့
တွင် စတင်တည်ထောင်တော် မူခဲ့ပြီး ၊ ၁၃၄၇ ခုနှစ်၊ ဒုတိယ ဝါဆိုလဆန်း
(၄) ရက်နေ့တွင် မဏိဇေယျူသီလရှင်ကျောင်းကို စတင်တည်ထောင်
တော်မူခဲ့ပါသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ ဆရာတော်ကြီး တရားပြသော
တရားစခန်းများတွင် တရားကျင့်ကြသော တပည့်အမျိုးသမီးယောဂီများကို
ဥဲ့ညာသနားသောအားဖြင့် သာသနာ့ဘောင်တွင်းနေထိုင်ကာ စာလည်းသင်
တရားလည်းကျင့်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ကာ တည်ထောင်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မဏိဇေယျူကျောင်းသည် ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်
တည်ရှိကာ သရက်ပင်၊ မရမ်းပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ ကနစိုးပင်၊ ဒူးရင်းပင်၊ မင်းကွတ်ပင်
စသောအပင်ကြီးများ၊ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ နာနတ်ပင်စသော သီးပင်
စားပင်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိရုံမက အရိပ်အာဝါသလည်းပြည့်စုံသည်။ ညီညာ
ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်လည်းရှိသည့် ၄ ဧကခန့် ကျယ်ဝန်းသော ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းဟောင်း တစ်ကျောင်းဖြစ်သည်။ မူလဆရာတော်ကြီးနှစ်ဆက် လွန်ပြီး
နောက် ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏ တူအရင်းဖြစ်သူ အရှင်ဉာဏိကအား လွှဲအပ်
ခဲ့ကြပြီး အရှင်ဉာဏိကမှတစ်ဆင့် ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီးအား ပြန်လည်လှူ
ဒါနီးထားခဲ့သော ကျောင်းနေရာဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းစတင် တည်ထောင်သောအချိန်တွင် ၁။ ဒေါ်သုခေသီ ၂။ မသုမနာ
၃။ မကုလမဏိ ၄။ မဓမ္မနန္ဒီ ၅။ မသန္တာ ၆။ မစန္ဒောဒယာ ၇။ မခေသီ

၈။ မပုဏ္ဏမိတို့ သီလရှင် (၈)ပါးသီတင်းသုံးရန် ဘောင်ထန်းမိုး သစ်သား ကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကျောင်း အဟောင်းတစ်လုံးသာ ရှိပါသည်။

ဘူမိနက်သန် အောင်မြေမှန်သော မဏိဇေယျကျောင်းသည် တည်ထောင်ပြီးနောက် မကြာသောကာလအတွင်းမှာပင် တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်စည်ကားလာပါသည်။ သီလရှင်ဆရာလေးများ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အရေအတွက်များလာသလို ဆရာတော်ကြီး အမြဲမပြတ်ဆုံးမနေသော ဩဝါဒများကြောင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အရည်အချင်းများလည်း တိုးတက်လာကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း စတင်တည်ထောင်သည့်အချိန်မှ ဘဝနတ်ကျောင်းစံပြောင်းတော်မူမည့် လပိုင်းအလိုအထိ နေရေးထိုင်ရေး၊ ကျန်းမာရေးမှအစ အသေးစိတ်ပင် လိုအပ်သမျှကို အဆုံးအမပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ သွားတတ်လာတတ်၊ နေတတ်ထိုင်တတ်၊ ကျင့်တတ်ကြံတတ်စေရန် မြွင်းမချန် နည်းပေးလမ်းပြဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။ အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ကာ သွန်သင်ညွှန်ပြဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

သာသနာတော်ကို ချစ်မြတ်နိုးကာ စစ်မှန်သော သဒ္ဓါတရားများနှင့် ဝင်ရောက်လာကြသူများပီပီ အဆုံးအမကောင်းရကြသော ဆရာလေးများသည် ပညာအရည်အချင်းသာမက အနေအထိုင်တွင်ပင် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ကောင်းသတင်း ကျော်ကြပါသည်။ ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက်ရှိ စာချဘုန်းတော်ကြီးများထံတွင် စာပေသင်ယူကြသော သီလရှင်ဆရာလေးများသည် အထူးပင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည့်အတွက် စာသင်သားရဟန်း၊ သာမဏေများနှင့်အပြိုင် စာလိုက်နိုင်ကြသည်။ လစဉ်အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲများတွင် အဆင့်အတန်း မနိဋ့်ကျအောင် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမအတိုင်း သင်လည်းသင်၊ ကျင့်လည်းကျင့်ကြသော ဆရာလေးများသည် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်အဆင့်သာမက နိုင်ငံတော်အစိုးရမှကျင်းပသော ပထမပြန် စာမေးပွဲများတွင် တစ်နိုင်ငံလုံး ပထမအဆင့်ဖြင့် နှစ်စဉ်လိုလိုပင် အောင်မြင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ခဲ့ကြသူများမှာ -

၁။	၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်	မသစ္စဝါဒီ	ပထမငယ်တန်း	ပထမ
၂။	၁၃၅၁ ပြည့်နှစ်	မအတုလဉာဏီ	အခြေပြုမူလတန်း	ပထမ
၃။	၁၃၅၂ ပြည့်နှစ်	မကဉ္စနာ	ပထမငယ်တန်း	ပထမ
၄။	၁၃၅၂ ပြည့်နှစ်	မဂူပသန္တာ	ပထမလတ်တန်း	ပထမ
၅။	၁၃၅၃ ပြည့်နှစ်	မကေဝလီ	ပထမလတ်တန်း	ပထမ
၆။	၁၃၅၃ ပြည့်နှစ်	မသစ္စဝါဒီ	ပထမကြီးတန်း	ပထမ
၇။	၁၃၅၄ ပြည့်နှစ်	မဂူပသန္တာ	ပထမကြီးတန်း	ပထမ
၈။	၁၃၅၅ ပြည့်နှစ်	မခေမကံရာ	အခြေပြုမူလတန်း	ပထမ
၉။	၁၃၅၅ ပြည့်နှစ်	မဂူပသန္တာ	ဓမ္မာစရိယတန်း	ပထမ
၁၀။	၁၃၅၇ ပြည့်နှစ်	မကုသလနန္ဒီ	ပထမလတ်တန်း	ပထမ
၁၁။	၁၃၅၇ ပြည့်နှစ်	မဝိလာသီ	ပထမငယ်တန်း	ပထမ
၁၂။	၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်	မခေမာစာရီ	ပထမကြီးတန်း	ပထမ
၁၃။	၁၃၆၂ ပြည့်နှစ်	မရူပဝတီ	ပထမလတ်တန်း	ပထမ
၁၄။	၁၃၆၂ ပြည့်နှစ်	မရူပဝတီ	ပထမကြီးတန်း	ပထမ
၁၅။	၁၃၆၂ ပြည့်နှစ်	မဆေကဝတီ	ပထမငယ်တန်း	ပထမ
၁၆။	၁၃၆၈ ပြည့်နှစ်	မဓမ္မနန္ဒာ	ပထမလတ်တန်း	ပထမ

တို့ဖြစ်ပါသည်။

မူလစတင်သီတင်းသုံးရာ ၁၃၄၇ ခုနှစ်တွင် သီလရှင် (၈)ပါး သီတင်းသုံးရန် တောင်ထန်းမိုး သစ်သားကျောင်းလေးနှင့်သာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျပ်ကျပ် တည်းတည်းရှိခဲ့ကြသော်လည်း ၂၅နှစ်တာ ကာလအတွင်းတွင် ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ အရည်အချင်းများတိုးတက်လာသလို ကြည်ညိုလေးစားသူ ဒကာ ဒကာမတို့၏ လှူဒါန်းမှုကြောင့် နေထိုင်စရာ အဆောက်အအုံများလည်း များစွာ တိုးတက်လာပါသည်။

၁။ ၁၃၅၅ ခုနှစ် သီလရှင်များစုပေါင်းသီတင်းသုံးရန် ရန်ကုန်မြို့နေ ဒေါ်သန်းတင်နှင့် ညီအစ်မများက တိုက်ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်၊

၂။ ၁၃၅၅ ခုနှစ်တွင် တောင်စွန်းမြို့နေ ဦးတိတ်ရန်း + ဒေါ်ကြုံမိုးသားစုမှ သီလရှင် နှစ်ပါးသီတင်းသုံးရန် တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊

၃။ ၁၃၅၈ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးမြို့နေ ကြီးကြီးအုံးနှင့် မောင်နှမများက သီလရှင် လေးပါးသီတင်းသုံးရန် ဓမ္မဝိဟာရီအမည်ရှိ တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊

၄။ ၁၃၅၉ ခုနှစ် သီလရှင်များစုပေါင်းသီတင်းသုံးရန် ရန်ကုန်မြို့နေ ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း ညီအစ်မများနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေများက သီလ ရှင်၅ပါး သီတင်းသုံးရန်နန်းဒေဝီအမည်ရှိ တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊

၅။ ၁၃၅၉ ခုနှစ်တွင် ဒကာဒကာမများစုပေါင်း၍ နာယကဆရာကြီး ဒေါ်ပညေသီ သီတင်းသုံးရန် သစ်သားကျောင်းဆောင်၊

၆။ ၁၃၅၉ ခုနှစ်တွင်ပင် ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးမောင်မောင်မြင့် + ဒေါ်စန်းညွန့်ဝေ၊ ဦးခင်မောင်ထွန်း + ဒေါ်စန်းမြင့်ဝေ မိသားစုတို့မှ တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း

၇။ ဆရာတော်ဘုရားလွန်တော်မူပြီးနောက် ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရန်ကုန် မြို့နေ ဦးဇော်လင်း + ဒေါ်တင်တင်ချိုတို့က ဆွမ်းချက်ဆောင်နှင့်တွဲလျက် ဆွမ်းစားကျောင်းတစ်ဆောင်၊

၈။ ၁၃၆၂ ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးမောင်ချို + ဒေါ်ခင်အုန်းချိုမိသားစုတို့က ဓမ္မာရာမအမည်ရှိ တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊

၉။ ၁၃၆၇ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးဇော်လင်း + ဒေါ်တင်တင်ချိုတို့က စာချ တန်းဆရာလေးများ သီးသန့်သီတင်းသုံးရန် ဝိဇယဘေရီအမည်ရှိ နှစ်ထပ် တိုက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊

၁၀။ ၁၃၆၉ခုနှစ်တွင် ရေးမြို့နယ်၊ အစင်ကျေးရွာမှ ဦးထွန်းရွှေ (ခ)ကိုစု + ဒေါ်စန်းယုမော်(ခ)မငယ်မိသားစုမှ စာသင်စာချရန်နှင့် ကွန်ပျူတာခန်းထားရန် တိုက်ကျောင်းများတိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးလွန်တော်မူသည့်နောက်ပိုင်း တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရ ကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်များ၏ ဩဝါဒကိုခံယူကာမဏိဇေယျ ကျောင်းရှိ သီလရှင်ဆရာလေးများကို မိသားစုအရင်းအချာသဖွယ် စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အနစ်နာအပြည့်ဖြင့် စီမံအုပ်ချုပ်လျက်ရှိကြသော နာယက ဆရာကြီးများမှာ ၁။ ဒေါ်ပညေသီ ၂။ ဒေါ်ဝဇီရာ ၃။ ဒေါ်သုခေသီ ၄။ ဒေါ်ဇေယသီ တို့ဖြစ်ပြီး စာချဆရာလေးများဖြစ်ကြသော ၁။ ဒေါ်ကဉ္စနာ ၂။ ဒေါ်ပရမေသီ ၃။ ဒေါ်သီတလာတို့က သီလရှင်များ ပရိယတ္တိပညာရေးအတွက် ပိုင်းဝန်း ကူညီကာ စာပေပို့ချပေးလျက်ရှိပါသည်။

ယခုနှစ်မကီဇေယျကျောင်းတိုက်တွင် စာချတန်း ၃၀ ပါး၊ ပထမ ကြီးတန်း ၁၅ ပါး၊ ပထမလတ်တန်း ၁၂ ပါး၊ ပထမငယ်တန်း ၉ ပါး၊ မူလတန်း ၆ ပါးသီတင်းသုံးကာ ဆရာတော်ကြီးမရှိတော့သော်လည်း ရှိနေသည့် အတိုင်း အဆုံးအမများကို လိုက်နာခံယူကာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိနေသည်မှာ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း သီလရှင်သာသနာအတွက် အားတက် စရာပင်ဖြစ်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား အာနန္ဒာ သင်မစိုးရိမ်နဲ့၊ မပူဆွေးနဲ့၊ မငိုကြွေးနဲ့၊ သင် ငါဘုရားအပေါ်မှာ (၂၅)နှစ်တိုင်တိုင် အလုပ် အကျွေးပြုခဲ့တဲ့ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်တွေက အချည်းနှီးမဖြစ်ဘူး။ အကျိုးပေး လိမ့်မည်။ ငါဘုရားမရှိသော်လည်း ငါဘုရားရှင် (၄၅)နှစ်တိုင်တိုင် ဟော ကြားခဲ့တဲ့ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာစတဲ့ ဓမ္မဝိနယတို့သည်ပင်လျှင် ငါဘုရား မရှိတဲ့အခါမှာ သင်တို့ရဲ့ ဆရာဘုရား ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟူ၍မိန့်ကြားတော်မူပုံကို ဆရာတော်ကြီးဩဝါဒပေးစဉ်က ပြောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း အဆုံးအမများကို ဆရာထားကာ နေထိုင်ကျင့်သုံးသွားလျှင် အစဉ်သဖြင့်တိုးတက်နေသော သီလရှင်များသာဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။

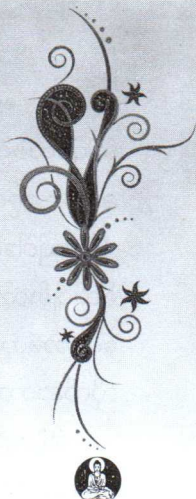
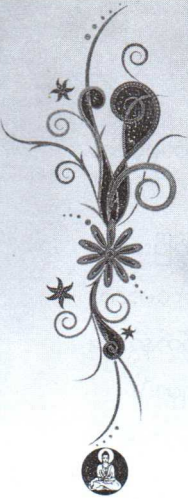
ဆရာတော်ကြီးလွန်တော်မူသွားသော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏အဆုံး အမများက ဆရာတော်ကြီးကိုယ်စား မိမိတို့ကို အမြဲမပြတ်ဆုံးမနေသည်ဟု ဓမ္မအမွေခံယူကာ ကြိုးစားလိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ
(ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)
ဓမ္မဒူတတောရသာသနာရိပ်သာ၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ပဲခူးမြို့။

ဖုန်း-၀၉-၅၁၀ ၄၆၆၉၊ ၀၉-၈၆၅ ၁၀၉၉

www.dhammadutabago.net

၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်ကျော်(၈)ရက်

၁။ သြဝါဒပေးရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်

သြဝါဒ သြဝါဒနဲ့ ပြောသာပြောတယ်။ သြဝါဒလိုက်နာတဲ့လူ အင်မတန် ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုက်နာလိုသူတွေအတွက် သြဝါဒပေးရတယ်။ အဲဒီ သြဝါဒပေးတယ်ဆိုတာ ခုမှ အဆန်းထွင်ဖြစ်ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆုံးမသြဝါဒ မည်သည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ သာဝက၊ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ရဲ့ အနွယ်အဆက်ပဲ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်ဆိုတာ သြဝါဒတွေပဲ။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း သူတို့ဉာဏ်နဲ့ သူတို့သြဝါဒပေးတာပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့က ဗုဒ္ဓသာဝကပဲ။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က ဗုဒ္ဓရဲ့ သြဝါဒကိုလိုက်နာလို့ ကိုယ်တိုင် အကျိုးများရရှိပြီး၊ ပြန်ပြီးတော့ သြဝါဒပေးရတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော် တွေလည်းအလောင်းတော်ဘဝက မိမိရဲ့လက်အောက်ငယ်သားတွေကို သြဝါဒ ပေးရတယ်။

အဲဒီသြဝါဒဆိုတာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ဗုဒ္ဓသာဝက၊ ဘုရား အလောင်းတို့ရဲ့ အနွယ် အဆက်ပဲ။ ဒီသြဝါဒကို မလိမ္မာသူ မိုက်သူတွေက မခံ ယူကြဘူး။ သြဝါဒပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကျိုးကို လိုလား၍ပေးခြင်းကြောင့်

၁၆ ● ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘူး။ သြဝါဒကိုမလိုက်နာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာမလိုက်နာတဲ့ အတွက်ကြောင့် အပြစ်တွေဖြစ်တာ။

သြဝါဒပေးတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ လွတ်မြောက်ပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာရရေးအကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီးပေးတာ။ အချည်းနှီး အလဟဿာပေးတာမဟုတ်ဘူး။ မလိုက်နာချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကြံဖန်အပြစ်ရှာပြီး မလိုက်နာဘူး။ လိုက်နာတာ၊ မလိုက်နာတာကိုထားပြီး သြဝါဒပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပေးရမှာပဲ။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေးတုန်းကရသေ့နှစ်ပါး ဂန္ဓာရ ရသေ့နဲ့ ဝိဒေဟ ရသေ့ရှိတယ်။ ဒီရသေ့နှစ်ပါး မင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်ပြီး ရသေ့ပြုတယ်။ သူတို့ နှစ်ဦးတစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်မေး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေး။ မြင်ဖူးသလားဆို မမြင်ဖူးဘူး။

နောက်ပိုင်း ဂန္ဓာရရသေ့က မင်းစည်းစိမ်စွန့်ပြီး ရသေ့ဝတ်သွားမှ ဝိဒေဟမင်းကမေးတော့၊ မင်းစည်းစိမ်စွန့်သွားပြီဆိုတော့ “မင်းစည်းစိမ်စွန့်ပြီး ရသေ့ဝတ်တာ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့အမှုဖြစ်ရမယ်၊ ငါလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းထုံးနှလုံးမှုပြီး မင်းစည်းစိမ်စွန့်ပြီး ဝတ်တော့မယ်” ဆိုပြီးဝတ်တယ်။

ရသေ့ဝတ်ပြီး ဟိမဝန္တာတောထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်နေရာနဲ့ မဆုံကြဘူး၊ တော်ကြာတော့ ဆုံမိကြပြီး စကားပြောရင်းနဲ့ သိသွားတော့ “အသင်က ဂန္ဓာရမင်း” “ဟုတ်တယ်” “အသင်က ဝိဒေဟမင်း” “ဟုတ်တယ်” ဆိုပြီး ဘယ်လိုရသေ့ပြုလဲဆိုတော့မှ ဂန္ဓာရမင်းကလည်း သူရသေ့ပြုရခြင်းအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဝိဒေဟမင်းကတော့ အသင်ရသေ့ပြုတာကို အကြောင်းပြုပြီး မင်းစည်းစိမ်စွန့်ပြီး လုပ်တဲ့အလုပ်က သာမန်မဟုတ်ဘဲ၊ မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး လိုက်ဝတ်တာလို့ပြောတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြတယ်။ ဂန္ဓာရရသေ့ကဆရာ၊ ဝိဒေဟရသေ့က တပည့်ပေါ့။

တပည့်က ဆရာအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်တယ်။ ဆရာကလည်း တပည့်အပေါ်ဆုံးမသြဝါဒပေးပြီးနေကြတယ်။ ဟိမဝန္တာတောထဲမှာ ဆောင်းလေးလ၊ နွေလေးလမှာ မျှတတယ်။ မိုးလေးလက မမျှတဘူး။ မိုး

တွေအင်မတန်ရွာတယ်။ တောထဲမှာ ချဉ်ဆားမှီဝဲရတာ ခဲယဉ်းတယ်။ အထူး သဖြင့် ဆားမှီဝဲရဖို့ခက်တယ်။ ဆားမမှီဝဲရရင် ဒူးကြီးလာပြီး အားမရှိဘူး။ မိုးက အင်မတန်အေးတာကတစ်ကြောင်း၊ ရှစ်လတိုင်တိုင် ဆားမစားရတာက တစ်ကြောင်း ချဉ်ဆားမှီဝဲရခြင်းအကျိုးငှာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ ပစ္စန္တရစ် အရပ် တောရွာထဲမှာ ဆွမ်းခံလှည့်ကြတယ်။

ရွာဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဆားပါသလို တစ်ခါတစ်ခါလည်း မပါဘူး။ တစ် နေ့တော့ ဆားအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ပါလာတယ်။ ဂန္ဓာရရသေ့က စားပြီးစွန့်တယ်။ ဘာမျှချန်မထားဘူး။ ဝိဒေဟရသေ့က စားပြီး ဆားကျတော့ ရခဲတယ်ဆိုပြီး တဲခေါင်မှာ ထိုးထားတယ်။ ဆားမရှိတဲ့အခါ စားဖို့ဆိုပြီးထားတာ။ တစ်နေ့တော့ ဆားမပါတော့ ရသေ့က သူခေါင်မိုးမှာထိုးထားတဲ့ ဆားကို ယူပေးတယ်။ “ဒီနေ့ မြို့ထဲသွားတာ ဆားမပါပါလား” လို့မေးတော့၊ “ဟုတ်တယ်မပါဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့က ပိုလို့ထားထားတာ” လို့ပြောတယ်။ ဂန္ဓာရရသေ့က ဝိဒေဟရသေ့ကို “ကြည့် စမ်း၊ သင်ဟာ တိုင်းပြည်ကြီးကိုစွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးတော့မှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆားလေးကို သိမ်းထားရမလား” ဆိုပြီး ဩဝါဒပေးတယ်။

“သိမ်းဆည်းတာက ရသေ့ရဟန်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်ကို တောင်စွန့်နိုင်ပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆားကလေးကို မစွန့်နိုင်ဘူးလား” လို့ဆုံးမတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဆုံးအမပဲ။ မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆို ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဆုံးမဩဝါဒလို့ထင်မှာ။ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဩဝါဒပဲ။

ခုလည်း ဒီလိုပဲ။ ဘုန်းကြီး ရဟန်း သာမဏေ သီလရှင်တွေ ဝတ်လာကြ တယ်။ မိမိတို့က အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်လောကက လူရဲ့ကာမဂုဏ်၊ ကိလေသာတွေကို စွန့်နိုင်ပါလျက်နဲ့ ဘာမဟုတ်တာတွေကို မစွန့်နိုင်ဘဲ၊ ကဲ့ ထား၊ ဝှက်ထားတာတို့ရှိတတ်တယ်။

အဲဒါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တွေးကြည့်ရင် အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတယ်။ အခုလည်း ဝိဒေဟရသေ့ကို ဆုံးမတာ မှန်ကန်သောအဆုံးအမပါပဲ။ သို့သော် သူကမခံနိုင်ဘူး။ ဘာပြန်ပြောလဲဆိုရင် “အရှင်ဘုရားလည်း အလကားပါပဲ။ အရှင်ဘုရားနဲ့ နေရတာ အလကားပဲ၊ အရှင်ဘုရားလည်း တိုင်းပြည်စွန့်ပြီး ရသေ့ဝတ်တာ ဘာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို ဆုံးမနေသလဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ သူကမကျေနပ်ဘူး။

၁၈ ❁ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

“အေး၊ ဆုံးမတာက လူတွေကို ဆုံးမတာ ဆုံးမရကျိုးမနပ်ဘူးတဲ့။ သင်ကို တော့ ငါဆုံးမရမှာပဲ။ ဆုံးမတာ ခံယူချင်နေ၊ မခံယူချင်နေ ဆုံးမရမှာပဲ။ ဆုံးမခြင်းဖြင့် ငါ့မှာအကျိုးရှိတယ်” ဆိုပြီး အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ပေါ့လေ။ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓိ အလောင်းတော်တို့ရဲ့ထုံးကို နှလုံးမူပြီး ဆုံးမတော့မှ ဝိဒေဟ ရသေ့ သဘောပေါက်ပြီး “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မှားပါတယ်” လို့ တောင်း ပန်တယ်။

အမှန်က အပြစ်ကိုပြပြီးဆုံးမရင် ရွှေအိုးပြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထက်တောင် ကျေးဇူး တင်ရမှာ။ ရွှေအိုးရပြီး ကိုယ်သုံးရတာက တစ်ဘဝပဲ။ ဒီရွှေအိုးခွဲလမ်းပြီးသေရင် အပါယ်တောင်ကျသေးတယ်။ အပြစ်ကိုပြပြီး ဆုံးမလို့ ဒီအပြစ်ကို ဖယ်ထားရင်၊ ဒီဘဝမှာလည်းချမ်းသာ၊ နောက်ဘဝမှာလည်းချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာလို့ခေါ်တဲ့ ချမ်းသာကိုလည်းရမှာပဲ။ မိမိအပြစ်ကို မမြင်ဘဲ၊ အပြစ်ကိုလည်း မပြင်နိုင်ဘဲ အမျိုးမျိုး ရှောင်လွှဲနေရင် ဆုံးမမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က မဆုံးမတော့ဘူး။

ကိုယ်လည်း အပြစ်ကို မပြင်ရင်၊ မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်းအခြွေအရံမဲ့ပြီး နာမည်ဂုဏ်တွေပျက်ပြီး ကျော်စောမှုကင်းပြီး တမလွန်ဘဝမှာလည်း အပါယ် ငရဲကျ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်နဲ့လွဲမယ်။ အပြစ်ကို ပြောပြဆုံးမတဲ့အခါ အဲဒီအပြစ်ကို ဖယ် ထုတ်လိုက်ရင် ဒီဘဝလည်းကောင်း၊ အရှည်လည်းကောင်း၊ အပါယ်လေးဘုံ လွတ်ပြီး နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တယ်။

ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတွေက ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးရတာပဲ။ လိုက်နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အဆုံးအမတွေဟာအင်မတန်တန်ဖိုးရှိတယ်တဲ့။ အဆုံးအမစကားတစ်လုံးက မျက်မှောက်ဘဝမှာသူဌေးသူကြွယ် ပညာရှင်၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိရှင်ကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ အဆုံးအမကောင်းမရရင် ရာထူးစည်းစိမ်ပြုတ်နိုင်တယ်။ တရားဓမ္မတွေလည်း ယုတ်လျော့နိုင်တယ်။

ဒါကြောင့်အဆုံးအမစကားတစ်လုံးက အသုံးချတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အဘက်ဘက်က တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာကြီးပဲ။ အသုံးမချတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ခုနပြောသလို ဆားလေးတစ်လျှက်မျှ အသုံးမကျ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဆုံးအမတွေကို မိမိတို့နားထောင်ပြီးတော့ နားထောင်ကာမတ္တ

မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ ကိုယ်တိုင် ဒီအဆုံးအမတွေရဲ့တန်ဖိုးကို သိလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီအဆုံးအမကို ပေးနေတာ။

အဆုံးအမဩဝါဒ မရတာနဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကွာလဲဆိုရင် မိုးနဲ့မြေ ကြီး ကွာသလောက်၊ သမုဒ္ဒရာရဲ့ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ ဒီဘက်ကမ်းကွာသလောက် ကွာတယ်။ အဆုံးအမကောင်းတစ်ခုရရင် လူ့ဘဝမှာ လုံးဝအပြောင်းအလဲဖြစ် သွားတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းအလျာတွေ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်သွား တယ်ဆိုတာ အဆင့်ဆင့် ဩဝါဒတွေရလို့၊ “ဒီလိုကျင့်ကြံနေရတာပါလား” ဆိုပြီး အဆုံးအမ အကျင့်အကြံတွေကို လိုက်နာကျင့်ကြံလို့ ဗုဒ္ဓ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့က ပြန်ပြီးတော့ ဆုံးမ ဩဝါဒပေး၊ မိမိတို့က လိုက်နာကျင့်သုံးရင် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါရောက်တဲ့နေရာ ဌာနကိုရောက်မှာပဲ။

အဲဒါကိုယ့်လမ်းစဉ် မပျောက်စေဘဲ၊ ငါတို့က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရဟန်းသီလရှင်လောကထဲကို ဝင်လာတာလဲဆိုတာကိုသဘောပေါက်ပြီး မိမိရည်ရွယ်ချက်လမ်းစဉ် မမေ့မပျောက် လျှောက်လှမ်းရမယ်။ လမ်းကြောင်း ပျောက်ရင် အမှားတွေပြုမယ်၊ ပြောမယ်၊ ကြံမယ်။ ဒါဆိုရဟန်း၊ သီလရှင်ဘဝမှာ မပျော်တော့ဘူး။ မပျော်ဘူးဆိုရင် အမျိုးမျိုးဆင်ခြေပြပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပြော မယ်၊ ကြံမယ်စသဖြင့် အဆုံးကျတော့ ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝ၊ သီလရှင်ဘဝက လျှော့ကျသွားမယ်။ နောက်ဆုံး လူ့ဘောင်လူ့ဌာနကိုပဲ ပြန်ရောက်ကြတာပဲ။

မိမိတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း လူ့ဘောင်လောကက အပါယ်နဲ့ နီးတယ်။ ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝ၊ သီလရှင်ဘဝမှာ ယူတတ်ရင်တကယ်အမြတ်စားချမ်းသာ၊ အမြတ် စားကုသိုလ်ရတယ်။ ရှင်ရဟန်း၊ သီလရှင်ဘဝက ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတယ် ပြောပါစေ။ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝနဲ့ မလဲနိုင်အောင် ကိုယ့်မှာဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေဖြစ်နေတာပဲ။

ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့တွက်ရင် မိမိတို့ဘဝက အင်မတန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဘဝလို့ သဘောပေါက်။ ဒီလိုသဘောမပေါက်ဘဲ သူများနေထိုင်တာကို ကြည့် ပြီးတော့ လူ့လောကလူ့ဘဝရဲ့အပေါ်ယံအပြင်ပန်း၊ ပြည်စုံမှုကိုကြည့်ပြီး သာယာ

၂၀ ● ဓမ္မဒူတသရဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မက်မောရင် သကာအိုးမှာ ပုရွက်ဆိတ်များ နစ်မွန်းသေသလို မိမိတို့ဘဝက နစ်မွန်းသွားမှာပဲ။

မိမိတို့ဘဝက ပဒေသာပင်လိုရထားပြီးတော့မှ အသုံးမချတတ်ဘူး ဆိုရင် မိမိတို့ထက် ဖျင်းတဲ့ မိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှိတော့ဘူးလို့ သိပြီး၊ ကိုယ့်ဘဝအရ တော်ပုံ၊ အရတော်မှန်းသိပြီးတော့မှ ကြိုးစားပြီး အရတော်အောင် ကြိုးစားကျင့် ကြံကြသဖြင့် မိမိတို့ရောက်လိုရလိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ပန်းတိုင်သို့ ချမ်းသာစွာ ရောက် နိုင်ကြပါစေ။

၂။ အလကားနေရင် အလကားလူ

အခု ဝါဆိုဦးအနေနဲ့ “အလကားနေ၊ အလကားလူ” ဆိုတာကို ဩဝါဒပေးချင်တယ်။ အလကားနေရင်၊ အဲဒီလူဟာ အလကားလူပဲ။ အဲဒီစကားကို အမြဲကြားအောင် နှုတ်ကလည်း အမြဲဆိုပြီး အလကားမနေနဲ့။ အလကားနေရင် ငါအလကားလူဖြစ်သွားပြီ။ ဒါဆို ဘယ်သူမျှ အသုံးမချဘူး။ အသုံးကျမှ အသုံးချတယ်။ ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ အသုံးမချရလို့၊ အသုံးကျတဲ့အတွက် တော်တယ်လို့ပြောတယ်။ အလကားလူကို ဘယ်သူမျှ အသုံးမချဘူး။

ဒါကြောင့် ငါသည်အလကားလူလား၊ အသုံးမကျတဲ့လူလားဆိုပြီး အမြဲ တမ်းစစ်ဆေး။ သာသနာရေး၊ လောကရေး၊ ပစ္စည်းရေး၊ ရာထူးအာဏာ ဘုန်းတန်ခိုးဘက်ကကြည့်ကြည့်၊ နာမည်ကြီးတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြည့်ကြည့် ရှေ့တန်းတင်ကြတဲ့ လူတွေဟာ အလကားလူ မဟုတ်ကြဘူး။ အလကားလူ မဟုတ်လို့လည်း ရှေ့တန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး နာမည်ကျော်ကြား နေတာ။

အလကားလူဆို ဘယ်သူမျှ ရှေ့တန်းမတင်ဘူး။ ရောက်လည်း ခဏပဲ။ တော်ကြာ အနောက်ပြန်ရောက်တာပဲ။ ကျားရေဖုံးထားတဲ့ မြည်းသတ္တဝါလိုပဲ။ အလကားလူက ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ ကြာတော့ အလကားလူပဲဖြစ်သွားတာပဲ။

၂၂ ● ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မိမိတို့က သာသနာတော်မှာ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရအောင် သာသနာတော်ထဲ ဝင်လာကြတယ်။ သာသနာ့တာဝန်က သင်တဲ့တာဝန်နဲ့ ကျင့်တဲ့တာဝန်နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။

ဒီတော့မိမိတို့က သင်ယူနေတဲ့အချိန် အလကားမနေဘဲ၊ မသိ တာကို သင်၊ သင်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီးဆိုပါတော့။ မိမိတို့ စာမေးပွဲဖြေဆိုဖို့မှာ ကံလည်းအများကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က လုံအောင်လုပ်ထားရတယ်။ ကံဆိုတာ အလုပ်၊ အလုပ်ဆိုတာကံပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က ကံကောင်းအောင်လုပ်ထားရတယ်။ ကံကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ စာမေးပွဲကျသွားတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါကျတော့ အဆောင်လိုလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ တစ်ဖက်က စာကြည့်တဲ့အလုပ်၊ တစ်ဖက်က ပဋိပတ္တိအကျင့်ဆိုတာ လိုအပ်တာပေါ့။

ဓာတ်ရိုက်တယ်ဆိုတာရှိတယ်။ ဓာတ်ရိုက်တာ အဆောင်သဘော ဝင်သွားတာပဲ။ ဓာတ်ရိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ပြောတယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးဆီမှာ ဘုန်းကြီးငယ်ငယ်တုန်းက သင်ဖူးတာကိုး။ သူက အတွေ့အကြုံပြောပြတယ်။ ဓါတ်ရိုက်တာ၊ အရွက်၊ အသီး၊ အခက်တွေ ရှိတတ်တာပဲ။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရိုက်လို့မရဘူးဆိုရင် တရားသမားတွေရိုက်လို့မရဘူး၊ မှော်အင်းတွေ သောက်တဲ့လူတွေ ရိုက်လို့မရဘူး။ ဒါ အဆောင်သဘော ဝင်သွားတာ။

ဒါကြောင့် အဆောင်ရှိရတယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်ကစာတွေ ပရိယတ္တိကို ကျက်မှတ်သင်အံ့သလို တစ်ဖက်ကလည်း ပဋိပတ္တိတရား အကျင့်ကိုကျင့်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားတာတို့ စတဲ့အဆောင်တွေလည်းရှိရတယ်။ လိုအပ်တယ်လို့မှတ်ထား။

စာစစ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လူ(၁၀၀၀)မက အများကြီးကို စစ်ရတာ။ ဒီထဲ လက်ရေးရှုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်းပါတော့၊ အမှတ်ပေးမှား အပေါင်းမှားတာတွေ အများကြီးပါနိုင်တော့ ခုနပြောသလို ကံမကောင်းရင် အမှတ်ပေးမှားတဲ့အထဲ ပါနိုင်တယ်။ အဆောင်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ကောင်းတဲ့ဘက်ပါနိုင်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ လက်တွေ့အများကြီးရှိတယ်။

ဒါကြောင့် အလကားမနေနဲ့။ စာသမားက စာတွေကို တစာစာနဲ့ အံ့နေရတယ်။ စာကျသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသစ်တက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အသစ်

ပုဂ္ဂိုလ်က အသစ်ဖြစ်တော့ သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားတယ်။ အဟောင်းက စာတွေ
ဟောင်းနေပြီဆိုတော့ ရသလိုလိုနဲ့ထားလိုက်တာပဲ။ တကယ်လည်း ဖြေရော၊
မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စာကိုအဟောင်းလို သဘောမထားဘဲ အသစ်လို
သဘောထား။ အသစ်ကျက်သလို၊ အသစ်အံ့သလို လုပ်ရတယ်။

လူကဟောင်းသွားပြီ၊ စာကမဟောင်းသေးဘူး။ စာဟောင်းသွားပြီလို့
သဘောထားရင် စာဖြေတဲ့အခါလည်း မရဘူးဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကျတဲ့ဘာသာကို
မှတ်ထားပြီး ကြိုးစား။ အမှားဆုံးက သဒ္ဒါနဲ့သင်္ဂြိုဟ်ပဲ။ တစ်သက်လုံးသုံးတဲ့စာ၊
စာမေးပွဲပြီးလည်း အသုံးချရတဲ့စာပဲ။ အဲဒါအများအားဖြင့်သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်လှည့်ပြီး
ကျတယ်။ ကိုယ်လိုတဲ့ဟာကို ဖိပြီးတစာစာနဲ့နေ၊ အလကားမနေနဲ့။

ဘယ်ခါဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဆိုတာ ဂုဏ်ပဲ။ အလကားနေပြီး အလုပ်မလုပ်ရင်
ဂုဏ်ယုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်လို့ ဂုဏ်ယုတ်တာမရှိဘူး။ အလုပ်မလုပ်လို့
ဂုဏ်ယုတ်တာပဲရှိတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်အခါမျှ ဂုဏ်မယုတ်ဘူး။
ဆိုပါတော့ ကျောင်းမှာ တံမြက်စည်းလှည်း၊ အမှိုက်ကျုံး၊ ဒါဆရာတော်ကြီးပဲဆို
လို့ဂုဏ်မယုတ်သွားဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒီကျောင်းမှာနေသွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး (၇) နှစ်တိုင်နေသွား
တာ၊ သက်တော် (၉၀) နှစ်မှာပဲ ပျံလွန်တော်မူသွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက
မေတ္တာသုတ်ရွတ်ပွားပြီး ရသမျှနဲ့ရောင့်ရဲတယ်။ စားချင်တယ်လို့ တစ်ခါမျှ
မပြောဖူးဘူး။ သူ့သွားကပ်ရင် “ကောင်းတယ်ကွ၊ ကောင်းတယ်ကွ” နဲ့အင်မတန်
မွေးမြူရလွယ်တယ်။ ဘာလုပ်ပေးပါဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမျှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး။

ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်မပေးရဘူး။ အင်မတန်ကိစ္စနည်း
တယ်။ ပေါ့ပါးစွာအသက်မွေးခြင်းရှိတယ်။ ကိုယ်တော်တွေက မထသေးဘူး။
သူ့ဟာသူ အစောကြီးထ၊ ဒီမှာ သူ့ရဲ့ထွေးခံ၊ ကျင်ငယ်ခွက်တွေ ဘယ်သူမျှ
ဆေးမပေးရဘူး။ သူ့ဟာသူလုပ်တယ်။ ကျောင်းမှာ တံမြက်စည်းလှည်းတာ
လည်းပြောင်နေတာပဲ။ လူငယ်တွေကျောင်းထက်တောင် ပြောင်သေးတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ စစ်ကိုင်းမှာနေတုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီမှာနေလည်း ဒီ
အတိုင်းပဲ။ ပျံလွန်တော်မူသည့်တိုင်အောင်၊ သင်္ကန်းလျှော်ပေးရတာက လွဲပြီး
ကျန်တာဘာမျှ လုပ်မပေးရဘူး။ ဒါကြောင့် အလုပ်ဆိုတာ ဂုဏ်ပဲ။

၂၄ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒါကြောင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရမယ်ဆိုရင် အလုပ်ဂုဏ်ကို ရေးရမှာပဲ။ အလကား နေတဲ့လူက အလကားပဲ။ ဂုဏ်ယူစရာဘာမျှမရှိဘူး။ ဟိုတစ်နေ့က စာစောင်တစ်ခုမှာ ဖတ်ရတယ်။ (၅၈)နှစ်တိုင်တိုင် ဆွမ်းခံမပျက်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးဆိုပြီး ဂုဏ်တစ်ခုအနေနဲ့ရေးတာကိုကြည့်ပေါ့။

ခုအများအားဖြင့် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရင် ဆွမ်းခံမထွက်တော့ဘူး။ ဆွမ်းခံထွက်ရင် မိုးကြိုးပစ်သလိုထင်နေကြတယ်။ ခုဘုန်းကြီးက ကျောင်းထိုင်ဖြစ်သော်လည်း ဆွမ်းခံထွက်တာ (၅၈)နှစ်တိုင်တိုင်ရှိပြီဆိုတာ ဂုဏ်ပဲပေါ့။

အလုပ်လုပ်ပါများရင် ဂုဏ်ဖြစ်လာတာပဲ။ ဂုဏ်ဖြစ်အောင် အလုပ်လုပ်ဖို့ရာ ကျောင်းထဲမှာ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ့်အတွက် စာပေသင်ကြားတာ၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တာ၊ တရားအလုပ်လုပ်တာ အလုပ်ပဲ။ ပုတီးစိပ်တာ၊ ပရိတ်ရွတ်တာ အစရှိသဖြင့် လုပ်စရာ အများကြီးပဲ။ ဒီလိုလုပ်မှပဲ ကိုယ့်မှာ ကုသိုလ်တရားတိုးပွားပြီး အကုသိုလ်လျော့ပါးတယ်။ လူကောင်းဖြစ်ရင် လူနတ်ကြည်ညိုပြီးတော့ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးလာတယ်။

အလကားနေရင် ဘုန်းတန်ခိုးမကြီးဘူး။ စာတတ်ချင်တယ်၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်တယ်ဆိုလည်း မဖြစ်ဘူး။ လူတွေက ဓမ္မဒူတဘုန်းကြီးက “ဘုန်းကြီးတယ်၊ ဘုန်းကြီးတယ်” နဲ့ လူကသေတော့မယ်၊ လုပ်လိုက်ရတာ။

စာလည်းရေး၊ တရားလည်းဟော၊ စာလည်းချရနဲ့ အားရတယ်လို့မရှိဘူး။ အလုပ်နဲ့လက်ပြတ်တယ်ရယ်လို့ မရှိပဲ။ အဲဒါအလုပ်ရဲ့အကျိုးပဲ။ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ကျေးဇူးပဲ။

ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်အလုပ်ပဲ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ပုည။ ပုညက “ဘုန်း” ပဲပေါ့။ ကုသိုလ်အကျိုးခံစားရတာပေါ့။ အလုပ် မလုပ်လို့က ဘာမျှ မရဘူး။ အလုပ်လုပ်လို့ရတာ ဂုဏ်ရှိတယ်။ အလကားနေရင်း လိမ်ညာလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါမရရအောင် ဖြားယောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဒ္ဓါတရားနဲ့လှူတဲ့ပစ္စည်း၊ စင်လည်းစင်ကြယ်တယ်၊ သန့်လည်းသန့်ရှင်းတယ်။ ဒီလိုအလုပ်ကြောင့်ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးက ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်။ ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ သာသနာတော်မှာလည်း တင့်တယ်တယ်။

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၂၅

ဘုန်းကြီးတို့တောရကျောင်းမှာတောရဆောက်တည်တယ်။ စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟောတာ ပါးစပ်နဲ့ ပြတ်တယ်မရှိဘူး။ ဒီလိုအကျင့်တွေကြောင့် “ဘုန်း” ကြီးတယ်။ “ဘုန်း” ကြီးတာ သူ့ရဲ့အလုပ်အကျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့်အလုပ်လုပ်နေရင် ဘာပဲပြောပြော လူ့မြင်တယ်။ အလုပ်မလုပ်တဲ့လူ၊ အလကားနေတဲ့လူ လူမမြင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက တစ်နေ့တစ်နေ့တွက်ခြေနဲ့လုပ်တယ်။ ဒီနေ့ ငါစာဘယ်နှစ်ပုဒ်၊ ဘယ်နှစ်မျက်နှာရေး ဖြစ်သွားလဲ၊ မရေးဖြစ်ရင် နောက်နေ့ရေးဖြစ်အောင် ဖြည့်ရေးမယ်ဆိုပြီး မှတ်တိုင်ထားတယ်။

မှတ်တိုင်ဆိုတာရှိရတယ်။ အခုငါအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ စာဘယ်နှစ်အုပ်ရေးပြီးလဲ။ ရေးတဲ့ကျမ်းစာအုပ်က အမှန်မှာ အသက်ထက်ကြီးရမှာ၊ အခုရေးတာ နည်းသေးတယ်။ ငါညံ့သေးတယ်။ အဲဒီလိုမှတ်တိုင်ထားပြီး ရေးတယ်။ ဟောပြောပြသဖို့ချတာ အရာထင်အောင်လုပ်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ကိုယ်ရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သက်သက်အလုပ် မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ ဂုဏ်ကိုမလိုချင်နဲ့။ မရဘူး။ “သရီရဿဂုဏာနံစ၊ ဒူရမစ္ဆန္တမန္တရံ၊ သရီရံ ခဏဝိဒ္ဓံသီ၊ ကပ္ပန္တဌာရိနော ဂုဏာ” ဘုန်းကြီးက အဲဒီဂါထာ အရမ်းကြိုက်တာ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်ဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ မတူဘူး။ ထူးခြားတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာက ခဏပဲတည်ပြီး ပျက်စီးသွားမှာ။ အခုကြည့်။ ဘုန်းကြီးတို့ရှေ့မှာ လွန်သွားတဲ့ တိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ အဲဒီဆရာတော်ကြီးကို ဘုန်းကြီးတို့ အင်မတန်လေးစားတယ်။ အတုခိုးတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က လွန်သွားပြီ။ ဆရာတော်ရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေက ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ စစ်ကိုင်းမှာ တရားပြတဲ့ သက်တော် (၁၀၃)နှစ် ရှိတဲ့ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်က ကျန်ခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ပျက်စီးသွားပြီ။ ဂုဏ်ကျေးဇူးကတော့ ခုထိရှိသေးတယ်။ နောင်လည်းရှိဦးမှာပဲ။

သာသနာတော်မှာ ကြည့်လို့ရှိရင် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဂုဏ်နှစ်မျိုးမှာ ခန္ဓာကိုယ်က မကြာမီ ပျက်စီးသွားမှာ။ သို့သော် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ ဂုဏ်တွေကတော့ ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်ရှိနေဦးမယ်။ တကယ်တည်လည်းတည်တယ်။

၂၆ * ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

လူထဲမှာဆို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သေသွားတာကြာပြီ၊ သေတုန်းက အသက် (၃၂) နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ဂုဏ်ကတော့ မသေဘူး။ ဗိုလ်ချုပ် ချမှတ်ခဲ့တဲ့လမ်းစဉ်၊ သူပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းဆိုပြီး ယနေ့ထိ လိုက်လုပ်ကြတယ်။ သူသေတဲ့နှစ်က သူ့အသက်ထက်ကြီးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဂုဏ်ကျေးဇူး က ခုထိရှိသေးတယ်။ နောင်လည်းရှိဦးမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လည်းဆို ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကတကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တကယ်လုပ်တာမှကိုယ့်အတွက် ဘာအခွင့်အရေးမျှ မယူဘဲလုပ်တာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကများများ၊ လုပ်တာက နည်းနည်းနဲ့အခွင့်အရေးယူလို့မရဘူး။

လွန်တော်မူသွားတဲ့ တိပိဋက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဆုတောင်းကို ဘုန်းကြီးက သဘောကျလွန်းလို့၊ ဘုန်းကြီးတို့လုပ်တဲ့အလုပ်က ဆရာတော်ကြီးရဲ့အလုပ်ကို မမီနိုင်သေးဘူး။ ဆရာတော်ဘုဉ်းပေးတဲ့ဆွမ်းကလည်း ဘာမျှမပြောပလောက် ဘူး။ နည်းနည်းလေးပဲ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်ကတော့ ယုံတော်မူတဲ့အထိ ဘုန်းကြီး တို့မမီနိုင်ဘူး။ တကယ်အလုပ်လုပ်တယ်။ ဟောပြောတာလည်း ခဏဆိုပြီး နှစ်နာရီ သုံးနာရီပဲ။ အသက်ကကြီးပြီ။ သုံးဆောင်တဲ့ဆွမ်းက ဘာမျှမများဘူး။ အလုပ်အရမ်းလုပ်တာ။

အလုပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုကြည့်ပြီး ငါတို့ အများကြီးလိုသေး တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးလို ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေ ဘာမျှမရှိသေးဘူးဆိုပြီး အဲဒီလိုမှန်းပြီး ကြိုးစားနေရတာပေါ့။ အလုပ်မဖြစ်တဲ့နေ့အတွက်ဆို ဘုန်းကြီး တို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ တွက်ခြေကိုက်အောင် လုပ်ရတယ်။ ရေးစရာရှိရေး၊ ကျက်စရာရှိကျက်။ မရေးဖြစ်၊ မကျက်ဖြစ်ရင် တရားအားထုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများ၊ တစ်ခုခုဖြစ်အောင်လုပ်ရတယ်။

ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အချိန်ကုန်တယ်ဆိုရင်၊ ငါအလကားလူဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီး အလကားလူ မဖြစ်ချင်ရင် ထပြီး အလုပ်လုပ်ပဲ။ မင်္ဂုလ်ရောက် တာ၊ ရာထူးရတာ၊ တကယ်ဆိုအလုပ်လုပ်လို့ ရတာပဲ။ အကပ်ကောင်းလို့ရ တယ်ဆိုရင်လည်း ကြာကြာမခံပါဘူး။ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးက တွေးလိုက်ရင် အင်မတန်နှစ်သက်ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ အပြစ်ကင်းပြီး သန့်ရှင်း တဲ့ရခြင်းပဲ။ သူများအပေါ် ကျော်တက်ပြီးရခြင်းမဟုတ်၊ ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး

ကြောင့်ရတာ။ ခုနလိုမျိုးကတော့ ဟိုလူ့ကျော်တက်၊ ဒီလူ့နှင်းတက်နဲ့တစ်နေ့ကျ ကိုယ်လည်း ဒီလိုအနင်းခံရပြီးတော့ အောက်ကျမှာပဲ။ အလုပ်နဲ့တက်လာတဲ့လူ ဘာမျှကျစရာမရှိဘူး။

ပတ္တမြားမှန်ရင် ဘယ်တော့မျှ နှံ့နှစ်လေ့မရှိဘူး။ ပွတ်လေပြောင်လေပဲ။ အလုပ်နဲ့တက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဘယ်တော့မျှကျလေ့မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်၊ စာသင်တဲ့အခါ စာကိုကြိုးစားသင်။ မှတ်မိသေးတယ်။ ဘုန်းကြီး တိပိဋကဖြေတဲ့နှစ်က အဲဒီဆရာတော်က အသက် (၅၀) ရှိပြီ။ ကိုယ်တော်နဲ့တပည့်တော်က သူငယ်ချင်းပဲ။ ဘာမျှ အရှိအသေလုပ်မနေနဲ့တဲ့။ စာသင်သားချင်းပဲဆိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဘာမျှဟိတ်ဟန်မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးက နှစ်ဝါသုံးဝါပဲ ရှိသေးတယ်။ တိပိဋကဆရာတော်တစ်ပါးဆို (၆၀) ကျော်ပြီ။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူတူ စာပြန်တာပဲ။ ဟိတ်ဟန်လုံးဝမရှိဘူး။ စာသင်သားနည်း အတိုင်းနေတာပဲ။

ခုလည်း ငါအသက်ကြီးပြီဆိုပြီးတော့ စာသင်ရတဲ့အခါ ဘယ်တော့မျှ ရှက်ကြောက်ခြင်းမရှိဘဲကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အဟောင်းလို့မသတ်မှတ်ဘဲ၊ အမြဲတမ်း အသစ်အနေနဲ့လုပ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အကြီးတန်းတုန်းက ကျတယ်။ ပထမတစ်ခါ ကျ၊ ဒုတိယတစ်ခါကျ၊ ပဋ္ဌာန်းတို့၊ ညဝါတို့ ကျက်မှမကျက်ပဲ။ နောက်ငါမရွတ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး။ နောက်လည်း ကျဦးမှာပဲဆိုပြီး အသစ်သမားနဲ့အတူတွဲပြီး သဒ္ဓါ၊ သပြီဟ်အတူလုပ်တယ်။ မေးပြီးလုပ်ရင်ရတယ်။ ပရိတ်ရွတ်သလိုပေါ့။ မေးပြီးလုပ်တော့ နောက်ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရွတ်တော့ မရွတ်တတ်တော့ဘူး။ ဒီလိုပဲသူများနဲ့မေးလိုက်တော့ ဟုတ်နေတာပေါ့။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဖြေရတာ၊ ဒီတော့ကျရော။ အဟောင်းပုဂ္ဂိုလ်က အသစ် နဲ့တွဲလုပ်ပြီး ကိုယ်က ခေါင်းဆောင်ပြီးကျက်အံ့၊ သူမသိရင် ကိုယ်ကရှင်းပြ၊ သူများကို ရှင်းပြရင် သိပ်မှတ်မိတယ်။ တစ်သက်လုံးမမေ့တော့ဘူး။

အလုပ်မလုပ်ရင် အလကားလူဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မျှ အလကားလူအဖြစ် မခံဘူး။ ထအလုပ်လုပ်၊ အသုံးကျတဲ့လူဖြစ်အောင်လုပ်မှာပဲ။ အသုံးမကျရင် သေတာပဲကောင်းတယ်လို့ ဘုန်းကြီးဒီလိုပဲတွက်တယ်။ အသုံးမကျရင် ဘယ်မှာ သွားအသုံးချမလဲ၊ အသုံးမကျဘူးဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ပဲ၊ အခုအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ကို ဘုန်းကြီးသဘောကျတယ်။

၂၈ ❁ ဓမ္မုပုဏ္ဏိယတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မြတ်စွာဘုရားကိုလာမေးကြတယ်။ “မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီလောကကြီးကို ဘယ်တရားကဆောင်ထားပါသလဲ။ ဘယ်တရားနောက်ကိုသတ္တဝါတွေလိုက် နေရပါသလဲ” လို့မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ဒီသတ္တဝါတွေကို စိတ်က ဆောင်ထားတယ်။ ဒီသတ္တဝါတွေဟာ စိတ်တည်းဟူသော တရားနောက်ကို လိုက်နေရတယ်” ဆိုပြီးဟောတယ်။

အလကားလူဆိုတာကလည်းအလကားနေချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်အလကား လူဖြစ်သွားတာပဲ။ ငါအလကားလူမဖြစ်ရဘူး။ အလုပ်လုပ်မှပဲဆိုရင် အဲဒီအလုပ် လုပ်ချင်တဲ့စိတ်က အလုပ်သမားဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစိတ်ကသိပ် ကြောက်စရာကောင်းသလို အားကိုးစရာလည်းကောင်းတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကို အမွှမ်းတင်ပြီး ကိုယ့်ကို လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့လုပ်တာ ဒီစိတ်ပဲ။ အလကား အသုံးမကျတဲ့ အလကားလူ ဖြစ်အောင်လုပ်တာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ အခုလကမ္ဘာ တို့ ဘာတို့ရောက်အောင်သွားတာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ တယ်လီဖုန်းတွေ၊ ဗီဒီယို တွေလည်း ဒီစိတ်နဲ့လုပ်တာပဲ။ ဒီစိတ်ကိုအသုံးမချတတ်၊ မခိုင်းတတ်ရင်တော့ အလကားလူ ဖြစ်သွားရော။

ဒါကြောင့်လူလောကထဲမှာအလကားလူအဖြစ်သူများခြေထောက်ကြားမှာ မထင်မရှား အုတ်ကြား မြက်ပေါက်နဲ့သေသွားရင် အင်မတန်လူဖြစ်ရှုံးတယ်။ အသုံးမကျတာမဖြစ်ဘဲ အသုံးကျတဲ့ အလုပ်လုပ်နေပါ။ အလုပ်လုပ်မှ အလုပ် အကျိုးခံစားရမှာ။

အခု ပရိယတ္တိစာသင်ချိန်မှာ ပဋိပတ္တိကိုလည်း လွှတ်မထားရဘူး။ ဥပမာ ကျောင်းမှာ အဓိက စာအံကျောင်းတက်ရမယ်။ မနက်ဘက် (၄)နာရီထိုးဖို့ (၁၀)မိနစ်အလို အိပ်ရာထရမယ်။ ထပြီးတော့ တရားထိုင်၊ အားထုတ်ရမယ်။ ဆွမ်းခံချိန်၊ ဘုရားဝတ်တက်ချိန်လုပ်ရမယ်။ ညဝတ်တက်ချိန်တက်ရမယ်။ ဒါတွေဟာ အလုပ်တွေပဲ။ ကျောင်းအနေနဲ့လုပ်ငန်းကြီး (၄)ခုပဲ။ စာတက်ချိန် မှာတက်၊ စာချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်းချ။ အဲဒါအလုပ်တွေပဲ။ အဲဒီအလုပ်တွေကို ဝတ္တရားမပျက်ကြိုးစားလုပ်ရမယ်။ ဒါအလုပ်တွေပဲ။ ဂုဏ်တက်တယ်။ အလုပ် မလုပ်ရင်ဂုဏ်ပျက်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတေဂြိဟိဒါဆုံးဘမတရားတေဂြိဟုး ◉ ၂၉

ဒါဆိုရင်ကျောင်းသမဂ္ဂထဲက နှင်ထုတ်မယ်။ နှင်ထုတ်တယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်လောက် ဂုဏ်ပျက်သွားသလဲ။ ကျောင်းတိုက်က နှင်ထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကမျှ လက်မခံဘူး။ အဲဒါဆို သာသနာမှာ လူဖြစ်ရှုံးပြီ။ ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကမျှ လက်မခံလို့ လူထွက်သွားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ။ သာသနာမှာပျော်ပါလျက်နဲ့ အလကားလူဖြစ်သွားပြီ။ ဒါလည်း အလကားနေလို့ အလကားလူ ဖြစ်သွားရတာ။

အခုတရားအားထုတ်၊ တရားနာ၊ စာသင်ရမယ့်အချိန်မှာ စာသင်၊ စာအံ ကျောင်းတက်တဲ့လူက စာအံကျောင်းဟက်။ ဆွမ်းခံထွက်သူထွက်၊ ဘုရားရှိခိုး သူရှိခိုး၊ အဲဒါအလုပ်တွေပဲ။ အလကားလူဆိုရင် ကျောင်းတိုက်မှာ မထားဘူး။ ခုခေတ် လူတစ်ယောက်ရဲ့စားဝတ်နေရေးက အင်မတန်တာဝန်ကြီးတာ။ အလုပ်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မို့လို့ ပေးလှူနေကြတာ။ သာသနာတော်မှာ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျက်၊ သာသနာ့ဝန် မထမ်းရင် အလကားလူဖြစ်ပြီး၊ သာသနာ တော်မှာလည်း အသုံးမကျ၊ သေရင်လည်း အပါယ်ကျမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုံးကျတဲ့လူဖြစ်အောင်လုပ်။

အရှင်ဘုရားတို့ ကြိုးစားကြပါ။ ကြိုးစားတဲ့လူဟာ အမြဲတမ်း သူများရှေ့မှာ နေရတယ်။ လောကအနေနဲ့လည်းကောင်းတယ်။ သံသရာရေးအနေနဲ့လည်း ကောင်းတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း စင်ကြယ်တယ်။ အလုပ်မလုပ်တဲ့ လူတွေကျတော့ ကိုယ်က ဟိတ်ဟန်တွေထုတ်ပြီးတော့မှ လိမ်ညာပြီး ဘုန်းတန်ခိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုန်းလိမ် တန်ခိုးလိမ်ညာလုပ်တော့ ခုဘဝက ဟုတ်သလိုလိုပဲ။ နောက်ဘဝကျရင် ပြန်မတက်တော့ဘူး။

သူများ “ဘုန်း” ကြီးတော့ ကိုယ်လည်း “ဘုန်း” ကြီးချင်တယ်။ ကြီးချင် ပေမဲ့ကိုယ်မှာ ကြီးစရာ ဘာမျှမရှိဘူး။ အလကားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အလကားပဲ။ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့ ကောင်းတဲ့နာမည်သတင်းတော့မကြီးဘူး။ ကောင်းတဲ့သတင်း၊ မကောင်းတဲ့သတင်းက ဖျောက်ထားလို့မရဘူး။ အချိန်ကျရင် ပေါ်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့်တစ်ဘဝ၊ တစ်သက်တာအနေနဲ့ လူရယ်လို့ဖြစ်တာ၊ သေရမှာပဲ။

၃၀ ◉ ဓမ္မဒူတသရတေဂ်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်းသာသာထားလည်း သေရမှာပဲ။ ဒီတော့မသေခင် ကိုယ့်လက်ရာ ထင်အောင် ကိုယ့်ရဲ့အကျိုးကျေးဇူးတွေကို သူများတွေ ထင်သာမြင်သာ အံ့ဩလောက်အောင် သာသနာတော်မှာ ကျေးဇူးများအောင်၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကျေးဇူးများအောင်၊ မိဘဆရာသမားတွေ အတွက်လည်း ကျေးဇူးများအောင် အရှင်ဘုရားတို့ကြိုးစား၊ အလကားလူမဖြစ်စေနဲ့။ အလကားလူဆိုရင် ဘယ်သူမျှအသုံးမချဘူး။ ဒါကြောင့်အသုံးကျအောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြ။

၃။ ဘဝမမေ့ တရားတွေ့

အဆုံးအမဩဝါဒဆိုတာ နည်းသည်များသည်၊ သေးသည် ကြီးသည်၊ ယုတ်သည် မြတ်သည် မဟုတ်။ ယူတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် အဆုံးအမလေးနည်း နည်းနဲ့လည်းအကျိုးရတာပဲ။ ဒါကြောင့် “မြတ်သူတော်စင်၊ ပညာရှင်တို့၊ မိတ်ကြင် စကား၊ တစ်ခွန်းကြားက၊ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး၊ အဖိုးပြည်တန်၊ ဇကန်မူချ၊ တစ်လုံး ရသို့၊ အနတ္တဖိုးမွန်၊ ကျိုးကဲလွန်၏” လို့ဆိုတယ်။

ဟိုတစ်ခါစာချတုန်းကဝတ္ထုတစ်ခုတွေ့တယ်။ တယ်မှန်ပါလားလို့အောက်မေ့ မိတယ်။ ဓမ္မပဒစာချတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း စာချရင်းနဲ့ ဆုံးမဩဝါဒပေးစရာ တွေတွေရင်ချမယ်။ ချရင်းချရင်းနဲ့လည်းတွေ့တာပဲ။ အလတ်တန်းစာချတုန်းက နဂိုကစာချရင်းနဲ့ မမြင်ဘူးပေါ့လေ။ အခုတော့မြင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မှ လည်း စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရေးလိုက်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ “ဘဝမမေ့၊ တရား တွေ့လို့” နာမည်တပ်လိုက်တယ်။

သတ္တဝါတွေဟာ ဘဝကို မေ့မေ့သွားတတ်တယ်။ ဘဝမေ့ရင် ဒုက္ခရောက် တတ်တယ်။ ဘဝမမေ့အောင် နေရမယ်။ ဘဝမမေ့ တရားတွေ့ဆိုတဲ့အကြောင်း တော်တော်သဘောကျတယ်။ အတ္တပ္ပတ္တိကို ခြုံပြောရရင် မြတ်စွာဘုရားသာဝတ္ထိ ပြည်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အခါ အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မြို့ထဲကို

၃၂ ● ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဆွမ်းခံကြရင်း ပုဆိုးနွမ်းလေးဝတ်ပြီးတောင်းစားနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ ဒီတော့ကလေးငယ်ကို “ဒီလိုခွက်ဆွဲပြီးတောင်းစားတာထက်တို့လို ရဟန်းဝတ်တာ မကောင်းဘူးလား” မေးတော့ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ဘယ်သူရဟန်းခံပေးမှာလဲ” လို့ ပြန်မေးတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာက “ငါရဟန်းခံ ပေးမယ်။ ရဟန်းခံပေးမယ်” ဆိုပြီး ကျောင်းကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင်သေသေချာချာကြေးတွန်းပြီးကိုယ်တိုင်ရေချိုးပေးတာ။ အတုယူစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ရေချိုးပေးပြီး တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးပြီး ရဟန်းဝတ်ပေးလိုက်တယ်။

အရှင်အာနန္ဒာရဲ့တပည့်ဆိုတော့ လူသူလေးပါးက ကြည်ညိုပြီး အဝတ် အစား ကောင်းကောင်းတွေပေး၊ ကောင်းကောင်းလှူကြတော့ ကောင်းကောင်း နေထိုင်စားသောက်ရတယ်။ တရားဓမ္မမှတ်သားပြီးအသားအရေဝဖြိုးလာတော့ စိတ်တွေက ကိလေသာစိတ်တွေဝင်လာတယ်။ သာသနာမှာမပျော်ဘဲ လူထွက် ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ရဟန်းဘဝကိုမပျော်ဘဲလူထွက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်။ နဂိုသင်္ကန်းဝတ်ကတည်းက သူ့အဝတ်နွမ်းပုဆိုးနဲ့ ခွက်စုတ်ကလေးကို သစ် တစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားတယ်။ အဲဒါလေးကိုပဲ သူသွားသွားကြည့်နေတယ်။

သူ့ရဲ့ပုဆိုးနွမ်းကလေးကလည်း ရေစစ်တစ်ခုစာ ချုပ်ရလောက်အောင် တောင်အကောင်းမရှိဘဲစုတ်ပြတ်နေတာ။ အဲဒါကိုသွားသွားကြည့်ပြီးသူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမနေတယ်။ “အရှက်မရှိတဲ့ ဟဲ့အကောင်၊ နင့်ဘဝက ဒီပုဆိုးစုတ်ကနေ ရေစစ်ကလေးတောင် လုပ်စရာမရှိတဲ့ မပိုင်တဲ့ဘဝက အခုလိုအကောင်းစား တွေနဲ့နေရ၊ မြတ်တဲ့အစားအစာစားရ၊ ကောင်းတဲ့နေရာထိုင်ခင်းတွေနဲ့ နေရ တာကို မပျော်ဘဲ ဒီပုဆိုးနွမ်းလေးနဲ့တောင်းစားဖို့ကြံတာ နင့်လောက် အရှက် မရှိတဲ့ အကောင် မရှိတော့ဘူး” လို့သူ့ကိုယ်ကို သူဆုံးမတာ။

ဒီတော့စိတ်ကငြိမ်လာတယ်။ ကောင်းကောင်းစားဝတ်နေရတော့တဖြည်း ဖြည်း ကိုယ်ခန္ဓာက ဝဖြိုးလာတယ်။ ဒီလိုပဲ တရားဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်တယ်။ အသားအရေပြည့်ဖြိုးလာတော့ ကိလေသာစိတ်တွေ ပြန်ထကြွလာပြန်တယ်။ လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြန်တယ်။

၂။ အလကားနေရင် အလကားလူ

အခု ဝါဆိုဦးအနေနဲ့ “အလကားနေ၊ အလကားလူ” ဆိုတာကို သြဝါဒပေးချင်တယ်။ အလကားနေရင်၊ အဲဒီလူဟာ အလကားလူပဲ။ အဲဒီစကားကို အမြဲကြားအောင် နှုတ်ကလည်း အမြဲဆိုပြီး အလကားမနေနဲ့။ အလကားနေရင် ငါအလကားလူဖြစ်သွားပြီ။ ဒါဆို ဘယ်သူမျှ အသုံးမချဘူး။ အသုံးကျမှ အသုံးချတယ်။ ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ အသုံးချရလို့၊ အသုံးကျတဲ့အတွက် တော်တယ်လို့ပြောတယ်။ အလကားလူကို ဘယ်သူမျှ အသုံးမချဘူး။

ဒါကြောင့် ငါသည်အလကားလူလား၊ အသုံးမကျတဲ့လူလားဆိုပြီး အမြဲ တမ်းစစ်ဆေး။ သာသနာရေး၊ လောကရေး၊ ပစ္စည်းရေး၊ ရာထူးအာဏာ ဘုန်းတန်ခိုးဘက်က ကြည့်ကြည့်၊ နာမည်ကြီးတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြည့်ကြည့်၊ ရှေ့တန်းတင်ကြတဲ့ လူတွေဟာ အလကားလူ မဟုတ်ကြဘူး။ အလကားလူ မဟုတ်လို့လည်း ရှေ့တန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး နာမည်ကျော်ကြား နေတာ။

အလကားလူဆို ဘယ်သူမျှ ရှေ့တန်းမတင်ဘူး။ ရောက်လည်း ခဏပဲ။ တော်ကြာ အနောက်ပြန်ရောက်တာပဲ။ ကျားရေဖုံးထားတဲ့ မြည်းသတ္တဝါလိုပဲ။ အလကားလူက ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ ကြာတော့ အလကားလူပဲဖြစ်သွားတာပဲ။

၂၂ ❁ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မိမိတို့က သာသနာတော်မှာ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရအောင် သာသနာတော်ထဲ ဝင်လာကြတယ်။ သာသနာ့တာဝန်က သင်တဲ့တာဝန်နဲ့ ကျင့်တဲ့တာဝန်နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။

ဒီတော့မိမိတို့က သင်ယူနေတဲ့အချိန် အလကားမနေဘဲ၊ မသိတာကို သင်၊ သင်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီးဆိုပါတော့။ မိမိတို့ စာမေးပွဲဖြေဆိုဖို့မှာ ကံလည်းအများကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကလုံအောင်လုပ်ထားရတယ်။ ကံဆိုတာ အလုပ်၊ အလုပ်ဆိုတာကံပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က ကံကောင်းအောင်လုပ်ထားရတယ်။ ကံကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ စာမေးပွဲကျသွားတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါကျတော့ အဆောင်လိုလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ တစ်ဖက်က စာကြည့်တဲ့အလုပ်၊ တစ်ဖက်က ပဋိပတ္တိအကျင့်ဆိုတာ လိုအပ်တာပေါ့။

ဓာတ်ရိုက်တယ်ဆိုတာရှိတယ်။ ဓာတ်ရိုက်တာ အဆောင်သဘော ဝင်သွားတာပဲ။ ဓာတ်ရိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ပြောတယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးဆီမှာ ဘုန်းကြီးငယ်ငယ်တုန်းက သင်ဖူးတာကိုး။ သူက အတွေ့အကြုံပြောပြတယ်။ ဓါတ်ရိုက်တာ၊ အရွက်၊ အသီး၊ အခက်တွေ ရှိတတ်တာပဲ။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရိုက်လို့မရဘူးဆိုရင် တရားသမားတွေရိုက်လို့မရဘူး။ မှော်အင်းတွေ သောက်တဲ့လူတွေ ရိုက်လို့မရဘူး။ ဒါ အဆောင်သဘော ဝင်သွားတာ။

ဒါကြောင့် အဆောင်ရှိရတယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်ကစာတွေ ပရိယတ္တိကို ကျက်မှတ်သင်အံ့သလို တစ်ဖက်ကလည်း ပဋိပတ္တိတရား အကျင့်ကိုကျင့်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားတာတို့ စတဲ့အဆောင်တွေလည်းရှိရတယ်။ လိုအပ်တယ်လို့မှတ်ထား။

စာစစ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လူ (၁၀၀၀) မက အများကြီးကို စစ်ရတာ။ ဒီထဲ လက်ရေးရှုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်းပါတော့၊ အမှတ်ပေးမှား အပေါင်းမှားတာတွေ အများကြီးပါနိုင်တော့ ခုနပြောသလို ကံမကောင်းရင် အမှတ်ပေးမှားတဲ့အထဲ ပါနိုင်တယ်။ အဆောင်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ကောင်းတဲ့ဘက်ပါနိုင်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ လက်တွေ့အများကြီးရှိတယ်။

ဒါကြောင့် အလကားမနေနဲ့။ စာသမားက စာတွေကို တစာစာနဲ့ အံ့နေရတယ်။ စာကျသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသစ်တက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အသစ်

ပုဂ္ဂိုလ်က အသစ်ဖြစ်တော့ သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားတယ်။ အဟောင်းက စာတွေ
ဟောင်းနေပြီဆိုတော့ ရသလိုလိုနဲ့ထားလိုက်တာပဲ။ တကယ်လည်း ဖြေရော၊
မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စာကိုအဟောင်းလို သဘောမထားဘဲ အသစ်လို
သဘောထား။ အသစ်ကျက်သလို၊ အသစ်အံသလို လုပ်ရတယ်။

လူကဟောင်းသွားပြီ၊ စာကမဟောင်းသေးဘူး။ စာဟောင်းသွားပြီလို့
သဘောထားရင် စာဖြေတဲ့အခါလည်း မရဘူးဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကျတဲ့ဘာသာကို
မှတ်ထားပြီး ကြိုးစား။ အမှားဆုံးက သဒ္ဒါနဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ပဲ။ တစ်သက်လုံးသုံးတဲ့စာ၊
စာမေးပွဲပြီးလည်း အသုံးချရတဲ့စာပဲ။ အဲဒါအများအားဖြင့် သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်လှည့်ပြီး
ကျတယ်။ ကိုယ်လိုတဲ့ဟာကို ဖိပြီးတစာစာနဲ့နေ၊ အလကားမနေနဲ့။

ဘယ်ခါဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဆိုတာ ဂုဏ်ပဲ။ အလကားနေပြီး အလုပ်မလုပ်ရင်
ဂုဏ်ယုတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်လို့ ဂုဏ်ယုတ်တာမရှိဘူး။ အလုပ်မလုပ်လို့
ဂုဏ်ယုတ်တာပဲရှိတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်အခါမျှ ဂုဏ်မယုတ်ဘူး။
ဆိုပါတော့ ကျောင်းမှာ တံမြက်စည်းလှည်း၊ အမှိုက်ကျုံး၊ ဒါဆရာတော်ကြီးပဲဆို
လို့ ဂုဏ်မယုတ်သွားဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒီကျောင်းမှာနေသွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး (၇) နှစ်တိုင်နေသွား
တာ၊ သက်တော် (၉၀) နှစ်မှာပဲ ပျံလွန်တော်မူသွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက
မေတ္တာသုတ်ရွတ်ပွားပြီး ရသမျှနဲ့ရောင့်ရဲတယ်။ စားချင်တယ်လို့ တစ်ခါမျှ
မပြောဖူးဘူး။ သူ့သွားကပ်ရင် “ကောင်းတယ်ကွ၊ ကောင်းတယ်ကွ” နဲ့ အင်မတန်
မွေးမြူရလွယ်တယ်။ ဘာလုပ်ပေးပါဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမျှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး။

ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်မပေးရဘူး။ အင်မတန်ကိစ္စနည်း
တယ်။ ပေါ့ပါးစွာ အသက်မွေးခြင်းရှိတယ်။ ကိုယ်တော်တွေက မထသေးဘူး။
သူ့ဟာသူ အစောကြီးထ၊ ဒီမှာ သူ့ရဲ့ထွေးခံ၊ ကျင်ငယ်ခွက်တွေ ဘယ်သူမျှ
ဆေးမပေးရဘူး။ သူ့ဟာသူလုပ်တယ်။ ကျောင်းမှာ တံမြက်စည်းလှည်းတာ
လည်းပြောင်နေတာပဲ။ လူငယ်တွေကျောင်းထက်တောင် ပြောင်သေးတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ စစ်ကိုင်းမှာနေတုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီမှာနေလည်း ဒီ
အတိုင်းပဲ။ ပျံလွန်တော်မူသည့်တိုင်အောင်၊ သင်္ကန်းလျှော်ပေးရတာက လွဲပြီး
ကျန်တာဘာမျှ လုပ်မပေးရဘူး။ ဒါကြောင့် အလုပ်ဆိုတာ ဂုဏ်ပဲ။

၂၄ ❀ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒါကြောင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရမယ်ဆိုရင် အလုပ်ဂုဏ်ကို ရေးရမှာပဲ။ အလကား နေတဲ့လူက အလကားပဲ။ ဂုဏ်ယူစရာဘာမျှမရှိဘူး။ ဟိုတစ်နေ့က စာစောင်တစ်ခုမှာ ဖတ်ရတယ်။ (၅၈) နှစ်တိုင်တိုင် ဆွမ်းခံမပျက်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးဆိုပြီး ဂုဏ်တစ်ခုအနေနဲ့ ရေးတာကိုကြည့်ပေါ့။

ခုအများအားဖြင့် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရင် ဆွမ်းခံမထွက်တော့ဘူး။ ဆွမ်းခံထွက်ရင် မိုးကြိုးပစ်သလိုထင်နေကြတယ်။ ခုဘုန်းကြီးက ကျောင်းထိုင်ဖြစ်သော်လည်း၊ ဆွမ်းခံထွက်တာ (၅၈) နှစ်တိုင်တိုင်ရှိပြီဆိုတာ ဂုဏ်ပဲပေါ့။

အလုပ်လုပ်ပါများရင် ဂုဏ်ဖြစ်လာတာပဲ။ ဂုဏ်ဖြစ်အောင် အလုပ်လုပ်ဖို့ရာ ကျောင်းထဲမှာ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ့်အတွက် စာပေသင်ကြားတာ၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တာ၊ တရားအလုပ်လုပ်တာ အလုပ်ပဲ။ ပုတီးစိပ်တာ၊ ပရိတ်ရွတ်တာ အစရှိသဖြင့် လုပ်စရာ အများကြီးပဲ။ ဒီလိုလုပ်မှပဲ ကိုယ့်မှာ ကုသိုလ်တရားတိုးပွားပြီး အကုသိုလ်လျော့ပါးတယ်။ လူကောင်းဖြစ်ရင် လူနတ်ကြည်ညိုပြီးတော့ ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးလာတယ်။

အလကားနေရင် ဘုန်းတန်ခိုးမကြီးဘူး။ စာတတ်ချင်တယ်၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်တယ်ဆိုလည်း မဖြစ်ဘူး။ လူတွေက ဓမ္မဒူတဘုန်းကြီးက “ဘုန်းကြီးတယ်၊ ဘုန်းကြီးတယ်” နဲ့ လူကသေတော့မယ်၊ လုပ်လိုက်ရတာ။

စာလည်းရေး၊ တရားလည်းဟော၊ စာလည်းချရနဲ့ အားရတယ်လို့မရှိဘူး။ အလုပ်နဲ့လက်ပြတ်တယ်ရယ်လို့ မရှိပဲ။ အဲဒါအလုပ်ရဲ့အကျိုးပဲ။ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ကျေးဇူးပဲ။

ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်အလုပ်ပဲ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ပုည။ ပုညက “ဘုန်း” ပဲပေါ့။ ကုသိုလ်အကျိုးခံစားရတာပေါ့။ အလုပ် မလုပ်လို့က ဘာမျှ မရဘူး။ အလုပ်လုပ်လို့ရတာ ဂုဏ်ရှိတယ်။ အလကားနေရင်း လိမ်ညာလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါမရရအောင် ဖြားယောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဒ္ဓါတရားနဲ့ လှူတဲ့ ပစ္စည်း၊ စင်လည်း စင်ကြယ်တယ်၊ သန့်လည်း သန့်ရှင်းတယ်။ ဒီလိုအလုပ်ကြောင့်ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးက ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်။ ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ သာသနာတော်မှာလည်း တင့်တယ်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၂၅

ဘုန်းကြီးတို့တောရကျောင်းမှာ တောရဆောက်တည်တယ်။ စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟောတာ ပါးစပ်နဲ့ ပြတ်တယ်မရှိဘူး။ ဒီလိုအကျင့်တွေကြောင့် “ဘုန်း” ကြီးတယ်။ “ဘုန်း” ကြီးတာ သူ့ရဲ့အလုပ်အကျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့်အလုပ်လုပ်နေရင် ဘာပဲပြောပြော လူမြင်တယ်။ အလုပ်မလုပ်တဲ့လူ၊ အလကားနေတဲ့လူ လူမမြင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက တစ်နေ့တစ်နေ့ တွက်ခြေနဲ့လုပ်တယ်။ ဒီနေ့ငါစာဘယ်နှစ်ပုဒ်၊ ဘယ်နှစ်မျက်နှာရေး ဖြစ်သွားလဲ၊ မရေးဖြစ်ရင် နောက်နေ့ရေးဖြစ်အောင် ဖြည့်ရေးမယ်ဆိုပြီး မှတ်တိုင်ထားတယ်။

မှတ်တိုင်ဆိုတာရှိရတယ်။ အခုငါအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ စာဘယ်နှစ်အုပ်ရေးပြီးလဲ။ ရေးတဲ့ကျမ်းစာအုပ်က အမှန်မှာ အသက်ထက်ကြီးရမှာ၊ အခုရေးတာ နည်းသေးတယ်။ ငါညှံသေးတယ်။ အဲဒီလိုမှတ်တိုင်ထားပြီး ရေးတယ်။ ဟောပြောပြသဖို့ချတာ အရာထင်အောင်လုပ်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ကိုယ်ရယ် ဂုဏ်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သက်သက်အလုပ် မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ ဂုဏ်ကို မလိုချင်နဲ့။ မရဘူး။ “သရီရဿ ဂုဏာနံ စ၊ ဒူရမစ္ဆန္တမန္တရံ၊ သရီရံ ခဏဝိဒ္ဓဿိ၊ ကပ္ပန္တဋ္ဌာရိနော ဂုဏာ” ဘုန်းကြီးက အဲဒီဂါထာ အရမ်းကြိုက်ဟာ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်ဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ မတူဘူး။ ထူးခြားတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာက ခဏပဲတည်ပြီး ပျက်စီးသွားမှာ။ အခုကြည့်။ ဘုန်းကြီးတို့ရှေ့မှာ လွန်သွားတဲ့ တိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ အဲဒီဆရာတော်ကြီးကို ဘုန်းကြီးတို့ အင်မတန်လေးစားတယ်။ အတုခိုးတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က လွန်သွားပြီ။ ဆရာတော်ရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေက ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ စစ်ကိုင်းမှာ တရားပြတဲ့ သက်တော် (၁၀၃)နှစ် ရှိတဲ့ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်က ကျန်ခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ပျက်စီးသွားပြီ။ ဂုဏ်ကျေးဇူးကတော့ ခုထိရှိသေးတယ်။ နောင်လည်းရှိဦးမှာပဲ။

သာသနာတော်မှာ ကြည့်လို့ရှိရင် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဂုဏ်နှစ်မျိုးမှာ ခန္ဓာကိုယ်က မကြာမီ ပျက်စီးသွားမှာ။ သို့သော် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ ဂုဏ်တွေကတော့ ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်ရှိနေဦးမယ်။ တကယ်တည်လည်းတည်တယ်။

၂၆ ● ဓမ္မုတသရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

လူထဲမှာဆို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သေသွားတာကြာပြီ၊ သေတုန်းက အသက်(၃၂)နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ရဲဂုဏ်ကတော့ မသေဘူး။ ဗိုလ်ချုပ် ချမှတ်ခဲ့တဲ့လမ်းစဉ်၊ သူပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းဆိုပြီး ယနေ့ထိ လိုက်လုပ်ကြတယ်။ သူသေတဲ့နှစ်က သူ့အသက်ထက်ကြီးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဂုဏ်ကျေးဇူး က ခုထိရှိသေးတယ်။ နောင်လည်းရှိဦးမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လည်းဆို ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကတကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တကယ်လုပ်တာမှကိုယ့်အတွက် ဘာအခွင့်အရေးမျှ မယူဘဲလုပ်တာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကများများ၊ လုပ်တာက နည်းနည်းနဲ့အခွင့်အရေးယူလို့မရဘူး၊

လွန်တော်မူသွားတဲ့ တိပိဋက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဆုတောင်းကို ဘုန်းကြီးက သဘောကျလွန်းလို့၊ ဘုန်းကြီးတို့လုပ်တဲ့အလုပ်က ဆရာတော်ကြီးရဲ့အလုပ်ကို မမီနိုင်သေးဘူး။ ဆရာတော်ဘုဉ်းပေးတဲ့ဆွမ်းကလည်း ဘာမျှမပြောပလောက် ဘူး။ နည်းနည်းလေးပဲ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်ကတော့ ပျံတော်မူတဲ့အထိ ဘုန်းကြီး တို့မမီနိုင်ဘူး။ တကယ်အလုပ်လုပ်တယ်။ ဟောပြောတာလည်း ခဏဆိုပြီး နှစ်နာရီ သုံးနာရီပဲ။ အသက်ကကြီးပြီ။ သုံးဆောင်တဲ့ဆွမ်းက ဘာမျှမများဘူး။ အလုပ်အရမ်းလုပ်တာ။

အလုပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုကြည့်ပြီး ငါတို့ အများကြီးလိုသေး တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးလို ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေ ဘာမျှမရှိသေးဘူးဆိုပြီး အဲဒီလိုမှန်းပြီး ကြိုးစားနေရတာပေါ့။ အလုပ်မဖြစ်တဲ့နေ့အတွက်ဆို ဘုန်းကြီး တို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ တွက်ခြေကိုက်အောင် လုပ်ရတယ်။ ရေးစရာရှိရေး၊ ကျက်စရာရှိကျက်။ မရေးဖြစ်၊ မကျက်ဖြစ်ရင် တရားအားထုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများ၊ တစ်ခုခုဖြစ်အောင်လုပ်ရတယ်။

ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အချိန်ကုန်တယ်ဆိုရင်၊ ငါအလကားလူဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီး အလကားလူ မဖြစ်ချင်ရင် ထပြီး အလုပ်လုပ်ပဲ။ မင်ဖိုလ်ရောက် တာ၊ ရာထူးရတာ၊ တကယ်ဆိုအလုပ်လုပ်လို့ ရတာပဲ။ အကပ်ကောင်းလို့ရ တယ်ဆိုရင်လည်း ကြာကြာမခံပါဘူး။ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးက တွေးလိုက်ရင် အင်မတန်နှစ်သက်ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ အပြစ်ကင်းပြီး သန့်ရှင်း တဲ့ရခြင်းပဲ။ သူများအပေါ်ကျော်တက်ပြီးရခြင်းမဟုတ်၊ ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး

ဓမ္မဇာတရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၂၇

ကြောင့်ရတာ။ ခုနလိုမျိုးကတော့ ဟိုလူကျော်တက်၊ ဒီလူနှင်းတက်နဲ့တစ်နေ့ကျ ကိုယ်လည်း ဒီလိုအနင်းခံရပြီးတော့ အောက်ကျမှာပဲ။ အလုပ်နဲ့တက်လာတဲ့လူ ဘာမျှကျစရာမရှိဘူး။

ပတ္တမြားမှန်ရင် ဘယ်တော့မျှ နွံနစ်လေ့မရှိဘူး။ ပွတ်လေပြောင်လေပဲ။ အလုပ်နဲ့တက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဘယ်တော့မျှကျလေ့မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်၊ စာသင်တဲ့အခါ စာကိုကြိုးစားသင်။ မှတ်မိသေးတယ်။ ဘုန်းကြီး တိပိဋကဖြေတဲ့နှစ်က အဲဒီဆရာတော်က အသက်(၅၀)ရှိပြီ။ ကိုယ်တော်နဲ့တပည့်တော်က သူငယ်ချင်းပဲ။ ဘာမျှ အရှိအသေလုပ်မနေနဲ့တဲ့။ စာသင်သားချင်းပဲဆိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဘာမျှဟိတ်ဟန်မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးက နှစ်ဝါသုံးဝါပဲ ရှိသေးတယ်။ တိပိဋကဆရာတော်တစ်ပါးဆို (၆၀)ကျော်ပြီ။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူတူ စာပြန်တာပဲ။ ဟိတ်ဟန်လုံးဝမရှိဘူး။ စာသင်သားနည်း အတိုင်းနေတာပဲ။

ခုလည်း ငါအသက်ကြီးပြီဆိုပြီးတော့ စာသင်ရတဲ့အခါ ဘယ်တော့မျှ ရှက်ကြောက်ခြင်းမရှိဘဲကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အဟောင်းလို့မသတ်မှတ်ဘဲ၊ အမြဲတမ်း အသစ်အနေနဲ့လုပ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အကြီးတန်းတုန်းက ကျတယ်။ ပထမတစ်ခါ ကျ၊ ဒုတိယတစ်ခါကျ၊ ပဋ္ဌာန်းတို့၊ ညဝါတို့ ကျက်မှမကျက်ပဲ။ နောက်ငါမရွတ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး။ နောက်လည်း ကျဦးမှာပဲဆိုပြီး အသစ်သမားနဲ့ အတူတွဲပြီး သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ်အတူလုပ်တယ်။ မေးပြီးလုပ်ရင်ရတယ်။ ပရိတ်ရွတ်သလိုပေါ့။ မေးပြီးလုပ်တော့ နောက်ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရွတ်တော့ မရွတ်တတ်တော့ဘူး။ ဒီလိုပဲ သူများနဲ့မှေးလိုက်တော့ ဟုတ်နေတာပေါ့။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဖြေရတာ၊ ဒီတော့ကျရော၊ အဟောင်းပုဂ္ဂိုလ်က အသစ် နဲ့တွဲလုပ်ပြီး ကိုယ်က ခေါင်းဆောင်ပြီးကျက်အံ့၊ သူမသိရင် ကိုယ်ကရှင်းပြ၊ သူများကို ရှင်းပြရင် သိပ်မှတ်မိတယ်။ တစ်သက်လုံးမမေ့တော့ဘူး။

အလုပ်မလုပ်ရင် အလကားလူဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မျှ အလကားလူအဖြစ် မခံဘူး။ ထအလုပ်လုပ်၊ အသုံးကျတဲ့လူဖြစ်အောင်လုပ်မှာပဲ။ အသုံးမကျရင် သေတာပဲကောင်းတယ်လို့ ဘုန်းကြီး ဒီလိုပဲတွက်တယ်။ အသုံးမကျရင် ဘယ်မှာ သွားအသုံးချမလဲ၊ အသုံးမကျဘူးဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ပဲ၊ အခုအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ကို ဘုန်းကြီးသဘောကျတယ်။

၂၈ ❁ ဓမ္မဉာဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မြတ်စွာဘုရားကိုလာမေးကြတယ်။ “မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီလောကကြီးကို ဘယ်တရားကဆောင်ထားပါသလဲ။ ဘယ်တရားနောက်ကိုသတ္တဝါတွေလိုက်နေရပါသလဲ” လို့မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ဒီသတ္တဝါတွေကို စိတ်ကဆောင်ထားတယ်။ ဒီသတ္တဝါတွေဟာ စိတ်တည်းဟူသော တရားနောက်ကိုလိုက်နေရတယ်” ဆိုပြီးဟောတယ်။

အလကားလူဆိုတာကလည်းအလကားနေချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်အလကားလူဖြစ်သွားတာပဲ။ ငါအလကားလူမဖြစ်ရဘူး။ အလုပ်လုပ်မှပဲဆိုရင် အဲဒီအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့စိတ်က အလုပ်သမားဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစိတ်ကသိပ်ကြောက်စရာကောင်းသလို အားကိုးစရာလည်းကောင်းတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုအမွမ်းတင်ပြီး ကိုယ့်ကို လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့လုပ်တာ ဒီစိတ်ပဲ။ အလကားအသုံးမကျတဲ့ အလကားလူ ဖြစ်အောင်လုပ်တာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ အခုလကမ္ဘာတို့ ဘာတို့ရောက်အောင်သွားတာလည်း ဒီစိတ်ပဲ။ တယ်လီဖုန်းတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေလည်း ဒီစိတ်နဲ့လုပ်တာပဲ။ ဒီစိတ်ကိုအသုံးမချတတ်၊ မခိုင်းတတ်ရင်တော့ အလကားလူဖြစ်သွားရော။

ဒါကြောင့်လူ့လောကထဲမှာအလကားလူအဖြစ်သူများခြေထောက်ကြားမှာ မထင်မရှား အုတ်ကြား မြက်ပေါက်နဲ့သေသွားရင် အင်မတန်လူဖြစ်ရှုံးတယ်။ အသုံးမကျတာမဖြစ်ဘဲ အသုံးကျတဲ့ အလုပ်လုပ်နေပါ။ အလုပ်လုပ်မှ အလုပ်အကျိုးခံစားရမှာ။

အခု ပရိယတ္တိစာသင်ချိန်မှာ ပဋိပတ္တိကိုလည်း လွှတ်မထားရဘူး။ ဥပမာကျောင်းမှာ အဓိက စာအံကျောင်းတက်ရမယ်။ မနက်ဘက် (၄)နာရီထိုးဖို့ (၁၀)မိနစ်အလို အိပ်ရာထရမယ်။ ထပြီးတော့ တရားထိုင်၊ အားထုတ်ရမယ်။ ဆွမ်းခံချိန်၊ ဘုရားဝတ်တက်ချိန်လုပ်ရမယ်။ ညဝတ်တက်ချိန်တက်ရမယ်။ ဒါတွေဟာ အလုပ်တွေပဲ။ ကျောင်းအနေနဲ့လုပ်ငန်းကြီး (၄)ခုပဲ။ စာတက်ချိန်မှာတက်၊ စာချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်းချ။ အဲဒါအလုပ်တွေပဲ။ အဲဒီအလုပ်တွေကို ဝတ္တရားမပျက်ကြိုးစားလုပ်ရမယ်။ ဒါအလုပ်တွေပဲ။ ဂုဏ်တက်တယ်။ အလုပ်မလုပ်ရင်ဂုဏ်ပျက်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၂၉

ဒါဆိုရင်ကျောင်းသမဂ္ဂထဲက နှင်ထုတ်မယ်။ နှင်ထုတ်တယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်လောက် ဂုဏ်ပျက်သွားသလဲ။ ကျောင်းတိုက်က နှင်ထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကမျှ လက်မခံဘူး။ အဲဒါဆို သာသနာမှာ လူဖြစ်ရုံနဲ့ ပြီး ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကမျှ လက်မခံလို့ လူထွက်သွားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ။ သာသနာမှာပျော်ပါလျက်နဲ့ အလကားလူဖြစ်သွားပြီ။ ဒါလည်း အလကားနေလို့ အလကားလူ ဖြစ်သွားရတာ။

အခုတရားအားထုတ်၊ တရားနာ၊ စာသင်ရမယ့်အချိန်မှာ စာသင်၊ စာအံ ကျောင်းတက်တဲ့လူက စာအံကျောင်းဟက်။ ဆွမ်းခံထွက်သူထွက်၊ ဘုရားရှိခိုး သူရှိခိုး၊ အဲဒါအလုပ်တွေပဲ။ အလကားလူဆိုရင် ကျောင်းတိုက်မှာ မထားဘူး။ ခုခေတ် လူတစ်ယောက်ရဲ့စားဝတ်နေရေးက အင်မတန်တာဝန်ကြီးတာ။ အလုပ်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မို့လို့ ပေးလှူနေကြတာ။ သာသနာတော်မှာ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျက်၊ သာသနာ့ဝန် မထမ်းရင် အလကားလူဖြစ်ပြီး၊ သာသနာ တော်မှာလည်း အသုံးမကျ၊ သေရင်လည်း အပါယ်ကျမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုံးကျတဲ့လူဖြစ်အောင်လုပ်။

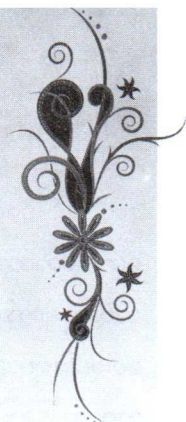
အရှင်ဘုရားတို့ ကြိုးစားကြပါ။ ကြိုးစားတဲ့လူဟာ အမြဲတမ်း သူများရှေ့မှာ နေရတယ်။ လောကအနေနဲ့လည်းကောင်းတယ်။ သံသရာရေးအနေနဲ့လည်း ကောင်းတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း စင်ကြယ်တယ်။ အလုပ်မလုပ်တဲ့ လူတွေကျတော့ ကိုယ်က ဟိတ်ဟန်တွေထုတ်ပြီးတော့မှ လိမ်ညာပြီး ဘုန်းတန်ခိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုန်းလိမ် တန်ခိုးလိမ်ညာလုပ်တော့ ခုဘဝက ဟုတ်သလိုလိုပဲ။ နောက်ဘဝကျရင် ပြန်မတက်တော့ဘူး။

သူများ “ဘုန်း” ကြီးတော့ ကိုယ်လည်း “ဘုန်း” ကြီးချင်တယ်။ ကြီးချင် ပေမဲ့ကိုယ့်မှာ ကြီးစရာ ဘာမျှမရှိဘူး။ အလကားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အလကားပဲ။ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့ ကောင်းတဲ့နာမည်သတင်းတော့မကြီးဘူး။ ကောင်းတဲ့သတင်း၊ မကောင်းတဲ့သတင်းက ဖျောက်ထားလို့မရဘူး။ အချိန်ကျရင် ပေါ်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့်တစ်ဘဝ၊ တစ်သက်တာအနေနဲ့ လူရယ်လို့ဖြစ်တာ၊ သေရမှာပဲ။

၃၀ ❁ ဓမ္မနူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်းသာသာထားလည်း သေရမှာပဲ။ ဒီတော့မသေခင် ကိုယ့်လက်ရာ ထင်အောင် ကိုယ့်ရဲ့အကျိုးကျေးဇူးတွေကို သူများတွေ ထင်သာမြင်သာ အံ့သြလောက်အောင် သာသနာတော်မှာ ကျေးဇူးများအောင်၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကျေးဇူးများအောင်၊ မိဘဆရာသမားတွေ အတွက်လည်း ကျေးဇူးများအောင် အရှင်ဘုရားတို့ကြိုးစား၊ အလကားလူမဖြစ်စေနဲ့၊ အလကားလူဆိုရင် ဘယ်သူမျှအသုံးမချဘူး။ ဒါကြောင့်အသုံးကျအောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြ။

၃။ ဘဝမမေ့ တရားတွေ့

အဆုံးအမဩဝါဒဆိုတာ နည်းသည်များသည်၊ သေးသည် ကြီးသည်၊ ယုတ်သည် မြတ်သည် မဟုတ်။ ယူတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် အဆုံးအမလေးနည်းနည်းနဲ့လည်းအကျိုးရတာပဲ။ ဒါကြောင့် “မြတ်သူတော်စင်၊ ပညာရှင်တို့၊ မိတ်ကြင်စကား၊ တစ်ခွန်းကြားကာ၊ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး၊ အဖိုးပြည်တန်၊ ဧကန်မချ၊ တစ်လုံးရသို့၊ အနတ္တဖိုးမွန်၊ ကျိုးကဲလွန်၏” လို့ဆိုတယ်။

ဟိုတစ်ခါစာချတုန်းကဝတ္ထုတစ်ခုတွေ့တယ်။ တယ်မှန်ပါလားလို့အောက်မေ့မိတယ်။ ဓမ္မပဒစာချတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း စာချရင်းနဲ့ဆုံးမဩဝါဒပေးစရာတွေတွေ့ရင်ချမယ်။ ချရင်းချရင်းနဲ့လည်းတွေ့တာပဲ။ အလတ်တန်းစာချတုန်းက နဂိုကစာချရင်းနဲ့ မမြင်ဘူးပေါ့လေ။ အခုတော့မြင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မှလည်း စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရေးလိုက်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ “ဘဝမမေ့၊ တရားတွေ့လို့” နာမည်တပ်လိုက်တယ်။

သတ္တဝါတွေဟာ ဘဝကို မေ့မေ့သွားတတ်တယ်။ ဘဝမေ့ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ ဘဝမမေ့အောင် နေရမယ်။ ဘဝမမေ့ တရားတွေ့ဆိုတဲ့အကြောင်းတော်တော်သဘောကျတယ်။ အတ္တပ္ပတ္တိကို ခြုံပြောရရင် မြတ်စွာဘုရားသာဝတ္တိပြည်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အခါ အရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မြို့ထဲကို

၃၂ ● ဓမ္မူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဆွမ်းခံကြရင်း ပုဆိုးနှိမ်းလေးဝတ်ပြီးတောင်းစားနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ ဒီတော့ ကလေးငယ်ကို “ဒီလိုခွက်ဆွဲပြီးတောင်းစားတာထက်တို့လို ရဟန်းဝတ်တာ မကောင်းဘူးလား” မေးတော့ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ဘယ်သူရဟန်းခံပေးမှာလဲ” လို့ ပြန်မေးတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာက “ငါရဟန်းခံ ပေးမယ်။ ရဟန်းခံပေးမယ်” ဆိုပြီး ကျောင်းကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တိုင်သေသေချာချာကြေးတွန်းပြီးကိုယ်တိုင်ရေချိုးပေးတာ။ အတုယူစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ရေချိုးပေးပြီး တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးပြီး ရဟန်းဝတ်ပေးလိုက်တယ်။

အရှင်အာနန္ဒာရဲ့တပည့်ဆိုတော့ လူသူလေးပါးက ကြည်ညိုပြီး အဝတ် အစား ကောင်းကောင်းတွေပေး၊ ကောင်းကောင်းလှူကြတော့ ကောင်းကောင်း နေထိုင်စားသောက်ရတယ်။ တရားဓမ္မမှတ်သားပြီးအသားအရေဝဖြိုးလာတော့ စိတ်တွေက ကိလေသာစိတ်တွေဝင်လာတယ်။ သာသနာမှာမပျော်ဘဲ လူထွက် ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ရဟန်းဘဝကိုမပျော်ဘဲလူထွက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်။ နဂိုသင်္ကန်းဝတ်ကတည်းက သူ့အဝတ်နှိမ်းပုဆိုးနဲ့ခွက်စုတ်ကလေးကို သစ် တစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားတယ်။ အဲဒါလေးကိုပဲ သူသွားသွားကြည့်နေတယ်။

သူ့ရဲ့ပုဆိုးနှိမ်းကလေးကလည်း ရေစစ်တစ်ခုစာ ချုပ်ရလောက်အောင် တောင်အကောင်းမရှိဘဲစုတ်ပြတ်နေတာ။ အဲဒါကိုသွားသွားကြည့်ပြီးသူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမနေတယ်။ “အရှက်မရှိတဲ့ ဟဲ့အကောင်၊ နင့်ဘဝက ဒီပုဆိုးစုတ်ကနေ ရေစစ်ကလေးတောင် လုပ်စရာမရှိတဲ့ မပိုင်တဲ့ဘဝက အခုလိုအကောင်းစား တွေ့နဲ့နေရ၊ မြတ်တဲ့အစားအစာစားရ၊ ကောင်းတဲ့နေရာထိုင်ခင်းတွေနဲ့ နေရ တာကို မပျော်ဘဲ ဒီပုဆိုးနှိမ်းလေးနဲ့တောင်းစားဖို့ကြံတာ နင့်လောက် အရှက် မရှိတဲ့ အကောင် မရှိတော့ဘူး” လို့သူ့ကိုယ်ကို သူဆုံးမတာ။

ဒီတော့စိတ်ကငြိမ်လာတယ်။ ကောင်းကောင်းစားဝတ်နေရတော့တဖြည်း ဖြည်း ကိုယ်ခန္ဓာက ဝဖြိုးလာတယ်။ ဒီလိုပဲ တရားဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်တယ်။ အသားအရေပြည့်ဖြိုးလာတော့ ကိလေသာစိတ်တွေ ပြန်ထကြွလာပြန်တယ်။ လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြန်တယ်။

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၃၃

အဲဒီကို တစ်ခါသွားပြန်ရော၊ သူပိုင်တာဆိုလို့ ဒီပုဆိုးအနွမ်းနဲ့ ခွက်စုတ်လေးပဲရှိတာကိုး။ ပုဆိုးစုတ်လေးကြည့်လိုက်၊ သူ့ကိုယ်သူကြည့်လိုက်နဲ့ သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဆုံးမတယ်။ “အရှက်မရှိတဲ့အကောင်၊ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့အကောင်၊ ဒီလောက် ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစားနဲ့နေပြီး တရားအားထုတ်ကျင့်ကြံနေရတဲ့ကြားကနေ ဒီပုဆိုးနွမ်းနဲ့ တောင်းစားချင်ရသလား” ဆိုပြီး ဆုံးမပြန်တယ်။

အဲဒီလိုဆုံးမတော့ စိတ်က တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သွားပြန်ရော၊ စိတ်ကလည်း ခဏခဏ လူထွက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားလိုက်၊ ပုဆိုးစုတ်လေးရှိတဲ့ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းလေးဆီသွားလိုက်နဲ့ ကြိမ်ဖန်များစွာ မရေမတွက်နိုင်အောင် သွားလာခဲ့တယ်။ သွားလာရင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူဆုံးမလာရင်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

စောစောတုန်းက ခဏခဏသွားစဉ်အချိန်ကဘေးကရဟန်းတွေက မေးကြတယ်။ “ဘယ်သွားသွားနေသလဲ” ဆိုတော့ “ဆရာထံသွားတယ်” ဆိုပြီး တော့မှ ပြန်ပြောတယ်။ သူက သူပုဆိုးစုတ်နွမ်းလေးနဲ့ ခွက်စုတ်လေးကို ဆရာအနေနဲ့ တင်စားခေါ်တာ။

အဲဒီလိုသွားလာရင်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်တော့မသွားတော့ဘူး၊ ဘေးကရဟန်းတွေ မေးတယ်၊ ဆရာထံ မသွားတော့ဘူးလားဆိုတော့ သူက “ဆရာနဲ့ တပည့်က သံသဂ္ဂပြတ်သွားပြီဘုရား” လို့ပြောလိုက်တယ်။ သံသဂ္ဂပြတ်သွားပြီဆိုတာက ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီလို့ ကြေညာတာနဲ့ အတူတူပဲ။

အဲဒီတော့ ရဟန်းတွေက ဘုရားထံသွားပြီး “ဒီလိုဒီလိုပါဘုရား၊ စောစောတုန်းက ဆရာထံသွားတယ် သွားတယ်ဆိုပြီးတော့မှ အခုကျတော့ ဆရာနဲ့ သံသဂ္ဂပြတ်သွားပြီးပြောတာ ရဟန္တာဖြစ်တယ်ပြောတာနဲ့ သဘောအတူတူပါဘုရား” လို့လျှောက်ကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “အိုရဟန်းတော်မြတ်တို့၊ အဆုံးအမကောင်းရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြတ်သွားပြီ။ ဒီအဆုံးအမကောင်းနဲ့ပဲ တရားရသွားပြီ။ ဆရာနဲ့ တပည့် သံသဂ္ဂပြတ်သွားတယ်” လို့ မိန့်ကြားပြီး အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားတစ်ပုဒ်ကို ဟောပြတယ်။ အဲဒီတရားက တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဆိုကြည့် -

၃၄ ● ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

၁။ မျိုးကောင်းမြင်းမြတ် ကြိမ်ရှောင်လတ် ထိတ်လန့်ပြေးသွားပမာဏီ

မျိုးကောင်းမြင့်မြတ်တဲ့မြင်းက ကြိမ်အရိုက်ကို မခံဘူး၊ ကြိမ်ဝင့်တာနဲ့မျိုးကောင်းမြင်းက ကြိမ်ကို ရှောင်ပြီးတော့မှ ထိတ်လန့်ပြီး လုံ့လဝီရိယရှိစွာနဲ့ ပြေးသွားတဲ့ ဥပမာလိုပဲ။ ဆိုကြည့် -

၂။ ယုတ်မာဝိတက် အိပ်ပယ်ဖျက် ကြောက်ရှက်မျိုးသာ ချီလေသည်

ယုတ်မာဝိတက်ဆိုတာစောစောကလိုလူထွက်ချင်တယ်။ သူများကိုအပြစ်ပြောချင်တယ်။ သူများအတင်းပြောချင်တယ်။ သူတစ်ပါးပျက်စီးအောင်သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲဖို့ဆိုတာမျိုးကိုခေါ်တာ။ အခု ရဟန်းဘဝမှာ သူ့အဖို့ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကနေ ရေစစ်လုပ်စရာတောင်မရှိတဲ့ ပုဆိုးနဲ့ ခွက်စုတ်ကလေးနဲ့ တောင်းစားဖို့ကြံတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်အောက်ကျနောက်ကျ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ဖြစ်နေလဲ၊ ယုတ်မာတဲ့စိတ်ဖြစ်နေလဲဆိုတာကြည့်။

အခုသီလရှင်တွေကိုလည်း လူသူလေးပါးတွေက ကြည်ညိုပြီးတော့မှ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေး စသဖြင့် ကြည်ညိုကြတာ။ ဘုရားရှင်တို့ရဲ့အလေ့အလာအတိုင်း ဆွမ်းခံစားရတာပဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လူထွက်ချင်တယ်။ ဘာညာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ယုတ်မာဝိတက်လို့ ဆိုတာပဲ။

အအိပ်မက်တာလည်း အမြင်ကတ်စရာကောင်းတယ်။ အအိပ်မက်တာပယ်ဖျက်ပြီး ရှက်ရကြောက်ရမယ်။ မကောင်းတဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံတွေကိုလည်း ပယ်ဖျက်ရမည်။ ရှက်ကြောက်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီလိုရှက်ကြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးသားတွေရှိတယ်တဲ့။

၃။ ကြိမ်ရှောင်မြင်းဟာ ထိတ်လန့်စွာ လွန်စွာပြေးသွားပမာဏီ

ကြိမ်ရှောင်မြင်းကမြင်းကောင်း၊ ကြိမ်ရှောင်မြင်းကောင်းပမာသူများအပြောမခံရအောင်နေတဲ့ လူတွေက လူကောင်းပဲ။ ထိတ်လန့်တယ်ဆိုတာ သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ငါ့ကို ထိခိုက်တော့မှာပဲ၊ နာတော့မှာပဲဆိုပြီး ရှောင်ကြဉ်တာကို ဆိုတာ။

၇။ သင်တို့တစ်တွေ့ ထိတ်သံဝေ သက်လေ့လန့်ရမည်

မြင်းနဲ့ဥပမာနှိုင်းတာ ဘယ်လောက်နာစရာကောင်းလဲ၊ မြင်းဟာတိရစ္ဆာန်ပဲ။ သင်တို့တစ်တွေက ထိတ်လန့်တဲ့ သံဝေဂကို လက်ကိုင်ထား၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာသေကျေကြတာကိုကြည့်ပြီး သံဝေဂကြရမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲဆင်းရဲဆင်းရဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာချမ်းသာ၊ ရာထူးဌာနန္တရတန်ခိုးတွေရှိနေပါစေ၊ အိုချိန်ကျအိုရမယ်။ နာချိန်ကျနာရမယ်။ သေချိန်ကျသေရတာပဲ။ အချိန်ကျရင်သေကျေရတာချည်းပဲ။

အဲဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်အတွေ့အကြုံတွေအပေါ်မှာ ဒီလိုတွေးနေတဲ့ သံဝေဂတရားတွေကို ကိုယ့်အပေါ်မှာတင်ပြီး သံဝေဂတရားတွေကို တွေးနေရမှာ။ ဒီလူတွေသာ လောကဓံတရားတွေနဲ့ သံဝေဂတရားတွေ တွေ့နေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လည်းဘဝများစွာတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ နိဗ္ဗာန်မရောက်သရွေ့ဘယ်လောက်တွေ့ရဦးမလဲ။ ဘဝမဆုံးသေးတော့ ဘယ်လောက်တွေ့ကြုံရဦးမှာလဲမသိဘူး။

ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလိုထိတ်လန့်တဲ့သံဝေဂပြီးကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ထက်ထက်သန်သန်ထထကြွကြွလုပ်ရမယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ကုသိုလ်အလုပ်တွေမှာလည်း ထက်သန်တဲ့ဝီရိယရှိရမယ်။ ဝီရိယက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သံဝေဂဖြစ်မှ ဝီရိယဖြစ်တယ်။

သံဝေဂဆိုတာ မြင်တွေ့သမျှ အာရုံအားလုံးအပေါ်မှာ သံဝေဂယူတတ်ရတယ်။ မကောင်းတဲ့ လူတွေတဲ့အခါ သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်ပြီးနေရရင် ဒီလိုပဲတွေ့ရမှာပဲ။ ငါတို့လည်းဒီလိုမကောင်းတာတွေရှိခဲ့တယ်။ ကိုယ်မကောင်းလို့ မကောင်းတဲ့လူနဲ့တွေ့တာပဲ။ အခုအချိန်တော့ ငါ့မှာမိကောင်းဖကောင်း မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေနဲ့တွေ့နေလို့ မတွေ့ရင် ဒီလိုမျိုး မကောင်းတဲ့လူဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီဘဝမှာပဲ ကောင်းတဲ့ လူဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီးကြိုးစားရတယ်။ သံဝေဂကို ရှေ့ထားပြီး ဝီရိယကို ထက်သန်အောင်လုပ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၈။ ကိကုတ်နစ်ဖြာ ကြည်သဒ္ဓါ လေးပြာသီလမြဲရမည်

သံဝေဂတရားကို စိတ်မှာ အမြဲထားပြီး လောကီလောကုတ္တရာ သဒ္ဓါတရား ပြည့်အောင်ထားရမယ်တဲ့။ သဒ္ဓါတရားက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ သဒ္ဓါတရားမရှိရင် ဘာကုသိုလ်မျှ မဖြစ်ဘူး။ သဒ္ဓါတရားကို အရင်းခံပြီး ကုသိုလ်မျိုးစုံဖြစ်ရတယ်။

၃၆ ● ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အခုမိမိတို့ သီလရှင်ဘောင်ထဲရောက်လာတာ သဒ္ဓါကြောင့်ပဲ။ သဒ္ဓါမပျက်အောင် ထိန်းရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး သဒ္ဓါတရားပျက်တတ်တယ်။ သီလရှင်လောကထဲရောက်လာပြီး ဒီလိုအပြောအဆိုအပြုအမူမကောင်းတဲ့ သီလရှင်တွေကို ကြည့်ပြီး “ဒီလိုသီလရှင်မျိုးရှိမယ်လို့ မထင်ဘူး။ အခုတော့ ဒီလိုသီလရှင်မျိုးတွေ ရှိတာပါလား” ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ သဒ္ဓါပျက်တယ်။

သာသနာက ကောင်းလျက်ပဲ။ သာသနာထဲဝင်တဲ့ သီလရှင်၊ ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်၊ အနေအထိုင်ညံ့၊ အကျင့်အကြံညံ့၊ အပြုအမူညံ့လို့ ဖြစ်တာ။ သာသနာက ညံ့မသွားဘူး။ သဒ္ဓါကောင်းတဲ့ အမျိုးသားတွေ၊ သဒ္ဓါကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ၊ သဒ္ဓါထက်သန်ပြီး ကျင့်ကြံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြောင့် သာသနာက ထက်သန်ရှင်သန်နေတယ်။ အရှိန်အဝါတောက်ပနေတယ်။ သဒ္ဓါမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မကြည့်ရဘူး။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ထဲကမှ ငါသည် သာသနာ့ဂုဏ်ရောင်ဆောင်တဲ့ သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာနဲ့ သီလရှင်သာသနာ ထွန်းကားအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး ခုနညံ့ဖျင်းတဲ့ လူတွေကို မကြည့်နဲ့။ အဲဒီညံ့ဖျင်းတဲ့ လူကို ကြည့်ပြီးတော့မှ ငါ့အဲဒီလူတွေအစား ထိုးမယ်။ သာသနာအရှိန်အဝါညံ့တာ ဒီလိုညံ့ဖျင်းတဲ့ လူတွေကြောင့်ပဲ။ ဒီသီလရှင်သာသနာအရှိန်အဝါကောင်းအောင် ပြင်ရမယ်။ ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကောင်းအောင် ကြိုးစားပြင်ရမယ်။

တို့လည်းပဲ ဒီလိုကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ကောင်းအောင် နေရတာပဲ။ ကြိုးစားတဲ့ အလျောက် ဖြစ်လာတယ်။ ကြိုးစားတဲ့ သီလရှင်တွေ ဦးရေကနည်းတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ သီလရှင်ဦးရေက မနည်းဘူး။ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အညံ့အဖျင်းဦးရေက များနေတယ်။

သံဃာနဲ့ ကြည့်ရင်လည်း မနည်းဘူး။ သံဃာဦးရေများပေမဲ့ အသုံးချလို့ရတဲ့ သံဃာဦးရေက နည်းတယ်။ အဲဒီနည်းတဲ့ ဦးရေကို ကြည့်ရင် စိတ်ပျက်စရာပဲ။ မန္တလေးမှာတုန်းက သံဃာတွေအတွက် သာသနာ့ဗိမာန်ဆောက်မယ်ဆိုပြီး အလှူခံတယ်။ လူကတ်တစ်ယောက်က အဲဒီအလှူခံတဲ့ လူရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ သံဃာတွေအတွက် ဟောပြောနေ

တယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိုယ်တော်တွေကိုကြည့်စမ်းဆိုပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲထဲ
ခေါ်သွားပြပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဘောလုံးပွဲမှာ သံဃာ တွေပြည့်နေတာပဲ။

ဒီတော့ သူက ဆရာတော် ဦးဉာဏဝရဆိုတဲ့ အကျင့်သိက္ခာအင်မတန်
ကောင်းတဲ့ ဆရာတော်ဆီကို ခေါ်သွားတယ်။ အခုတော့ အဲဒီဆရာတော်ပျံလွန်
တော်မူသွားပါပြီ။ မန္တလေးမှာ သံဃာတော်တွေ ဘယ်လောက်ဆူနေဆူနေ၊
အဲဒီဆရာတော်ကြွလာရင် ငြိမ်သွားတာပဲ။ ဆရာတော်ကြီးက သီလ၊ သမာဓိ
အရှိန်အဝါတော်တော်ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာဝါဆိုရင်
တက်ဖို့နေရာမရှိဘူး။ ဖိနပ်ချွတ်မှာ တက်နေရတာ။

အဲဒီလူကအကြံနဲ့အဲဒီဆရာတော်ဆီကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာတော်ဆီမှာ
စာအံ့တဲ့သံဃာ၊ စာပြန်နေတဲ့သံဃာ၊ ဝေယျာဝစ္စပြုနေတဲ့ သံဃာ၊ တစ်ကျောင်း
လုံးကတိတ်ဆိတ်ပြီး ကိုယ်တော်တွေက သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်နေကြတာ ကြည်
ညိုစရာပဲ။ အဲဒီကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သံဃာတော်တွေကို
ပြပြီး “အခု ကျုပ်ဟောပြောနေတာက ဒီကိုယ်တော်တွေအတွက် ဟောပြော
အလှူခံတာ၊ ဟိုကိုယ်တော်တွေအတွက် မဟုတ်ဘူး” လို့ပြောတော့၊ ဟိုလူက
ပါးစပ်ဟသွားတာပဲ။

ခုလည်း အဲဒီလိုပဲ။ မကောင်းတာကိုကြည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်။ “ငါဒီ
သာသနာ့ဘောင်ထဲဝင်တာ သီလရှင်သာသနာ ဂုဏ်ရောင်ဆောင်ဖို့၊ အိမ်ရာ
တည်ထောင် လှူဘောင်ကြီးကိုစွန့်ပြီး သံသရာဝဋ်က လွတ်ဖို့ သာသနာ့ဘောင်
ထဲ ဝင်လာတာ။ သံသရာဝဋ်ကလွတ်ဖို့ သာသနာ့ဂုဏ်ရောင်ဆောင်ဖို့အတွက်
လုပ်တာပဲ” ဆိုပြီးတော့မှ သဒ္ဓါတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကြိုးစားရမယ်။
မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကတည်းက ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေရှိတာပဲ။
ရဟန်းသံဃာမှာ လည်းရှိတာပဲ။ ဆိုးတဲ့လူ ဝတ်လာရင် ဆိုးတဲ့သံဃာ၊ ဆိုးတဲ့
သီလရှင် ဖြစ်လာတာပဲ။ အဲဒါကို မကြည့်နဲ့။

နောက်လေးဖြာ သီလမြဲရမည်ဆိုတာ သာသနာနဲ့ပြောရင် စာတုပါရိသုဒ္ဓိ
သီလလို့ ခေါ်မှာပေါ့။ သီလမပျက်အောင်ကြိုးစား၊ သီလပျက်ရင် အပါယ်ကျမှာ။
သီလမပျက်မှ။ ဘယ်လောက်ပဲ တခြားဟာတွေ ကောင်းနေပါစေ၊ သီလပျက်ရင်

၃၈ ❁ ဓမ္မဉ္စတမဂ္ဂတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အပါယ်ကျမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သီလကို မကျိုးမပေါက်၊ မပြောက်မကျားအောင်ကြိုးစားပြီး သီလကိုပြည့်ဝအောင်ကြိုးစား၊ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၆။ ဝီရိယဆင့် သမ္မာမြင့် ဉာဏ်ဖြင့်ဆုံးဖြတ်တတ်ရမည်

ဝီရိယကို ထပ်ဆင့်ပြီး မိမိ၏ သမာဓိကို အပေါ်မြှင့်ပေးတဲ့။ စာတွေအန်တာလုံ့လဝီရိယနဲ့ စာအံပါ။ မမေ့မလျော့မှတ်မိအောင် တခြားအာရုံတွေမဝင်ဘဲ စာအံပါ။ စာအံတဲ့အခါလည်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင် ဘေးထွက်တာအများကြီးရှိတယ်။

အဲဒီဘေးထွက်တဲ့အကြံတွေကိုဖယ်ရှားပြီးဝီရိယကိုထပ်ဆင့်ပြီးစာတွေမှာပဲ အာရုံလားပြီး သမာဓိကို မြှင့်တင်ရမှာ။ ဒီတရားဓမ္မတွေ အကြောင်းအကျိုးအမှားအမှန် အကောင်းအဆိုးတွေကို သူနေရာနဲ့သူ ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် အကောင်းအဆိုး၊ လိုက်နာသင့်တယ်၊ ပယ်ရှားသင့်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်တတ်ရမယ်။ အဲဒီဉာဏ်ရောက်အောင် လည်းကြိုးစားရမယ်။

၇။ ဝိဇ္ဇာစရဏ ပြည့်စုံရ ချိန်ဆသတိရှိရမည်

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေထဲမှာ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နောဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော်ရှိတယ်။ အမှန်က ဝိဇ္ဇာနဲ့ စရဏမပြည့်စုံရင် ဘယ်သူမျှ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာနဲ့ စရဏ ပြည့်စုံမှ သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ သကဒါဂါမ် ဖြစ်တယ်။ အနာဂါမ်ဖြစ်တယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်။

ဝိဇ္ဇာဆိုတာရှိရတယ်။ စရဏဆိုတာရှိရတယ်။ ဝိဇ္ဇာ(၈)ပါး၊ စရဏ(၁၅)ပါး။ ဝိပဿနာမှာ ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာ ရှိရမယ်။ ဝိပဿနာမှာ ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာရှိဖို့ရာ ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နဲ့ကြည့်ရတယ်။ ရှေ့အကြံကို နောက်ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပါ။ ဝိပဿနာ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ပျက်ပျက်သွားတာ သိသွားတယ်။ ချုပ်သွားတဲ့အသံတွေ ပြန်ပြန်ပြီး သတိထားကြည့်ရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရဲ့အမူအရာ၊ နှုတ်ရဲ့အမူအရာ တွေကို ကြည့်မိတာနဲ့ ဝိပဿနာဖြစ်သွားတာပဲ။

ဓမ္မူတသရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၃၉

အထူးသဖြင့် စရဏက ခက်တာ။ စရဏဆိုတာက ခြုံပြောရင် ဒါန၊ သီလ၊ သမထကို စရဏလို့ ခေါ်တာပဲ။ အဲဒါက ခက်တာ။ ဝိပဿနာက ပြောရရင် မခက်ဘူး။ ဝီရိယရှိဖို့ ကြိုးစားဖို့သာလိုတာ၊ တကယ်တမ်း ဝိပဿနာက မခက်ဘူး။ အဲဒီတရားပြည့်စုံဖို့က ထင်ရှားသတိရှိရမည်တဲ့။ သတိက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ သတိထားပြီးပြည့်စုံအောင်သာလုပ်ရမယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်တရားပြည့်စုံလာပြီဆိုရင် ဆိုကြည့်-

၈။ ဝဋ်သံသရာ ဇွန်လွှတ်ကာ အေးချာနိဗ္ဗာန်ရောက်ပေမည်

ခုနက အရှင်အာနန္ဒာ ရဟန်းပြုပေးတဲ့ ရဟန်းက စိတ်မငြိမ်သက်တိုင်း ရက်လ ပေါင်းများစွာ ဘယ်လောက်ခဏခဏ သွားကြည့်သလဲဆိုတာ မသိဘူးပေါ့။ ရဟန်းတော်က အဲဒီပုဆိုးစုတ်ရှိတဲ့ နေရာသွားကြည့်လိုက်၊ သူ့နေရာသူ ပြန်လာလိုက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း “အရှက်မရှိတဲ့ ဟဲ့အကောင်၊ အရှက်မရှိတဲ့ သင်ဟာ ဒီလောက်ကောင်းမြတ်တဲ့ အဝတ်အစားနေရာတွေမှာ ရောက်ပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ အကျင့်တွေ ကျင့်ဖို့နေရာမှာ ရောက်နေတာတောင်မှပဲ ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့ အကြံကြံသေးသလား။ ယုတ်ညံ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့စိတ်ကူးသေးလား။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြော၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့အကြံတွေဟာ ကောင်းသေးရဲ့လား” ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမလိုက်၊ ကျင့်လိုက်နဲ့၊ အဲဒီလိုကျင့်ကြံတော့ သူ့စိတ်က တဖြည်းဖြည်းငြိမ်လာတယ်။

အဲဒီလိုကျင့်ကြံတော့ သူ့မှာ ထိတ်လန့်တဲ့သံဝေဂနဲ့ အားထုတ်မှုဝီရိယ၊ ယုံကြည်တဲ့သဒ္ဓါတရားတို့၊ သမာဓိတို့၊ ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ဉာဏ်တို့ကြောင့် ဝဋ်ကိုစွန့်လွှတ်ပြီးတော့ အေးချမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားပြီ။ အလိုလို ရောက်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ အဆုံးအမကောင်းလို့ရောက်တာ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ဘဝမမေ့လို့ပဲ။

ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုပြန်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ဘဝကိုပြန်စဉ်းစားရင် လူ့ဘဝနဲ့ သီလရှင်ဘဝ အများကြီးကွာတာပဲ။ လူ့ဘဝက ယုတ်ညံ့တဲ့ဘဝ၊ သီလရှင်က အမြတ်ဆုံးသောဘဝ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရှစ်ပါးသီလ အသာထား၊ ငါးပါးသီလ ခိုင်မြဲတဲ့ဘဝကို ရဖို့တောင်ခဲယဉ်းတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပစ္စည်း

၄၀ ❁ ဓမ္မုတဘေဒကတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ရာထူးအခြံအရံတွေပေါ်ပေါ်သူတို့မှာ သီလကိုတောင်မျှအနိုင်နိုင်၊ ပစ္စည်းပေါလေသူတို့မှာ မကျင့်နိုင် မရနိုင်လေပဲ။

အဲဒီဘဝနဲ့ ခုဘဝကို ကြည့်ရင် ငါတို့ဘဝက ရခဲလှတဲ့ဘဝ။ ငါတို့ကုသိုလ်တွေဟာ မီးရထားတွဲကြီးနဲ့ တင်ရမလောက်များတယ်။ တကယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်တွေ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်တွေ လုပ်ပြီး ဘုရားဟောကြားထားတဲ့ ပရိယတ်တရားတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သင်ယူနိုင်တယ်။ ဟောပြောပို့ချချင်ရင်လည်း ပို့ချနိုင်တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်တဲ့ အဆင့်နဲ့ ငါတို့မှာ ကုသိုလ်တွေကို အမြဲတမ်းပြုနေတာပဲ။

အဲဒီဘဝကို ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မသင့်တဲ့အကြံအစည်အပြောအဆို၊ အတွေးတွေကို မကြံသင့်၊ မတွေးသင့်၊ မပြောသင့်ဘူး။ ဒီလိုတွေးနေမယ်ဆိုရင် ဒီဘဝမျိုးနဲ့ မတန်ဘူး၊ မသင့်လျော်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဆုံးမပြီးတော့ ကြိုးစားကျင့်ကြံအားထုတ်ရမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ခုနက ရဟန်းမြတ်ကျင့်သလို မိမိတို့အတွက် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရနိုင်ပါတယ်။ ရနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစား၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

၄။ သာသနာ့အမွေခံ

ဝါဆိုလာတာ လပြည့်ကျော် (၇)ရက်ရောက်ပြီ။ တကယ် အလုပ်လုပ်ရင် ရက်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် တွက်ခြေကိုက်မကိုက် ကြည့်ပြီး ကြိုးစားသွားရမယ်။ လူထဲမှာ အမျိုးကောင်းသားမွေးလာရင် သာသနာတော်မှာ သာသနာ့အမွေခံဆိုပြီးတော့ရှင်ပြုပေးရဟန်ခံပေးကြတယ်။ အမျိုးသမီးဘဝက၊ သီလရှင်ဝတ်ရင်ပဲ ဝိုင်းပယ်တဲ့ ဘဝလိုမျိုးဖြစ်နေတယ်။

သာသနာ့အမွေခံဆိုရင် ရှင်ရဟန်းတွေနဲ့သာ ခံထိုက်တယ်။ သက်ဆိုင် တယ်လို့အများက သတ်မှတ်ကြတယ်။ အမျိုးသားလေးမွေးဖွားလာတယ်ဆိုရင် ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ သာသနာ့အမွေပေးဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ အမျိုးသမီးကျတော့ အပယ်ခံဘဝအနေနဲ့ သာသနာ့အမွေခံမရဘူးဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတွေက အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့အမျိုးသမီးတွေကို “ညည်းတို့က သာသနာ့ အမွေမခံရတော့ဘူး။တုံးပြီ။ တို့က သားတွေမွေးရတော့ ရှင်ပြုပေးရတော့ သာသနာ့အမွေခံရတယ်” ဆိုပြီးပြောကြတယ်။

သာသနာထဲရောက်တိုင်း သာသနာ့အမွေခံမဟုတ်ကြဘူး။ မရဘူး။ အမွေ ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်။ ဆိုကြည့် -

၄၂ ● ဓမ္မဒူတသရဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

၁။ အဓမ္မဆိုကာ အာမိသ ဓမ္မ နှစ်ပါးရှိလေသည်

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုယ်တိုင်ဟောခဲ့တဲ့တရားပဲ။ “ရဟန်းတော်များအိုချစ်သားတို့၊ အဓမ္မတို့သည် နှစ်မျိုးရှိကုန်၏။ အာမိသအဓမ္မ၊ ဓမ္မအဓမ္မဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အာမိသ၊ ဓမ္မအဓမ္မ နှစ်မျိုးမှာ အာမိသအဓမ္မထက် ဓမ္မအဓမ္မက မြတ်တယ်” ဆိုတော့ အာမိသအဓမ္မ ဆိုတာ ဘာလဲ -

၂။ အာမိသဆိုတာ သုံးစရာ လိုရာပစ္စည်းဖြစ်လေသည်

အာမိသဆိုတာ သုံးဆောင်စရာပစ္စည်း၊ လိုရာပစ္စည်း၊ ဒါတွေကို အာမိသ လို့ခေါ်တယ်။ လောကသဘောနဲ့ ပြောရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးပစ္စည်းလေးပါးရထားတဲ့ဂုဏ်ထူးတို့၊ အခြွေအရံပရိသတ်တွေလည်း အာမိသ အဓမ္မတွေပဲ။

၃။ ဓမ္မဆိုတာ မြတ်ဗုဒ္ဓါ ပေဘကာထားခဲ့ တရားမည်

ဓမ္မဆိုတာ မြတ်ဗုဒ္ဓတို့ဟောခဲ့တဲ့ တရားပဲ။ မြတ်ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ပိဋက သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ အလုံးစုံသော ပရိယတ် ပဋိပတ်တရားတွေက တရားအဓမ္မတွေပဲ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးက “ရဟန်းတော်များအိုချစ်သားတို့၊ အဲဒီအာမိသအဓမ္မ၊ ဓမ္မအဓမ္မ (၂) မျိုးမှာ ဓမ္မအဓမ္မကိုသာ သင်တို့ခံယူကြကုန်လော့၊ အာမိသအဓမ္မကို မခံယူကြပါနဲ့” လို့ ဟောခဲ့တယ်။

မိမိတို့ဘဝကိုလည်း ကြည့်ပေါ့။ လူ့ဘောင် လူ့လောကထဲက ထွက်လာ - ပြီး သီလရှင် ဝတ်လာတာ။ လူ့ဘောင် လောကထဲက အာမိသအဓမ္မ၊ မိမိတို့ရှိထားတဲ့ လောကီစည်းစိမ်၊ ရာထူးပစ္စည်း၊ အခြွေအရံပရိသတ်တွေက အာမိသအဓမ္မဘဲ။ အဲဒီ အာမိသတွေကို စွန့်ခဲ့ပြီလို့ သဘောပေါက်။ မိမိတို့မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း ရာထူးဂုဏ်ထူး အသိုင်းအဝိုင်းစတဲ့ အာမိသတွေကို စွန့်ပြီး၊ သီလ ရှင်ဘဝရောက်လာကြတာ။ အခု ရောက်လာပြီး၊ ဒီအာမိသတွေပဲ လိုက်ရှာနေ မယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။

ကျောင်း၊ ကန်၊ ပရိဘောဂပြည့်စုံခြင်းက ကိုယ့်အတွက်လိုရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ သဘောပေါက်ထားရမယ်။ အများအားဖြင့် ပင်ပန်းဒဏ်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ပြီး၊ ချမ်းသာလာပြီဆိုရင် အောက်ခြေလွတ်ပြီး လမ်းစပျောက်တတ်တယ်။ ဆိုပါတော့ ကျောင်းစုတ်လေးနဲ့ ပစ္စည်းမွဲလေးနဲ့နေတုန်းက ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ လောကဓံ ခံနိုင်ပြီး ချမ်းသာစွာနဲ့ ဟုတ်သလိုလိုပဲ။

ကျောင်းကန်ကောင်းပြီ၊ အနေအထိုင်ကောင်းပြီ၊ ပစ္စည်းပရိဘောဂတွေ ပြည့်စုံလာပြီဆိုရင် နည်းနည်း ခြေဖျားထောက်ပြီး အောက်ခြေလွတ်ပြီး ဘဝ မေ့သွားတတ်တယ်။ အဲဒါဆို အာမိသအမွေ ပြန်ခံတယ်။ ဘာမျှ မထူးတော့ဘူး။ ကျောင်းကန်ပရိဘောဂပြည့်စုံမှု၊ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်ပရိဘောဂပစ္စည်း ပြည့်စုံမှုတွေက အာမိသတွေပဲ။ ဒါတွေ သာယာစရာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ဖြစ် ရုံပဲလို့ သဘောပေါက်ထား။ ငါတို့ ဓမ္မအမွေလုပ်ဖို့ အလုပ်ဖြစ်ရုံသာလို့ သဘော ပေါက်ထားရမယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး နစ်မွန်းရင် ဘာမျှမထူးဘူး။

မစင်ထဲကလောက် မစင်တွင်းထဲဆင်း၊ အမှိုက်ထဲကနေ အမှိုက်ထဲ၊ နွံထဲ ကနွံ၊ အမှောင်ထဲကအမှောင်ဘာမျှမထူးတော့ဘူး။ အများအားဖြင့်လမ်းစပျောက် နေတဲ့ သီလရှင်မနည်းဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ သီလရှင် ဦးရေ မနည်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမြင်ရသလဲဆိုရင် အာမိသအမွေတွေပဲ လိုက်ရှာပြီး၊ အာမိသအမွေနဲ့ပဲ မြှုပ်နေကြတယ်။ အလုပ်မဖြစ်ကြဘူး။

သီလရှင်လောကအနေနဲ့ ပရိယတ်က ထင်ထင်ရှားရှား မည်မည်ရရ မပေါ် လာဘူး။ ပဋိပတ္တိအနေနဲ့လည်း ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်မလာဘူး။ ကျောင်းတိုက်ကြီး တွေတော့ရှိပါတယ်။ ဘာအမွေတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေသလဲဆိုရင် အာမိသအမွေ တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ။ ဒကာဒကာမကိစ္စ၊ လောကီကိစ္စ၊ ကျောင်းကန်ပရိ ဘောဂကိစ္စ၊ စားသောက်မှုကိစ္စနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒါတွေသိပြီး မိမိ တို့ရဲ့လမ်းစ မပျောက်စေနဲ့၊ လမ်းသွားရင်း လမ်းစပျောက်ရင် အကန်းထက် ဆိုး မယ်။ ဒါကို သဘောပေါက်ထား။

၄။ အာမိသဟာ တစ်ဘဝစာ ခံရာဖြစ်၍ မမြတ်ပြီ

အာမိသဟာ တစ်ဘဝစာဖြစ်လို့ မမြတ်ဘူး။ တစ်ဘဝစာ မလုပ်နဲ့။ အာမိသ အမွေမလိုချင်လို့ရှိတဲ့ အာမိသအမွေတွေစွန့်ပြီး သီလရှင်ဝတ်ထားတာ။ သီလရှင်

၄၄ ◉ ဓမ္မဒူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဘဝမှာရတဲ့ ကျောင်းကန်ပရိဘောဂတို့၊ မိမိတို့ ရထားတဲ့ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး၊ လာဘ် လာဘတို့၊ ဒကာဒကာမအသိုင်းအဝိုင်းတို့နဲ့ သာယာရင်း အာမိသအမွေ့နဲ့ နှစ်မွန်းနေမယ်ဆို ဘာမျှမထူးဘူး။

မစင်ထဲကလောက် မစင်ထဲမှာပေါ့၊ အမှိုက်ထဲကလာတဲ့ အမှိုက် အမှိုက် ထဲပဲပေါ့၊ အညစ်အကြေးတစ်ခုကနေ တစ်ခုပျော်နေလို့ ဘာမျှမထူးဘူး။ တစ်ဘဝစာအနေနဲ့ အချိန်ကုန်ရင်နှစ်နာတယ်။ သူများတွေလှူဒါန်းပေးကမ်းတဲ့ ကျောင်းကန်ပရိဘောဂ၊ အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂတွေနဲ့ နှစ်မွန်းတယ်ဆိုရင် နှစ်ခါနာတယ်။ နှစ်ခါနာ မဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားရမယ်။

ဒကာ ဒကာမတွေက သိန်းသန်းအကုန်ကျခံပြီး ကျောင်းဆောက်လှူကြ တယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေက မမက်မောဘဲနဲ့ စွန့်ပစ်တဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေ ဘာ မျှကိုးပြီး ဘာလိုချင်လို့ စွန့်တာလဲ။ အဲဒါတွေထက် မြတ်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်၊ ရချင်လို့ စွန့်တာ။ သူတို့က မလိုချင် စွန့်ပစ်တာ။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်လိုချင်လို့ စွန့်တာကို မိမိတို့က သာယာမက်မောပြီး လက်မထောင်ပြီး၊ ငါဒကာက ဘယ်သူ ပဲလို့မာန်မာနထောင်ရင်တော့လမ်းသွားရင်းလမ်းပျောက်တာပဲ။ အာမိသအမွေ့ခံ ဖြစ်သွားပြီ။ အသုံးမကျတဲ့ ဘဝဖြစ်သွားပြီ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ ဘာမျှမဆိုင် တော့ဘူး။ အာမိသအမွေ့ဆိုတာက ဆိုကြည့် -

၅။ မခံတတ်က အပါယ်ကျ ဒုက္ခဆင်းရဲမမြတ်ပြီ

အမွေ့မခံတတ်ရင် အပါယ်ကျပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲခံရလို့ အာမိသအမွေ့က မမြတ်ဘူးတဲ့။ မိမိတို့လူ့ဘုံထဲကနေ သီလရှင်ဘဝရောက်လာတာ၊ နဂိုကမိမိတို့ အပယ်ခံဘဝထားပြီးနေတာ၊ ယောက်ျားလောက်မမြတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေသာ သာသနာ့အမွေ့ခံဖြစ်တယ်။ အခု မိမိတို့ သီလရှင်ဘဝရောက်လာတာက သာသနာ့အမွေ့ခံဖြစ်နေပြီ၊ သာသနာ့အမွေ့ဆိုတာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ပဲ။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ကျင့်မှသာရတာ။ ရှင်မိုးလို့ရဟန်းမိုးလို့ရတယ်မှမဟုတ် ပဲ။ ကျင့်လို့ရှိရင် ကျင့်သလိုရမယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့လာတာက မွေ့အမွေ့ခံချင် လို့လာတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ မာန၊ ဒေါသ၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆေရတွေကို နှိမ်ရတယ်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပြောတဲ့ စကားကို ငါခဏခဏ ကြားနေရတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက “အမျိုးသမီးတွေဟာ အမျိုးသမီးစိတ် အပြည့်အဝထားရင် မကောင်းဘူးတဲ့။ ယောက်ျားစိတ် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထားရတယ်” တဲ့။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုရင် အမျိုးသမီးစိတ်ထားရင် ဝန်တိုမစွေရ၊ စောင်းမြောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ် အရမ်းများတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်က တော်လှန်ရမယ်။ လူ့ဘောင်လောကကနေ လာကတည်းကအဲဒီလိုအမျိုးသမီးစိတ်ထားမဖြစ်ရအောင်လာတယ်လို့စံပြထား ရမယ်။ ရှိနေတဲ့ သီလရှင်တွေက တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်မရင်းလို သဘော ထားရမယ်။ အမှန်လည်း ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့သမီးတော်နွယ်လျာတွေဖြစ်လာပြီဆိုတော့ တကယ့်ညီမ အရင်းတွေလို သဘောထားရမယ်။ စောင်းမြောင်းငြူစူ မနာလိုဝန်တိုစိတ် နည်း နည်းမျှမရှိစေနဲ့။ ရှိရင်ပြင်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်။ မပြင်ရင် အများလောကထဲက အများသဘောနဲ့ ဘာမျှမထူးဘူး။

သီလရှင်စာသင်တိုက်တည်ထောင်တာ အဲဒီသဘောထားများလွန်မလား ဆိုပြီး တည်ထောင်တာ။ ခုထိ ဒီဘဝက မလွန်သေးဘူး။ ဒီအခြေအနေနဲ့ တို့ကျောင်းသီလရှင်နဲ့ အများသီလရှင်တွေနဲ့ ဘာမျှမထူးသေးဘူး။ ဒါဆို မဟုတ်သေးဘူး။ မင်းနားတစ်ထောင်ဆိုသလို တို့နားလည်း တစ်ထောင်ပဲ။ အကုန်ကြားတာပဲ။ သီလရှင်ကျောင်းအကြောင်းတွေကိုဘာပြောညာပြောတို့နား ရောက်တာပဲ။ ဒါကြောင့်ထူးများထူးမလားလုပ်တာ။ မထူးရင်လည်းရေစုန်မျော ရုံပဲ။ ကြိုးစားပြီးပြင်။

၆။ မွေဆိုတာ ဘဝများစွာ စံရာဖြစ်၍ မြတ်လေသည်

မွေအမွေဟာ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ စံရာဖြစ်လို့မြတ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ငါတို့မွေအမွေခံဖို့လာတာဆိုပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ လောကီကိစ္စတွေကို ကြောင့်ကြ ထားပြီး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ပုထုဇဉ်မို့မလိမ္မာလို့ပြောမိ ဆိုမိတာကို ဘာမာန်မာနမျှ မထားရဘူး။

ခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျိုးကဲ့သို့၊ ငါတို့ဒီဘဝထဲရောက်လာတာ၊ ဝတ်ထား တဲ့ အဝတ်ကလည်း ဒါပဲ။ ခေါင်းတုံးဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကိုမှ ကိုယ်အားမနာရင်

၄၆ ● ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဟန်မကျဘူး။ ကိုယ့်ခေါင်းကိုကိုယ်အားနာ။ တို့ခေါင်းတုံးတုံးလာတာကမာန်မာနတွေချဖို့ခေါင်းတုံးလာတာလို့သဘောထား။ သဘောပေါက်ပြီး ဓမ္မအဓမ္မခံနိုင်တဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ စံပြသီလရှင်တွေဖြစ်အောင်လုပ်။

ဓမ္မဆိုတာ ဘဝများစွာစံဖို့။ လူ့ဘောင်လောကမှာ လင့်ကျွန်၊ သားကျွန်၊ တဏှာကျွန်မခံချင်လို့ သာသနာ့ကျွန်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးထားလိုက်ရင်ပဲ ဟုတ်သွားပြီ။ ကျွန်ဆိုတာက တွေ့သမျှလူကို အစ်ကို၊ အမ၊ ဦး၊ အဒေါ်စသဖြင့် ခေါ်နေရသလိုပေါ့။

တို့ကားတွေ သွားတဲ့ အခါ ကားမောင်းပေးတဲ့ ဇင်းကျိုက်က မောင်လှမြင့်၊ သူက ကားလောကထဲနေလာတော့ တွေ့သမျှလူတွေကို အစ်ကို အစ်ကိုဆိုပြီးခေါ်တတ်တယ်။ ကားလောကထဲ ကျင်လည်နေတဲ့လူဆိုတော့ အဲဒီလိုမျှမလုပ်ရင် သူတို့ကားလောကမှာ ပိုက်ဆံပေးလို့ကို မဆုံးတော့ဘူးတဲ့။ ပေးရသက်သာအောင်လို့ သူက ကျွမ်းကျင်တယ်။ အဲဒါဆိုပေးကမ်းရတာ သက်သာတယ်။

မာနနိမ်ချပြီး ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ မလိမ္မာ၊ မသိတဲ့သူကို ဘယ်သူမျှ မုန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူး။ မာနတထောင်ထောင်၊ မျက်စောင်းတခဲခဲဆိုတဲ့သူတွေကို ကျတော့ မြွေဟောက်ကို ရိုက်သတ်ချင်သလိုပေါ့။ အဲဒီလူမျိုးကို သူများတွေက မလိုလားဘူး။ မာနချထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ငါကငါ့ကျောင်းကသီလရှင်၊ ဦးဇင်း၊ ကိုရင်တွေကိုသာဒေါသဖြစ်တာ။ အပြင်မှာမဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် ဒီလောက်ဆုံးမဩဝါဒပေးတာတောင်မှမကောင်းဘူးဆိုတော့ အဲဒါကို ဒေါသဖြစ်တာ။ ဒီမှာ ငါတို့ကို မကောင်းတာလာပြော၊ ခံနိုင်တယ်။ မကောင်းတဲ့လူပြောတာပဲ။ မကောင်းတာပြော။ မကောင်းတာခံတဲ့။ အဲဒီလိုခံယူချက် အပြည့်အဝရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မပျက်ရအောင်နေ။ နေတဲ့ရည်ရွယ်ချက် မပျောက်စေနဲ့။

၄။ ဓမ္မအဓမ္မက လူနတ်ဘဝ ရောက်ရန်နိဗ္ဗာန်ပြည့်

ဓမ္မအဓမ္မက လူ့ဘဝမှာ လူချမ်းသာ၊ နတ်ဘဝမှာ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရောက်မယ်။ ဓမ္မအဓမ္မခံရလို့ ဆင်းရဲတယ်လို့မတွက်ရဘူး။

ငါတို့ တောကျောင်းမှာနေတုန်းက တောကျောင်းဘုန်းကြီးဘဝထက် ဆင်းရဲတဲ့ဘဝဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အခု ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းမှာ နေရတာ

ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၄၇

ဆင်းရဲတယ်။ အခုဘုန်းကြီးမှာ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အနေက ဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမဲ့ စိတ်က အင်မတန်ချမ်းသာတယ်။ အေးချမ်းတယ်။ ကိုယ့်မှာ မာနဒေါသကြီးစရာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အင်မတန်ချမ်းသာ အေးချမ်းတယ်။ မိမိတို့က အဲဒီလို စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတတ်ရမယ်။ အားလုံးပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်သည်းခံနိုင်ရအောင် ကြိုးစားရတယ်။

၈။ ဓမ္မအဓမ္မ မှန်မသွေ ဒဏ်ခံခံ စံစားကြမည်

ဓမ္မအဓမ္မကို သေသေချာချာ ခံစံစားရမယ်။ အမြဲသတိထားရမှာက ငါဘာ လုပ်နေတာလဲ။ ဓမ္မအဓမ္မ ခံစံစားဖို့။ အဲဒါ လောကီဂုဏ်ပကာသန၊ လောကီ ပစ္စည်းအသိုင်းအဝိုင်း၊ လောကီ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းကန် ပရိဘောဂ၊ ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေ နဲ့ စံစားနေဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဓမ္မအဓမ္မခံဖို့ ဝတ်ထားတာ။ ငါ့မှာ ဓမ္မအဓမ္မခံဖို့ ဘယ်လောက်ရပြီလဲ။

လူ့ဘဝစိတ်နဲ့ အခုသီလရှင်စိတ်နဲ့ ဘယ်လောက်များကွာနေပြီလဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နဲ့သာ နှိုင်းကြည့်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မအဓမ္မခံနိုင်ရ အောင် နေတာကို သဘောပေါက်။

၉။ အာမိသအဓမ္မ ရှောင်ဖယ်နေ ခံလေမရှိ ရှောင်ရမည်

ငါတို့က အာမိသအဓမ္မကို စွန့်လာတာ၊ စွန့်လာပြီးမှ အာမိသအဓမ္မကို ပြန်ခံမယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။ အဝတ်သာပြောင်းတယ်။ စိတ်မပြောင်း တဲ့ဘဝ။ မိမိတို့အဝတ်ပြောင်းလာတယ်။ စိတ်မပြောင်းဘူးဆိုရင် အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဝတ်ပြောင်းတယ်။ စိတ်ပါပြောင်း။ စိတ်ပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်။ ငါတို့ဝတ်လာတာ စိတ်ပြောင်းဖို့ပဲ။

ငါတို့ဝတ်လာတာဟာ ဣဿာ မစ္ဆေရစိတ်က လူ့ဘဝနဲ့ ဘာကွာသလဲလို့ ကိုယ့်ဟာကို ကြည့်ပြီးတော့ ဝါအားဖြင့် သီလရှင်ငါ ဘယ်လောက်ရပြီလဲ။ တရား အားဖြင့် ဘယ်လောက်ရပြီးပြီလဲ။ အသက်ကြီး၊ ဝါကြီးပြီး စိတ်မကြီးရင်လည်း အချည်းနှီးပဲ။ တို့သီလရှင်တွေ အခုအကြီးတန်းတက်နေတော့ ဓမ္မပဒမှာ ပါတာ ပဲ။ ခေါင်းဖြူတာနဲ့ သူကို ထေရ်ကြီးမခေါ်ဘူး။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအားဖြင့် မြဲမြံ တည်တံ့မှ ထေရ်ကြီးခေါ်တယ်။ အသက်ကြီးတာ ဝါကြီးတာ ဂုဏ်မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်အသိပညာ၊ အလိမ္မာတွေကြီးမှ ဂုဏ်လို့ခေါ်တယ်။ ဓမ္မအဓမ္မဆိုတာ အဲဒါခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အဓမ္မခံဘဝကို သေသေချာချာ သိပြီးတော့မှ

၄၈ ● ဓမ္မညတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

“ ငါတို့သည် ဘာအမွေခံနေတာလဲ ” လို့ သိပြီး နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မေးကြည့်။
ဓမ္မအမွေခံတာလား။ သို့မဟုတ် အဝတ်အစားအာရုံတွေစတဲ့ အာမိသအမွေခံ
ပြီး ဖိမ်ယူနေလားလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးကြည့်။

ငါတို့ တောကျောင်းသွားတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ
တောကျောင်းထဲမှာ နေတာပါလား။ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဆင်းရဲပါလား၊
ခြိုးခြံပါလားဆိုပြီး မာန်မာနဒေါသတွေကျပြီးတော့မှ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ရဟန်း
တစ်ပါးလို စိတ်ထဲမှာထားပြီး နေတယ်။ အညတရမှ အညတရရဟန်းတစ်ပါးပဲ။

ဘုရားသာသနာမှာ ငါ့အတွက် လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လို့
အဲဒီလို စိတ်ထားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါလုပ်တာ အောင်မြင်လှပြီဆိုတဲ့
စိတ် တစ်ခါမျှမထားခဲ့ဘူး။ “ ငါလုပ်တာ ဘာမျှ အရာမရောက်သေးပါလား။
မဖြစ်စလောက်လေးပါလား ” ဆိုပြီး ငါတို့က အဲဒီလိုတွက်ပြီးနေတာ။ ဒါကြောင့်
ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင်၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းက စတောင်မစရသေးဘူး။

သီလရှင်ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်အနေနဲ့ ခုမှ ပေါ်ပေါက်လာပြီး စာမေးပွဲ
အောင်ရုံနဲ့လောကထဲမှာ ဘာမျှဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်သေးဘူး။ ဘာမျှလုပ်မှမလုပ်
သေးတဲ့ဟာ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်အနေနဲ့ တည်တည်တံ့
တံ့ ဖြစ်ပြီး၊ ပရိယတ္တိကို အကူအညီမပါဘဲ ပို့ချလို့၊ ပဋိပတ္တိကို ဘေးအကူအညီ
မပါဘဲပြသလို့ ဆိုပြီး အလုပ်ဖြစ်တဲ့ သီလရှင်ပေါ်မှ မပေါ်သေးပဲ။ တကယ်မျှ
မဖြစ်သေးဘဲ ခုမှ စလုံးရေးစပဲရှိသေးတာ။

ဒါကြောင့် အမွေနှစ်မျိုးကို ခွဲခြားသိပြီး နေ့စဉ်ငါတို့သည် အာမိသအမွေကို
နေ့တိုင်းခံစားနေပြီး စားတယ်၊ ဝတ်တယ်။ အာမိသအမွေထက် ဓမ္မအမွေတွေ
ငါတို့ ဘယ်လောက်ရပြီလဲလို့တွက်ပြီးတော့မှ ကိုယ်ဘဝကို တိုင်းတာကြည့်။

သီလရှင်ဝတ်ပြီး သီလရှင်ဝတ်တာ နှစ်အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီ၊ အသက်
ကြီးပြီ။ ကိုယ့်မှာ အသိပညာ အတတ်အလိမ္မာဆိုတဲ့ ဓမ္မအမွေရှိပြီလား။ ဝါတွေ
ကြီးပြီးတော့ အသိပညာ အလိမ္မာခေါ်တဲ့ ဓမ္မအမွေတွေ ကြီးလာပြီလားဆိုတာ
တွက်ပြီးတော့မှ ဓမ္မအမွေခံနိုင်သဖြင့် ဓမ္မအမွေခံတဲ့ လူနတ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို
ရောက်ကြပါစေ။

၅။ မြင့်မြတ်လို့လျှင်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင့်မြတ်တဲ့ ရှင်၊ ရဟန်းဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်အောင် ကျင့်ရမယ့်အကျင့်။ မြင့်မြတ်တာ၊ ဘာမျှမခက်ဘူး။ အကျင့်က အဆင့်ဆင့် ဖြည့်ကျင့်ရမယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဘုန်းကြီးပြောပြမယ်။ ဆိုကြည့် -

၁။ ကျန်းမာ စိတ်ရွှင် မျက်နှာရွှင် အစဉ်ရဲရင့်ရပေမည်

ဒီလင်္ကာမှာ လေးချက်ပါတယ်ပေါ့။ အရေးကြီးဆုံးက တစ်နံပါတ်။ မိမိက အဆင့်မြင့်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် သွားရမယ့်လမ်းစဉ်က နီးနီး မဟုတ်ဘူး။ အဝေးကြီးလို့ပြောရမှာပေါ့။

အရေးကြီးဆုံးက ကျန်းမာရေး။ ကျန်းမာရေးကို ပေါ့ပေါ့မတွက်လိုက်နဲ့။ ဘုရားကိုယ်တိုင်ဟောခဲ့တာ။ “အာရောဂျ ပရမံလာဘံ” တဲ့။ လာဘ်တကာ လာဘ်ထဲမှာ ကျန်းမာခြင်းသည် အကြီးဆုံးသောလာဘ်ပဲ။ ကျန်းမာခြင်းမရှိရင် နောက်က ဘာအကျင့်မျှ မရတော့ဘူး။ ကျန်းမာစိတ်ရွှင်ဆိုတော့ မကျန်းမာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်စိတ်မရွှင်ဘူးပေါ့။ စိတ်မရွှင်တာရွှင်အောင်လုပ်လို့မရဘူး။

ဒါကြောင့် သွားချင်ရာသွားလုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့က ကျန်းမာမှရတယ်။ မကျန်းမာရင်မရဘူး။ ကျန်းမာဖို့ကလည်း နေတတ်စားတတ်ရမယ်။ ဆိုပါတော့၊ ခုမိုးတွေ

၅၀ ● ဓမ္မဒူတသရတေကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သိပ်အေးတယ်။ ဒါဆိုရင် အစားလျော့စားရတယ်။ မိုးသိပ်အေးတော့ အစာမကြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ခါတိုင်းစားနေကျထက် နှစ်လုတ် သုံးလုတ် လျော့စားရတယ်။ မိုးအေးတဲ့အချိန် ရေချိုးသင့်မှ ချိုးရတယ်။ သိပ်ပူလောင်နေရင်တော့ ချိုးပေါ့။ ချိုးချင်စိတ်မရှိရင် မချိုးရဘူး။ နွေးနွေးထွေးထွေး နေရတယ်။ လက်ဖျားခြေဖျား အေးရင် မကျန်းမာဘူး။ လက်ခြေတွေကို နွေးနွေးထွေးထွေးထားရတယ်။

ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်။ ကျန်းမာရေးမှာ အစားနဲ့ဥတုက အရေး ကြီးဆုံးပဲ။ “အစားမတော် တစ်လုတ်” ဆိုတာရှိတယ်။ အစားမတော်လို့ ရောဂါ ဖြစ်တဲ့သူ အများကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ ရာသီဥတုနားမလည်လို့၊ ဥတုဆိုတာ အပူအအေးကိုခေါ်တာ။

ကိုယ်က အပူကြိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လား၊ အအေးကြိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လား၊ ဒါကိုနား လည်ရတယ်။ အပူကြိုက်ရင် နွေးနွေးထွေးထွေးနေရတယ်။ အအေးကြိုက်ရင် မခြုံမရုံဘဲ နေရမယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ သဘောပေါက်ရမယ်။

မိမိတို့သွားရမယ့်ခရီးက အများကြီးရှိသေးတယ်။ မကျန်းမာရင် ဘာမျှလုပ် မရတော့ဘူး။ စိတ်ကို ရွှင်ရွှင်ပျပျထားပါတဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ကို အညစ်အနောက် မခံရဘူး။ စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ထားရတယ်။ စိတ်ပူ ပင်ကြောင့်ကြမခံရဘူး။ မျက်နှာကိုလည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျထား။

ဘုန်းကြီးတို့မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ရဲ့မျက်နှာက အင်မတန်ရွှင်ပျတယ်။ မြတ်စွာဘုရားမှာ ကိလေသာလုံးဝမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရွှင်ပျတာပေါ့။ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့မျက်နှာတော်ကို ကြည့်ရင် ခေါ်တော့မလို၊ ပြောတော့မလို၊ ရယ်ပြုံး တော့မလိုဖြစ်တယ်။ ခေါ်မလား၊ ပြောမလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတော်က ကြည်လင် ရွှင်လန်း အေးချမ်းနေတာ။

ဒိဋ္ဌိဆရာကြီးတွေကိုယ်တိုင် မြတ်စွာဘုရားကို သိကြတယ်။ သူတို့ အကု သိုလ်နဲ့သူတို့ မြတ်စွာဘုရားကို မကြည်ညိုလို့သာနေတယ်။ မြတ်စွာဘုရား အကြောင်းကိုတော့ သိကြတယ်။

ဒါကြောင့် အဆင့်မြင့်တဲ့မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်ရင် ကျန်းမာရတယ်။ မကျန်းမာရင် ဘာမျှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျန်းမာအောင် လုပ်ရမလဲဆိုပြီး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရမယ်။ စိတ်ကို ရွှင်ရွှင်ပျပျထား၊ မကျန်း မာရင်လည်း စိတ်ကို ဘယ်လိုမျှ ရွှင်ရွှင်ပျပျထားလို့ မရတော့ဘူး။

စိတ်ရွှင်ဖို့က ကျန်းမာရေးက အဓိကပဲ။ စိတ်ရွှင်ဖို့က မျက်နှာကို ရွှင်ရွှင်ပြပြထား။ မျက်နှာရွှင်ဖို့ကလည်း မကျန်းမာရင် ဘယ်လိုမျှ မျက်နှာရွှင်လို့မရတော့ဘူး။ မကျန်းမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အလိုလိုညှိုးမှိန်နေတာပဲ။

မျက်နှာရွှင်ရွှင်ပျပျရှိရမယ်။ အစဉ်လည်း ရဲရင့်ရတယ်။ ရဲရင့်တာကလည်း မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ရဲရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ရဲရဲတင်းတင်းလုပ်ရမှာကို ပြောတာ။ ကိုယ်ရေးရမယ့်စာ၊ ကိုယ်ပြန်ရမယ့်စာ၊ ကိုယ်ပြောရမယ့်ဟာကို ရဲရဲတင်းတင်း ရေးတယ်။ ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ရဲရဲတင်းတင်းလုပ်၊ ကိုယ်ပြောရမယ့်ကြံရမယ့်အလုပ်ကို ရဲရဲတင်းတင်းပြော၊ ရဲရဲတင်းတင်းကြံ၊ ရဲရဲတင်းတင်းလုပ်ရမယ်။ မလုပ်သင့်တဲ့နေရာ၊ မပြောသင့်တဲ့အပြော၊ မကြံသင့်တဲ့အကြံတွေမှာ ရဲဖို့မဟုတ်ဘူး။

တချို့က မရဲသင့်၊ မကြံသင့်၊ မပြောသင့်တဲ့နေရာ၊ မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာရဲပြီး ဟုတ်တဲ့နေရာမှာ မရဲဘူး။ ဆိုပါတော့၊ တချို့က စာဆိုတဲ့နေရာမှာ မပွင့်မလင်းနဲ့ အဲဒါဘုန်းကြီး အမြင်ကတ်တယ်။ ဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ရဲရဲတင်းတင်းလုပ်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ရဲရဲတင်းတင်းပေါ့။

ဒါကြောင့် ကိုယ်လုပ်ရမယ့်နေရာမှာ အစဉ် ရဲရဲတင်းတင်း ပြတ်ပြတ်သားသားရှိရမယ်။ အဆင့်မြင့်တဲ့ နေရာ၊ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာကို ရောက်လိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျင့်ရမယ့်အကျင့်မျိုးပေါ့။ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၂။ အကောင်းမြင်ပါ လျစ်လျူပါ အရာရာသည်းခံရပေမည်

အကောင်းမြင်တာနဲ့ပတ်သက်လို့အများအားဖြင့်လူတွေကအများအပေါ်မှာ အကောင်းမမြင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးဆိုသူများအကြောင်းတွေးချိန်စဉ်းစားချိန်တောင် မရဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူက သူများအပေါ် မကောင်းမြင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ သူများအပေါ် အကောင်းမြင်ပါတဲ့။ လူတစ်ယောက်က သူများအပေါ်မှာ ပေါင်းမယ်ဆိုရင် အကောင်းကိုမြင်ပြီး ပေါင်းပါတဲ့။

“လောကကြီးကိုချဉ်းကပ်ချင်ရင်လောကကြီးကိုအပြစ်မမြင်နဲ့၊ လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာချင်တယ် ဆိုရင် လောကကြီးရဲ့အပြစ်ကို မြင်အောင်ကြည့်” တဲ့။

၅၂ ❁ ဓမ္မဒူတသရဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အဲဒီစကားက သိပ်ကောင်းတဲ့စကားပဲ။ လောကဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် လူသားတွေကို ပြောတာပဲ။ လောကကြီးက ထွက်ခွာချင်တယ်ဆိုရင်၊ လောကကြီးရဲ့အပြစ်ကို မြင်အောင်ကြည့်။ မကြည့်ရင် လောကကြီးထဲမှာ ခွာလို့မရဘူး။ လောကကြီးထဲမှာပဲ နေချင်တယ်ဆိုရင် လောကကြီးရဲ့ကောင်း ကျိုးကိုကြည့်။ အကောင်းကိုမြင်အောင်ကြည့်။ အကောင်းမြင်မှပေါင်းလို့ရတယ်။ တစ်ဖက်သားကို အကောင်းမြင်ပါစေ။

တစ်ဖက်သားကို အကောင်းမြင်ဖို့ရာအများကြီးရှိတာပဲ။ လူတစ်ယောက်မှာ ကောင်းချက်ရှိတာပဲ။ မရှိရင် လောကကြီးမှာ နေစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပေါင်းပါ။ သင်းပါ။ အကောင်းမြင်ပြီး ဆက်ဆံပါတဲ့။ ကိုယ်က သူများအပေါ် အကောင်းမြင်ရင် သူများလည်း ကိုယ့်ကို အကောင်းမြင်မှာပဲ။ မကောင်းမြင်ရင် တော့ သူများလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းမြင်မှာပဲ။

ဒါကြောင့် အရာရာမှာ အမြဲတမ်း အကောင်းမြင်ပါ။ လျစ်လျူပါဆိုတာက အကောင်းအဆိုး အာရုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲလျစ်လျူရှုပါ။ အကောင်းအာရုံ၊ မကောင်းအာရုံနဲ့ပတ်သက်လို့ အဲဒီအာရုံနှစ်ခု အပေါ်မှာ မိမိတို့က လျစ်လျူရှု ရမယ်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းသင်းလို့ရှိရင် သူ့အပေါ်မှာ အကောင်းမြင်ပြီး မကောင်းတာကို လျစ်လျူရှုရမယ်။ အကောင်းပဲ မြင်တတ်ရမယ်။

အရာရာမှာ အဲဒီလိုလျစ်လျူရှုထားတတ်ဖို့ကလည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်။ လျစ်လျူမရှုတတ်ရင်၊ အမြဲတမ်း ဒေါသ၊ အာယာတ၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတို့ ဝင်လာတတ်တာပဲ။ လျစ်လျူမရှုတတ်လို့ အဲဒီလိုလာတာပါပဲ။ အဲဒါ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းမရှိဘဲ လျစ်လျူရှုတတ်တဲ့ သဘောရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမြဲ ချမ်းသာ တယ်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အကောင်းမြင်အောင်ကြိုးစားပါ။

ဒါကြောင့်အရာရာမှာလျစ်လျူရှုတတ်တဲ့သဘောရှိရတယ်။ လျစ်လျူရှုတယ် ဆိုတာ နင့်ကို ငါမချစ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို သဘောမဟုတ်ဘူး ။ ဆို ပါတော့။ သူ့ကိုငါ ကောင်းအောင်လုပ်မယ်။ “ကယ်နိုင်ရင်ကယ်၊ မကယ်နိုင်ရင် မတွယ်နဲ့” ဆိုသလို ကောင်းအောင်ပြုပြင်တယ်။ ပြုပြင်လို့မရရင် ကိုယ်က လျစ်လျူ ရှုလိုက်ရုံပဲ။

ဓမ္မူတသကတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၅၃

အရာရာမှာသည်းခံရမယ်။ သည်းမခံရင်ဘယ်နေရာမျှမဖြစ်ဘူး။ နေထိုင်စားသောက်တဲ့ နေရာတကာမှာ သည်းခံရတယ်ဆိုတာ အရာကျယ်တာပေါ့။ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောလည်း သည်းခံ။ နေထိုင်စားသောက်တာလည်း သည်းခံ။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရောက်သလို သည်းခံရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အဲဒီလိုသည်းမခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်နေရာမျှတရားဟောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ တချို့နေရာမှာဆို နေမှုထိုင်မှုအတွက်ရော၊ စားရေးသောက်ရေးရော အမျိုးစုံပဲ။ တော်တော်သည်းခံရတယ်။

သည်းခံမှုဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အကောင်းမြင်ရမယ်။ အရာရာမှာ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်ရမယ်။ အဲဒါ မိမိတို့ကျင့်ရမယ့် အကျင့်တွေပေါ့။ မိမိတို့အဆင့်မြင့်တဲ့နေရာ ရောက်ချင်တယ်။ အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျင့်ရမယ်။ အခုတကယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကျော်အမော် ဆရာတော်ကြီးတွေသွားကြည့်။ ဒီအင်္ဂါတွေနဲ့ပြည့်စုံတာတွေရမယ်။

အနီးစပ်ဆုံး ဘုန်းကြီးတို့ စစ်ကိုင်းမှာတရားပြခဲ့တာ အခုဆို ငါးနှစ်ရှိပြီ။ သက်တော် ၁၀၂ နှစ်မှာ ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးကြည့်ရတာ အင်မတန်အေးချမ်းတယ်။ ဆရာတော်ကြီးမှာအားလုံးပြည့်တယ်။ ၁၀၂ နှစ်ဟာ မေ့ခြင်းလျော့ခြင်းမရှိ။ တရားဟောပြောနိုင်တုန်းပဲ။ ကြည့်လိုက်ရင် ဟောဒီအင်္ဂါတွေနဲ့ပြည့်စုံတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ဒီကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးသွားတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုရင် ၉၀ နှစ်ကျမှ ပျံလွန်တော်မူသွားတယ်။ အဲဒီဆရာတော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီအင်္ဂါတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ အကောင်းမြင်ပြီး အရာရာမှာ သည်းခံရမယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၃။ ဣန္ဒြေစောင့်ပါ သင်္ဠိကျေးပါ ကိုးရာယုံကြည်ရပေမည်

ဣန္ဒြေဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ရဟန်းတွေဣန္ဒြေမစောင့်ရင် ကြည့်ရှုရအင်မတန်ဆိုးတယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆိုနဂိုကမှရုပ်ဆိုးတယ်။ ခေါင်းတုံးတုံးထားတော့ နဂိုကတည်းက သူများရုပ်နဲ့တူမှ မတူတာ။

၅၄ ◉ ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဘုန်းကြီးတို့ ကုန္တေမစောင့်တဲ့ ရဟန်းတွေကို ရထား၊ သင်္ဘော၊ ပလက်
ဖောင်းတွေမှာ တွေ့ရတယ်။ အံသကိုဋ်က အရှည်ကြီး၊ ဇကသီကိုပတ်၊ လွယ်
အိတ်ကိုလည်း ဆွဲလိုက်သေးတယ်။ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး။ ကြည့်လိုက်ရင်
ကြည်ညိုစရာမကောင်းဘူး။ ရဟန်းဆိုတာ အသက်မွေးမှုက သူများနဲ့စပ်တယ်။
သူများကြည်ညိုမှ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ သင်္ကန်း၊ ပစ္စည်း၊ လေးပါးချမ်းသာတယ်။
ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမယ်။

ဒါကြောင့် နေထိုင်တာ သိပ်ပြီး ကုန္တေစောင့်စည်းဖို့လိုတယ်။ ကုန္တေတွေက
သိပ်မွေးနွဲ့ည့်တယ်။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ် ကုန္တေရှိရမယ်။ မျက်စိ၊
နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကုန္တေက ရုတ်တရက် မသိသာဘူးပေါ့။ ကိုယ်ကုန္တေကျတော့
သိပ်သိသာတယ်။ စားသောက်တဲ့အခါ လောဘ ဒေါသနဲ့ စားသောက်ရင် ကုန္တေ
ပျက်တယ်။ လောဘ၊ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်တာ။

ကုန္တေဆိုတာ စောင့်စည်းရတယ်။ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ လောဘတော့
ရှိတာချည်းပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ကိုယ့်လောဘကို သူများမသိအောင် စောင့်စည်းရတယ်။
ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ဒေါသကြီးတယ်။ ကိုယ့်ဒေါသကို သူများမသိအောင်
စောင့်စည်းရတယ်။ စကားပုံရှိတယ်။ “ပညာရှိ အမျက် အပြင်မထွက်” တဲ့။

ကုန္တေစောင့်စည်းမှုက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ရဟန်းသံဃာတွေကို လူတွေ
မကြည်ညိုတာက ကြည်ညိုစရာမကောင်းလို့ကို မကြည်ညိုတာ။ ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းတာတွေရင် ကြည်ညိုပါတယ်။ ဘာသာခြားတွေကတောင် ကြည်ညိုပါ
တယ်။ အခုလူတွေ ကြည်ညိုစရာတွေကိုပဲ လိုက်ရှာနေကြတယ်။

အရှင်ဘုရားတို့လည်း သွားလာတဲ့အခါ တွေ့မှာပေါ့။ ကုန္တေရရနဲ့ သပိတ်
လွယ်ပြီး ယပ်တောင်လေးတွေနဲ့ ဆို မေးကြတယ်။ “ဘယ်ကျောင်းကလဲ
ဘုရား” ဆိုပြီး လိုက်ကိုမေးတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကြည်ညိုလို့ပဲ။ ရထား၊
ကားပေါ်ကျရင်လည်း နေရာဖယ်ပေး၊ လမ်းဖယ်ပေးနဲ့။ တချို့ဆို ကားခ၊ ရထားခ
တွေပေး။ ဆွမ်းဘုဉ်းရင်လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းဖိုးပေး။ ဒါကြောင့် ကုန္တေကို အထူး
သဖြင့်စောင့်ပါ။ ကျောင်းထဲမှာသာ မဟုတ်ဘူး။ လူကြီး သူကြီးရှေ့မှာသာ
စောင့်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရဟန်းအလုပ်က နေရာတကာမှာ စောင့်စည်း
ရတယ်။

ဓမ္မူတမ္မရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၅၅

ယဉ်ကျေးပါတဲ့။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ယဉ်ကျေးမှု သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မသွားရဘူး။ မပြောရဘူး။ ယဉ်ကျေးတာကို လူတွေက မက်မောကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က အဇာတသတ်ပေါ့။ အဖေ ကိုသတ်ထားတော့ သူ့အိပ်လို့ကို မရဘူး။ စားလို့လည်းမရ၊ နေလို့လည်း မရဖြစ်နေတယ်။ “ဘယ်သူ့ထံသွားရမလဲ” အမတ်တွေကို အကြံတောင်းတော့ “မပြည့်တဲ့အိုးက ဘောင်ဘင်ခတ်” ဆိုသလို ဒိဋ္ဌိတပည့် အမတ်တွေက သူတို့ ဆရာတွေဆီကို သွားဖို့ အလှအယက်လမ်းညွှန်ကြတယ်။ သူက မြတ်စွာ ဘုရားထံသွားချင်တယ်။ ဒိဋ္ဌိတက္ကတွန်းဆီမသွားချင်ဘူး။ ဘယ်သူမျှပို့ပေးတဲ့လူ လည်းမရှိဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ မြတ်စွာဘုရားထံသွားချင်တဲ့အကြောင်း သူက စကား ခေါ်တယ်။ ဇီဝကကပို့ပေးလိုက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားထံ ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျောင်းတော်မှာ သံဃာတော် ၁၂၀၀ ကျော် သီတင်းသုံးနေတာ။ တစ်ကျောင်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာ။ ကျောင်းပေါက်ဝကျတော့ သူကကြောက် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိဆရာတွေကို ကိုးကွယ်တဲ့အခါမှာ လူနည်း နည်းပေမဲ့ အဝေးကနေ သူတို့ရဲ့အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ အခု သံဃာတော် ၁၂၅၀သီတင်းသုံးတာ ဘာသံမျှ မကြားရတော့ သူက ကြောက်နေတာပေါ့။ “ဇီဝက၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော်တွေ သီတင်းသုံးနေကြတာ ဟုတ်ပါ ရဲ့လား” မေးတော့ ဇီဝက က “အရှင်မင်းကြီး မကြောက်ပါနဲ့၊ ရှိပါတယ်” ဆိုမှ ကျောင်းထဲသွားတယ်။

ရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက သံဃာတော်တွေရဲ့အလယ်မှာ သီတင်း သုံးပြီး၊ သံဃာတော်တွေကလက်ယာ၊ လက်ဝဲတွေမှာလေငြိမ်ရာမှာထွန်းထားတဲ့ ဆီမီးဖယောင်းတိုင်လိုငြိမ်သက်နေတယ်။ ချောင်းသံလည်းမကြားရဘူး။ ဘာသံမျှ မကြားရဘူး။ အံ့ဩလွန်းလို့ ကြည်ညိုသွားတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုလို့ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီယဉ်ကျေးမှုကို မြင်လည်းမြင်ရော “ငါ့သားဥဿကလေး ဒီလိုယဉ်ကျေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဆိုပြီးတော့ ဖြစ်မိတယ်။

ယဉ်ကျေးမှုက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ရဟန်းသံဃာတော်တွေဟာ လူတွေ ထက်ကိုယဉ်ကျေးရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေကိုယဉ်ကျေးသထက်

၅၆ ◉ ဓမ္မူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ယဉ်ကျေးအောင်လုပ်ပေးရမှာရဟန်းတို့ရဲ့တာဝန်ပဲ။ မိမိကိုယ်တိုင်မယဉ်ကျေးရင် လူတွေကိုယဉ်ကျေးအောင် ဘယ်လိုမျှမတတ်နိုင်ဘူး။ အမှန်ကတော့ ဟောပြောတယ်ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးဟောပြောတာပဲ။ ကိုယ်လုပ်လို့ဖြစ်တာကို သူများကို ဟောပြောတော့ သူများလုပ်လည်းဖြစ်တာပဲ။

ဒါကြောင့် ကုဏ္ဍိယစောင့်ပါ။ ယဉ်ကျေးပါ။ ကိုးရာယုံကြည်ရပေမည်ဆိုတာက မိမိတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်တယ်။ တကယ်မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ တရားကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ သံဃာကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို မကြည်ညိုတဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးပဲ။ အဲဒါဟန်မကျဘူး။ ဂိုဏ်းဘုန်းကြီးပေါ့။ အမည်က ဘုန်းကြီးပြောပေမဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ ရှုပ်တာ။ သူတို့ကို ဘိုးတော်လို့ခေါ်ရင်လည်း ကြိုက်တယ်။ ဘာဘုရားဆိုလည်း ကြိုက်တယ်။

သာသနာမှာ ဘုရားပြီး သံဃာအမြတ်ဆုံးပဲ။ ဘိုးတော်ဘတော်လုပ်တော့သူ့ကိုယ်သူ သံဃာလို့လည်းထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဘုရားခေါ်လည်း ပြုံးပြုံးနဲ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုရားသာသနာမှာနေပြီး ဘုရားကိုမယုံကြည်၊ အားမကိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ဟုတ်တာကို မယုံကြည်၊ အားမကိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ မဟုတ်တာကို သွားအားကိုးတာ။ အမှန်ပြောရရင် ဒီဦးဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။

ဒါကြောင့် တချို့ဆိုရင် ခုတောင်ရှိသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ပြီး ခရစ်ယာန်မနဲ့ညားပြီး ခရစ်ယာန်ဖြစ်သွားတာတွေ၊ မွတ်စလင်နဲ့ညားပြီး မွတ်စလင်ဖြစ်သွားတာတွေ၊ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်လဲဆိုရင် တကယ်ကိုးကွယ်ရာကိုမယုံကြည်လို့။ ဒါကြောင့် ကိုးကွယ်ရာကို တကယ်ယုံကြည်ပါ။

ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူး၊ တရားဂုဏ်ကျေးဇူး၊ သံဃာဂုဏ်ကျေးဇူးကို တကယ်ယုံကြည်၊ တကယ် လိုက်နာကြိုးစားကျင့်ကြံကြည့်ပါ။ တကယ်အကျိုးကြီးပွားတယ်။ လုပ်ကြည့်။

ငါတို့စာသင်သားတွေနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့၊ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့၊ စာလည်းသင်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဘုရားဝတ်တက်၊ တရားအားထုတ်တဲ့အလုပ်၊ မေတ္တာပွားတဲ့အလုပ်၊ ဘုရားဂုဏ်တော်ပွားတဲ့အလုပ် ဗုဒ္ဓါနုဿတိပေါ့။ မလုပ်ဘဲ နေလို့မရဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရိတ်တွေကို ရွတ်။ အလှည့်ကျ အလှည့်ကျရွတ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ကြည့်ပါ။

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၅၇

အခုလွန်သွားတဲ့ တိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီးအကြောင်း ဆရာတော် တစ်ပါးကပြန်ပြောပြတယ်ပေါ့။ “ဆရာတော်ဘုရားတဲ့ တပည့်တော်တို့ကစာမ တတ်ပါဘူး” ဆိုတော့ “ကိုယ်တော် စာမတတ်ပေမဲ့ ကောင်းကောင်းနေပါ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်တွေက အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရိတ်တော်ကိုမှန်မှန်ရွတ်ပါ” တဲ့။

စာမတတ်ပေမဲ့ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်က ဘုန်းကြီးတိုင်းရတာပဲ။ ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်မှာ သိဒ္ဓိဆယ်ပါးပြီးတယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးက ဒီလိုပဲပြောတယ်။ တကယ်ပဲ ရန်ကုန်၊ ရှစ်မိုင်နားက ဒကာမကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဆယ်နှစ် သမီးကတည်းကပရိတ်ကြီးရွတ်ခဲ့တာခုအသက်အရွယ်ထိတစ်ရက်မျှမပျက်ဘူး တရားဝင်တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ အင်မတန်ချမ်းသာတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ကြားဖူးတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ Great Wall ဆိုတဲ့ တံတိုင်း ကြီးဆောက်တာ။ အဲဒီနံရံကြီး ဆောက်တဲ့အခါ နိုင်ငံခြားသားတွေကို စတေး ရမယ်ဆိုတော့ အထက်က ခေါ်တာပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ ပရိတ်ကြီးအမြဲရွတ်တဲ့ ဦးဘိုးမြ တဲ့။ အဲဒီအထဲကို သူတို့အရှင်လတ်လတ် ပစ်ချလိုက်တာ။ ဦးဘိုးမြက နောက်တော့ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တယ်။ နောက်တရုတ်ပြည်မှာ တရုတ်တွေနဲ့ ပြန်တွေ့တော့ အံ့သြနေကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ပရိတ်ကြီး ဦးဘိုးမြလို့ခေါ်တာပဲ။ မိမိတို့ကိုးကွယ်ရာကိုယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ကိုးစားပါ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ဘာလဲ ဆိုရင် ဆိုကြည့် -

၃။ အဆင့်မြင့်နေရာ ရောက်ဖို့ရာ အမြဲသာကြိုးစားရပေမည်

အဆင့်မြင့်နေရာဆိုတာ ခုအရှင်ဘုရားတို့အနေနဲ့ ကြည့်ရင် ဓမ္မာစရိယ စာချတန်းဆိုရင် အစိုးရစာမေးပွဲမှာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ အဲဒီရောက်ဖို့ရာစာတတ် ကတည်းက “ငါဓမ္မာစရိယအောင်ရမယ်” ဆိုပြီးအမြဲကြိုးစားရမှာ။ အဆင့်မြင့်ဖို့ရာ အမြဲသာကြိုးစားရပေမည်ဆိုတဲ့အတိုင်း တိပိဋကဆရာတော်ကြီးတွေကို ကြည့်ပြီးဒီဆရာတော်ကြီးတွေလိုဖြစ်အောင်အများကြီးလုပ်ရဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကြိုးစားရမယ်။

၅၈ * ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ကိုယ့်နေရာကြည့်ရင် ဘာမျှမဟုတ်သေးဘူး။ ရှေ့ကို အများကြီးကြိုးစားဦးမယ်။ ကိုယ့်နဲ့ ဆိုင်ရာမှာ အမြင့်ဆုံးရောက်အောင်ကြိုးစားရမှာ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ကျေနပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်တော့မျှ မတိုးတက်တော့ဘူး။ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်ရတယ်။ အဲဒီလိုကြိုးစားရင် အချိန်က နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ အဲဒီအဆင့်မြင့်နေရာရောက်ဖို့ ကြိုးစားနေရမှာ။

ဘုန်းကြီးတို့ကျင့်စဉ်က ဘယ်နှစ်ချက်ရှိလဲဆိုရင် (၁၁)ချက်ရှိတယ်။

၄။ ဤဆယ့်တစ်ဆင့် ကျင့်မြဲကျင့် မှန်ပင်မြင့်မြတ်ရပေမည်

အခုပြောတဲ့အားလုံးပေါင်း (၁၁)ချက်ရှိတယ်။ အခုအဆင့်မြင့်နေရာရောက်ဖို့ရာက စသင်သားဆို စာချတန်းမရောက်သေးဘူး။ စာချတန်းရောက်ပြီး တိပိဋကဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ နိကာယ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်ပေါ့။

လုပ်မယ်ဆိုအများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာတွေကို မှန်းပြီး “မပြီးသေးဘူး၊ မပြီးသေးဘူး၊ ငါ့မှာ လုပ်စရာအများကြီးရှိသေးတယ်။ လုပ်ရဦးမယ်။ လုပ်ရဦးမယ်” ဆိုပြီး အဲဒီလိုသာ မှန်းပြီးလုပ်ပါတဲ့။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နားတယ်၊ အားတယ်ရယ်လို့မရှိဘူး။ အလုပ်အမြဲရှိတယ်။

အဲဒီလိုအလုပ်အမြဲရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူများနှောင့်အယှက်မရှိတော့ဘူး။ မဟုတ်တာလုပ်ပြီး စကားပြောတယ်။ ဥပဒေစည်းကမ်းဖောက်တယ်။ နှင်ထုတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အလုပ်မရှိလို့ဖြစ်တာ။ အဆင့်မြင့်ဖို့ ရောက်ဖို့ရာမှာ အားတယ်၊ နားတယ်၊ အချိန်ပိုရယ်လို့မရှိဘူး။ အဆင့်မြင့်တဲ့နေရာကို မှန်းပြီးရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်သဖြင့် မိမိတို့ရည်မှန်းတဲ့ အဆင့်မြင့်တဲ့နေရာရောက်နိုင်ကြပါစေ။

၆။ မိုလ်ငါးပါး လက်ကိုင်ထား

ဘုရားတရားတော်ဆိုတာ လိုက်နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် လိုက်နာစရာတွေ အများကြီးရှိသလို လိုက်နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်လည်း အကျိုးများတယ်။ ဘုရားရဲ့တရားကိုလေ့လာပြီးတော့မှတခြားတရားတွေလေ့လာရင် ဘာမျှအနှစ်သာရတန်ဖိုးရှိတာမတွေ့ရဘူး။

လောကီပညာအမျိုးမျိုး၊ ဘွဲ့နှစ်ဘွဲ့သုံးဘွဲ့ရပြီး ဘုရားတရားတော်တွေကို လေ့လာ၊ သင်္ဂြိုဟ်တွေ့ဘာတွေ သင်ပေးလိုက်တာ၊ ဘာပြောလဲဆိုရင် “တပည့်တော်တို့ခေတ်ပညာတွေအများကြီးကြိုးစားလာတာ အနှစ်သာရဘာမျှမရှိဘူး။ ဘုရားတရားတော်၊ လောကုတ္တရာပညာလောက် ကောင်းတာမရှိဘူး” တဲ့။ ဘုန်းကြီးပြောချင်တာက ဗိုလ်ငါးပါးအကြောင်းပဲ။

၁။ သဒ္ဓါဗိုလ်က ဆန့်ကျင်ငြား ပယ်ရှားယုတ်တဏှာ

သဒ္ဓါဗိုလ်ရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်က ယုတ်မာတဲ့ တဏှာ။ ဘုရားကို မယုံကြည်၊ မလေးစား၊ မလိုက်နာဘူးဆိုရင် ဘုရားအာရုံမှာ မပျော်ဘူး။ တရားအာရုံမှာ မပျော်ဘူး။ သံဃာ့အာရုံမှာ မပျော်ဘူး။ ကုသိုလ်အာရုံနဲ့ မပျော်ဘူး။

၆၀ * ဓမ္မဒူတသကုတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ကုသိုလ်အာရုံနဲ့ မပျော်ချင်ရင်၊ ဘာနဲ့ပျော်ချင်သလဲဆိုတော့ မတရားမှု အကုသိုလ်၊ မကောင်းမှုနဲ့ပဲပျော်ချင်တယ်။ မကောင်းမှုနဲ့ ပျော်ချင်တယ်ဆိုရင် တကယ့်ပဲ။ သဒ္ဓါရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုသေသေချာချာသိလို့သဒ္ဓါဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော်တော် ရှားတယ်။

သဒ္ဓါဆိုတာက ဘုရားရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတယ်။ ဘယ်အခါမေးမေး ဘုရား အာရုံနဲ့ပျော်တယ်။ ဘုရားရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ သံဃာရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို သိတယ်။ ဘယ်အခါမေးမေး တရားအာရုံ၊ သံဃာအာရုံတွေနဲ့ ပျော်တယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အာရုံကုသိုလ်တွေနဲ့ ပျော်တယ်။ ကုသိုလ်ကံရဲ့ ကောင်းကျိုးပေးတာကို ယုံကြည်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ကံ၏ မကောင်းကျိုးပေးတာကို ယုံကြည်ခြင်းရှိတယ်။ အကုသိုလ်ကို သိပ်ကြောက်တယ်။ အဲဒါ သဒ္ဓါရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ခေါ်တာ။

သဒ္ဓါရှိဖို့ ဘယ်လောက်ခဲယဉ်းလဲဆိုတော့ ကျိုးကဖြူခဲယဉ်းသလိုတကယ်ပဲ သဒ္ဓါစစ် သဒ္ဓါမှန်ရဖို့ ခဲယဉ်းတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ကုသိုလ်ကံကို ယုံပြီး၊ ကုသိုလ်ကံမှာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ အကုသိုလ်ကံကို ဘယ် လောက်ကြောက်ပြီး၊ ဘယ်လောက်ရှောင်ရမလဲဆိုတာ တွက်ကြည့်ပြီး သိထား တော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအာရုံမှာ ဘယ်လောက်ပျော်လဲ။ ဘယ်လောက် ကြိုးစားလဲဆိုတာကြည့်။

သဒ္ဓါလက်ကိုင်ထားရင် အရှင်ဘုရားတို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတာ မယုံကြည်တာ မရှိတော့ဘူး။ အကုသိုလ်ကို ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်။ ကုသိုလ်ကို ကြိုးစားလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သဒ္ဓါကို လက်ကိုင် ထားပြီးရင် တကယ့်ကို ပယ်နိုင်တယ်။ မကောင်းတဲ့ အာရုံမှာ မပျော်ဘူး။ ရှောင် နိုင်တယ်။

မိမိတို့ သာသနာတော်ထဲဝင်လာတာ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ ဆိုတာ ရှားတယ်။ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတဆိုတာ တကယ့် သဒ္ဓါတရားနဲ့ သာသနာတော်ထဲဝင်လာပြီးတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ရိုသေ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကိုစွန့် အချိန်ကုန်၊ အကုသိုလ်ကိုကြောက်ပြီး အသက် သေချင် သေပေစေ။ အကုသိုလ်ကို ရှောင်တယ်။ အသက်သေချင်သေပေစေ၊ ကုသိုလ် အလုပ်ရအောင် ကြိုးစားမယ်။ အဲဒါမျိုးကို သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတရဟန်းလို့ ခေါ်တယ်။

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၆၁

သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ မဖြစ်သေးရင်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ ဖြစ်ရင်လည်းကောင်းသထက်ကောင်းအောင်ကြိုးစား။ သဒ္ဓါဗိုလ်ကပြောရင်အကျယ်ကြီးပဲ။

၂။ ဝီရိယဗိုလ်ကား ဆန့်ကျင်ခြား ဗယ်ရှားပျင်းရိတာ

ဝီရိယဗိုလ်ကို လက်ကိုင်ထားရင် အပျင်းကို ပယ်နိုင်တယ်။ ဝီရိယဗိုလ်ဆိုရင် နေရာတကာမှာ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံ၊ စာအံ့တဲ့နေရာတွေမှာ ကြိုးစားကာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို နေရာတကာ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တယ်။ ဝီရိယဗိုလ်ကို လက်ကိုင်ထားတဲ့လူဟာ အပျင်းကို နိုင်အောင်တိုက်တယ်။

ဗိုလ်ဆိုတာ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောကို မတုန်မလှုပ် ခိုင်မြဲတဲ့သဘောနဲ့ အနိုင်ရအောင်တိုက်တာကိုဗိုလ်လို့ခေါ်တယ်။ ဝီရိယရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ကအပျင်း။ အဲဒီအပျင်းကို ဝီရိယဗိုလ်က နိုင်တယ်။ ဝီရိယဗိုလ် ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ရင် သမ္မာဝါယာမကိုကြည့်။ သမ္မာဝါယာမကို ကြည့်ရင် ရှင်းနေတယ်။ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်ကိုပယ်တယ်။ ဖြစ်ပြီးတဲ့ကုသိုလ်တရားကိုဆက်ကာဆက်ကာလုံ့လပြုတယ်။ ဝီရိယဗိုလ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အကုသိုလ်ကိုပယ်ရင်း ကုသိုလ်တရားကို ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုပွားတယ်။

ဝီရိယဗိုလ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်လည်းအပြစ်ကင်း၊ စိတ်လည်းအပြစ်ကင်း၊ နှုတ်လည်းအပြစ်ကင်း၊ တတ်နိုင်သမျှအပြစ်ကင်းအောင်နေတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျောင်းစည်းကမ်း လွန်ကျူးစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဝီရိယဗိုလ်ကို လက်ကိုင်ထားပြီးတော့ နေရာတကာ ကြိုးစား။

ခုရာသီဥတုကို ကြည့်ရင် မိုးကအဆက်အပြတ် ရွာနေတာ။ ပြောရင် ဒါကပဲမိုးပဲ။ အဲဒီလို ကပ်မိုးဆိုရင် အနေအထိုင်တတ်ရတယ်။ သိပ်ရေမချိုးရဘူး။ ရာသီဥတုကိုနားလည်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဝီရိယကို လက်ကိုင်ထားပြီး ရလာတဲ့ ပညာရေး ကုသိုလ်ရေးတွေ အားလုံးအောင်မြင်မှာပဲ။

ပျင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စာလည်းမရ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်တယ်။ ပျင်းတဲ့ တရားကကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အပျင်းကိုအလုပ်နဲ့တိုက်ရတယ်။ ပျင်းရင်

၆၂ ❁ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အလုပ်လုပ်။ ပျင်းလေကွေးလေဖြစ်နေရင် ကြာတော့ အပျင်းက နိုင်သွားရော။ အပျင်းကိုဝီရိယနဲ့တိုက်ရတယ်။ ဝီရိယကိုလက်ကိုင်ထားပြီးတိုက်။ နောက်တစ်ခါ ဆိုကြည့် -

၃။ သတိဗိုလ်ကား ဆန့်ကျင်ငြား ပယ်ရှားစိတ်မစွဲတာ

သတိဗိုလ်တဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့ သတိတရားက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ မျှရတယ်။ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိမျှရတယ်။ သတိတရားကတော့ အခါခါပဲ။ နေရာတကာမှာ လိုအပ်တယ်။ ပိုတယ်လို့မရှိဘူး။ လိုတယ်သာရှိတယ်။

နေရာတကာမှာပဲ သတိထားပြီးစားရတယ်။ နေရတယ်။ သွားရတယ်။ လာရတယ်။ သတိပေးနေရတာပဲ။ စကားပုံမှာလည်းရှိတယ်။ “ပညာရှိ သတိ ဖြစ်ခဲ” တဲ့။ ပညာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတိတော့ ဖြစ်ခဲပါတယ်။ ရှိတဲ့ပညာနဲ့ သတိနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်း သတိက လက်ယာ၊ ပညာက လက်ဝဲဖြစ်သွားတယ်။ လက်ဝဲနဲ့ လက်ယာ ဘယ်သူ တန်ဖိုးရှိလဲ။ လက်ယာက တန်ဖိုးရှိတယ်။

ပြီးတော့ ဘာပြောသေးလဲဆိုတော့ “သတိတမံ ဉာဏ်မြေ့ကတုတ်” တဲ့။ သတိဆိုတာ တမံကြီးလို့ပဲ။ ထူထောင်လိုက်တဲ့အခါရေကိုအများကြီးကာကွယ် ပေးတာ တမံပဲ။ ရေတွေအများကြီးထည့်တာ တမံပဲ။ တမံကကြီးတယ်။ ပညာ ကျတော့ မြေ့ကတုတ်ပဲ။ မြေ့ကတုတ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်လောက်ပဲ အကာ ကွယ်ပေးတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သတိတရားက အလွန်လိုအပ်တယ်။ သတိဗိုလ်ကား ဆန့် ကျင်ငြား ပယ်ရှားစိတ်မစွဲတာ။ စိတ်မစွဲဘူးဆိုတာက မိမိတို့အာရုံတစ်ခုမှာ မစွဲဘူးဆိုတာ သတိမရှိလို့ပဲ။ စာမှာ စိတ်မစွဲတာ သတိမရှိလို့။ သတိတရားကို အမြဲလက်ကိုင်ထား။ ဆွမ်းခံသွားရင်လည်း သတိနဲ့ ရှုရင်းပွားရင်းနဲ့ သွားပေါ့။ မေ့လျော့တတ်တာ သတိမရှိလို့။ သတိထားတာ ဝိပဿနာပဲ။

ခုနပြောသလိုမိုးတွေအေးလို့ချမ်းတယ်ဆိုတာ ရုပ်တရားပဲ။ နာတာလည်း ရုပ်တရား။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖြစ်သမျှထင်ရှားတာတွေက ရုပ်တရားတွေပဲ။ ရုပ်တရားကို နှလုံးသွင်းပြီးရှု။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သမျှတရားတွေလည်း နာမ်တရား။ ကိုယ်ထဲမှာ ဖောက်ပြန်တာက ရုပ်တရား၊ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သမျှတွေက နာမ်တရား။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ၆၃

ရုပ်နာမ်တွေကိုပွားရင် သတိဖြစ်တယ်။ မဟုတ်ရင်လည်း မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပြီးသွားပေါ့။ ဒီလို သွားရင်လည်း သတိဖြစ်တယ်။ သတိနဲ့ မေတ္တာပွား နေပေါ့။

သတိဖြစ်နေရင် ဒီလိုစိတ်မှာမစွဲတာတွေကို ပယ်နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို စိတ်စွဲရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ စာ၊ အာရုံတွေမှာ စိတ်စွဲသွားပြီ။ သတိနဲ့ လုပ်ရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့မနက်တိုင်းမနက်တိုင်းသာသနာတော်မှာလုပ်ရမှာက ပရိယတ္တိနဲ့ပဋိပတ္တိနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ ပရိယတ္တိသက်သက်လုပ်ပြီးပဋိပတ္တိမပါရင် လည်းကြည်ညိုဖွယ်မဆောင်ဘူး။ သာသနာကျဆင်းတယ်ဆိုတာပဋိပတ္တိကျလို့၊ ပရိယတ္တိသာသနာက မကျဘူး။

ပရိယတ္တိမှာ ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အများကြီးရှိတယ်။ ပရိယတ်က မကျဘူး။ အလားအလာအများကြီးရှိတယ်။ အသွားအလာအပြု အမူတွေက ကြည်ညိုဖွယ် မဆောင်ဘူး။ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်မှု အားနည်းတယ်ဆိုရင် သာသနာကျတယ်။ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်တဲ့ လူနည်းရင် အကျင့်သိက္ခာကျတယ်။ လျော့ဆင်းတယ်။

ဘုန်းကြီးက သာသနာမကျအောင်ကြိုးစားမယ်။ အပြင်မှာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ။ သင်္ကန်းမရုံဘဲ မီးရထားပေါ်တက်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သင်္ကန်း ရုံပြီး တက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မတူဘူး။ သင်္ကန်း ရုံသူကို လူတွေက အရှင်ဘုရားကြွပါဘုရားနဲ့၊ ကြိုဆို နေရာထိုင်ခင်းပေးနဲ့ ဘယ်လောက်ကွာသလဲကြည့်။ ဘုန်းကြီးတို့ စာထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားကြွတိုင်း သပိတ်အမြဲပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက ကိုယ့်သပိတ် ကိုယ် လွယ်တယ်။ အဲဒီအကျင့်ကို ကျင့်။ သပိတ်လွယ်ပြီး ကိုယ့်ယပ်တောင်နဲ့ ကိုယ် သွား။ ဘုရား ဒီအတိုင်း သွားတာပဲ ။ ဒါကြောင့် သတိတရား အမြဲထားပြီး သတိ တရားနဲ့ သွားလာနေထိုင်ရတယ်။

၄။ သမာဓိဗိုလ်ကား ဆန့်ကျင်ခြား ပယ်ရှားစိတ်မတည်ရာ

သမာဓိဗိုလ်က ဘာကိုဆန့်ကျင်လဲဆိုရင် စိတ်မတည်တာကို ဆန့်ကျင် တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ စာလိုတော့ ဝိတက်က သမာဓိရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်။ သမာဓိရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က စိတ်မတည်တာ။ မိမိတို့ရဲ့အာရုံမှာ စိတ်မတည်လို့ စာကျက်

၆၄ ● ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

လို့ မရတာ။ စာပေါ်စိတ်မတည်ရင် စာကျက်မရဘူး။ စာပေါ်မှာ စိတ်တည်ရင် ခဏလေးရတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့လက်ကိုင်ထားရမှာက ဗိုလ်ငါးပါး။

ဟောဒီ ဗိုလ်ငါးပါးက အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရား။ အရှင်ဘုရားတို့ ဘယ်တော့မျှလည်း အပါယ်မကျဘူး။ လူကဲ့ရဲ့သူကဲ့ရဲ့လည်း ဘယ်တော့မျှ မခံရဘူး။ ကုသိုလ်တရား ရတယ်။ လူကြည်ညိုရင် နတ်လည်း ကြည်ညိုတာပဲ။ ဗိုလ်ငါးပါးကိုလက်ကိုင်ထားပြီးနေကြည့်ပါ။ သူများအောက်ကျမရှိဘူး။ လူဆိုရင် လူထဲမှာ ဆင်းရဲမဖြစ်ဘူး။ နောက်ဆို ကျောင်းကန်နဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်တဲ့ ရဟန်းမျိုးဖြစ်မှာပဲ။ ဗိုလ်ငါးပါးမရှိရင် ရဟန်းအသုံးမကျ၊ ရဟန်းဆင်းရဲ၊ ရဟန်း တေလေဖြစ်မှာပဲ။ ဒါဆို သာသနာကျတယ်။ သာသနာကျတာ ရဟန်းတေလေ ကြောင့်ပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန်းဝတ်ပြီး တရားအားထုတ်တယ်။ တစ်နေရာမှာ ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ကျောင်းမှာ သွားနေတယ်။ အဲဒီနယ်မှာ ဆရာတော်ကြီးက ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ဖြစ်တယ်။ ဘုန်းကြီးက ဆွမ်းခံသွားတယ်။ တရား ဟောတဲ့နေ့မှာ တရားနာပရိတ်သတ်တွေ အများကြီးလာကြတယ်။ အဲဒီ ဒကာ ဒကာမတွေက ဘုန်းကြီးကို အဲဒီဆရာတော်ကြီးထက် ပိုပြီးလေးစားတယ်။ ဘုန်းကြီးကလျှောက်တယ်။ “ဆရာတော်ဘုရား၊ တကယ်တော့ဆရာတော်ကြီးက နယ်လည်းနယ်ကျော် ဓမ္မကထိကတစ်ပါးပါ။ တပည့်တော်က ဆရာတော် လောက်လည်း နယ်ကျော်ဓမ္မကထိက မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က သိမ်းဆည်းတယ်။ ဆရာတော်ကြီးသာ သိမ်းဆည်းမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းမှာပဲ” ။ ဘုန်းကြီးက ရဲရဲတင်းတင်းပဲ လျှောက်တယ်။

သိမ်းဆည်းမှုမရှိတာ သာသနာတော်မှာ ကျဆုံးခြင်းပဲ။ ဘုန်းကြီး ဆရာ တော်ကိုလျှောက်တာ လျှောက်လို့ကိုမရဘူး။ သိမ်းဆည်းတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့သမာဓိပဲ။ ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို သိမ်းဆည်း အနေအထိုင်အပြော အဆိုကိုလည်း သိမ်းဆည်းပြီးနေကြပါ အရှင်ဘုရားတို့။ သာသနာမှာ သိက္ခာ ကျတယ်အရှင်ဘုရားတို့။ ကျောင်းထဲမှာက ဒီလိုနေရသလိုအပြင်မှာလည်း ဒီလို ပဲနေရတယ်။ အပြင်မှာတစ်မျိုး ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး မလုပ်ကြနဲ့။ စကားရှိတယ်။

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ● ၆၅

အနေချောင်ရင် အသေကျပ်တယ်။ အနေကျပ်ရင် အသေချောင်တယ်ဆိုတာ။ အနေချောင်ရင်တော့ အသေကျပ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် သမာဓိဗိုလ်ကို အမြဲလက်ကိုင်ထား။ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၅။ ပညာဗိုလ်ကား ဆန့်ကျင်ခြား ပယ်ရှားသမ္မောဟာ

ပညာဗိုလ်ကဘာကိုဖယ်ရှားလဲဆိုရင်သမ္မောဟကိုဆန့်ကျင်တယ်။ သမ္မောဟဆိုတာ တွေဝေတာကိုခေါ်တယ်။ ပညာက အသမ္မောဟ၊ ပညာရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်က သမ္မောဟ။

အာရုံတစ်ခုမှာ တည်ငြိမ်ပြီးတော့ အာရုံတစ်ခုကို ခွဲခွဲခြားခြား မသိဘူးဆိုတော့ သမ္မောဟဖြစ်နေပြီ။ ပညာရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ပညာမရှိလို့။ ဒါကြောင့် ပညာဗိုလ်ကို အရှင်ဘုရားတို့ လက်ကိုင်ထား။ ပညာ သင်တဲ့အချိန်မှာလည်း ပညာရအောင်ကြိုးစား။

တပည့်တော်အင်မတန်နာတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ “ပညာမတတ်” တဲ့။ အဲဒီစကားထက် နာစရာကောင်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိသေးတယ်။ ဓမ္မပဒထဲမှာပါတယ်။

“အပ္ပသုတာယံ ပုရိသော၊ ဗလိဗဒ္ဓေါ ဇီရတိ။

မံသာနိ တဿ ဝပန္တိ၊ ပညာ ပန န ဝပတိ။”

စိတ်ထဲမှာနာတယ်။ တော်တော့ကိုနာတယ်။ နာမှလည်းတရားရတယ်။ နာမှလည်း စာတတ်မယ်။ မနာရင် ဘယ်တော့မျှ စာမတတ်ဘူး။ နွားများ ကြိမ်တို့မခံရတဲ့နွားဟာ နွားကောင်း၊ အရိုက်အပုတ်ခံရတဲ့ ကြိမ်လုံးတို့ခံရတဲ့ နွားဟာ နွားမကောင်းဘူး။ ခုလည်း ဒီလိုပဲ ရှင်ရဟန်းတွေမှာ အပြောမခံရတဲ့ ရှင်ရဟန်းကတော်တာပဲ။ အပြောခံပြီး ကြိုက်သလောက်ပြော၊ အဲဒီရှင်ရဟန်းက ဘယ်တော့မျှ မတော်ဘူး။ ခုကြည့်ပေါ့။

တပည့်တော်က အဲဒီစကားနာလို့ “အကြားအမြင် ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နွားကဲ့သို့ ဆွေးမြည်းပြီး ပညာမတိုးပွားဘူး” တဲ့။ ဘယ်လောက်နာစရာကောင်းလဲ။ အသက်ကြီး၊ လူကောင်ကြီးသာကြီးတယ်။ အသိပညာ မကြီးရင် ဘာမျှမထူးဘူး။ ဒါကြောင့် ပညာသင်ရမယ့်အချိန်မှာ ပညာကို ကြိုးစားရယူပါ။

၆၆ ● ဓမ္မညတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ပညာမတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နေရာတကာမှာ မျက်နှာငယ်ရတယ်။ သူကဘာမျှ မတတ်မသိထားတော့ သူများတွေပြောလည်း သူကမပြောတတ်၊ မှားတယ် မှန်တယ်လည်းမသိ။ ကောင်းတယ်ဆိုးတယ်လည်း မသိ၊ မျက်လုံး ကြောင် တောင်နဲ့ကြည့်။ ဘာအကြောင်းအကျိုးမျှလည်း မဝေဖန်တတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ပညာတတ်အောင်သင်။ “ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလည်းရှိတာပဲ။ ဒီလောကမှာ မဂ်ဖိုလ်ရတာလည်း ပညာနဲ့ပဲရတယ်။ ပညာမပါဘဲ ဘယ်နေရာမှာမျှမဖြစ်ဘူး။ ပညာပါမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ပရိယတ္တိပညာကြိုးစားသင်။ ဝိပဿနာပညာကိုပွား။ ဝိပဿနာလည်း ပညာပဲ။ ပရိယတ္တိကတော့ ဝိပဿနာနဲ့စာလျှင် သညာသဘောမှာပါသွားတယ်။ လောကအခေါ်ကတော့ ပညာလို့ပဲခေါ်တာပဲ။ ဒီတော့တစ်နေ့တစ်နေ့အားထုတ်တာက ပရိယတ္တိလည်းဖြစ်၊ ပဋိပတ္တိလည်းဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါ။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးက ပရိယတ္တိသင်တယ်။ တစ်ပါးက ပဋိပတ္တိကျင့်တယ်။ ပဋိပတ္တိကျင့်တဲ့ ရဟန်းက ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားတယ်။ ပရိယတ္တိသင်တဲ့ ရဟန်းက ပဋိပတ္တိကျင့်တဲ့ ရဟန်းကို အထင်သေးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောယူရတယ်။ ပရိယတ္တိနည်းနည်းပါးပါး တက်ပြီး ပဋိပတ္တိကျင့်လို့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နွားရှင်နဲ့ တူတယ်တဲ့။ နွားနို့ရဲ့အရသာကိုစားသောက်သုံးလို့ရတယ်တဲ့။

ပဋိပတ္တိကို မကျင့်ဘဲ ပရိယတ္တိသက်သက်သာ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ နွားကျောင်းတဲ့ နွားကျောင်းသားနဲ့တူတယ်။ သူက နွားနို့ရဲ့အရသာကို မစားသုံးရဘူး။ အခလောက်ပဲ ရတယ်။ ဒါကြောင့် နွားကျောင်းသားလည်းဖြစ်၊ နွားရှင်လည်းဖြစ်ရအောင် စာဖတ်စာသင်၊ သင်စရာသင်၊ ကျင့်စရာကျင့်ဆိုရင် နှစ်ခုလုံးရတယ်။

ဒါလုပ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ။ အဲဒီအလုပ်ကိုပဲ ဒီကျောင်းမှာနေသော်လည်းကောင်း၊ မနေသော်လည်းကောင်း ဒီအကျင့်ပါသွားရအောင် ကျင့်ကြံရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့နေလာခဲ့တဲ့ ကျောင်းတိုက်က ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့အတုကို ယူသင့်တာကိုယူလာခဲ့တယ်။ ယူလာပြီးမှ ဒီကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်ပြီး အုပ်ချုပ်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ● ၆၇

ခုလည်း တစ်နေ့ကျရင် ဒီသာသနာမှာ နေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့တော့ လူကြီး
တော့ဖြစ်မှာပဲ။ ဖြစ်ရင်ကောင်းတဲ့ နမူနာနဲ့သွား။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကောင်းတဲ့
နမူနာနဲ့ နေပြ။ တပည့်တပန်းတွေကိုလည်း ကောင်းအောင်အုပ်ချုပ်။ ပို့ချ၊
သင်ပြ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တပည့်က ဆရာထက်တော်ရမယ်။ ဒါမှသာသနာ
တိုးတက်မှာ။ ခုတော့ အများအားဖြင့် တပည့်က ဆရာထက် ညံ့ သွားတယ်။
အဲဒီလိုညံ့ရင် ညံ့ညံ့ပြီး သာသနာကြီးက ဆုတ်သွားမယ်။ အမှန်က ပိုပိုပြီးတော်
လာရမှာ၊ တော်အောင် ကြိုးစားကြပါ။

၇။ အဓိပတိလေးပါး လက်ကိုင်ထား

ဘာလိုလိုနဲ့ ဝါဆိုတာ သုံးပုံ တစ်ပုံ ကျိုးသွားပြီ။ ဝါဆိုမယ်လို့တောင် မပြောရသေးဘူး။ အခု သုံးပုံ တစ်ပုံ ပြီးသွားပြီ။ အချိန်ကာလက ကိုယ့်ကို စောင့်မနေဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက်ထင်ရှားလဲ။ ကိုယ်ကသာ ဘယ်တော့မျှ ဘာလုပ်မယ်နဲ့ ရွှေ့နေပေမဲ့ အချိန်ကာလက ကိုယ့်ကို စောင့်မနေဘူးဆိုတာ သိပါ။ အချိန်ကာလကို ဘယ်တော့မျှ စောင့်မနေရဘူး။ အချိန်ကိုစောင့်တာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့စောင့်ပါ။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ စောင့်ရင် အချိန်က အချည်းနှီး အလဟဿကုန်သွားတယ်။

မိမိတို့ စာသင်တဲ့ အချိန်မှာ အဓိကဘုရားဟောတဲ့ စာတွေက ကျင့်စရာ အကျင့်ဟောထားတဲ့စာတွေ၊ စာမေးပွဲဆိုတာ စာလုပ်ချင်စိတ်ပေါက်အောင်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ချက်နဲ့သာလုပ်ထားတာ။ အမှန်ကတော့ ဒီစာတွေက တစ်ကာယကျင့်ရမယ့် စာတွေ။ ကျင့်ရင် မကုန်နိုင်ဘူး။

တစ်ခုတစ်ခုကိုပဲ ကျင့်ကြည့်။ ဆိုပါတော့။ သင်္ဂြိုဟ်ထဲမှာ အဓိပတိလေးပါး ပါတယ်။ ဟောဒီ အဓိပတိ လေးပါး အင်မတန် အဖိုးတန်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပဋ္ဌာန်းကျရင်လည်းပဲ အဓိပတိပစ္စည်းဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ဒီအဓိပတိလေးပါးကို

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၆၉

လက်ကိုင်ထားကြည့်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပွားမယ်။ လောကီရေးနဲ့ကြီးပွားချင်လည်း လောကီရေးနဲ့။ လောကုတ္တရာနဲ့ ကြီးပွားချင်ရင်လည်း လောကုတ္တရာနဲ့ ကြီးပွားတယ်။ အဓိပတိလေးပါးဆိုတာ ကျင့်ရမယ့်တရား။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေက ကျင့်ရမယ့်တရားတွေချည်းပဲ။

အခုတော့ မိမိတို့က ကျင့်ရမယ့်တရားတွေကို စာမေးပွဲဖြေဖို့လောက်ပဲ သဘောထားလိုက်တော့ ကျင့်တဲ့ဆီ ရောက်မသွားဘူး။ ကျင့်တဲ့ဆီ ရောက်သွားရင် လူက စာသင်ရင်းနဲ့ တော်တော် တော်တော်လာတယ်။ စာသင်ရင်း တော်တော်လာတယ်ဆိုရင် စာပဲ သဘောမထားဘဲကျင့်လို့ တော်လာတယ်လို့ သဘောပေါက်ထားရမယ်။

စာကို စာအတိုင်းပဲ စာမေးပွဲဖြေဖို့လောက် စာအံ့ဖို့လောက်ပဲ သဘောထားမယ်ဆိုရင် သူက တော်မလာဘူး။ ကျင့်မယ်ဆိုရင် သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းနဲ့ပဲ ကျင့်လို့မကုန်နိုင်ဘူး။ အများကြီးပဲ။ အဓိပတိဆိုတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့၊ လိုချင်တဲ့၊ ရောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ကြီးကြီးကဲကဲ ထားရတယ်။ ကြီးကြီးကဲကဲ ဆိုတာက မရရင် မနေဘူး။ မဖြစ်ရင် မနေဘူး။ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ ရအောင်လုပ်မယ်။ ရအောင်ယူမယ်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒဆိုပါတော့၊ ကိုယ်က ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးထားလဲ။ တချို့က စာသင်ရမှာလောက်ပဲရှိတယ်။ ဘာရည်မှန်းချက်မျှ မရှိဘူး။

ရည်မှန်းချက် ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့သူက ရည်မှန်းချက်ကို မရောက်ဘူး။ လိုရာခရီး မရောက်ဘူး။ နဂိုကတည်းက ရည်မှန်းချက်မရှိတော့ လိုရာခရီး မရောက်တော့ဘူး။ စာသင်ကတည်းက ရည်မှန်းချက် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးထားပြီး ဘယ်လောက်ထိသင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမား ထားရမယ်။

စာသင်တာရအောင်ရောက်အောင်ကြိုးစားသင်မယ်ဆိုပြီး ဆန္ဒာဓိပတိကို ကြီးကြီးကဲကဲ ထားရတယ်။ ဖြစ်ချင်ရချင်တဲ့ဆန္ဒကို ကြီးကြီးကဲကဲ ထားရတယ်။ ဆန္ဒကို မေ့ထားလို့မရဘူး။ အဓိပတိဆိုတာ ကြီးကြီး ကဲကဲထားတာ။ စာသင်လို့ အပြီးရောက်ပြီးမြောက်ချင် လိုချင်ရချင်တာကို ဆန္ဒာဓိပတိလို့ခေါ်တယ်။

ဆန္ဒာဓိပတိလာရင် နောက်က ဝီရိယာဓိပတိလာမယ်။ ဝီရိယကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်မှ ရမယ်ဆို ပြီး ဝီရိယာဓိပတိက ဆန္ဒာဓိပတိကြီးကဲရင်

၇၀ ● ဓမ္မဉာဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ကြီးကဲသလို ဝီရိယက နောက်ကကြီးကဲလာပြီး၊ ဝီရိယနဲ့ နေ့လည်း ကြိုးစား၊ ညလည်းကြိုးစား၊ မနက်လည်းကြိုးစား အိပ်ချိန်ဖယ်ပြီး ကြိုးစားတာ။

ကြိုးစားတာကလည်း ငါရောက်ဖို့ရာ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ပေါ့ပေါ့ နေ့လို့မဖြစ်သေးဘူး။ ကြိုးစားမှပဲ ဆိုပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆီ၊ ရောက်ချင်တဲ့ဆီကို မှန်းပြီး ကြိုးစားနေရတယ်။ ကြိုးစားမှုရပ်သွားလို့ မရဘူး။ ရပ်သွားရင် ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အသွေးတွေလည်း ရပ်သွားမှာပဲ။

လေယာဉ်ပျံစီးသွားတဲ့အခါ ဘာသွားသတိရလဲဆိုတော့ လေယာဉ်ပျံက ထောက်တည်ရာမရှိဘူး။ ကောင်းကင်မှာသွားနေတာ။ တိမ်တိုက်တစ်ခုနဲ့ တွေ့ရင် တိမ်တိုက်ကျော်ဖို့ရာ စက်ကိုတင်ရတယ်။ စက်ရှိန်ကို မတင်ဘဲ ဒီတိမ် တိုက်ကိုကျော်သွားလို့မရဘူး။ ပုံမှန်သွားနေတဲ့ကြားက နည်းနည်းလေးစက်ရှိန် လျော့သွားရင် လေယာဉ်ကအောက်ကိုကျသွားတာပဲ။ အပေါ်တက်ချင်ရင် စက်ကိုတင်ပြီး မောင်းရတယ်။

အဲဒီလိုပဲ မိမိတို့လည်း ဝီရိယာဓိပတိကို ကြီးကြီးကဲကဲထားပြီး ငါ့မှာ ပြင်ဖို့ အများကြီးလိုသေးတယ်။ ကြိုးစားမှပဲဆိုပြီးတော့မှ ပုံမှန်ကြိုးစားရာကနေ ပိုပြီးကြိုးစားတော့မှ မြန်မြန်ရောက်ဖြစ်တယ်။ ကြိုးစားမှုရပ်သွားတာနဲ့ကျသွားပြီ။ လေယာဉ်ပျံနိမ့်ကျသွားသလို ကိုယ့်မှာလည်း နိမ့်ကျသွားပြီ။

အရည်အချင်းတွေ အကုန်ကျသွားတာ။ အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေနိုင်မှ ဝီရိယလို့ခေါ်တာ။ လေ့ကျင့်နေရတာကို ဝီရိယလို့ခေါ်တာပေါ့။ ဝီရိယက အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ လိုချင်တာရဖို့ လုပ်တာကဝီရိယ။ ဆန္ဒာဓိပတိက ကိုယ်က ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကြီးကဲမှုထားမှ။ ဖြည့်မှာက ဝီရိယက ဖြည့်ပေးမှာ။ ဆန္ဒက ရအောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဝီရိယက ရအောင်လုပ်တာ။

ဝီရိယမပါဘဲ ဘာမျှမပြီး၊ ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။ ဝီရိယကိုကြီးကြီးကဲကဲထားပြီး ကြိုးစားရမယ်။ အဲ ဒီလိုဖြစ်ချင်မှုက ရှေ့ကနေကြီးကဲနေပြီး နောက်ကဝီရိယ လာတော့ နောက်က စိတ္တာဓိပတိ။

စိတ္တာဓိပတိက သွားလည်းဒီစိတ်၊ အိပ်လည်း ဒီစိတ်၊ နေ့လည်းဒီစိတ်၊ ဒီ စိတ်က ငါ့မှာ မရသေးဘူး။ ဖြစ်ဖို့ရာ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ စိတ္တာဓိပတိ ကလည်းဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ကိုအကြီးအကဲထားရတယ်။ စားတာအိပ်တာ၊ သွားတာ လာတာ ဒီစိတ်ပဲ။ ဒီစိတ်မှတစ်ပါး အခြားစိတ်မဝင်စေရဘူး။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၇၁

ကိုယ်ရောက်ချင်နေချင်တဲ့စိတ်မှတစ်ပါးအခြားစိတ်မဝင်စေရဘူး။ အဲဒီစိတ်ကိုထားပြီး ကြိုးစားရမယ်။ စိတ်လည်သွားပြီဆိုရင် အဓိပတိမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီစိတ်ပျက်သွားပြီ။ အဓိပတိဆိုတဲ့ ဟုတ်တဲ့စိတ်သာရှိ နေမယ်ဆိုရင် စိတ်ကလည်မသွားဘူး။ မဟုတ်တဲ့စိတ် ရောက်မသွားဘူး။ ကြိုးစားတဲ့စိတ်အမြဲတမ်းရှိနေရမယ်။ စိတ္တာဓိပတိက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စိတ္တာဓိပတိကလည်း ရောက်ချင်တဲ့စိတ်၊ ရချင်တဲ့စိတ်၊ ကြီးကြီးကဲကဲထားရတယ်။

ရှေးတုန်းက ဘုရားလောင်းသူတော်ကောင်းတွေ ကျင့်ကြံကြတာ ဒီအတိုင်းပဲ။ မနေ့က ဘုန်းကြီးစာတစ်ပုဒ်ကြည့်တယ်။ အားလုံးကြားဖူးနေကြတဲ့ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ ညီတိဿအိမ်ရှေ့မင်းပေါ့။

အိမ်ရှေ့မင်းက ပါရမီပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတော့ တစ်နေ့ သူတောထဲသွားတော့ ရဟန္တာတစ်ပါးနဲ့ တွေ့တယ်။ ရဟန္တာက သူ့စိတ်ကိုကြည့်တော့ ပါရမီရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတာသိတော့ သူရှေ့မှာပဲ ကောင်းကင် ပျံသွားတယ်။ ကောင်းကင်ပျံပြီး ရေကန်ထဲရေချိုးချိန်မှာ သူမြင်အောင်တန်ခိုးနဲ့ကောင်းကင်မှာ သင်္ကန်းကိုပစ်ပြီး ချိတ်လိုက်တယ်။

ကောင်းကင်ချိတ်တဲ့အချိန်မှာ ကောင်းကင်မှာ ဘာမျှမရှိဘူး။ သူက ရေထဲရောက်နေတာ ရေက ကွဲမသွားဘူး။ ရေပေါ်မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောင်းကင်ကိုပစ်လိုက်တာ။ ကောင်းကင်မှာ ချိတ်၊ ချိတ်ပြီးမှ ရေချိုး။ မင်းသားတွေတော့ သူတအား ကြည်ညိုတယ်။ ကြည်ညိုသွားပြီးတော့ “ငါသည် ဘယ်သောအခါမှာမျှ ဒီရဟန်းအရှင်မြတ်လို တစ်ပါးတည်းနေရမလဲ။ တစ်ပါးတည်း ဧကစာရီနေရတာ အင်မတန်ချမ်းသာတယ်”

သူ့မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး။ အရှင်မြတ်ကိုလည်း မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး။ အရှင်မြတ်လို ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ကလည်း သူ့စိတ်ထဲက ထွက်မသွားဘူး။ အရှင်မြတ်လိုပဲ တစ်ပါးတည်း ဧကစာရီနေချင်တယ်။ အဲဒီလို ဧကစာရီတစ်ပါးတည်း နေရတာ သိပ်ချမ်းသာတာပဲ။ ခရီးသွားတဲ့အခါ ရှေ့မှာလည်း လူမရှိ၊ နောက်မှာလည်း လူမရှိဘဲ နေရတာ အင်မတန်ချမ်းသာတယ်။ ဘယ်တော့များ ဖြစ်မလဲဆိုပြီး ဒါပဲတောင့်တပြီး ဒီစိတ်ပဲကြီးကဲနေတာ။ အရှင်မြတ်ကဲ့သို့တစ်ပါးတည်းတောထဲမှာ ဧကစာရီကျင့်သုံးချင်တဲ့စိတ်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။

၇၂ ● ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

နောက်ဆုံးမှာ သူ့စိတ်က မျိုသိပ်ပြီးမနေနိုင်တော့ အိမ်ရှေ့မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးကိုလျှောက်တယ်။ မင်းကြီးကလည်း အင်မတန် တော်တဲ့ မင်းသားဖြစ်တော့ သူ့ကိုတားတယ်။ နေပါဦးတားတယ်။

သူကလည်း ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်က တအားကြီးကဲနေ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ဝီရိယက လည်း သိပ်ပြီးကြီးကဲနေ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကြီးကဲနေတော့ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို ဘယ်လိုမျှတားမရဘူး။ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကြီးကဲနေတော့ နောက်ဆုံးမှာ မင်းကြီးကို တစ်ခါလျှောက်တယ်။

မင်းကြီးက ကောင်းပါပြီဆိုပြီး ကျောင်းကိုရှင်းလင်းပြီး မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ သူ့ကို ပို့တယ်။ သူကလည်း ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ကြီးကြီးကဲကဲဖြစ်နေတော့ မကြာမီ မှာပဲအာသဝေါကင်းကွာရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ မနေ့က ဘုန်းကြီး ဖတ်ပြီး ကူးထားတယ်။

အင်မတန် အတုယူထိုက်တာပဲ။ အဓိပတိလို့ခေါ်တာ။ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက ဓိပတိကရှိနေတယ်။ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက မပျောက်ရဘူး။ မပျောက်ရတဲ့စိတ်ကနေ နောက်ကဝီရိယာဓိပတိလိုက်နေရတယ်။ လိုက်ပြီး တစ်ခါ စိတ္တာဓိပတိက ဒီစိတ်လည်းမပျောက်ရဘူး။ တခြားစိတ်မဝင်စေရဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်ရတယ်။

မိမိတို့ စာသင်သားတွေဆိုပါတော့။ ရိုးရိုးပြောရရင် မူလတန်း၊ အလယ် တန်း၊ စာချတန်း၊ ဓမ္မာစရိယအစိုးရစာမေးပွဲတွေ။ ငါတို့စာချတန်းရောက်အောင် သင်မယ်။ မရောက်မချင်း ငါတို့ စာသင်တဲ့ဟာကို ရပ်မထားဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကိစ္စတစ်ခုပြီးမှ တစ်ခုလုပ်ရတယ်။ ကိစ္စတစ်ခု မပြီးဘဲ ဟိုကိစ္စကို လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စလည်းမပြီး၊ ဟိုကိစ္စလည်းမပြီး နှစ်ခုလုံး မပြီးတော့ဘူး။

ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စက စာချတန်းအောင်ဖို့ကိစ္စ။ ဒီကိစ္စကို အကြီးအကဲ ထားပြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။ ဖြစ်ပြီးမှ တစ်ခါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ စာမေးပွဲ ဖြေပြီး အောင်တယ်ဆိုတာ ကိစ္စပြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်တမ်းဆိုရင် စာမေးပွဲဖြေတာ လမ်းစဖွင့်ရုံပဲရှိသေးတာ။ ဆက်ပြီး လေ့လာစရာ အများကြီးရှိ သေးတယ်။ နိကာယ်တို့ ဘာတို့ရှိသေးတယ်။

ဓမ္မူတသကုတေကိကြီး၏အသုံးအမတရားတော်များ ◉ ၇၃

ဒါကြောင့်စာမေးပွဲအောင်တာ၊ ကျမ်းကြီးသုံးကျမ်းရှိသေးတယ်။ ဒီကျမ်းသုံးကျမ်းနဲ့ ဘာမျှလုပ်လို့ ရသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျမ်းတွေက ဥပမာ ဒီယနိကာယ်ဆိုရင် သူ့နောက်က သုတ်မဟာဝါ၊ သုတ် ပါထေယျတွေရှိသေးတယ်။ ဒီသုတ္တန်တွေက ပိုပြီး အသုံးချလို့ရသေးတယ်။ လောကသဘောနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပါရာဇိကဏ်ဆိုရင် နောက်က အသုံးချစရာတွေ သုတ်တွေအများကြီးကျန်သေးတယ်။

အဲဒီလိုပဲ၊ အဋ္ဌကထာမှာလည်း ဒီယနိကာယ် တစ်ခုပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ကအသုံးချစရာတွေအများကြီးကျန်သေးတယ်။ ပြီးပြီလားဆိုတော့ ကျန်သေးတယ်။ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်တို့၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်တို့အသုံးချလို့ရတဲ့ နိကာယ်တွေ၊ ဇာတက၊ ဓမ္မပဒဆိုတဲ့ တကယ်အသုံးချစရာ သုတ်တွေအများကြီးကျန်သေးတယ်။

ဇာတကလေးနဲ့ ဘာမျှလုပ်လို့မရသေးဘူး။ ရှေ့မှာ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်က လေ့လာပြီးကြိုးစားရမယ်။ လမ်းပွင့်အောင် ကိုယ်က လမ်းဖွင့်ပြီဆိုတော့ ဆက်သွားရတယ်။ ဆန္ဒာဓိပတိ၊ ဝီရိယဓိပတိ၊ စိတ္တဓိပတိ ရှိပြီဆိုတော့ နောက်က ဝိမံသာဓိပတိ၊ ဝိမံသာဓိပတိဆိုတာက ပညာပေါ့။

စကားပုံလိုပြောရင်လိုလျှင်ကြံဆ၊ နည်းလမ်းရဆိုသလိုပေါ့။ ရှေးကအဓိပတိကကြီးကြီးကဲကဲဖြစ်ပြီး ဝီရိယက၊ စိတ္တဓိပတိကကြီးကြီးကဲကဲဖြစ်ပြီဆိုတော့ ပညာဆိုတဲ့ ဝိမံသာဓိပတိက ဘယ်လိုရအောင်လုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်အောင်လုပ်မလဲ။ အဲဒီကြိုးစားမှုကလာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပညာက သိပ်အရေးကြီးတယ်။

စာကျက်တဲ့အခါမှာလည်း အသိဉာဏ်ပါလို့ရှိရင် ရလွယ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကို ပိုဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့မှာ ဝီရိယကြီးတယ်။ အဲဒီမှာ စူးစမ်းမှုလို့ခေါ်တဲ့ ပညာတော့ပါတယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ မင်္ဂလသုတ်ဂါထာတွေပေါ့။ အချိန်မရွေး မမှားရအောင်၊ ဘုန်းကြီးက ဘာလုပ်ထားလဲဆိုရင် ခေါင်းစဉ်လေးတွေပေါ့။

ပ-အ-ပ-ဗ-မာ-ဒါ-အာ-ဂါ-ခံ-တ-ဗု-တော ခေါင်းစဉ်ကို မှတ်ထားပြီး ရွတ်ချင်တဲ့အချိန်ရွတ်၊ ဘယ်တော့မျှ မမှားဘူး။ ခေါင်းစဉ်မှတ်ထား

၇၄ ❶ ဓမ္မဒူတသရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

လိုက်တော့ တစ်ယောက်တည်း ရွတ်လည်း ဘယ်တော့မျှမမှားဘူး။ အဲဒီလို ဘုန်းကြီးက ဝိမံသာဓိပတိကို အဲဒီလိုလုပ်လေ့ရှိတယ်။

စာကျက်တဲ့အခါ ခေါင်းစဉ်လေးကို ရေးလိုက်တယ်။ ဘယ်အချိန်မဆို မမှားတော့ဘူးပေါ့။ မှားတတ်တာက သရုပ်သင်္ချာတွေ မှားတတ်တယ်။ အဲဒါ ကျတော့ ကိုယ်ကဉာဏ်ကွန့်ရတယ်။ ဒါကို ဝိမံသာဓိပတိလို့ ခေါ်တယ်ပေါ့။ ဒီလိုဉာဏ်ကွန့်ကျက်ရင် သူက ပိုပြီးမရပေမဲ့ ရပြီးသွားက မမေ့တော့ဘူး။ မမေ့ မလျော့လုပ်တဲ့နည်းက အဲဒီနည်းပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ ဂါထာတွေ မမေ့အောင်ဒီလိုလုပ်ထားတယ်။ ရွတ်ချင်တဲ့အချိန် ရွတ်၊ ဘယ်တော့မျှ မမှားတော့ဘူး။ ဥပမာဆိုပါတော့ ရတနသုတ်၊ ရတနသုတ် မှာပဏိ - ကောဠီ - ရောဂါအဲဒီလိုခေါင်းစဉ်မှတ်ထားတော့ ရွတ်ချင်တဲ့အချိန်ရွတ်၊ ဘယ်တော့မျှ မမှားတော့ဘူး။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ကြီးကြီးကဲကဲထားပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပြည့်ရအောင်နောက်က ဝီရိယကို ကြီးကြီးကဲကဲထားရတယ်။ ဝီရိယပြည့် ပြီးတော့ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်မပျောက်ရအောင် ဒါပဲဒါပဲဆိုပြီး ဘုန်းကြီးတို့ဆို ရင် ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့မှ ဝိမံသာဓိပတိကို ဉာဏ် ကွန့်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဝိမံသာဓိပတိက အရေးကြီးတယ်။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတာကို ပညာလို့ခေါ်တယ်။ အမှားအမှန်အကောင်းအဆိုးအကြောင်းအကျိုးခွဲခြားသိတဲ့ ဉာဏ်ကို ပညာလို့ခေါ်တယ်။ ပညာကနောက်က လိုက်လာရတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီးတော့မှ လုပ်ရင်၊ မိမိတို့လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံလာမှာပဲ။

ရောက်ချင်တဲ့နေရာရောက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တဲ့နေရာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ရင် ရေရှည်စီမံကိန်း၊ ရေတိုစီမံကိန်းဆိုပြီး စီမံကိန်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ရေရှည်စီမံကိန်းက ဘယ်နှစ်နှစ်နဲ့ရအောင် လုပ်မယ်ဆိုတာက ရေရှည်စီမံကိန်း၊ ရေတိုစီမံကိန်းဖြစ်အောင် တစ်နေ့တစ်နေ့စာလုပ်ဖြစ်ရဲ့လား၊ တစ်လစာ တစ် လစာ၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ် ကြိုးစားလုပ်ရဲ့လား။

ဒီတော့မှ ငါ့စီမံကိန်းက လေးနှစ်မှာ တစ်နှစ်တော့ရှိသွားပြီး ကိုက်မှကိုက် ပျံ့မလားဆိုပြီး အဲဒီလို ကြိုးစားကြရတယ်။ ဒီလိုရေရှည်ရေတိုစီမံကိန်း မရှိဘဲ

မိမိဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒဖြစ်အောင် စီမံကိန်းမရှိဘဲ ရောက်ချင်ရင်တော့ ဘာကိုမျှ မဖြစ်ဘူး။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မျှမရှိပဲ။

ဘုန်းကြီးကြည့်ရသလောက် ဘုန်းကြီးလောကမှာ ရည်မှန်းချက်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေများတယ်။ မည်မည်ရရမရှိဘူး။ ကြည့်ရတာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတယ်။ ကြည့်လိုက်ရင် ဘုန်းကြီးဦးရေဟာ မနည်းဘူး။ မြန်မာပြည်မှာရှိသင့်တာထက် ပိုနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးများတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် ရည်မှန်းချက်မရှိ၊ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့သာ နေတာပဲ။

အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး လယ်တီဆရာတော်ရေးထားတဲ့ ရဟန်း (၅)မျိုး အင်မတန်၊ မှတ်စရာကောင်းတယ်။ နာတတ်ရင် နာစရာကောင်းတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ (၁) သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ။ တကယ့် သဒ္ဓါတရားနဲ့အညီ လာတဲ့ရဟန်း။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ရဟန်းကို သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတလို့ခေါ်တယ်။ (၂) ပညာပဗ္ဗဇိတ (၃) လောဘပဗ္ဗဇိတ (၄) ဘယာပဗ္ဗဇိတ (၅) မောဟပဗ္ဗဇိတ။

ပညာပဗ္ဗဇိတက တကယ့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရိယတ္တိကို သင်ချင်လွန်းလို့ တတ်ချင်လွန်းလို့ဆိုပြီး တော့မှ ဝင်လာတဲ့ ရဟန်းမျိုးက ပညာပဗ္ဗဇိတရဟန်းလို့ခေါ်တယ်။ အချို့ရဟန်းက လောဘပဗ္ဗဇိတ။ ရဟန်းဘဝမှာ ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစား၊ နေချင်လို့ဝင်လာတဲ့ရဟန်းတွေကို လောဘပဗ္ဗဇိတ။ သူ့ကျတော့ ကောင်းကောင်းနေ ဝတ်စားဖို့ပဲလုပ်တယ်။ အများအားဖြင့် ကြည့်ရင် ဒါတွေကိုပဲတွေ့ရတယ်။

ပြီးတော့မှ ဘယာပဗ္ဗဇိတ။ ဘယာပဗ္ဗဇိတ ဆိုတာက နေရေးထိုင်ရေး မင်းဘေးစိုးဘေးဆိုတဲ့ ကိုယ့်နေထိုင်ရေးမှာကျပ်လို့ ဘေးကင်းရာကင်းကြောင်းမှာ ရဟန်းဘဝက ဘေးကင်းတယ်ဆိုပြီး ဝတ်လာတာကျတော့ ဘယာပဗ္ဗဇိတလို့ခေါ်တယ်။ ဘာမျှ မလုပ်ဘူး။ ဘေးကင်းရင်ပြီးပြီဆိုပြီး ဘေးလွတ်ဖို့ဝတ်တာ။

မောဟပဗ္ဗဇိတဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ မောဟပဗ္ဗဇိတဆိုတာက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘူး။ သူဟာသူ အိပ်မယ်။ စားမယ်။ သူ့မှာရည်ရွယ်ချက် ဘာမျှ

၇၆ ◉ ဓမ္မနူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မရှိဘူး။ ပညာရေးလည်း ဘာမျှရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ တရားအတွက်၊ ကုသိုလ်အတွက် ဘာရည်မှန်းချက်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး။ သင်္ကန်းဝတ်တာ ဝတ်တာပဲရှိတယ်။ အဲဒါ မောဟပဗ္ဗဇိတ။ အခုခေတ်ကြည့်ရင် မောဟ ပဗ္ဗဇိတ ရဟန်းမျိုးတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်။ ကိုယ်ဝတ်လာတာ ဘာဝတ်လာမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘာမှန်းမသိဘူး။ အဲဒါ ရဟန်းမှန်းတောင် မသိဘူး။

အဲဒီတော့ ကောင်းတာက သဒ္ဓါနဲ့ပညာပဗ္ဗဇိတ နှစ်ပါးပဲရှိတယ်။ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတက သံသရာမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကြိုးစားတယ်။ ပညာပဗ္ဗဇိတက ပညာရရာရကြောင်း ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားတဲ့ နေရာမှာ ခုနပြောခဲ့တဲ့ အဓိပတိလေးပါး။ အဲဒီလေးပါးလက်ကိုင်ထားပြီး ကြိုးစားရင် မိမိတို့လိုချင်တဲ့ဆီ ရောက်မှာပဲ။ ရောက်ချင်တဲ့နေရာကိုရောက်မယ်။ ရချင်တဲ့ဟာကိုရမှာပဲ။

ရအောင် အဓိပတိလေးပါးဆိုတာ တို့သင်ရမယ့်စာကို သင်ပြီးပြီ။ သင်ပြီးရင် လက်တွေ့ကျင့်ဖို့ပဲ ဆိုပြီး ကျင့်။ ဘယ်မှာမျှ လိုက်ရှာစရာမလိုဘူး။ ဘုရားဟောတွေထဲမှာ ဟောဒီသင်္ဂြိုဟ်ထဲမှာ ကျင့်စရာတွေ မကုန်နိုင်ဘူး။ အများကြီးပဲ။ ကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်ကို သိပြီး စိတ္တာဓိပတိမှာလည်း ကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်ကို သိပြီးမှ ရချင်ရောက်ချင်တဲ့ စိတ်မပျောက်အောင် ကြိုးစားမယ်။ အဓိပတိ လေးပါးလက်ကိုင်ထားပြီး ကြိုးစားရင် မိမိတို့ရည်မှန်းချက်က ရေတိုစီမံကိန်း၊ ရေရှည်စီမံကိန်းကိုကြည့်။ ရကိုရမယ်။ ဖြစ်ကိုဖြစ်မယ်။

ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူများပြောတာ မကြည့်ဘဲ၊ ကိုယ်ဟာကိုယ်လုပ်။ ခုလည်းလုပ်၊ နောင်လည်းလုပ်။ အရင်ကလည်းလုပ်။ နောင်လည်းမသေမချင်း လုပ်မှာပဲ။ ပုထုဇဉ်တွေမှာ ရည်မှန်းချက် ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ပြည့်စုံအောင် ဒီလိုဘဲလုပ်သွားရမှာပဲ။ ကြီးသည် ငယ်သည် ဘယ်သူမဆို ဒီလိုကြိုးစားနိုင်သဖြင့် မိမိတို့လိုချင် ရောက်ချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

၈။ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား

ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား(၇)ပါးကို သြဝါဒအနေနဲ့ ပြောပြမယ်။ စာတက်တုန်းကလည်း ပြောတယ်၊ အခုအခါအားလျော်စွာလည်း ပြောတယ်။ “စာသည်တရား၊ တရားသည်စာ။ စာသည်လျှင် အဆုံးအမ၊ အဆုံးအမသည်လည်း စာပါပဲ”။ စာအုပ်ထဲကစာတွေက မိတ်ဆွေလည်းဟုတ်တယ်။ မိဘလည်း ဟုတ်တယ်။ ဆရာသမားလည်းဟုတ်တယ်။ ဘုရားလည်း ဟုတ်တာပဲ။ စာအုပ်မိတ်ဆွေထက် ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေလည်း မရှိဘူး။ တချို့က ဒီလိုပြောကြတယ်။ စာအုပ်ကို မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ပြောကြတယ်။

အမှန်က မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားပဲ။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးမှာ အရှင်အာနန္ဒာက တံခါးပေါင်ကို ဆွဲပြီးငိုတယ်။ ဘယ်လို ပြောပြီးငိုသလဲဆိုတော့ “မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော့မယ်။ ငါ့အတွက် အထက် မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ရာ ဆရာသမားမရှိတော့ဘူး” ။ ဒါကို ဘုရားကသိတယ်။ ဒါကြောင့် “အရှင်အာနန္ဒာကို သွားခေါ်ချေစမ်း” လို့သွားခေါ်ခိုင်းတယ်။ ရောက်လာတဲ့အခါ မေးတော့ ရှင်အာနန္ဒာလည်း ဒီအတိုင်းပဲလျှောက်တော့ “ချစ်သား အာနန္ဒာ သင်မစိုးရိမ်နဲ့၊ မပူဆွေးနဲ့၊ မငိုကြွေးနဲ့၊ သင် ငါဘုရားအပေါ်မှာ (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တဲ့ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်တွေက အချည်းနှီးမဖြစ်

၇၈ * ဓမ္မဒူတသမ္ဘာတေကိန္ဒြိယအသုံးအနည်းတရားတော်များ

ဘူး။ အကျိုးပေးလိမ့်မည်။ ငါဘုရားမရှိသော်လည်း ငါဘုရားရှင် (၄၅)နှစ်တိုင်တိုင် ဟောကြားခဲ့တဲ့ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာစတဲ့ ဓမ္မဝိနယတို့သည်ပင်လျှင် ငါဘုရားမရှိတဲ့အခါမှာ သင်တို့ရဲ့ဆရာဘုရား ဖြစ်လိမ့်မယ်” တဲ့။

အခုမိမိတို့ဖတ်နေတဲ့စာတွေဟာသာမန်အားဖြင့်တော့စာတွေပါပဲ။ တကယ်ဆိုရင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတဲ့ ဘုရားပဲ။ ဘုရားဟောတဲ့စာကို ဖတ်နေရလို့ရှိရင် တကယ်ဘုရားနဲ့တွေ့ရသလိုပဲ။ ဘုရားထံက တရားနာနေရသလို၊ ဘုရားအဆုံးအမ ခံနေရသလိုဖြစ်နေတယ်။

ဝိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး စာတွေကိုဖတ်နေမှပဲ အကျိုးများတယ်။ မနက်ကပဲ အငယ်တန်း စာချတာ၊ စာထဲမှာတော့ “ ကုမ္ဘာယောသက ” ဝတ္ထုလို့ ဘုန်းကြီးတို့ တောင်ဖီလာဆရာတော်က “ ယသဝဇနဝတ္ထု ” လို့ ရေးခဲ့တာ။ ကောင်းလွန်းလို့ အကြီးတန်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းတယ်။ ကြီးပွားကြောင်း ခုနစ်ချက်။

၁။ ထိုင်းနှိုင်း ပျင်းအ မပျင်းရ ထကြွလုံ့လရှိရမည်

အခုကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ လူထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွားကြည့်လို့ရှိရင် လူဖျင်းတွေမဟုတ်ဘူး။ နေရာတကာမှာ ထထကြွကြွ၊ လုံ့လဝီရိယရှိတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ။

နေရာတကာမှာ မလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင်၊ ဖျင်းဖျင်းအအ၊ သွားလာတဲ့နေရာမှာ ပျင်းပျင်းအအ၊ တုန်ချည့်တုန်ချည့်နဲ့။ အဲဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ မလုပ်ချင်လုပ်ချင်။ စကားပြောတဲ့အခါမှာလည်း မပြောချင် ပြောချင်၊ အဲဒီလိုလူတွေက ကြီးပွား ချမ်းသာတဲ့အထဲမှာ မပါဘူး။

လေ့လာကြည့်ရင် နေရာတကာမှာ ထိုင်းထိုင်းနှိုင်းနှိုင်း၊ ပျင်းပျင်းအအ မရှိရဘူး။ ထထကြွကြွ လုံ့လရှိရမယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တဲ့ နေရာမှာ၊ စာတက်တဲ့နေရာမှာ၊ ကုသိုလ်ပြုတဲ့ နေရာမှာ၊ တရားဆွေးနွေးတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအရင် ငါအရင်နဲ့ အဲဒီလို တက်တက်ကြွ ထထကြွကြွရှိရမယ်။ အဲဒီလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကြီးပွားတာပဲ။

၂။ ကိစ္စပေါင်း မလစ်ဟင်း ထင်လင်းသတိရှိရမည်

အဲဒီကိုယ်လုပ်မယ့်ကိစ္စတွေမှာ မလစ်ဟင်းရအောင် သတိရှိရတယ်။ သတိနည်းနည်းလွတ်တာနဲ့ အကြီးအကျယ်ပျက်စီးသွားတတ်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ စကားပုံမှာဆိုလို့ရှိရင် “သတိတမံ၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်” တဲ့။ သတိကိုတမံ၊ ဉာဏ်ကိုမြေ ကတုတ်သဖွယ်၊ သတိတမံနဲ့ ဉာဏ်မြေကတုတ်နဲ့ မတူဘူး။ မြေကတုတ်က တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်ပဲ အကာအကွယ်ပေးတယ်။ တမံက အများကြီးကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်တယ်။

ဒီလိုပဲ ဉာဏ်ပညာရဲ့ အကာအကွယ်နဲ့ သတိရဲ့အကာအကွယ်ပေးတာနဲ့ မတူဘူး။ ပညာတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးလို့ပဲ။ ဘယ်လိုဆိုထားသလဲဆိုတော့ “ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ” လို့ဆိုတယ်။ ပညာအပေါ်မှာ သတိက ထပ်ပြီးလိုအပ်တယ်။ ပညာရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ သတိရှိရဦးမယ်တဲ့။

ဒါ့ကြောင့် သတိဖြစ်ခဲတဲ့အတွက် ပညာရှိတွေ အများကြီး ပျက်စီးသွားတာရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်ကိစ္စမဆို ကိုယ်ပြုရမယ့်ကိစ္စတွေအပေါ်မှာ သတိမလစ်ရဘူး။ သတိမလစ်ဟင်းရဘူး။ ဒါ့ကြောင့် “ကိစ္စခပင်း၊ မလစ်ဟင်း၊ ထင်လင်းသတိရှိရမည်” တဲ့။

စာမှာ ဘယ်လိုဆိုထားလည်းဆိုတော့ လူပျင်းကို ရှောင်ရမယ်တဲ့။ အပေါင်းအသင်းကလည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်၊ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်တဲ့။ ပျင်းတဲ့လူနဲ့ ပေါင်းရင် ကိုယ်လည်း ပျင်းသွားရော။ လုံ့လဝီရိယရှိတဲ့လူက၊ ပျင်းတဲ့လူနဲ့ ပေါင်းရင် အဲဒီပျင်းတဲ့လူက ကိုယ့်နောက် မပါဘူး။ ကိုယ်ကပဲ လိုက်ပျင်းသွားရော။ အဲဒီလိုပဲ သတိရှိတဲ့ လူနဲ့ ပေါင်းရမယ်။ သတိမရှိတဲ့လူနဲ့ မပေါင်းရဘူး။ သတိမေ့လျော့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သွားပေါင်းရင် ကိုယ်လည်း သတိမေ့လျော့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားရောပဲ။

တို့ငယ်ငယ်တုန်းက မောင်တင်စောဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကို ခုထိမှတ်မိတယ်။ သူစကားပြောရင် ထစ်တယ်။ သူနဲ့ ပေါင်းသင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် နာမည်တော့ မေ့သွားပြီ။ သူ့ကို လိုက်ပြောင်ရာက သူပါ ထစ်သွားရော။ ဘယ်လိုမျှ ပြင်လို့မရတော့ဘူး။ စကားပြောထစ်ရင်းနဲ့ သူပါ လိုက်ထစ်သွားတာပဲ။

၈၀ * ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒါကြောင့် မကောင်းတုကို ယူလွယ်တယ်။ အကောင်းတုကို ယူခဲတယ်။
ကိုယ်ကလူကောင်း၊ သူကောင်း၊ သူတော်ကောင်းဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ထကြွ
လုံ့လရှိရမယ်တဲ့။ သတိရှိရမယ်တဲ့။

၉။ အပြစ်ကင်း၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် ကံသုံးသွယ် တကယ်ရှိရမည်

ကိုယ့်မှာက ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ အပြစ်မရှိရင် ဘယ်သူမျှ ကိုယ့်ကို
အပြစ်လာမပြောဘူး။ အပြောခံရတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်မှာ ကံသုံးပါးမှာ တစ်ပါး
ပါးရှိလို့ ကျူးလွန်လို့ အပြောခံရတာပဲ။ ဟိုဘက်ကျောင်းမှာ ဥပဒေရှိတယ်။
အဲဒီ ဥပဒေကျူးလွန်ရင် ကာယကံ၊ ဝစီကံနဲ့ ကျူးလွန်တာပဲ။ မနောကံက ကျူး
လွန်လို့မရဘူး။

ငါကပြောထားတယ်။ (၂)ချက်ထိုးမှာ ရေချိုးဆိုတာကို (၄)ချက်ထိုးမှာ ချိုး
တယ်။ အဲဒါရေခိုးချိုးတဲ့ သီလရှင်လည်း ရှိသေးတယ်။ ရေချိုးရင်လည်း
အကြာကြီးချိုးတယ်။ ဒီကြားထဲ စကားကလည်း များသေးတယ်။ ရေချိုးရင်
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ချိုးလို့ပြောထားတာ၊ ရေချိုးခန်းလုံလုံချုံချုံနဲ့ချိုးလို့ကြာရင်လည်း
ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။

တို့အခန်းမှာက လေမတိုက်ဘူး။ ပြန်လည်း လေမတိုက်ဘူး။ စာကြည့်
လည်း လေမတိုက်ဘူး။ မှန်တံခါးနဲ့ဆိုတော့ စာကြည့်လည်းမြင်ရတယ်။ သူတို့
ကျောင်းက မှောင်မည်းနေတယ်။ မှန်တံခါးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရေချိုးလည်းကြာ၊
စကားလည်းများသေး၊ ပြီးတော့ အဝတ်ပါးပါးနဲ့၊ စာကြည့်တော့လေတိုက်။
အခု မိုးအေးလာပြီဆိုတော့ ဖျားပြီ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ဩဝါဒ
ပေးထားတာပဲ။

အပူအအေးဆိုတဲ့ ရာသီဥတုကို ကိုယ်နဲ့တိုင်းတာတတ်ရတယ်။ ကိုယ်က
အအေးပတ်တတ်တယ်ဆိုရင် အဝတ်ထူထူထဲထဲ ဝတ်ထားရမယ်။ နွေးနွေး
ထွေးထွေးနေရမယ်။ အဲလိုမနေရင် ဖျားနာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အပြစ်ကင်းစင်ကြယ်
သန့်ရှင်းဆိုတာ ကိုယ့်မှာ ကာယကံ၊ မနောကံ၊ ဝစီကံရှိရင် သူများက ပြောမှာပဲ။
အပြောခံရတဲ့အချိန်ကျတော့ ငါတို့ကိုပဲလိုက်ကြည့်ပြောနေတာပဲလို့ပြောကြမှာ။
ကိုယ့်မှာ ပြောစရာမရှိရင် ဘယ်သူမျှ မပြောဘူး။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၈၁

တို့မှာ ပြောစရာမရှိရင် အချိန်ကုန်လွန်းလို့ စကားကို မပြောချင်တာ။ ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ကိုယ်မအားလွန်းလို့ ဘယ်သူကပြောချင်မှာလဲ။ ပြောရရင် အချိန်လည်း ကုန်သေးတယ်။ လေလည်း ကုန်သေးတယ်။ အချိန်ကအင်မတန် နှမြောစရာ ကောင်းတာ။

အချိန်က လောကအနေနဲ့ ပြောရရင် ရွှေ၊ ငွေဖြစ်နိုင်တယ်။ တရားအနေနဲ့ ဆိုရင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်အထိ ရောက်စေနိုင်တဲ့အချိန်။ အင်မတန် အဖိုးတန် တယ်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူတွေမှာ အချိန်က အင်မတန်အဖိုးတန်တာ။ မပြောမဖြစ်လို့သာ ပြောနေရတယ်။

ဒါကြောင့်အပြစ်ကင်းတဲ့သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ကံသုံးသွယ်ရှိရမယ်တဲ့။ ဆိုပါ တော့။ ခုတောင်စွန်းအကျဉ်းဦးစီးမှာရှိတဲ့ ရဲဘက်တွေကိုကြည့်ရင် အပြစ် မကင်းလို့ပေါ့။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ မစင်ကြယ်လို့၊ ခိုးဝှက်၊ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် လို့ပေါ့။ လိမ်ညာလို့၊ အစိုးရသတ်မှတ်ထားတာတွေကို ကျူးလွန်လို့ပေါ့။ မှားပြီး ဖမ်းဆီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့လေ။ ဒါရှေးတုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ကံရဲ့ အကျိုးတွေကိုခံစားရတာပဲ။ ကံရဲ့အကျိုးတွေချည်းပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့်လေ့ လာ။ သူများအပြောမခံချင်ရင် အပြောမခံရအောင်နေ။ အပြောမခံချင်ရင်၊ အများနဲ့နေလို့မရဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်းနေ။

၄။ ကိစ္စအများ မယွင်းမှား စဉ်းစားပြုလေ့ရှိရမည်

ကိုယ်ပြုရမယ့်ကိစ္စကို ကြည့်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ရာဟုလောဝါဒ သုတ္တန်မှာ အလုပ်တစ်ခုကိုပြုတော့မယ်ဆိုရင် မပြုခင်စဉ်းစား၊ ပြုစဉ်လဲ စဉ်းစားပြုပြီးတော့လည်းစဉ်းစား။ သုံးကြိမ်တောင် စဉ်းစားရမယ်။ မပြုခင် စဉ်း စားဆိုတာ မိမိသူတစ်ပါးထိခိုက်မှုရှိလား၊ အပြစ်ရှိလား၊ မရှိဘူးလား၊ ထိခိုက် တယ်ဆိုရင် အဲဒီအပြုအမှုကိုမပြုရဘူး။ ပြုမိပြီတဲ့။ ပြုတဲ့အချိန်မှာစဉ်းစား၊ မိမိသူ တစ်ပါး အပြစ်ဖြစ်တယ်။ ထိခိုက်တယ်ဆိုရင် ပြုဆဲမှာ ဆက်မပြုဘဲ ရပ်ထားလို့ ရတယ်။

ပြုပြီးတော့မှ တစ်ခါပြန်စဉ်းစားရတယ်။ မိမိသူတစ်ပါးထိခိုက်မှုရှိလား၊ မရှိလား၊ ရှိတယ်ဆိုရင် နောင်ငါဘယ်တော့မျှမလုပ်ဘူးဆိုပြီး ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

၈၂ ● ဓမ္မဒူတသမ္ဘာတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အဲဒီလိုသာ ရှောင်ကြဉ်သွားမယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်း လာမှာပေါ့။
တို့ရဟန်းတွေမှာဆိုရင် “ဒေသနာကြားတယ်၊ ဒေသနာကြားတယ်” ဆိုတာ
အာယတီ သံဝရ စိတ်မျိုးထားရှိရမယ်။ နောင်အခါ အဲဒီစိတ်မျိုးမရှိရအောင်
ထိန်းမယ်၊ စောင့်စည်းတယ်ဆိုမှ အဲဒီဒေသနာ အောင်မြင်မှုရှိတယ်တဲ့။

နောင်အခါစောင့်စည်းမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ဒေသနာကြားမှအောင်မြင်တယ်။
အဲဒီလိုစိတ်မျိုးမထားဘူးဆိုရင် မအောင်မြင်ဘူး။ အထမမြောက်ဘူးဆိုတာပေါ့။
အခုလည်း အလုပ်တစ်ခုကို မသိလို့၊ မိုက်လို့၊ တွေဝေလို့ မှားမိတယ်။ မှားမှန်း
သိပြီး နောင်အခါ အသက်သေချင် သေပစေ၊ ငါဘယ်တော့မျှ မပြောဘူး၊ မလုပ်
တော့ဘူး ဆိုပြီးတော့ ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

ရှောင်ကြဉ်ရင် တဖြည်းဖြည်းကောင်းကောင်းလာမယ်။ ပြောစရာကိစ္စ၊ ကြံ
စဉ်စရာကိစ္စတွေမှာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောဆိုကြံစည်၊ စဉ်းစားပြီး ပြောဆိုလုပ်ကိုင်
ရင် မျက်မှောက်မှာလည်း ကြီးပွား၊ နောင်ဘဝမှာလည်း ကြီးပွား၊ ဒီဘဝမှာရော
တမလွန်ဘဝမှာရော ကြီးပွားချမ်းသာမှာ။

၅။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်တွင်း အပြစ်ကင်း မယွင်းပုံသေစောင့်ရမည်

ကိုယ်နှုတ်စိတ်သုံးပါးဖြင့် အပြစ်ကင်းအောင် စောင့်ရမယ်ဆိုတာ ကံသုံးပါး
အပြစ်ကင်းအောင် စောင့်ရမယ်။ ခုနတုန်းက၊ ကိုယ်စိတ်နှုတ် သုံးပါးလုံးမှာ၊ ကံသုံး
သွယ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် စောင့်ထိန်းရမည်။ အခုကြီးပွားချမ်းသာတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ လူရဟန်းတွေ၊ ရာထူးဂုဏ်ကြီးမားတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ကြည့် စောင့်
စည်းတဲ့လူတွေဖြစ်တာပဲ။ မစောင့်စည်းတဲ့လူတွေ ဘယ်တော့မျှ မဖြစ်ဘူး။
အကြီးအကဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ စောင့်စည်းလို့ဖြစ်တာ။ မစောင့်စည်းရင် မဖြစ်
ဘူး။

တို့သတင်းတစ်ခုကြားရတယ်။ အကြီးအကဲနေရာတင်ဖို့အတွက် အဘက်
ဘက်က ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေရှိတာပေါ့။ ပရိယတ္တိပိုင်းတွေက အစပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နှုတ်မစောင့်စည်းတဲ့အပြစ် တစ်ပြစ်ကြောင့် အကြီးအကဲဖြစ်ဖို့ရာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုတွေရတာ လက်တွေ့ပဲ။ အဲဒါသိပ်အရေးကြီးတယ်။ စကား
ဆိုတာ အရမ်းမပြောရဘူး။ ပညာရှိတွေဟာ စည်ကြီးသဖွယ်၊ စကားအရမ်း

ဓမ္မူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၈၃

မပြောဘူး၊ စည်ကြီးလို တီးမှ မြည်ရတယ်။ အဲဒီလိုသဘောပဲ အပြောက အင်မတန်အရေးကြီးတယ်။

ရှေးတုန်းက ဟင်္သာတွေနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့လိပ်ပေါ့။ သူက ဟင်္သာတွေ နေတဲ့ ဟိမဝန္တာကိုလိုက်လည် ချင်တယ်ပြောတော့ ဟင်္သာတွေက “သင့်မှာ အတောင်လည်းမရှိဘူး။ ဒီလိုတော့ရှိတယ်။ တို့နှစ်ကောင်က တုတ်ရဲ့တစ်ဖက် တစ်ချက်ကို ကိုက်ပြီး အလယ်က သင်ကိုက်သွားရင်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်မဟန့် အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါလိုက်နာနိုင်ရန် လိုက်ပေါ့” ပြောတော့ လိပ် ကလည်း လိုက်နာနိုင်တယ်၊ လိုက်မယ် ပြောတယ်။

ဟင်္သာတွေက လိပ်ကို အလယ်မှာတုတ်ကို ကိုက်ထားစေပြီး သူတို့က တစ်ဖက်တစ်ချက်ကကိုက်ချီသွားတယ်။ အဲဒီလိုချီသွားတော့ ရွာသားတွေက “ဟာ လိပ်ပုတ်ကြီး၊ ဟင်္သာတွေ ချီသွားတယ်” ဆိုတော့ လိပ်က မခံနိုင်ဘူး။ ပြန်ပြောမယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ဟလိုက်ရော တစ်ခါတည်းပြုတ်ကျသေရောပဲ။ အဲဒါ နှုတ်ကို မစောင့်စည်းလို့ပဲ။ အဲဒါသိပ်အရေးကြီးတာ။ နှုတ်ကလည်းစောင့် စည်းဖို့လိုအပ်တယ်။

တချို့ဆိုရင် နှုတ်အင်မတန်လွန်ကဲတာ၊ နင်မို့လို့ပြောတာ၊ သူများကို မပြောနဲ့ဆိုတာ၊ ကောင်းပြီးကောင်းပြီနဲ့ သူကလည်း နောက်တစ်ယောက်ကို နင်မို့လို့ပြောတာ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ရွာလုံးကုန်သွားတာဘဲ။ အဲဒါ နှုတ်မစောင့်စည်းလို့ပဲ။ အဲဒါ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ၊ နှုတ် မစောင့် စည်းလို့ ပျက်စီးကြတာ အများကြီးပဲရှိတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်နှုတ်စိတ်တွင်းအပြစ်ကင်းအလျှင်းပုံသေစောင့်ရမည်တဲ့။ နောက်ထပ်အပြစ်တွေ မဖြစ်ရအောင်စောင့်စည်းရမယ်။ အဲဒီလိုစောင့်စည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မျက်မှောက်မှာလည်း အပြစ်ကင်းတယ်၊ ကြီးပွားတယ်၊ နောင် တမလွန်ဘဝမှာလည်းပဲ ကြီးပွားတယ်။

အပြောများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လူမလေးစားဘူး။ အပြောများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူ မျှမလေးစားဘူး။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပြောကြီးတဲ့လူလား၊ အပြောမကြီးတဲ့လူလား၊ ပညာတတ်လား၊ မတတ်လားဆိုတာ စကားပြောရုံနဲ့ ချက်ချင်းသိတယ်။ ဘာနဲ့သိလဲ အပြောနဲ့သိတာ။ အပြောက အပြောများတော့ “စကားစကားပြော ပါများ၊ စကားထဲက ဇာတိပြ” ဆိုသလိုအပြောထဲက သိတာ။

၈၄ * ဓမ္မဒူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

“မပြည့်တဲ့အိုးဘောင်ဘင်ခတ်သလို” စကားအပြောများတော့ ကောင်းတယ်။ မကောင်းဘူးဆိုတာ အဲဒီမှာ ပေါ်သွားတာပဲ။ အပြောနည်းတဲ့လူကို လူကံခတ်လို့မရဘူး။ သီလရှိမရှိ၊ ပညာရှိမရှိ၊ လူကောင်းမကောင်းဘယ်လိုမျှ အကံခတ်လို့မရဘူး။ သူကအပြောနည်းတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လူကံခတ်လို့မရဘူး။ မသိနိုင်ဘူး။ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ လူကံခတ်လို့ရတယ်။ ဒါကြောင့်အထူးသဖြင့်ကိုယ်နှုတ်နှလုံးအပြစ်ကင်းအောင်နေ၊ အပြောလည်းမများနဲ့။

၆။ ကောင်းကျိုးမှန်းထား မတရား ရှောင်ရှားအသက်မွေးရမည်

အဲဒါက ရဟန်းလည်းရဟန်း၊ လူလည်းလူ အသက်မွေးမှုမှာ မတရားအသက်မွေးမှုကိုရှောင်ပါ။ မတရားအသက်မွေးမှုရှောင်ရမှာ။ လူတွေမှာ ခိုးဝှက်သတ်ဖြတ်တာတွေဟာ မတရားအသက်မွေးမှုတွေပဲပေါ့။

ရှင်ရဟန်းလည်း ဆေးကုတယ်၊ ဗေဒင်ဟောတယ်၊ လူများရဲ့အစေအပါးခံတယ်ဆိုတာ မတရားအသက်မွေးမှုလို့ခေါ်တာပေါ့။

ပရိယတ္တိကြိုးပမ်းလို့၊ ပဋိပတ္တိအကျင့်မြတ်တွေကျင့်လို့ တရားဓမ္မပြသလို့ လူကြည်ညိုလာလို့ဆိုရင် လာဘ်လာဘ ရတာတွေဟာ တရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုကရတာပဲ။ ရဟန်းသံဃာတွေမှာလည်း ဆွမ်းခံစားလို့ရတဲ့လာဘ်လာဘကို တရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုလို့ခေါ်တာပဲ။

သီလရှင်တွေလည်း ဂုဏ်ထူးတွေဘာတွေနဲ့အောင်ရင် ဆွမ်းမချက်နဲ့။ ဆွမ်းခံပဲလိုက်။ ဆွမ်းခံတာက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ဆွမ်းခံတာ၊ ဘုရားရှင်လက်ထက် ဘယ်သူကမျှ ဂုဏ်ထူးဝိသေသမရှိဘူး။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းခံတာ။ ဒါဟာ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့အလေ့အလာပဲ။

ဒါကြောင့် စာမေးပွဲတွေမှာ အထူးအောင်ရင် ဆွမ်းခံတာသာလိုက်။ ဆွမ်းချက်တာမလုပ်နဲ့ဆိုပြီး သက်သက်အခွင့်အရေးပေးတာ။ ကျောင်းမှာလည်း ကိုရင်တွေကို ပထမကြီးရောက်ရင် ဆွမ်းမချက်တော့နဲ့။ ဆွမ်းခံပဲလိုက်ဆိုပြီး အခွင့်အရေး ပေးတာ။ ဒါကြောင့် ကောင်းကျိုးမှန်းထားရင် မတရားအသက်မွေးမှုကိုရှောင်ရမှာပဲ။ မကောင်းမှုအသက်မွေးတာလည်း တစ်ခဏပါပဲ။ သာယာစရာ ဘာမျှ မရှိဘူး။

ဓမ္မဒူတသကုတေကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၈၅

မတရား အသက်မွေးတယ်ဆိုတာ “ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်” ဆိုသလို ကြာကြာမခံဘူး။ မတရားသဖြင့်ဆိုရင် ကုန်တာပဲ။ ဒီတစ်ဘဝပဲ။ သေချာပေါက် အပါယ်ကျမှာ။ နောင်လည်း ပြိတ္တာ အသူရကာယ် ငရဲဘုံရောက်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကောင်းကျိုးမှန်းထား။ မတရားရှောင်ရှားအသက်မွေးရမယ်တဲ့။ တရားသဖြင့် အသက်မွေးခြင်းက ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းရဲ့အကြောင်းတစ်ခု။

၇။ မမေ့မလျော့ မပေါ့မသွမ်း ရဟန်းရှင်လူ ခပ်သိမ်းသူ ဓမ္မကျော်ကြားကြီးပွားမည်။

အခုနာမည်ကျော်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ အရာရှိအရာခံ၊ သူဌေးသူကြွယ်ကုန်သည် ပွဲစားတွေဟာ လူပေါ့၊ လူသွမ်း၊ လူဖျင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ မမေ့မလျော့မပေါ့မဆမနေကြဘူး။ တကယ်လေ့လာကြည့်ရင်ထက်ထက်မြက်မြက် ထထကြွကြွနဲ့ အအိပ်နည်း၊ အစားနည်း ထကြ လုံ့လ ပီရိယရှိတဲ့လူတွေ၊ မမေ့မလျော့တဲ့လူတွေချည်းပဲ။ မေ့လျော့ပေါ့ဆပြီး အအိပ်ကြီး၊ အစားကြီး၊ စကားများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူများနောက်ကချည်းပဲ။ ရှေ့မှာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တကယ်ကြီးပွားချင်ရင် ကြီးပွားကြောင်းတရား(၇)ပါးရှိတယ်။ အဲဒါစာချရင်း သတိရလို့

“ဥဋ္ဌာနဝတော သတိမတော၊

သုစိကမ္မဿ နိသမ္မကာရိနော။

သညတဿ ဓမ္မဇီဝိနော၊

အပ္ပမတ္တဿ ယသောဘိဝပုတိ” တဲ့။

ဒါကြောင့် သီလရှင်တွေဓမ္မပဒစာအုပ်ထဲမှာ သေချာကြည့်ရင်လိုက်နာစရာ အချက်တွေချည်းပဲ။ အငယ်တန်းမှာဆိုရင် ဓမ္မပဒစာအုပ်တစ်အုပ်တည်းနဲ့ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ ယမကဝဂ်တို့၊ အပ္ပမာဒဝဂ်တို့ စိတ္တဝဂ်တို့တွေက အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အဆုံးအမ တွေရပြီးတော့မှ မကောင်းရင် အဲဒါလွှင့်ပစ်လိုက်တော့။ အပြစ်ကျူးလွန်တာဆိုရင် ကြည့်လို့မရဘူး။ မကြည့်ချင်ဘူး။ စကားတောင် မပြောချင်ဘူး။

ဟိုတောအုံချုံကြားက ခုမှရောက်လာတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေက အပြစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက ပြောစရာမလိုဘူး။ သူ့မှာ အသိပညာ အလိမ္မာတရားတွေ

၈၆ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဘာမျှမရှိဘူး။ တရားနာကြားရတာ သူ့မှာ ဘာမျှမရှိဘူး။ သီလရှင်တွေမှာတော့ စာတတ်ပေတတ်၊ စာကောင်းပေမွန်တွေရှိပြီးသား။ ဓမ္မပဒတစ်ခုတည်းနဲ့တောင် လုံလောက်နေပြီ။ ဆရာသမားကောင်းတွေ ဘာတွေတောင်မလိုတော့ဘူး၊ အဲဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အဆုံးအမတွေ။

စာတွေဟာ စာလို့ သဘောမထားဘဲ အဲဒါ ဆရာပဲ၊ ဘုရားပဲ၊ မိဘပဲ၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပဲ သဘောထားရမယ်။ စာမေးပွဲဖြေဖို့လောက် သဘောမထားဘဲ ကိုယ့်ကို အဆုံးအမပေးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းလို့ သဘောထားရမယ်။ ငါတို့ကိုယ်တိုင် စစ်ကိုင်းမှာနေခဲ့တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နဲ့နေရတဲ့ အချိန်မှာ လက်တွေ့ဖြစ်ဖူးတယ်။

ပထမတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကောင်းနေတာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါ၊ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာက မကောင်းတဲ့ စိတ်ဖြစ်ရင် အထွတ်အထိပ်ရောက်သလို ကောင်းတဲ့စိတ်ဖြစ်ရင်လည်း အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင်ဖြစ်တာပဲ။ ပထမတော့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်ကောင်းနေတာပဲပေါ့။ နောက်ကြာတော့ မကောင်းတဲ့ စိတ်တွေဖြစ်လာတော့ ဒုက္ခပဲ။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သူမျှ ပြောပေးတဲ့ လူမရှိဘူး။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် တစ်ယောက်တည်း နေရတော့ ကိလေသာတွေ ဝင်တာပေါ့။

မဃဒေဝလင်္ကာ စာအုပ်ရှိတာကို သတိရလိုက်တယ်။ နောက် အဲဒီစာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်တော့ စိတ်ကငြိမ်ငြိမ်သွားတယ်။ “ဟာ ဒီစာအုပ်ဟာ တကယ် တန်ဖိုးရှိတာပါလား။ စာကောင်း ပေကောင်းတွေဟာ တကယ် တန်ဖိုးရှိတာပါလား”။ ဒါနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်သွားသွား ယူသွားပြီး အဝေးမှာ မထားဘဲ ကိုယ့်အနားမှာပဲ ကိုယ်ထားတယ်။

ဒီလိုစာပေမျိုးဟာ ဘုရားပဲ။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပဲ၊ ဆရာကောင်းသမားကောင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ တရားအားထုတ်နေနေ၊ အရွယ်ရှိသေးတယ်ဆိုရင် စာသင်ခိုင်းတာ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ စာပေဗဟုသုတ ရှိထားစေချင်လို့ပဲ။ နောက်ကျတော့ ကိုယ်တရားအားထုတ်တဲ့အခါ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်တော့တဲ့အခါ ရူးချင်သလိုလို နှမ်းချင်သလိုလို

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၈၇

ဖြစ်လာတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပြီးငွေ့ပြီး စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်တဲ့အခါ ကိုယ့်ကို ဆုံးမမယ့်လူလည်းမရှိတော့၊ ဒီစာကောင်းပေကောင်းနဲ့ပဲ ကိုယ်ဟာကိုယ် ဆုံးမရတယ်။ ကိုယ့်စာတွေကို ပြန်ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆုံးမနေရတာပဲ။

ဒီလိုစာတွေကို ဖတ်ရှုလေ့လာတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမဖို့က အဓိကပဲ။ စာမေးပွဲအတွက် ပဓာန မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ဆုံးမဖို့က အဓိက ကျတယ်။ ငါတို့ ကိုယ်တိုင်လည်းစာတွေဖတ်ပြီး တတ်ပြီးမှပဲ တရားအားထုတ်တယ်။ တရားအားထုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူများအပြောနဲ့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချင့်ချိန်တတ်တာပေါ့။ စာတွေဘာတွေ ပြီးမှ တရားအားထုတ်တာ၊ အားထုတ်တော့လည်း ကျေးဇူးများပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မှားမှန်း၊ မှန်မှန်း ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ပြောရဲပြီး တရား အားထုတ်ရတယ်။ သူများကိုလည်းပြောပြနိုင်တယ်။ ဝိစိကိစ္ဆာကင်းမှ တရားရတယ်။

ဒါကြောင့် ကြီးပွားတဲ့ တရားကိုဆောင်ရမှာ။ များများ မကြီးပွားရင်နေ၊ တစ်နယ်လောက်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်တယ်။ တစ်နယ်ဆိုလို့ဘီးလင်းတစ်နယ်နဲ့တင် ကြီးပွားနိုင်တယ်။ အတိတ်ကံမပါနဲ့။ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းတရား (၇)ပါးနဲ့ပဲ ဒီဘီးလင်းတစ်နယ် ကြီးပွားနိုင်တယ်။ ကျော်ကြားနိုင်တယ်။ အတိတ်ကံသာပါရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးထိအောင် ကျော်ကြားနိုင်တယ်။

ဒီကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း (၇)မျိုးနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြီးပွားချင်ပြီး ကြီးပွားကြောင်းတရားမရှိရင် မကြီးပွားနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဒူတတောရမှာ “ဓမ္မဒူတတောရနေငြားသံဃာများတို့...” “မဏိဇေယျုံနေကုန်ကြငြား... သီလရှင်များတို့” အဲဒီမှာ (၁၀)ချက်ပေါ့။ ဒီ (၁၀)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံရင် တကယ်ကြီးပွားတယ်။ အခုဒီ(၇)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံရင်လည်း တကယ်ကြီးပွားတယ်။ ပြည့်စုံဖြစ်လာမယ်။ မိမိလိုချင်တဲ့ မျက်မှောက်ချမ်းသာ တမလွန်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်တယ်။ ရနိုင်ကြပါစေ။

၉။ သူတော်ကောင်းဆိုတာ

သူတော်ကောင်းကို ပါဠိလို သန္တလုံခေါ်တယ်။ ပါဠိကရှင်းတယ်။ သန္တကို သူတော်ကောင်း ခေါ်တယ်။ မြန်မာပြန်ရင် ငြိမ်သက်အေးချမ်းတယ်လို့ပြန်တယ်။ တကယ်ပဲ သူတော်ကောင်းဖြစ်သွားရင် ငြိမ်သက်အေးချမ်းပြီ။ ပြောရရင်တော့ မိမိတို့ကို သူတော်စင်၊ သူတော်ကောင်းလို့ခေါ်ကြတယ်။ သူတော်ကောင်းဖြစ်ဖို့ရာက ခြုံပြောရရင် စိတ်အေးချမ်းရတယ်။

သူတော်ကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဘာတွေအေးချမ်းရမလဲဆိုတော့ သန္တကာယ - ကိုယ်ငြိမ်သက် အေးချမ်းရမယ်။ ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်သက်အေးချမ်းတယ်ဆိုတာ ပြောရရင် သန္တကာယဆိုတာ ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုဘဲ ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းမှုပြုနေခြင်းကို ကိုယ်ငြိမ်သက်တယ်လို့ ခေါ်တာ။ ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်တာ မဟုတ်ဘူး။

သန္တကာယခေါ်တဲ့ ကိုယ်ငြိမ်သက်တယ်ဆိုတာက သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှရှောင်ပြီး သူ့အသက်မသတ်ဘဲ နေတယ်။ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးဘဲ သူ့အိမ်ရာကို မပြစ်မှားဘဲ လိမ်မပြောဘဲနဲ့ အရက်သေစာ မသောက်ဘဲနေတာ။ တစ်နည်းပြောရင် ဒါနကိုပြုနေမယ်။ သီလဆောက်တည်မယ်။ အဓိကတော့ သီလတရား

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၈၉

ကို ကိုယ်နဲ့ထပ်တူထိန်းထားခြင်းပဲ။ အသက်၊ ဝါ၊ ပညာဂုဏ်ကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်မှာ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ အရိုအသေပေးရိုခိုးမှု၊ လမ်းဖယ်ပေးမှု၊ ခရီးဦးကြိုပြုမှု စတဲ့အဲဒီကုသိုလ်မျိုးပြုတယ်ဆိုရင် သန္တကာယ ကုသိုလ်ဖြစ်တာပဲ။

ကိုယ်ဖြင့်မကောင်းမှုပြုတာက မရှိမသေပြုတာ၊ မျက်စောင်းထိုးတာ၊ မေးငေါ့တာ၊ နှုတ်ခမ်းစူတာ၊ ဖနောင့်ဆောင့်တာ စတဲ့ရိုင်းပျံ့တဲ့ အပြုအမူမျိုးမပြုရဘူး။ သွားလာတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ခြေသံကို နားထောင်ရတယ်။ ခြေသံမကြားအောင် သွားရတာ။ ခြေသံကြားတာ ရိုင်းတဲ့အမူအရာ၊ သန္တကာယမဖြစ်တာ။ အေးချမ်းငြိမ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ အမူအရာဆိုတာ ကိုယ်ဖြင့် အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် ကိုယ်အမူအရာကိုထိန်းတယ်။ တားမြစ်တယ်။ ကိုယ်ကတကယ့်သူတော်ကောင်းမဖြစ်သေးဘူး။

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် စစ်သားဆိုပါတော့။ စစ်သားစုဆောင်းရေးထဲ စာရင်းသွင်းရင် စစ်သားနဲ့ တူအောင်ကျင့်နေတဲ့အချိန်က စစ်သားနဲ့တူတာ။ ဖြစ်ပြီလားဆိုရင် မဖြစ်သေးဘူး။ စစ်သားလောင်းပဲရှိသေးတယ်။ စစ်သားနဲ့တူဖို့စားသောက်နေထိုင်၊ သွားလာကျင့်နေရတယ်။ စစ်သားအစစ် ဘယ်အချိန်ဖြစ်လဲဆိုတော့ သင်တန်းဆင်းပြီး “အမောင်သင်သည်၊ သင်တန်းပြီးဆုံးပြီ၊ စစ်သားဖြစ်သွားပြီ” ဆိုတော့မှ ယူနီဖောင်း မချွတ်ရတော့ဘူး။ စောစောကသင်တန်းမှာ စစ်သားအပြောအဆို၊ အနေအထိုင်အတိုင်းပဲ သွားလာနေတယ်။

အဲဒီလိုပဲ သူတော်ကောင်းအစစ် ဖြစ်ပလားဆိုရင် သူတော်ကောင်း မဖြစ်သေးဘူး။ သူတော်ကောင်း ဖြစ်အောင် ကျင့်ရုံပဲ ကျင့်သေးတယ်။ ကျင့်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က သူတော်ကောင်းနဲ့တူနေရတယ်။ ခုချိန်ခါမှာ ကိုယ်အမူအရာတွေ သူတော်ကောင်းနဲ့တူရအောင် အောင့်အည်းပြီး ကျင့်နေရတာပေါ့။ သူတော်ကောင်း တကယ်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ အောင့်အည်းစရာမလိုတော့ဘူး။ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ သန္တကာယ ဖြစ်နေမယ်။ မဂ်နဲ့ပယ်တဲ့ ကိလေသာဆိုတော့ အောင့်အည်းစရာမလိုတော့ဘူး။ သက်သောင့်သက်သာလေးပဲ။ သူက သန္တကာယဖြစ်မယ်။

၉၀ * ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

နောက်တစ်ခါ နှုတ်ကျတော့ သန္တဝါစာ။ အဲဒါက တုံ့ကိုသာဝေ၊ တိတ်တိတ် နေတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမယ်။ ပြောရတဲ့အချိန် မုသာဝါဒကို ရှောင်ပြီးတော့ သစ္စဝါစာကို ဆောင်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် သီလရှင်တွေမှာ မုသာဝါဒဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ်က ရှိထားတာ။

မုသာဝါဒ မှန်သောစကားကိုပြော မမှန်တဲ့စကားကို ရှောင်ဆိုတာက သန္တဝါစာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ၊ ကုန်းတိုက်တယ်တဲ့ စကားကိုရှောင်ပြီး မတည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်းတည့်အောင်၊ တည့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း ပိုတည့်အောင်လည်း အားပေးပြီး ပြောတာသန္တဝါစာပဲ။ အကြမ်းပတမ်းပြောဆိုတဲ့စကား၊ နှုတ်လှန်ထိုးတဲ့ စကားမျိုးကိုရှောင်ပြီး ကောင်းမွန်ချို့သာ အေးချမ်းတဲ့စကားကို ပြောခြင်းသည် လည်း သန္တဝါစာပဲ။

လောကီလောကုတ္တရာအကျိုးမရှိတဲ့စကားမပြောဘဲအကျိုးရှိတဲ့စကားပြောခြင်းက သန္တဝါစာ။ မှန်ကန်သောစကား၊ မတည့်တည့်အောင်၊ တဲ့တဲ့လူပိုတည့်အောင်၊ အကျိုးရှိသော မှန်ကန်သောစကားကို ပြောရမယ်။ တုကိုသာဝေမနေတာ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့အလေ့အကျင့်။

နောက်တစ်ခါ သန္တဝါ ငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့စိတ် ရှိရမယ်။ စိတ်က ငြိမ်သက်အေးချမ်းတယ်ဆိုတာက သူများပစ္စည်းကို မလိုချင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးအောင်မကြံခြင်း၊ အယူမမှားခြင်းပဲ။ သူတစ်ပါး အကျိုးရရှိအောင် ကရုဏာမေတ္တာစိတ်ထားရမယ်။ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်ထားရင် သူတစ်ပါး ပျက်စီးကြောင်း မလုပ်တော့ဘူး။ အဲဒါငြိမ်သက်တဲ့စိတ်လို့ ခေါ်တယ်။

မှန်ကန်သော အယူဝါဒရှိတယ်ဆိုရင် သန္တဝါ ငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့စိတ် ရှိတယ်လို့ခေါ်တယ်။ “သန္တဝါသုဿမာဟိတော”။ နောက်တစ်ခါမိမိစိတ်ကိုကောင်းမြတ်သော ကုသိုလ်အာရုံမှာ ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်တဲ့။ အထူးသဖြင့် စာသင်တဲ့အချိန်မှာ စာသင်တဲ့စိတ်ထားရမယ်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တဲ့အခါ ဝေယျာဝစ္စစိတ်ကို ထားရမယ်။ အဲဒါ သုဿမာဟိတစိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ်လို့ခေါ်တယ်။

ဘုရားရှိခိုးရင်လည်း ဘုရားရှိခိုးတဲ့စိတ်မှာပဲထား။ အဲဒါတည်ကြည်တဲ့ အာရုံစိတ်ထားဖြစ်တယ်။ လုပ်နေတာကတခြား၊ စိတ်ကတခြား၊ ပြောနေတာကတခြား၊

ဓမ္မဒူတသမ္မာဓကတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၉၁

စိတ်ကတခြား၊ ဘုရားရှိခိုးတာက တခြား၊ စိတ်ကတခြားဆိုရင် သုဿမာဟိတ စိတ္တံ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒါသန္တသူတော်ကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် (၃) မျိုးတူညီမှုရှိရမယ်။

ကိုယ်နှုတ်စိတ်ငြိမ်သက်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ တည်ကြည်ငြိမ်သက်တဲ့စိတ် ရှိရမယ်။ မိမိတို့က သီလရှင်အမျိုးသမီးဖြစ်တဲ့အတွက် ရိုးရိုးအမျိုးသမီးတွေထက် ပိုပြီးတည်ကြည်တဲ့ သန္တစိတ်ရှိအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့စိတ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

အထူးသဖြင့် ကိုရင်၊ ဦးဖင်းတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော နေရတော့၊ မိမိတို့က ပိုပြီးတော့ ကုဋ္ဌေတွေကို စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ပိုပြီးသန္တဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ဘာဖြစ်လည်းဆိုရင် ကျားမ သဘောသဘာဝ ဝိသဘာဝလို့ ခေါ်တာပေါ့လေ။ အာရုံမတူဘူး။ အာရုံမတူတော့ ပိုပြီးတော့မှ သန္တကာယ၊ သန္တဝါစာ၊ သန္တစိတ္တ ကိုယ်စိတ်နှလုံးတည်ကြည်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

မိမိကလည်း သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်းကြောင့်၊ မိမိတို့ သင်တန်းတွေကလည်း သူတော်ကောင်းသင်တန်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သင်တန်း တက်နေစဉ်ပင် သူတော်ကောင်းနဲ့တူအောင် ကြိုးစားရမယ်ဆိုတော့ကာ ကြိုးစားရမယ့်အချက်က သုံးချက်ပဲ။ အဲဒါပြီးတော့မှ သုမာဟိတစိတ္တတည်ကြည် တဲ့စိတ်ရှိရမည်ဆိုတော့ ကိုယ်ပြုလုပ်တဲ့အာရုံမှာ ပိုပြီးတည်ကြည်အောင်ထား ရမယ်။

လောကမှာပိုင်ဆိုင်သင့်ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တဲ့ပစ္စည်း၊ ဆွေမျိုးဉာတကာ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးက လောကရဲ့ပျော်စရာတွေ၊ လောက အာမိသ လို့ခေါ်တယ်ပေါ့။ သာယာဖွယ် အာရုံကျဖွယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီသာယာဖွယ် အာရုံ တွေကို အာရုံကျပြီး ဒါတွေကို ကြည့်ရမြင်ရကောင်းမှာပဲ ဆိုတာတွေကို ထုတ်ထားရမယ်။ ထွေးထားရမယ်။ အံထားရမယ်။

ကိုယ်က သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီလောကအာမိသခေါ်တဲ့သာယာဖွယ်ရာ အာရုံတွေဟာ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓတွေ အန်ထုတ်ထားတဲ့ အန်ဖတ်တွေပဲ။ အဲဒီ အာရုံတွေမှာ ကြည့်ချင်၊ စားချင်၊ နားထောင်ချင်၊ လိမ်းချင်၊ ကျံချင်တယ်ဆိုရင်

၉၂ * ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မြတ်စွာဘုရားအန်ထားတဲ့ အန်ဖတ်တွေကို ကောက်စားတာနဲ့တူတယ်။ အဲဒီလိုသဘောထားပြီး ရှောင်ရမယ်။

ဆိုပါတော့၊ လောကဌားမိန်းမနစ်ယောက်တဲ့သွားတယ်။ မသိရင် ပျော်စရာလေးပဲ။ ရှေ့မှာပျော်စရာကနည်းနည်းလေးပါ။ နောက်မှာဒုက္ခတွေကအများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေကို သွားပြီးမျိုလိုက်မယ်ဆိုရင် နောက်မှဒုက္ခတွေအများကြီး တစ်ပုံကြီးပဲ။ အရိယာသူတော်ကောင်းတွေက အဲဒါတွေကို အန်ထုတ်ပြီးသွားတာ။

လောကမှာ သူတော်ကောင်းဆိုတာ သာသနာတော်မှာ ပြောရရင် ခေမာမိဖုရားဆို တကယ့် မိဖုရားခေါင်ကြီးပဲ။ မိဖုရားစည်းစိမ်တွေကို ပယ်ပြီးတော့မှ သာသနာ့ဘောင်ထဲဝင်တာ။ ခေမာဘိက္ခုနီမဆိုရင် အကျော်အမော်၊ တကယ့်ပညာအရာမှာ ဧတဒဂ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာတာ။ ဥပ္ပလဝဏ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဇမ္ဗူဒီပါလက်ယာတောင်ကျွန်းမှာ မစေ့စပ်တဲ့ မင်းသားတွေဆိုလို့ မရှိဘူး။ လောကမှာ သူ့ကို မကြိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ အဲဒါတွေကို အန်ထုတ်ပြီး ဘိက္ခုနီမဝတ်တော့ တန်ခိုးအရာမှာ ဧတဒဂ်ရတဲ့ ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမကြီးဖြစ်လာတယ်။

မဟုတ်ရင် သားကျွန်၊ လင့်ကျွန်၊ တဏှာကျွန်ဖြစ်ပြီး၊ သံသရာဝဲဩတ္တံမှာပဲ မျောနေမှာ။ အဲဒါ တို့တစ်တွေက လောကအာမိသကို ပယ်ပြီးတော့ အာမိသကို အန်ထုတ်ပြီး သီလရှင်ဝတ်လာတာ။ အဲဒီကြားထဲက သူများ နေထိုင်တာကို ကြည့်ပြီး သာယာပြီးတော့ လူထွက်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သူများ ထွေးပြီးသား အန်ဖတ်တွေကို လိုချင်စိတ်တွေ မပေါက်ရဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ကိုယ့်စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင် ပိုပြီးထားရမယ်။

ကိုယ်လက်ကို ငြိမ်သက်အောင်ထား၊ အထူးသဖြင့် မျက်စိကူခြေကိုပိုပြီး စောင့်ရှောက်ရတယ်။ နားကူခြေလည်း စောင့်ရှောက်ရတာပဲ။ မျက်စိကူခြေကို မစောင့်တော့၊ တပ်မက်ပြီးတော့မှ တစ်ခါ နားကူခြေမှာ သာယာသွားတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်စိတ်နှုတ်ကို ငြိမ်သက်အောင်ထား။ ထားသင့်ထားထိုက်တဲ့ အာရုံမှာ စိတ်တည်ကြည်အောင် ထားရမယ်။ ထားပြီးမှ လောကအာမိသဖြစ်တဲ့ အာရုံမျိုးစုံတွေမှာ ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံခေါ်တဲ့ လောကမှာ တပ်မက်မှုတဏှာကို ပယ်စွန့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သန္တသူတော်ကောင်းလို့ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မူတသမ္မာတေကံကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၉၃

အဲဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စစ်ကြည့်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ကင်းပြီလား၊ နှုတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းလဲ၊ စိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းပြီလဲ။ ကုသိုလ်ဘယ်လောက် ဖြစ်ပြီးလဲ။ ပါဏာတိပါတာကံ၊ အဒိန္နာဒါနကံတွေ ကင်းပြီးတော့ မကောင်းတဲ့ အမူအရာကို ပယ်ခွာထားရမှာ။

ကောင်းတဲ့အမူအရာဆိုတာ ကိုယ်အမူအရာအားဖြင့် ရှိသေသမှုပြုတဲ့အမူအရာ ဘယ်လောက်ရှိ ထားပြီလဲ။ လုပ်သင့်တဲ့ကုသိုလ်ကို မလုပ်ဘူး။ မလုပ်သင့်တဲ့ အကုသိုလ်လုပ်တယ်ဆိုရင် သန္တကာယ မဖြစ်တော့ဘူး။

သန္တဝါစာဆိုရင်လည်း မုသာဝါဒရှောင်ရုံသက်သက်မပြီးဘူး။ ဖရုဿဝါစာရှောင်ရုံသက်သက်လည်း မပြီးဘူး။ ချို့သာအေးကြည်ပြီးတော့မှ ပြောလို့ဆိုလို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်ရတယ်။ ဒီတော့မှ နှုတ်ကဏ္ဍတက်မှာပေါ့။ ပြောဆိုတဲ့နေရာမှာ နှုတ်ကလည်း ပိုအရေးကြီးတယ်။ သောဝစသတာဂုဏ်ဆိုတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ။ အပြောပက်စက်တယ်ဆိုရင် သောဝစသတာ ဂုဏ်ပျက်သွားပြီး သန္တဝါစာလုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အပြောခက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သန္တကာယပုဂ္ဂိုလ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သန္တဝါစာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အပြောခက်တယ်ဆိုကတည်းက သန္တဝါလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါကြောင့် စာတက်တုန်းက ခဏခဏ ပြောတာ။ စာတွေက ဘုရားပဲ။ စာတွေက တရားပဲ။ တရားနဲ့ဘုရားခွဲလို့မရဘူး။ ဘုရားဟောတုန်းက ဟောတာပဲ။ ဒါတွေကို အာဂုံဆောင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆောင်ထားပြီးတော့ ဒီလို အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဆင့်ဆင့်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရင် မပျောက်ပျက်ရအောင် စာတွေကို သင်္ဂေတနဲ့တင်ပြီး ရေးမှတ်ထားတော့ အဲဒီစာတွေက ကျန်ခဲ့တာ။ တရားတွေပဲ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကောင်းတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ အများကကောင်းတယ်ဆိုမှ ကောင်းတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူတိုင်းက ကောင်းတာချည်းပဲ။ အမှန်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် သမုတ်လို့မရဘူး။ ရရင်ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ ပေးမှာပေါ့။ အများကကောင်းမှ။

၉၄ ● ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တို့အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက နာမည်ကသုဒ္ဓတ္ထ။ ကိုးကွယ်ရာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုအစားအသောက်ပေးလို့အနာထပိဏ်လို့ခေါ်ကြတာ။ ဆိုပါတော့။ ဝိသာခါဆိုရင် သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ယောက္ခမက ဘုရားတရားနဲ့တွေ့ပြီး အယူမှန်သွားလို့ “သင်သည်ငိုရဲ့အမေပါပဲ” ဆိုပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရှေ့မှာ မိဂါရမာတာ။ မိဂါရ သူဌေးကြီးရဲ့မယ်တော်လို့ ခေါ်တာ။ အမှန်က ဝိသာခါက မိဂါရသူဌေးရဲ့ချွေးမ၊ ချွေးမကယောက္ခမရဲ့အမေလိုဖြစ်သွားတာ။ အဲဒါကြည့်ပေါ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပေးလို့ မရဘူး။ သူများပေးမှ အဲဒီလိုနာမည်ဖြစ်သွားတယ်။ ခုလည်းကျောင်းမှာ ငါအတော်ဆုံးလို့ သမုတ်လို့မရဘူး။ အားလုံးက ကောင်းပါ တယ်ပြောမှ နာမည်သတင်းထွက်လာတာ။

“ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်၊ လူသတင်း လူချင်းဆောင်” ဆိုသလို ကိုယ်ကဆောင်လို့မရဘူး။ ဂုဏ်ထူးဆိုတာက သက်သက်လုပ်ယူလို့မရဘူး။ သိပ် အေးချမ်းတာပဲဆိုရင် သူက သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်အောင်မပြောဘူး။ သူ့ဟာသူ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့နေတာ။ သူက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတာ၊ စိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အတွက် ပြောစရာမလိုဘူးဆိုပြီး အဲဒီလို ထွက်လာတာကောင်းတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ကောင်းသတင်း၊ ဆိုးသတင်းတွေဟာ အချိန်ကျရင် ထွက်လာ တာပဲ။ ဖုံးထားလို့မရဘူး။ အထူးသဖြင့် ပရိသတ်နဲ့နေတဲ့အခါ ဖုံးဖိလို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ တစ်စတစ်စနဲ့ ပြောမိရင်းနဲ့ ပေါ်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့် သန္တ ကာယ၊ သန္တဝါစာ၊ သန္တမနဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်။

ကိုယ့်မှာ ကောင်းစွာတည်ကြည်တဲ့ စိတ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ခုနက ပြောသလို ဒီမှာက သံဃာကများတယ်။ သံဃာများတော့ မလိမ္မာတဲ့ သံဃာ လည်းရှိတယ်။ လိမ္မာတဲ့ သံဃာလည်းရှိတယ်။ ယဉ်ကျေးတဲ့ သံဃာ၊ မယဉ် ကျေးတဲ့သံဃာတွေလည်းရှိမယ်။ အမြို့မြို့အနယ်နယ်ကလာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်းရှိတယ်။ အမည်အမျိုးမျိုး၊ အသိတရားအမျိုးမျိုးရှိကြတယ်။

ကိုယ်ကကုန္တေရှိလို့၊ ကိုယ်က အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့နေရင် ကိုယ့်ကိုဘယ်သူမျှ အပြစ် မပြောနိုင်ဘူး။ ပြောလည်းမပြောရဲဘူး။ ကိုယ်က ကုန္တေမရှိ၊ ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုရင် သူများပြောရလွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကသန္တကာယ၊ သန္တဝါစာ၊ သန္တမနဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ သုသမာဟိတ ကောင်းစွာတည်ကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား။

ဓမ္မူတသမ္မာတေကိန္ဒြိယအသုံးအမတ်တေကိန္ဒြိယ ❀ ၉၅

နဂိုကတည်းကလူ့ဘောင်လောကထဲမှာအိမ်ရာတည်ထောင်ပြီးလင့်ကျက်၊ သားကျွန်၊ တကွာကျွန်၊ ကာမကျွန် မခံချင်လို့ သီလရှင်ဝတ်လာတာပဲဆိုပြီး အမြဲအဲဒီစိတ်ထားရမယ်။ ဝိသဘာဝအာရုံကို စိတ်မဝင်စားအောင်ကြိုးစား၊ စိတ်ဝင်စားလာရင်လည်းတရားနဲ့ဖြေဖျောက်။ အဲဒီလိုအာရုံတွေမှာစိတ်ဝင်စား လာရင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းတိုးပွားရတယ်။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ရာဂကို အနိုင်ဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ကိုယ်ကိုလည်းအသုဘဖြစ်အောင်ပွား။ အဲဒီလိုပွားသွားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုဘထင်လာမယ်။ အဲဒီလိုထင်ရင်သူများကိုလည်း အသု ဘထင်တာပဲ။ အဲဒီလိုပွားပြီးတော့ အသေကောင် အသုဘထက် အရှင်ကောင် အသုဘထင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။

အသုဘမထင်ရင် အဲဒီအာရုံမှာ သွားပြီးတပ်မက်တယ်။ အမှန်ပြောရင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ၃၂-မျိုးသော အညစ်အကြေး ခန္ဓာကိုယ်အစုကြီးပဲ။ ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ ဖြစ်သလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ၃၂-မျိုးသော အညစ်အကြေး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပဲလို့ထင်သွားရင် အဲဒီအာရုံမှာမစွဲမက်တော့ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား၊ ရဟန္တာတွေ အန်ထုတ်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလို့ သဘောပေါက်ထားရမယ်။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို သာယာတပ်မက်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီစိတ်ကို အန်ဖတ်လို့ သဘောထား။ “အန်ဖတ်ကို ခွေးပဲစားတယ်ဆိုပြီး ကိုယ်က အဲဒီလို သာယာနေရင်၊ ကိုယ်လဲခွေးပဲ” ဆိုပြီး သဘောပေါက်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာ ကျင်အောင်ဆုံးမရင် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မနှစ်သက် မတပ်မက်တော့ဘူး။ အန် ဖတ်လို့ပဲ သဘောပေါက်သွားတယ်။

အစကတော့ ခက်တာပေါ့။ ကျင့်ရင်းကျင့်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းပိုပိုပြီး သဘောပေါက်ပေါက်လာတော့အောင်အည်းတဲ့သဘောမဖြစ်တော့ဘူး။ သာမန် အနေထားမျိုးနဲ့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်ပေါ့ပါးပြီး မလေးတော့ ဘူးဆိုရင် သန္တသူတော်ကောင်းဖြစ်ပြီ။

ပထမတော့အောင်အည်းထားရတယ်။ ဝန်ထုပ်ထမ်းထားရသလိုပဲလေးနေ တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘဲ သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်သွားပြီးတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်းမရှိဘူးဆိုရင် သူတော်ကောင်းဖြစ်လာပြီ။ သူတော်ကောင်းဖြစ်လာ ရင် ကိုယ့်မှာ ဘာမျှမလိုတော့ဘူး။ လာဘ်လာဘ၊ နာမည်ဂုဏ် သတင်း ကျော်စောခြင်းဟာ နောက်ကလိုက်လာတာပဲ။ အဲဒါကျွဲကူးရေပါ ဆိုသလိုပဲ။

၉၆ ❶ ဓမ္မညတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

လောကသဘောကမလိုချင်မှရတယ်။ လိုချင်ရင် မရဘူး။ ဣန္ဒြေဆိုတာက လိုချင်တော့ လိုချင်တာပဲ။ လိုချင်တဲ့ အပြောအဆို အမူအရာမပြရဘူး။ စိတ် နေစိတ်ထားလည်းမပြရဘူး။ လောဘရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလိုချင်တာပဲ။ ထိန်းထား ရတယ်။ နောက်သဘောပေါက်တော့ ဘာမျှထူးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဘာ မျှမလိုချင်တော့ဘူး။

မလိုချင်လေရလေ၊ မလိုချင်လေ ရလေ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဂုဏ်လည်းဒီလိုပဲ၊ ဂုဏ်မလိုချင်လေရလေ၊ ပစ္စည်းမလိုချင်လေ ရလေပဲ။ ပစ္စည်းနောက်မလိုက်ရင် အဲဒီပစ္စည်းက ရောက်ရောက်လာတာပဲ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုလုပ်။ အရေးကြီးတာက သန္တဖြစ် အောင်လုပ်။ သန္တဖြစ်ရင် သန္တမှ ရတဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေရတယ်။ ဒါကြောင့် စာချ တုန်းက ပြောရသေးတယ်။ သီလရှင်ရော၊ ကိုရင်၊ ဦးဇင်းတွေရော မဟာပုညော ဆိုတဲ့ စိတ္တ သူကြွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရတယ်။ မဟာပုည လာလိမ့်မယ်ဆို တော့ မဟာဆိုတာ ကြီးတယ်၊ မြတ်တယ်၊ ပုညဆိုတာက ကုသိုလ်။

မြန်မာပြန်ရင် ဘုန်းကြီးသူလို့ပြန်တာပေါ့။ ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ကုသိုလ် ကြီးလို့ဘုန်းကြီးတယ်လို့ခေါ်တယ်။ အတိတ်ကကုသိုလ်ကြီးပြီး၊ ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဒီဘဝကျတော့ အားလုံးဖြစ်တယ်။ လုပ်ချင်တာ အကုန်လုံးဖြစ်တယ်။ အလိုလိုပြီးတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အတိတ်ကကုသိုလ်။

ဝေးသော အတိတ်က ကမ္ဘာများစွာက ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်တွေ အလယ် အလတ်အတိတ်က၊ နောက်ဘဝနှစ်ဘဝသုံးဘဝကပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်။ ဒီဘဝမှာ ပြုတဲ့ကုသိုလ်တွေကိုတော့ နီးသော အတိတ်လို့ ပြောတာပေါ့။ အဲဒီကုသိုလ် တွေက စာချတုန်းက ပြောတဲ့ ဝနဝါသီတိဿအကြောင်းပဲ။

ဝနဝါသီက လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝက ယနာနို့ဆွမ်းတစ်ခွက်နဲ့ ပိန်းပန်းခူးလှူတဲ့ ကုသိုလ်က ဒီဘဝမှာ ပြောရင်တော့ ၁၄ - ၁၅ နှစ်လောက် ကြာမယ်ပေါ့။ ဒီဘက် ဘဝမှာပဲဘဲသားပေါင်းဆွမ်းနဲ့ခေါင်းအုံးအလုံး (၁၀၀၀) ရတယ်။ တစ်ခါမွေးနေ့မှာ တစ်သိန်းတန် ကမ္မလာလှူရတဲ့ ကုသိုလ်က ကမ္မလာ ၁၀၀၀ ရတဲ့အကျိုး ရတယ်။ ဒါ နီးသောအတိတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်မရှိရင် ဘုန်းမရှိဘူး။ ကုသိုလ်ရှိမှ ဘုန်းရှိမှာ။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ⑤ ၉၇

ကုသိုလ်ကြီးရင် ဘုန်းကြီးတယ်။ ကုသိုလ်နည်းရင် ဘုန်းနည်းမှာပဲ။ ဘုန်းမဲ့ ကံမဲ့ဆိုတာ ကုသိုလ်မဲ့တဲ့လူကိုဆိုတာ။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်လုပ်တာ မပျင်းရဘူး။ ကုသိုလ်ဆိုတာ လုပ်ရတယ်။ ငါတို့ဆိုရင် သင်္ကန်းနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ထီး၊ ဖိနပ်တွေရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသဒ္ဓါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မဝတ်ချင်တော့ဘူး။ “ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဘာထူးမှာလဲ။ ဝတ်လည်း အလကားပဲ” ဆိုပြီး ရရင် လှူချင်စိတ်ပဲ ပေါက်တယ်။ လှူဖို့ သိမ်းထားပြီး “ဒါငါလှူဖို့ပဲ” ဆိုပြီး သိမ်းထားတာပဲ။

ဒီတော့ ခုနပြောသလိုပေါ့။ ဧကသာဓကပုဂ္ဂိုလ်တွေ သလိုပေါ့။ “ဒီတစ်သိန်း တန်ကမ္မလာဝတ်လို့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တန်ဖိုးမတက်ဘူး။ ဒီတစ်သိန်းတန် ကမ္မလာ သာ ပျက်သွားမှာ။ လှူလိုက်ရင် ငါ့မှာ အကျိုးကျေးဇူးရှိမှာဘဲ” ဆိုပြီး လှူလိုက် တာ။ လှူတော့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ရတာပဲ။ အမှန်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ လှူလေ ရလေ၊ လှူလေရလေပဲ။ မလှူရင်မရဘူး။

ကုသိုလ်မရှိရင် ဘုန်းမရှိဘူး။ ကုသိုလ်မကြီးရင် ဘုန်းမကြီးဘူး။ ကုသိုလ် မွဲရင် ဘုန်းမွဲမှာပဲ။ မရှိဘူး။ မရှိဘူးဆိုပြီး ခုနလိုပဲ ရေခပ်ပြီးလှူကြည့်။ ကျောင်း မှာရှိတဲ့ရေအိုး ဘယ်သူမျှ မခပ်နဲ့ တပည့်တော်ပဲ ခပ်မယ်ဆိုပြီး ခပ်ကြည့်။ ရေ အကျိုး (၁၇) ပါးရမှာပဲ။ တံမြက်စည်းလှည်းလည်းရတာပဲ။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင် ကုသိုလ်ရမှာ အများကြီးပဲ။ သီလသမာဓိလုံအောင်ထိန်း၊ ကုသိုလ်ဘာဝနာပွား၊ ကုသိုလ်အများကြီးပဲ။ ကုသိုလ်က ဘုန်းပဲ။ ဒီဘဝမဖြစ်နောက်ဘဝဖြစ်မှာပဲ။ အချည်းနှီးမဖြစ်ဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့စာသင်ကတည်းက ကုသိုလ်တစ်ခါပြုရင် ဇော (၇) ကြိမ်အကျိုး ပေးတယ်။ ပထမဇောက (၇) ရက် (၇) လ၊ (၇) နှစ်အတွင်း အကျိုးပေးတယ်။ ဒုတိယဇော၊ တတိယဇောတို့က ဒုတိယ၊ တတိယဘဝတွေမှာ အကျိုးပေးတယ်။ စာထဲမှာရှိနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် “ဘုန်း” ကြီးအောင် လုပ်နေရင်းနဲ့ အကောင်းတွေက အနောက် ကလိုက်လာတာပဲ။ သူတော်ကောင်းအလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ သူတော်ကောင်း ဖြစ်လာတယ်။ “ဘုန်း” တွေလိုက်လာတာပဲ။ “ဘုန်း” ကြီးအောင် သက်သက် လုပ်စရာမလိုဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်၊ ရှောင်သင့်ရှောင် ထိုက်တဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေကိုရှောင်၊ ခုနပြောသလို နာမည် သတင်း ကောင်းမထွက်ဘဲကို မနေဘူး။ ကြိုးစားကြ၊ အလကားမနေကြနဲ့။

၁၀။ လူနတ်ကြည်ညိုစေချင်လျှင်

ဩဝါဒအနေနဲ့ သီတင်းကျွတ်ဩဝါဒပေါ့။ “လူနတ်ကြည်ညိုစေချင်လျှင်” ဩဝါဒကိုပေးမယ်။ သာသနာတော်မှာ နေလိုလလို ထင်ရှားတဲ့ရဟန်းတော်တစ်ပါး။ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၊ လူနတ်တွေကြည်ညိုကြတယ်။ အရှင်မဟာကဿပတို့လည်း လူနတ်တွေကြည်ညိုကြတာပဲ။

အခုအရှင်မဟာကဿပကိုလူနတ်ကြည်ညိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီးအကြောင်းတစ်ခုပြောမယ်ဆိုရင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်နဲ့ ရဟန်းတော်များအပါအဝင် ဒေသစာရီခရီးကြွချီကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ရှေ့က၊ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးက ပရိသတ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းကနေပါလာတယ်။ အဲဒီမှာ ကလေးငယ်တွေ၊ ကုမာရလို့ခေါ်တယ်။ သူတို့တွေက မုန့်ခြင်းတောင်းကြီးတွေသယ်ပြီး ခရီးရင်ဆိုင်လာတာ။

အဲဒီကလေးငယ်တွေက မုန့်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းမလှူဘူး။ မြတ်စွာဘုရား နောက်ကပါလာတဲ့ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်အာနန္ဒာစတဲ့ အကျော်အမော်တွေပေါ့။ အားလုံးကိုလည်းပဲ မုန့်အလှူခံပါဦးလားလို့ မုန့်မလှူကြဘူး။ ကလေးတွေလွန်သွားတော့မြတ်စွာဘုရားကရှေ့နားကျတော့ “ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့ ထိုင်ကြဦး။ ဒီနေ့ မုန့်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးမယ်။ မုန့်လည်း ဒီမှာ

မတွေ့ရဘူး။ မုန့်ဘယ်မှာလဲဆိုတော့ မုန့်ပိုင်ရှင်ရဟန်း ဒီထဲမှာပါလာတယ်” လို့ပြောပြတယ်။

အဲဒီတော့မှရဟန်းတွေကထိုင်ဆိုထိုင်ကြပြီ၊ မုန့်ကိုတော့မတွေ့ရသေးဘူး။ ကလေးငယ်တွေက အရှင်မဟာကဿပကို တွေ့လည်းတွေ့ရော၊ အဲဒီ မုန့်ခြင်းတောင် တစ်ခုလုံးကို လှူကြတယ်။ အဲဒီတော့ အရှင်မဟာကဿပက “လာ၊ ဟိုမှာ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော် မုန့်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ရာ စောင့်နေတယ်” ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာ အဲဒီမုန့်တွေလှူခိုင်းပြီး သူတို့ရှေ့မှာပဲမြတ်စွာဘုရားနဲ့ ရဟန်းတော်များက မုန့်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ကြွသွားကြတယ်။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေကတော့ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ သဘောအတိုင်း လျှာရှည်ပြီး ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ “ဒီကလေးငယ်တွေက မျက်နှာကြည့်ပြီးလှူတယ်” တဲ့။

ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း မုန့်အလှူခံပါလားလို့ မမိတ်ဘူး။ အရှင်အာနန္ဒာကိုလည်း မုန့်အလှူခံပါဦးလားလို့ မမိတ်ဘူး။ အရှင် သာရိပုတ္တရာကိုလည်း မုန့်အလှူခံပါဦးလားလို့ မမိတ်ဘူး။

အရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကျမှ မုန့်တွေ ခြင်းတောင်းနဲ့ လှူတယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတော်များကို “ချစ်သားတို့၊ လှူတယ်လှူတယ်ဆိုတာ ကြည်ညိုမှ လှူနိုင်တာ။ မကြည်ညိုရင် မလှူနိုင်ဘူး” တဲ့။ အခုကဿပဟာ ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်တွေနဲ့ပြည့်စုံတယ်တဲ့။

အတ္တာနံသီလသမ္ပန္နံ သီလနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ကြည်ညိုစရာဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံရင် ကြည်ညိုတာပဲ။ ကြည်ညိုစရာဂုဏ်နဲ့ မပြည့်စုံရင် မကြည်ညိုဘူးတဲ့။ ဒီထဲမှာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ။ ပြောမယ်ဆိုရင် ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ - ရှေးတုန်းက ကုသိုလ်အတူ ပြုဖော်ပြုဖက် နေဖော်နေဖက် ဒီအကြောင်းတွေလည်းပါတာပေါ့။ ဒီဘက်ဘဝမှာလည်း သီလသမာဓိပညာနဲ့ပြည့်စုံတယ်။ ရှေးတုန်းကလည်း အတူတကွ နေခဲ့ကြတယ်။ အကြောင်းလည်းပါဖူးမှာပေါ့။

၁၀၀ ❁ ဓမ္မူတသရတေဂ်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သူတို့ အရှင်မဟာကဿပကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို မြင်တော့မှ ကြည်ညို
ပြီး မုန့်ခြင်းတောင်းကို တစ်ခါတည်းလှူတာ။ ဒါကြောင့် တစ်နံပါတ် လူကြည်
ညိုခြင်းအကြောင်းရင်းက ဆိုကြည့် -

၁။ သီလရှိလျှင် လူနတ်ပင် အစဉ်ကြည်ညိုသည်

သီလရှိလျှင် လူနတ်တွေအားလုံးက ကြည်ညိုလေးစားကြတယ်။ သီလက
အခြေခံ အကြောင်းတရား။ သီလက သာသနာတော်နဲ့ ပြောရင်မြေကြီးပဲ။
သီလတည်းဟူသောမြေကြီးမှ မရှိလျှင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာမျှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။
သီလတည်းဟူသော မြေကြီးကို တည်မှီ၊ ပြီးတော့မှ သမာဓိပညာကို ကြည့်ရ
မှာ။

သီလတည်းဟူသောအရာမှ မရှိလျှင် ပညာလည်း ဘာမျှမရနိုင်တော့ဘူး။
သီလရှိလျှင် လူနတ်အစဉ် ကြည်ညိုသည်တဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဓမ္မဋ္ဌာန်တဲ့။ တရား
လည်းတည်တယ်။ အရှင်မဟာကဿပဆိုလျှင် တရားဆိုတာ ဓုတင် (၁၃)ပါး
ဆောင်တယ်။ တည်လည်းတည်တယ်။ ပြည့်လည်းပြည့်စုံတဲ့ အရှင်မြတ်ကြီး။
ဆိုကြည့် -

၂။ တရားတည်လျှင် လူနတ်ပင် အစဉ်ကြည်ညိုသည်

အဲဒါတရားတည်ရင် လူနတ်အားလုံးက အစဉ်ကြည်ညိုတယ်တဲ့။ အဲဒါ
ကိုယ့်မှာ ပြည့်စုံစရာကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်။ သူများကို
သွားမကြည့်နဲ့။ ငါတို့ဆို ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်။ သူများ
အကြောင်းဘာမျှ မစဉ်းစားမလေ့လာဘူး။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ သူများတွေလည်း ကိုယ့်လိုပဲ စိတ်ကောင်းထားမှာပဲလို့
ဒီလိုပဲတွက်နေတာ။ တစ်ခါတလေ အကြောင်းသိရတော့မှ “ဪ ဒီလိုလည်းရှိ
သေးပါလား” ဆိုပြီးစိတ်ထဲမှာ အံ့ဩနေရသေးတယ်။ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှစဉ်း
စားလို့မရဘူး။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ။

အဲဒါ သီလရှင်တွေလည်း ကိုယ့်သီလ ကိုယ်တည်အောင်လုပ်နေ။ ကိုယ့်
သီလကိုယ်ထိန်း။ ကိုယ့်တရားကိုကိုယ်တည်အောင်လုပ်နေလို့ရှိရင်တစ်ယောက်

အပြစ်လည်း တစ်ယောက်မမြင်ရတော့ဘူး။ မြင်အောင် ကြည့်နိုင်တာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တရားတည်အောင် လုပ်နေပြီးတော့ ဘာလုပ် ရမလဲဆိုတော့ သစ္စာသိရမယ်။ အရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သစ္စာသိတယ်။ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရနေပြီ။ သစ္စာ သိနေပြီ။

၃။ သစ္စာသိလျှင် လူနတ်ပင် အစဉ်ကြည်ညိုတယ်

လူကြည်ညိုတာ ခံချင်တယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာမျှ မပြည့်စုံရင် ဘယ်သူမျှ မကြည်ညိုဘူး။ ခုလည်း ဒီလိုပဲ။ သူများကိုကြည်ညိုစရာ ဂုဏ်ရှိလို့ကြည်ညို တာ။ ကြည်ညိုစရာဂုဏ်မရှိရင် ဘယ်သူမျှ မကြည်ညိုဘူး။ ကြည်ညိုစရာ ဂုဏ် ရှိအောင်ဆိုတာက သက်သက်မဲ့ ဂုဏ်ရှိအောင်လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့တရားတွေပြည့်စုံနေရင်သူဟာသူဖြစ်ပေါ်လာတာ။ သက်သက်မဲ့လူမကြည် ညိုတာ ကြည်ညိုအောင်လုပ်နေရင် ကြည်ညိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ဖြည့်ကျင့် ရမယ့်အလုပ်တွေ လုပ်ရတယ်။ သစ္စာသိအောင် လုပ်ရမယ်။

သာသနာတော်မှာ အခုသီလရှင်အဖြစ်နဲ့ သာသနာထဲဝင်လာတာ သစ္စာ သိအောင်လုပ်ရမှာပဲ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာနဲ့ပတ်သက်လို့ “ရဟန်း တော်များအိုချစ်သားတို့၊ ဒီသစ္စာတရားကို မသိခြင်းကြောင့် (၃၁) ဘုံအတွင်းမှာ ထက်အောက်ယံမှာ ပြောင်းဆန်နေအောင် ကျင်လည်နေခဲ့ရတယ်။ ခုသစ္စာ သိရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခထဲက လွတ်ခဲ့ရတယ်။ သစ္စာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး အင်မတန်ကြီးတယ်” ဆိုပြီးတော့မှ သစ္စာရဲ့ တန်ဖိုးကို မြတ်စွာဘုရားဟော ပြတယ်။

အမှန်က သစ္စာကို မသိတာသာ မသိတာ။ ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ ဒုက္ခတော့ ဒုက္ခပဲ။ အဲဒါ မိမိတို့က ခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံပြုကြည့်ရင်၊ ခန္ဓာကြီးက တကယ့်ဒုက္ခပဲ။ သူများကိုသွားပြီး ဒုက္ခရှာနေဖို့ မလိုဘူး။ သူများလည်း သူများဒုက္ခ။ သူများကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်လွတ်အောင်လုပ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်သိအောင်လုပ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ကျွတ်အောင်လုပ်။ သူများ အကြောင်းတွေးမနေနဲ့၊ စဉ်းစားမနေနဲ့။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်သိအောင်သာ စဉ်းစား တွေးတောပြီးနေ။ တရားအားထုတ်။

၁၀၂ ❁ ဓမ္မဒူတသရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သစ္စာသိရင်ကိုယ့်အတွက်လည်းသံသရာကကျွတ်လွတ်ပြီ။ ခုသစ္စာတရားသိတဲ့အတွက်လည်း လူတွေ နတ်တွေ ကြည်ညိုရတယ်။ နောက်တစ်မျိုးက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရတာကို ခေါ်တာ။ အခုလူတွေက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူများအပြစ်ပဲ ရှာနေကြတယ်။ ဒါဆို ကိုယ့်မှာလည်းအပြစ်ဖြစ်တယ်။

သူများအပြစ်ကိုအမြဲတမ်းလိုက်လံရှာပြီးအပြစ်တင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာအာသဝေါတရားတွေ တိုးပွားတယ်။ သူများအပြစ်ကို ကဲ့ရဲ့ဖို့ပဲ ရှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အာသဝေါတရားတွေ တိုးပွားပြီးတော့မှ အာသဝေါတရားကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ကြာလေဝေးလေပဲ။ တချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး သူများကို လိုက်ပြီး အပြစ်ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုတာ မဟုတ်တာနဲ့ ကိုယ်ချင်းမစာရဘူး။

ကိုယ်ကလောဘ၊ ဒေါသမောဟတွေကြီးလို့ သူများတွေလည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြီးတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်နှိုင်းပြီးအထင်သေးအမြင်သေးတယ်ဆိုရင် မှားတာပဲ။ ဟိုကဏ္ဍရသေ့တို့လို လောဘဒေါသ မောဟ မဖြစ်ရအောင် ဆုတောင်းလာခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ပင်ကိုအားဖြင့်ကိုက ရာဂဒေါသမောဟတွေ နည်းတယ်။

အင်မတန်သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီလောကထဲမှာရှိတယ်။ တချို့လူထဲက လူတွေထဲမှာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူတွေရှိတယ်။ ရှင်ရဟန်းတွေမှာလည်း အင်မတန်ဖျင်း၊ အင်မတန်ပျင်းတဲ့၊ အင်မတန်ညံ့တဲ့ ရှင်ရဟန်းတွေ ရှိတယ်။ ဒီလိုပဲ သီလရှင်တွေမှာလည်း အင်မတန်ဖျင်းတဲ့ သီလရှင်တွေရှိတယ်။

ဖျင်းတယ်ဆိုတာက သီလရှင်ဝတ်လို့ ဖျင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဖျင်းထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သီလရှင်ဝတ်လည်း ဖျင်းတာပဲ။ သီလရှင်လောကက ဖျင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လူကအဖျင်း၊ သီလရှင်ဝတ်လာတော့ သီလရှင်အဖျင်း ဖြစ်လာတာပေါ့။ အဲသီလရှင်အဖျင်းကနေ လူထွက်သွားတော့ လူအဖျင်းပြန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ သီလရှင်လူထွက်မို့ ဖျင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လူတုန်းက လူအဖျင်း၊ သီလရှင် ဝတ်တော့ သီလရှင်အဖျင်း၊ သီလရှင်ထွက်တော့ လူအဖျင်းပြန်ဖြစ်တာ၊ သီလရှင်ထွက်မို့သီလရှင်လူထွက်အဖျင်းလို့ သွားတွက်ကြတယ်။ အမှန်က အဲလိုမဟုတ်ဘူး။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၀၃

လူတုန်းကတော်ရင် သီလရှင်ဝတ်တော့ တော်တာပဲ။ လူကတော်မှ သီလရှင်လောကတော်မှာ။ လူကမတော်ရင် သီလရှင်လောကလည်း မတော်ဘူး။ တော်တဲ့သီလရှင်လူထွက်တော့လူ့ဘဝမှာလည်းတော်တာပဲ။ ရှင်ရဟန်းလောကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အဖျင်းတွေ ရှင်ရဟန်းဝတ်လာတော့ ဖျင်းတာပေါ့။ ရှင်ရဟန်းတွေထဲမှာ အဖျင်းတွေမှ တစ်ပုံကြီးပဲ။ အဲဒီအဖျင်းတွေ လူထွက်သွားတော့ အဖျင်းတွေဖြစ်ကြတာပေါ့။ ရှင်ရဟန်းလူထွက်မှီ ဖျင်းတာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒါကိုယ့်ဘာကိုယ်သိပြီး ကိုယ်ဟာကိုယ်ပြုပြင်ရတယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်မှ ရတယ်။ သူများကို ကြည့်ကြည့်ပြီး လိုက်အပြစ်မမြင်နဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော်အောင်လုပ်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တော်လာမှာ။ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ငါဘယ်လောက် တော်လာလဲ။ သီလရှင်တွေ ဝါကြီးတယ်ဆိုတာ ဝါဆိုတာပြတ်စားရတာမဟုတ်ဘူး။ ဝါနဲ့သွားပြိုင်လို့မရဘူး။ အသက်ကြီးတာနဲ့လည်း ဘာမျှမဆိုင်ဘူး။ အသိလိမ္မာဉာဏ်ပညာကြီးဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဓမ္မပဒမှာပါသားပဲ။

အသက်ကြီးလို့မထေရ်ကြီးလို့မခေါ်ဘူး။ လူကြီးလို့မခေါ်ဘူးဆိုတာဓမ္မပဒမှာပါနေတာပဲ။ မိမိတို့ အသိဉာဏ်ပညာကြီးမှ။ အသိအလိမ္မာ တိုးအောင်လုပ်တဲ့အလုပ်ကြီးပဲ။ နောက်တစ်ခုက အတ္တနောကမ္မ ပုဗ္ဗာနံ။ ဆိုကြည့် -

၄။ ကိုယ့်အလုပ်ပင် ကိုယ်လုပ်နေလျှင် အစဉ်လူနတ် ကြည်ညိုသည်

အဲဒါကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေတဲ့လူကိုအမြဲလူနတ်တွေကြည်ညိုတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်လုပ်စရာ လေးချက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ အရှင်မဟာ ကဿပကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဘုရားက ချီးမွမ်းပြောတာ။ လူတိုင်း အဲဒီလိုသာနေ။ သီလရှင်တိုင်းလည်း အဲဒီလိုသာနေ။ အဲဒီနေရာမှာ ဘာပြဿနာမျှ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်။ သူ့အလုပ် သူလုပ်။ ကိုယ့်မှာလည်း အပြစ်ကင်း၊ သူ့မှာလည်းအပြစ်ကင်းနေပြီ။ တရားတွေဟာတကယ်ပြောရင်တကယ်ကောင်းတယ်။ တရားတွေကကောင်းပြီးလူတွေကမကောင်းကြတော့အကောင်းမဖြစ်လာဘူး။ တရားကိုယ့်သန္တာန်မှာ မတည်ဘူးပေါ့။

၁၀၄ ❁ ဓမ္မဉ္စတသရဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တရားကိုယ့်သန္တာန်မှာတည်မှကိုယ်ကကောင်းမှာ။ တရားကိုယ့်မှာတည်ပြီး သီတင်းကျွတ်မှကောင်းမှာ။ သီတင်းဝါလကျွတ်တော့ ကိုယ့်မှာ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်မကျွတ်သေးဘူးဆိုတော့ဒီဝဋ်တွေကျွတ်အောင်ဒီအတိုင်းသာကျင့်နေ။ ဒီအလုပ်တွေနဲ့သာပြည့်စုံနေ။ အဲဒီဝဋ်ကကျွတ်ပြီ။

အရှင်မဟာကပဿပကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့များ ဘယ်လောက်ကြည်ညိုစရာကောင်းလဲ။ ရဟန္တာမြတ်ဖြစ်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မြတ်ကြီးက ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည့်တိုင်အောင် တောထဲမှာပဲ သီတင်းသုံးပြီးမှတင် (၁၃)ပါးကိုဆောင်သွားတာ။ နောင်လာနောက်သားတွေအတုယူဖို့၊ မိမိတို့လည်း ဒီအတိုင်းကိုယ့်အောက်ကလူတွေအတုယူသွားအောင်စံပြအဖြစ်နေပြလုပ်ပြကျင့်ပြရတယ်။

ငါတို့ကျောင်းမှာ ပြောပြနေတာပဲ။ နင်တို့ များများမလုပ်ရင်နေ။ ငါလုပ်သလောက်ပဲလုပ်လို့။ ငါလုပ်သလောက်ပဲလုပ်ရင် ဖြစ်မှာပဲ။ သူများတွေကတို့ကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ထင်ကြတယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတာမှ မဟုတ်ပဲ။ တို့ဒီမှာလုပ်နေတာ။ မနက်ကပြန်လာတယ်။ နေ့ခင်းရေးစရာရှိတာ ရေးတယ်။ ကျက်မှတ်စရာရှိတာ ကျက်မှတ်တယ်။ လူက အလုပ်မလုပ်ရင် လေသွားရော။ ဖျင်းသွားရော။ လေစ၊ ဖျင်းစရှိရင် လေနေ ဖျင်းနေရော။ နောက်တဖြည်းဖြည်း လေသွား ဖျင်းသွားတော့ နောက်ဆုံးကျတော့ အသုံးမကျတဲ့ လူဖြစ်သွားရော။

အသုံးမကျတဲ့ရှင်ရဟန်း၊ သီလရှင်ဖြစ်သွားတယ်။ တို့မြန်မာပြည်မှာ သီလရှင်ဦးရေ မနည်းဘူး။ သီလရှင် အဖျင်းတွေပဲများတယ်။ သီလရှင်အတော်တွေ မရှိဘူး။ သိပ်မရှိဘူးဆိုတာထက် မရှိဘူးပဲ။ သိပ်တော်တာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမရှိဘူး။ ရှင်ရဟန်းတွေလည်း အများကြီးပဲ။ အဖျင်းတွေပဲများတယ်။ အသုံးချလို့ ရတဲ့ရှင်ရဟန်းတွေနည်းတယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် သီလရှင်ဝတ်ပြီး ဆိုရင် ကိုယ့်ကိစ္စပြီးသွားပြီ၊ ရှင်ရဟန်းဝတ်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စပြီးသွားပြီလို့ အဲဒီလိုပဲ ထင်နေကြတာ။ လတ်လျားလတ်လျားနေလို့ အသုံးချလို့မရတာ။

ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိဘက်က အသုံးချလို့မရ။ ဝေယျာဝစ္စဘက်ကလည်း အသုံးချလို့မရ။ ဘယ်နေရာမှာမျှ အသုံးချလို့မရဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ဦးရေများပြီး ပွဲမစည်ဘူး။ လူတွေလည်း မကြည်ညိုတော့ဘူး။ ကြည်ညို စရာမှ

ဓမ္မဉာဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၀၅

မရှိတာ။ လူကြည်ညိုအောင် လုပ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သွားရင်းနဲ့ လူတွေက ကြည်ညိုသွားတယ်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် တယ်။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တယ်ဆိုရင် လူတွေက ကြည်ညိုတယ်။ ကြည်ညိုရင် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတွေ ပေါလာတယ်။ ပေါတဲ့အတွက် ကိုယ်က ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်လို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေ့ကပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အတုယူပြီး အဲဒီလမ်းစဉ်အတိုင်းလိုက်။

ရှေ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်းလိုက်လို့ အဆုံးထိအောင် မမီသော်လည်း သုံးပုံတစ်ပုံလောက်မီရင်ပဲ ကိုယ့်မှာ အများကြီး အသုံးချလို့ရသေးတယ်။ အဲဒီအတိုင်း အသုံးချလို့ရတဲ့ သီလရှင်တွေ ဖြစ်အောင် ကြိုးစား။ ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ သီလလည်းရှိမယ်။ ကိုယ့်မှာ တည်သင့်တည်ထိုက်တဲ့ တရားတွေလည်း တည်တယ်။ သစ္စာတရားကိုလည်း သိမယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုလည်း ကိုယ်မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီသီလရှင်တွေအသုံးကျလာမှာပဲ။ အသုံးချလို့ရလာမှာပဲ။

အဲဒီလိုအသုံးကျပြီး အသုံးချလို့ရလာမှ အကျိုးကျေးဇူးများမယ်။ မျက်မှောက်လည်း ချမ်းသာ၊ တမလွန်လည်း ချမ်းသာ။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာလည်း ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကိုအလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်နေ။ အအားမနေနဲ့။ ငါတော့ အအားနေတဲ့ သီလရှင်၊ ကိုရင်၊ ဦးဇင်းတွေကို ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။ ကျောင်းမှာတော့ သေသေချာချာပြောထားတယ်။ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြန်မြန် ထွက်အောင်လုပ်လို့။ ကျောင်းတိုက်ကထွက်ထွက်၊ လူပဲထွက်ထွက် အဲဒါအေးရော။

အသုံးမကျတဲ့လူတွေ ဒီကျောင်းမှာရှိလည်း မကောင်းဘူး။ တခြားကျောင်းမှာ ရှိလည်း မကောင်းဘူး။ သာသနာမှာ ရှိနေဖို့မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကျင့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည်ညိုလာအောင်ကျင့်။ လူကြည်ညိုအောင် လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာလည်း အဝေးကလူကြည်ညိုတာထက် အနီးကလူကြည်ညိုတာက ပိုကောင်းတယ်။ အချင်းချင်း ကြည်ညိုဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အချင်းချင်းဆိုတော့ “မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလိုပေါ့” အချင်းချင်း ကြည်ညိုခဲ့တယ်။

၁၀၆ ❁ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အချင်းချင်းထဲကမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည်ညိုနိုင်အောင် ကြိုးစား။ အချင်းချင်း ကြည်ညိုရင် အဝေးက ကြည်ညိုပြီ။ ကြည်ညိုဖို့မလွယ်ဘူး။ အနီးနေ အချင်းချင်း ကြည်ညိုဖို့ မလွယ်ဘူး ။ အနီးမှာ ကိုယ်လုပ်ကိုင်တာတွေ သိတယ်။ သိတော့ မကြည်ညိုသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မကြည်ညိုဘူး။ စောင်းမြောင်း တာတွေဖြစ်တယ်။ ပြဿနာတက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဟာကိုယ် ကြည်ညို အောင်ကြိုးစား၊ ကိုယ်နဲ့အတူရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြည်ညိုအောင်ကြိုးစား။ အနားမှာ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြည်ညိုပြီဆိုရင် ဘာမျှမပြောနဲ့တော့။ အသုံးကျတဲ့ သီလရှင် ဖြစ်သွားပြီ။

အဲဒီလိုအသုံးကျ အသုံးချလို့ရအောင်ကျင့်တဲ့ အသုံးကျတဲ့ သီလရှင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသဖြင့် မိမိတို့လိုရာနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

၁၁။ အများနဲ့နေတဲ့အခါ

စုပေါင်းနေပြီး စုပေါင်းသွားကြလာကြ နေကြတဲ့အချိန်မှာ အများနဲ့ နေတဲ့အခါ အများနဲ့နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အများနဲ့မနေတတ်ရင် အင်မတန်ဆင်းရဲတယ်။ အများနဲ့နေတတ်ဖို့က ကိုယ့်အလိုချည်းဆွဲယူလို့မရဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်းမကောင်းတဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အကြံအစည် ဆိုတာရှိတာပဲ။

ဒါကြောင့်အများနဲ့နေတဲ့အခါကိုယ့်အတွက်နဲ့အများစိတ်မဆင်းရဲအောင်၊ အများချမ်းသာမှု ဖြစ်အောင်၊ ကိုယ့်မှာ အများမကြိုက်တဲ့ အပြစ်အနာအဆာ ရှိတတ်တယ်။ အများကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ပင်ကိုအားဖြင့် ပုထုဇဉ်များအပြစ်အနာအဆာရှိတတ်တာပဲ။ အဲဒါကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ရှာပြီးမိမိရဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာမှာ ဘာအပြစ်ရှိတယ်၊ စိတ်အမူအရာကတော့သူများ မသိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့စိတ်ကောက်လို့ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ မကောင်းတာပဲ။

အများနဲ့နေတဲ့အခါ၊ ကိုယ်လည်းချမ်းသာ၊ အများလည်းချမ်းသာရေးအတွက် မိမိကိုယ်မှာရှိတဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေ ဖွေရှာပြီးတော့ ပြင်ဆင်ရမယ်။ အဲဒါ တစ်နံပါတ်အချက် ။ အဲဒါဆိုကြည့်...

၁၀၈ ❁ ဓမ္မဒူတသကုတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

၁။ မိမိကိုယ်မှာ ပြစ်နာသာ ဓမ္မရှာကြည့်ရှုပြင်ရမည်

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုလည်း ဒါပဲ။ အမှန်က ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ရှာတာပဲ။ ကိုယ်အမူအရာအပြစ်မြင်ရင် ကိုယ်အမူအရာကိုဖယ်ရှားလိုက်။ နှုတ်အမူအရာ၊ စိတ်အမူအရာအပြစ်မြင်ရင် အဲဒီကိုယ်စိတ်အမူအရာတွေ ပယ်လိုက်။ သမ္မပ္ပဒါန်ဝီရိယကို သတိထားကြည့်။

အဲဒီလိုကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ပယ်လို့အပြစ်ကင်းသွားရင် ကိုယ်ဟာလူကောင်းသူကောင်းဖြစ်တာပဲ။ လူကောင်းသူကောင်း၊ သူတော်ကောင်းလို့နာမည်ခံချင်တယ်။ အပြစ်ရှိနေရင် ဘယ်တော့မျှ မဖြစ်ဘူး။ သူတော်ကောင်း နာမည်ခံလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့်ဟောထားတယ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုမြင်ခဲတယ်တဲ့။ ကိုယ့်အပြစ်အုန်းသီးလောက်ကြီးကို ကျောက်ခဲလောက်ပဲမြင်တယ်။ သူများအပြစ် မြူမှုန်လောက်ကျတော့ အုန်းသီးမက ချဲ့ပြီးမြင်တတ်တယ်။ သူများက ကိုယ့်အပြစ်ကို မြင်လို့ ပြင်ပါလို့ပြောရင် အားပါးတရဝမ်းပန်းတသာနဲ့ပြင်ရမယ်။

၂။ ကိုယ့်အပြစ်များ သူတစ်ပါး ပြောကြားဝမ်းသာ ပြင်ရမည်

သူတော်ကောင်းရဲ့အလေ့အလာဟာ ဒါပဲ။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုမြင်လို့သူတစ်ပါးပြောတာကလည်း ကိုယ့်ကိုသနားလို့ပြောတာပဲဆိုပြီး အားရဝမ်းသာပြင်ရမယ်။ အဲဒီလိုအပြင်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို စာလိုဆိုရင် သောဝစ္စဿတာလို့ခေါ်တယ်။ ပြောဆိုလွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လို့ခေါ်တယ်။

ပြောဆိုလွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်မှောက်တမလွန် နှစ်လောကမှာလည်း ကြီးပွားတယ်။ နိဗ္ဗာန်လည်း ရောက်တယ်။ သာသနာတော်မှာ ရှင်ရာခဆိုတာ နောက်ပိုင်းနာမည်ကြီးတယ်။ အင်မတန်ပြောဆိုလွယ်တယ်။ တစ်ခဏလေးနဲ့ပဲ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ရာဇရေ့ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မေးတယ်။ “သာရိပုတ္တရာ သင့်တပည့်ရာဇက ပြောဆိုရတာ လွယ်သလား” မေးတယ်။ “လွယ်ပါတယ်ဘုရား” “ပြောဆိုလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရရင် ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ” “တပည့်တော် အများကြီးလိုချင်ပါတယ်ဘုရား” တဲ့။ ပြောဆိုလွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် (၁၀၀၀)ရှိလည်း ဘာမျှမခက်ဘူး။ အပြောခက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ရှိတာ ဒုက္ခရောက်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၁၀၉

ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မမြင်ဘဲဆင်ခြေဆင်လက်ပေးတယ်ဆိုကတည်းကလူသူ တော်ကောင်း မဟုတ်ဘူး။ ဆင်ခြေပေးတာ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကာကွယ်တာ ကိုယ့်အပြစ်မြင်လို့သူများကပြောရင် “ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ မသိလို့လုပ်မိပါတယ်၊ နောင်ဒီလိုမပြော၊ မလုပ်တော့ပါ၊ တွေ့ရင်ပြောပါဦး” ဆိုပြီး ကိုယ့်အပြစ်ပြင်ရင် ကောင်းတယ်။ တစ်ခါပြော၊ တစ်ခါပြင်၊ တစ်ခါကောင်းဆို နောက်ကိုယ့်မှာအပြစ် မရှိတော့ဘဲ သူတော်ကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာတော်မှာကြည့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ပြင်ရတာလဲဆိုရင် လူတွေက ကဲ့ရဲ့လို့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒါမလုပ်ရဘူးဆိုပြင်လိုက်၊ နောက်တစ်ခါ လူတွေက ကဲ့ရဲ့၊ နောင်သိက္ခာပုဒ် ပညတ်လိုက်၊ ရဟန်းတွေလည်း မလုပ် တော့ဘူး။

သံဃာအဖွဲ့အစည်းကြည့်ရင်နှစ်ပေါင်း (၂၅၃၉) ခုနှစ်ထဲရောက်ပြီ။ ဒီလောက် ခိုင်မာတဲ့ အဖွဲ့အစည်း ကမ္ဘာမှာ ဘယ်မှာမျှမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ (၂၅၃၉) နှစ်တိုင်တိုင်ရှိလဲဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက လူတွေက အပြစ်မြင်လို့ မလုပ်နဲ့လို့ ပညတ်ထားတာကို မလုပ်ဘဲနေပြီး ရှောင်ကြဉ်တော့ အားလုံး လူသူ လေးပါး ကြည်ညိုတဲ့အဆင့်ရောက်လို့ ဒီအဖွဲ့ကြီး ဒီလောက်တည်နေတာ။

အဖွဲ့အစည်းဘာကြောင့် ပျက်လဲဆိုရင် သူ့အပြစ်ပြော၊ ကိုယ့်အပြစ်ပြော၊ နောက်ဆုံးပျက်သွားကြတာပဲ။ ကိုယ့်ကျတော့ အပြောမခံသူများကျတော့ပြော၊ ဒါဆိုမရဘူးပဲ။ ဒါကြောင့် အပြစ်အနာ အဆာက ပုထုဇဉ်မှာ ကင်းခဲတယ်။

ကိုယ်က သာသနာတော်ထဲဝင်လာတာ၊ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်ဖြစ်ဖို့။ သူများပြောလို့ ကိုယ်ပြင်၊ အပြင်ခံရင် လူကောင်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မပြင်၊ မြင်အောင်လည်း မကြည့်။ ကိုယ်အပြစ်ရှိမှန်းမသိ။ ပြောချင်ရာပြော။ သူများပြင်တော့လည်း အပြင်မခံရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်တော့မျှလူကောင်းသူကောင်း မဖြစ်ဘူး။ မကောင်းရင် ဘယ်သူမျှ အသုံးမချ၊ အသုံးမချရင် အသုံးကျတဲ့ လူကောင်းသူကောင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။

သူများအသုံးချတယ်ဆိုတာ အသုံးကျလို့ အသုံးချခံရတာပဲ။ အသုံးကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် အပြစ်အနာအဆာပြင်ရတယ်။ သူများကို ကြည့်ရင် သူများမှာလည်း တစ်ခုကောင်းရှိတယ်။ တစ်ခုကောင်းလေးမျှ မရှိရင်လည်း ဒီလောကမှာ ဘယ်လိုမျှနေလို့မရတော့ဘူး ဒါကြောင့်ဆိုကြည့်...

၁၁၀ ❁ ဓမ္မနူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

၃။ တစ်ခုကောင်းဟာ လူတိုင်းမှာ ကိန်းခါရှိနေတတ်ကြသည်

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာကောင်းတဲ့အမှုအရာ၊ကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုကောင်းတော့ရှိတတ်ကြတယ်။သူများနဲ့နေလို့ တစ်ခုကောင်းမျှမကြည့်တတ်ရင်ပေါင်းသင်းလို့ မလွယ်ဘူး။ အပြစ်ကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ဒီအပြစ်ကိုပဲ အကြီးကြီးထားပြီး ပေါင်းသင်းလို့မရတော့ဘူး။ တစ်ခုကောင်းဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိတယ်။ဆိုကြည့်...

၄။ သူများအပေါ်မှာ အကောင်းကိုသာ ဖွေရှာကြည့်ရှုပေါင်းရမည်

သူများအပေါ်မှာတစ်ခုကောင်းကိုရှာဖွေပြီးပေါင်း။ဥပမာအင်မတန်နက်တဲ့ရေကန်မှာ ရေကရှိတယ်။ရေကန်မှာ မှော်တွေကဖုံးထားတယ်။ ရေမသောက်ရရင် ငတ်သေမယ်။ ရေသောက်ချင်တဲ့လူက မှော်တွေဖယ်ပြီး ဝမ်းလျားမှောက်၊ ရေကိုသောက်ရသလို လူတစ်ဖက်သားရဲ့အပြစ်အနာအဆာဖယ်ပြီး မှော်ဖယ်ရေသောက်သကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းမယ်ဆိုရင် ပေါင်းသင်းရမယ့်သူတွေချည်းပဲ။ မပေါင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူး။ အတူနေလို့ဖြစ်တဲ့သူချည်းပဲ။ အဲဒါဆိုအများနဲ့နေရတာချမ်းသာတယ်။

အများနဲ့ နေလို့ချမ်းသာတာ၊ သူများလုပ်လို့ မချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး။ သူများအပြစ်ကိုဒေါသနဲ့ ကြည့်တော့ ကိုယ့်ဒေါသက ကိုယ့်ကို မချမ်းသာအောင်လုပ်တာ။သူများလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဒေါသက ကိုယ့်ကိုလုပ်တာ။ အများပေါ်မှာ အကောင်းမြင်ပြီး၊ အကောင်းကြည့်ပြီး ပေါင်းသင်းရမယ်။ တကယ်လို့ မကောင်းတာကိုသိတယ်၊ မြင်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီမကောင်းတာ၊မကောင်းမြင်တာဖယ်လိုက်ရင်ကောင်းမှာပဲသိရင်သူ့ကိုသနားသောအားဖြင့်ပြင်ပေးရမယ်တဲ့။ဆိုကြည့် -

၅။ မကောင်းမြင်ခြား သနားသောအား ဖယ်ရှားပြင်ဆင်ပေးရမည်

အဲဒါမကောင်းတာမြင်ရင် သူ့ကိုသနားသောအားဖြင့် “တရားဓမ္မအနေနဲ့ရော၊လူများအမြင်အနေနဲ့ရောမကောင်းဘူး။ဒါကိုပြင်ရင်တရားအနေနဲ့ရောအများအမြင်နဲ့ရောကောင်းမယ်ဆိုပြီးပြင်လိုက်ပါ” ဆိုပြီးပြောရင်သူကလည်းပြင်၊

အပြင်ခံတယ်ဆိုရင်သူလည်းကောင်း၊ အများနဲ့လည်းအဆင်ပြေ၊ အများနဲ့နေတာ အဲဒီလိုပေါင်းသင်းရမှာ။

အများနဲ့နေထိုင်နည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အများနဲ့ ပေါင်းသင်းနည်းလို့ ပြောရတာပေါ့။ အဲဒီလိုပြင်ပေးလျက်သားနဲ့မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လည်းနေရဦး မယ်ဆိုတော့။ ဆိုကြည့်-

၆။ ပြင်ပေးလျက်သာ မရရှာ ဥပေက္ခာလျစ်လျူရှုရမည်

အဲဒါပြင်ပေးလျက်သားနဲ့မရရင် ဥပေက္ခာရှုပြီးထားလိုက်၊ ဥပေက္ခာဆိုတာ လောဘလည်းမထား။ ဒေါသလည်း မထား၊ လျစ်လျူပဲထားလိုက်။ အဲဒီလိုနေ ရမှာ။ အဲဒီလိုနေရင်အများနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပဋိပက္ခ မဖြစ်တော့ဘူး။

၇။ ဤသို့သာကျင့် အများနှင့် မသင့်မတင့်မရှိခြီ

ဘုန်းကြီးတို့ စာသင်တိုက်ကြီးမှာ နေလာတာ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ မသင့်တင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်စာသင်တိုက်မှာမျှ မရှိဘူး။ ခုပြောသလိုနေလာခဲ့တာ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်း သတိထားဆင်ခြင်ပါ။

သတ္တဝါတွေမှာ ကိလေသာအပူမီး လောင်ကျွမ်းခြင်းခံနေရတယ်။ ကိလေ သာမကင်းတဲ့အချိန်မှာ ကိလေသာက ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ညှဉ်းဆဲ တတ်တဲ့ သဘောရှိတဲ့အလျောက်၊ ကိုယ့်မှာအပူတွေ လောင်နေရတာပဲ။ ကိလေ သာများရင် များသလောက် နှိပ်စက်ခံရ အညှဉ်းဆဲခံရတယ်။

ဒါကြောင့် စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ “လူတစ်ခု ပူမှုရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေ” ဆိုပြီး သတ္တဝါတိုင်းမှာ အပူများတာကို ပြောတာ။ ကိုယ့်အပူကို သူများကို မကူးစေနဲ့၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ့်အတွက် ကျင့်စဉ်ဆိုတာ ရှိထားရတယ်။

(ကိုယ့်အတွက်မူ တစ်ပါးသူ အပူမရှာနဲ့)

ကိုယ့်အပူကို သူများကို မကူးစေနဲ့၊ ကိုယ့်အပူကို သူများကို ယူစေတတ် တယ်။ ကျွမ်းစေအောင် ပေးတယ်။ အဲဒီလို အပူမပေးနဲ့၊ ကိုယ့်အပူကို အတတ်နိုင် ဆုံး ငြိမ်းပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အမူအရာကိုလည်း သူများ မသိစေရဘူး။

၁၁၂ ❁ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဘုန်းကြီးတို့ စာသင်ခိုင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ အဲဒါစာတတ်ရင် စာထဲမှာ နည်းလမ်းမျိုးစုံ ဘုရားကဟောထားတာရှိတယ်။ ဒါတွေကိုဘုရားကဘယ်နေရာမှာဘာတွေဟောလဲဆိုပြီးစာကြည့်လိုက်၊ စာသည် ဘုရားလည်းဟုတ်။ တရားလည်းဟုတ်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေလည်း ဟုတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်က “ငါဘုရားမှမရှိတဲ့နောက်မှာ ငါဘုရား ဟောတဲ့အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း၊ သုတ်တွေသည် သင်တို့ရဲ့ဆရာ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်” တဲ့။ ဒါကြောင့် စာများများတတ်လေ၊ ဆရာဘုရားနဲ့ များများတွေ့လေပဲ၊ ကိုယ်လိမ္မာလာလေလေပဲ။

စာများများသင်၊ စာများများတတ်ရင် ဆရာဘုရားနဲ့တွေ့ပြီး လိမ္မာလာ လေလေပေါ့။ ဒါမှမလိမ္မာဘူးဆိုရင် ဒီဘဝမှာ လိမ္မာစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးခဏခဏပြောခဲ့တာ။ မိတ်ဆွေနဲ့ပြောရင် စာထက်ကောင်းတဲ့မိတ်ဆွေ မရှိတော့ဘူး။ ဘုရားနဲ့တွေ့နေရတယ်။ ဘုရားအဆုံးအမ ရနေတယ်။ ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ငြိမ်နေပြီး ကိုယ့်အပူကို သူများမပူရအောင်ကျင့်ရတယ်။ ဒီလို ကျင့်ရင်းနဲ့ အပူသောက ငြိမ်းငြိမ်း သွားတာပေါ့။ အပူမငြိမ်းသော်လည်း အပူ သောက အေးအောင် နေတတ်တယ် ပေါ့။ ဒီလိုနေတတ်မှ မြတ်တယ်။

သီလရှင်ဝတ်လို့ အပူအေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပူမှာပဲ။ အဲဒါလူ့ဘဝမှာပဲ ငြိမ်း ငြိမ်းအေးအေးနဲ့နေတတ်တဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်ဆုတောင်းလို့ ပြောရမှာပေါ့လေ။ တချို့က ဆုတောင်းကောင်းကြတာ ရှိတယ်။ တချို့က ဘာမျှပူစရာမရှိလည်း ပူနေကြတာလည်း ရှိကြတာပဲ။

(ကိုယ့်ကြောင့် သူ့မှာ၊ ဆင်းရဲမှာ၊ ဘယ်ခါမပြန်နဲ့)

ကိုယ့်ကြောင့် သူများကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲမယ့်အလုပ်ကို ဘယ်တော့မျှ မလုပ်နဲ့။ ငါသည်ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးချမ်းသာချင်သလို သူများလည်း ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ချမ်းသာချင်မှာပဲ။ အဲဒီလို ကိုယ်ချင်းစာတာ အမှန်ဆုံးပဲ။

ငါသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာစွာ နေချင်သလို သူများလည်း ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးချမ်းသာစွာ နေချင်မှာပဲ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာ နေချင်တဲ့ငါသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာနေလိုတဲ့သူ့ကို ဘယ်တော့မျှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြု..မပြော..မကြံဘူးလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုဆုံးမ။

ဓမ္မနူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၁၃

ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့ သဘောသဘာဝက အပြစ်များစွာလုပ်တတ်လို့ ပုထုဇဉ်လို့ ခေါ်တာ။ အပြစ်များစွာ လုပ်တဲ့သူကို ပုထုဇဉ်လို့ခေါ်တာ။ အပြစ်များစွာလုပ်တဲ့ ပုထုဇဉ်။ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ နာမည်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ အပြစ်များစွာလုပ်တာ။ မနောကံအပြစ်က ပြောစရာမရှိဘူး။ တော်တော်လုပ်တာ။ လူမသိလို့ လူသိရင် တော်တော်ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီလိုအပြစ်တွေပြုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပုထုဇဉ်မို့လို့ပြုတာ။ အဲဒါပုထုဇဉ်ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အပြစ်တွေကို လျှောက်မပြုရဘူး။

ပုထုဇဉ်ပေမဲ့နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အန္တပုထုဇဉ်နဲ့ ကလျာဏပုထုဇဉ်နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ရဟန်းရယ်၊ သီလရှင်ရယ် ဘာရယ်မဆိုင်ဘူး။ အန္တဟာ အန္တပဲ။ ကလျာဏဟာ ကလျာဏပဲ။ အန္တဖြစ်နေရင် ကလျာဏ ဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ ကလျာဏကနေ သောတာပန် သကဒါဂါမ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ ဒါကြောင့်တစ်နေ့တစ်နေ့ကိုယ်က ပြင်နေရမှာ။ သူများကိုမကြည့်နဲ့။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲကြည့်။

ပြီးတော့တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့တစ်လထက်တစ်လဘယ်လောက်ကောင်း လာလဲ။ အပူ ဘယ်လောက် ငြိမ်းအောင်နေနိုင်လဲဆိုပြီး ကိုယ့်အပူသောက ငြိမ်းအောင်နေပြီးတော့ သူများကို အပူမပေးဘဲ ဘယ်လောက်နေနိုင်လဲဆိုတာ ကြည့်။ သူများကို ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲမပြုဘဲ ဘယ်လောက်နေနိုင်လဲဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ပြင်နေမယ်။

သီလရှင်တိုင်း အဲဒီလိုနေရင် တစ်ပါးပေါ်တစ်ပါးက အပြစ်မပြုတော့ဘူး။ အပြစ်မမြင်တော့ဘူးဆိုရင် အေးချမ်းတာပေါ့။ ပြုကျင့်တယ်ဆိုတာ အများနဲ့ နေတာအများနဲ့သင့်အောင်နေ။ တစ်ယောက်တည်းအတွက်မဟောဘူး။ အများနဲ့ နေလို့အများအတွက်ဟောနေတာ။ ကိုယ်ကသူများကို၊ သူများကကိုယ့်ကိုအပူ မရှာဘူးဆိုရင် အကုန်လုံး အေးချမ်းသွားတာပေါ့။ အခုဆိုလည်း တရားအား ထုတ် ရတယ်။ တရားအားထုတ်တာ အနားရတဲ့အလုပ်၊ ကိုယ်နှုတ်အနားပေး တဲ့အလုပ်ပဲ။

ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ ဣရိယာပုတ်မျှတစွာရှိရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြစ်တယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို အနားမပေးဘဲ၊ ခိုင်းဖန်များရင် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်ပျက်စီးမှာပဲ။ မိမိ

၁၁၄ * ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တို့ပရိယတ္တိနားပြီးပဋိပတ္တိကျင့်ကြံအားထုတ်မယ်။(၁၀)ရက်တရားအားထုတ်လို့ ပျက်သွားတဲ့စာကို မနမြောနဲ့။ တရားအားမထုတ်ဘဲ လုပ်တဲ့စာတွေက ပြောရင် စိတ်ထဲမစွဲဘူး။

တရားအားထုတ်ပြီးပြီဆိုရင် လူသစ်၊ စိတ်သစ်၊ ရုပ်သစ်၊ နာမ်သစ်ဖြစ် သွားတယ်။ လန်းဆန်းတက်ကြွ ကြည်လင်အေးချမ်းတယ်။ အပူကင်းစင်၊ ကြောင့်ကြကင်းစင်တဲ့အချိန်စာကျက်ရင်အင်မတန်ရလွယ်တယ်။ နီဝရဏတွေ တအားကိုထွေးရောပြီး စာကျက်ရင် ဘယ်လိုမျှမရဘူး။

တရားအားထုတ်ရရင်တော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိဘူး။ နီဝရဏတရားက ဖြစ်ကို မဖြစ်တာ။ နီဝရဏတရားက အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတာ။ တကယ်ဖုံး လွှမ်းရင် ဘာအပြစ်ကိုမျှ မကြောက်တော့တာ။ ဘာအပြစ်ကိုမျှမမြင်တာ။ ဒါ ကြောင့် ဘုရားက တရားဟောခါနီး ဒီနီဝရဏ အရင်ဆုံးဖယ်တာ။ နီဝရဏ ကင်း ပြီးမှ တရားဟောတာ။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် အဝတ်တစ်ခု ဆိုးချင်တယ်ဆိုရင် မူလအရောင်ကို ဖြူစင်အောင်ဖွပ်လျှော်ရတယ်။ ဖြူနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဆိုး ချင်တဲ့ အရောင်ဆိုးလို့ရတယ်။ အရောင်ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဆိုးချင်တဲ့ အရောင်ဘယ်လိုမျှ ဆိုးလို့မရဘူး။

ဒါကြောင့်ဘူးတစ်ဘူးကိုစတုမဂ္ဂထည့်ချင်ရင်စင်ကြယ်အောင်လုပ်ရတယ်။ ဒီလိုပဲမိမိတို့ခန္ဓာအိမ်ကြီးဟာကာမတ္တန္တနီဝရဏ၊ ဗျာပါဒနီဝရဏ၊ ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏ၊ ဥဒ္ဓစ္စ ကုတ္တုတ္တနီဝရဏ၊ ဝိစိကိတ္တနီဝရဏ ငါးပါးဖုံးလွှမ်းပြီးတော့မှ စိတ်က ကိုယ့် စိတ်ရယ်လို့မရှိတော့ဘူး။

ပါဠိမှာက ရှင်းတယ်။ အတ္တမနဆိုတာ နီဝရဏကင်းတဲ့စိတ်ကို အတ္တမန လို့ခေါ်တာ။ နီဝရဏရှိရင် အနတ္တမနတဲ့။ ကိုယ့်စိတ်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်ပြော နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးပြောနေတာလို့။ အဲဒီလိုပဲ၊ နီဝရဏရှိတဲ့အပြောက ကိုယ့်အပြောမဟုတ်တဲ့အတွက် အနတ္တမနလို့ခေါ်တာ။ အတ္တမနမဟုတ်ဘဲ အနတ္တမနဖြစ်နေပြီဆိုရင် သူတစ်ပါးရဲ့ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲကို ပြောတော့မှာပဲ၊ ကြံတော့မှာပဲ။ မိမိရဲ့ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲကို ပြောကြံတော့မှာပဲဆိုပြီး ဘာမျှမသိ တော့ဘဲ မိမိသူတစ်ပါး၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ပြောမယ်ကြံမယ်ဆိုပြီး ပြုသွား တာ။

ဓမ္မဒူတသကုတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❀ ၁၁၅

ဒါကြောင့်ပြု၊ပြော၊ကြံမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် သူ့အတွက် ဆင်းရဲမလား ဆိုပြီးစဉ်းစားရတယ်။စဉ်းစားပြီးမှနှစ်ဦးသားအတွက်ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုရင် မပြု၊မပြောတော့ဘူး။အခုမိမိတို့က သီလရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်လို့ပရိယတ္တိသင်ပြီး၊ ပဋိပတ္တိကို ကျင့်နေကြတယ်ဆိုတော့ သာမန်လူတွေထက် အမျိုးသမီးစိတ်ကို မထားကြနဲ့။

အမျိုးတစ်ယောက်က ငါတို့ကိုပြောဖူးတယ်။ “အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးစိတ် အပြည့်အစုံရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်တော့မျှ မကောင်းဘူး” တဲ့။အဲဒါ ဘယ်နှယ့်လဲ။ အမျိုးသမီးစိတ်က အမျိုးသမီးဆီမှာ ရှိမှာဘဲပေါ့ဆိုတော့ အမျိုးသမီးက အမျိုးသမီးစိတ်အပြည့်အစုံရှိတယ်ဆို ရင် မနာလို ကုဿာ၊ မစ္ဆေရတွေ အရမ်းများတယ်လို့ပြောပြတယ်။ ဆိုလို တာက အမျိုးသမီးတွေ ယောက်ျားလိုစိတ်ရှိမှ သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိရမှာ။ အမျိုးသမီးစိတ် အပြည့်အစုံရှိရင် မနာလိုကုဿာများတယ်။ သူများအပေါ် အထင်အမြင်သေးတယ်။ စိတ်ကောက်လွယ်တယ်။ ရန်ငြိုးထားတတ်တယ်လို့ ပြောပြတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ မယဒေဝလင်္ကာမှာ ကုတ္တိယကဏ္ဍဆိုတဲ့အထဲမှာ အကုန်ပါ တယ်။ အမျိုးသမီးတွေ မသိတာတွေတောင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်စာတတ်ရင် စာထဲမှာ အကုန်ပါတယ်။ စာသင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒါပဲ။ ကိုယ့်အကြောင်း တွေ ကိုယ်လေ့လာပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်။ သူများအကြောင်း လေ့လာပြီးရင် သူများနဲ့အဆင်ပြေအောင် တည့်အောင်ပေါင်း။

အများနဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ အများနဲ့သင့်အောင်ပေါင်း၊ အများနဲ့မသင့်ရင်မဖြစ် ဘူး။ဒါကြောင့်အများနဲ့နေတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့ဝန်တာသည်အများပေါ်မှာမကျစေဘဲ သူများဝန်တာသာ ငါ့အပေါ်ကျချင် ကျပါစေ၊ ငါ့ဝန်တာသူများအပေါ်မှာ မကျ စေနဲ့ဆိုပြီး ကိုယ်လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ရမှာ။

ဘုန်းကြီးတို့နေခဲ့တဲ့တစ်လျှောက်မှာ အဲဒီလိုနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ကိုယ့် မိတ်ဆွေ တွေက ခုထိ ချစ်ခင်လေးစားကြတယ်။ မသိခင် ကိုယ်ကျောင်း မနေ ခင်က ဖြစ်ခဲ့တာက ကိုယ်မှမသိသေးတာ။ သိတဲ့အချိန်မှာ ပြင်ရတယ်။ သိသလို

၁၁၆ ◉ ဓမ္မဉ္စာသကုတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ပြင်ရတယ်။ စာတွေက အလကားထားတာမဟုတ်ဘူး။ စာတက်ခိုင်းတာ စာမေးပွဲဖြေဖို့တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိပြီးပြင်ဖို့ပဲ။

ခရီးသွားဟန်လွှဲဆိုတာက သင်ရင်းနဲ့ဒီလောက်ဖြေဆိုနိုင်ပြီးဆိုပြီး စာတွေက ကျက်နေအံ့နေရတယ်။ ကျက်အံ့နေရင်းနဲ့ဒီလောက်ဆို ကိုယ့်အတွက် သိဖို့ရော၊ အတန်းဖြေဖို့ရောရပြီ ဆိုတော့မှဖြေ၊ ဒါဆိုဘာမျှ မပင်ပန်းဘူး။ ပြောတော့ဖြေနေတာပဲ။ သူတို့က စာမေးပွဲပဲ၊ စာမေးပွဲဖြေဘို့ပဲ အဓိကဖြစ်နေတာ။ စာမေးပွဲရှိရှိ မရှိရှိ၊ ငါက ဒီဓမ္မပဒကို သီလရှင်တွေမရဘူးဆိုလို့ မကျေနပ်တာ။ ဘာမျှ သိပ်များတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဂါထာ(၄၀၀)လောက်ပဲရှိတာ။

အငယ်တန်းမှာ တစ်ခါ၊ အလယ်တန်းမှာ တစ်ခါ၊ အကြီးတန်းတစ်ခါဆိုရင် ကြေမှုန့်နေအောင် အာဂုံဆောင်ထားလိုက်၊ ဘာမျှများတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဂါထာ(၄၀၀) လောက်ရှိတာ။ အဲဒီသီလရှင်တွေက ဘာမျှမရဘူးဆိုတော့ ရိုက်သတ်ဖို့ဘဲရှိတာပေါ့။ စာမေးပွဲအတွက် စာကိုပဲ သဲမဲကျက်နေပြီးတော့ ဓမ္မပဒမှာက တကယ်ကျင့်ကြံစရာတွေ၊ ဒီထက်ကောင်းစရာမရှိဘူး။

ဓမ္မပဒက တကယ့်ဘုရားတရား၊ အနှစ်သာရကောင်းလွန်းလို့ ဓမ္မပဒဂါထာကို ပါဠိအနက် ပြန်ကြတာ ဘာသာအသီးသီးပဲ။ အဲဒီဂါထာလေး သက်သက် ပြန်ထားတာလည်း အများကြီးပဲ။ အဲဒီပါဠိဘာသာပြန်တွေကို ကျက်ထားရင် ဖတ်လို့မကုန်၊ ပြောလို့မကုန်၊ ကျက်မှတ်လို့ မကုန်နိုင်တော့ဘူး။ ဓမ္မပဒတစ်ခုတည်းနဲ့ကို ကိုယ့်အတွက် ပြီးတယ်။

ဥပမာ ဥပမေယျတွေအများကြီးပဲ။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် ဝတ္ထုကြောင်းတွေ လေ့လာစရာတွေအများကြီးပဲ။ စာမေးပွဲဆိုတာက တို့လည်း အကြီးတန်းမှာ ကျဖူးပါတယ်။ ခြေချော် လက်ချော်ကျတာနဲ့မရလို့ ကျတာ နှစ်မျိုးရှိတာပေါ့။ စာမေးပွဲကျရင် စာကို ပိုပြီး လေ့လာပေါ့။ တစ်ခါတလေ ဘာမျှ မဟုတ်တာနဲ့ ကျတယ်။ ဘုန်းကြီးက ငါဒီစာတွေရတာပဲ၊ ပိုင်တာပဲဆို သူ့အတွက်ပိုပြီး ကြိုလုပ်ထားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့တုန်းက အဘိဓာန်(၁၀၀၀) အကုန်ကျက်နိုင်တယ်။ ကြေမှုန့်နေတာ ကြိုက်သလိုမေး၊ အကုန်ရတယ်။ အလင်္ကာလည်း အားလုံးရတယ်။ အပိုစာသားဆိုလို့၊ ခုခွန်ကာယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန်းတွေအတွက် ကျက်မှတ်ပြီး လျှောက်ဖြေတယ်။

ဓမ္မဉာဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၁၁၇

အကြီးတန်းကျတယ်ဆိုတာ ခြေချော်လက်လက်ချော်ကျတာဆိုပြီး အငယ်တန်း၊ အလယ်တန်းမှာကတည်းက ကျက်သင့်၊ ကူးသင့်တာတွေကို ကူးပြီး ကျက်သင့်တာကို လုပ်ထားတာ။ အကြီးတန်းကျတော့ ဘာမျှ မခက်တော့ဘူး။ ခုတော့ သီလရှင်တွေက အငယ်တန်းတုန်းတုန်းကျ၊ အလတ်တန်းလည်း တုန်းတုန်းကျ၊ အကြီးတန်းလည်း တုန်းတုန်းကျနဲ့ ကျလို့ကို မဆုံးတော့ဘူး။ အဲဒါမလုပ်တတ်လို့။ ငါဘာကျတာလဲဆိုပြီး ကြုံကြုံလုပ်ထားရတယ်။ ငါ့အတွက် ဒါမလိုတော့ဘူးဆိုရင် လိုတာတွေလုပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရတာ။ လုပ်တယ်ဆိုတာ လည်း ကိုယ့်စိတ်ကို အနားပေးပြီးလုပ်ရတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့စာမေးပွဲကိုနီးမှတစ်ခါမျှပိုမလုပ်ဘူး။ သူ့ဟာသူလုပ်ချိန်မှာလုပ်တယ်။ အိပ်ချိန်အိပ်တယ်။ စာမေးပွဲမှာလည်း ပိုမလုပ်ဘူး။ ပိုလုပ်လို့ဖျားသွားတာ နေမကောင်းတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ တစ်ခါမျှ အဲဒီလိုမလုပ်ခဲ့ဘူး။ မလုပ်ခဲ့လို့ဘာမျှလည်းမဖြစ်ဘူး။ ပုံမှန်ပဲလုပ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့အခုတရားဟောတာတွေလဲ ပုံမှန်ပဲ။

တရားဟောစရာရှိတာဟော၊ ရေးစရာရှိတာတွေကိုရေး၊ ရောက်တဲ့စခန်းမှာ ဧည့်သည်ချောင်ရင် ချောင်သလို စာတွေရေး၊ ကျက်စရာရှိတာကျက်နဲ့ ဟိုနားမှာရေး ဒီနားမှာရေးနဲ့ ကိုယ့်မှာလိုသလို ဖြည့်ဖြည့်ရေးရတယ်။ ခုတော့သူတို့က ကျက်တော့ကျက်တာပဲ၊ နည်းနည်းနည်းနည်းနဲ့ ဖြေဆိုလို့ဖြေရော။ အောင်လည်းမအောင်ဘူး၊ ရလည်းမရဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိပြီး လိုတာကိုဖြည့်ပြီး မလိုတာကိုချန်၊ ဘာမဆို အဆင်သင့်လုပ်။ ဘုန်းကြီးတို့ လောကီစာမေးပွဲဖြေလည်း အဲဒီလိုပဲ၊ သင်္ချာဝါသနာမပါဘူး။ နီးမှပဲတွက်တယ်။ စာကိုကြိုကျက်ထားတယ်။ ညံ့တဲ့ဘာသာကို ပိုပြီးကြိုးစားတယ်။ တော်တဲ့ဘာသာကို လွှတ်ထားတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် ပြည့်သွားတာပဲ။

ဒီမှာလည်း ညံ့တဲ့ဘာသာကို ပိုကြိုးစား၊ တော်တဲ့ဘာသာကိုလွှတ်ထား၊ ဒီလိုဆိုပြည့်စုံသွားတယ်။ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလဲလို့ သိရတယ်။ တခြားလူကိုလည်း ဘာလဲဆိုတာသိရမယ်။ ဒီလိုမသိတော့သူများကိုအပူပေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလဲသိရင် သူများကိုလည်း အပူမဖြစ်တော့ဘူး။

၁၁၈ ❀ ဓမ္မဒူတသရတေကကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလဲဆိုတာ အရင်သိအောင်ကြိုးစားရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ဆုံးပြင်၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာချင်သလို သူများကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောဆိုတယ်။ ဒီလိုတိကျတဲ့အဖြေရတာပေါ့။ တချို့ကိလေသာအနေနဲ့ ပယ်သတ်လို့ မမှန်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြင်ဆင်ပြီးသဘောပေါက်မှ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ တရားလည်း သေချာမှတ်။

ခုလည်း တရားဘယ်လို ဟောပြောလဲဆိုတော့ နဂိုကတည်းက စဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သမီးတော် (၇)ဖော်ပဲ ဟောတော့မယ်လို့။ သမီးတော် (၇)ဖော်ဆိုရင် ဓမ္မပဒထဲမှာ အစုံအလင်ပါတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ပဋ္ဌာစာရီ၊ ကုဏ္ဍလကေသာ၊ ကိသာဂေါတမီတို့ပေါ့။ ဝိသာခါဆိုအပြည့်အစုံပါတယ်။ ခေမာတို့၊ ဥပ္ပလဝဏ်တို့ကျတော့ အပါဒါနမှ ပြည့်စုံတယ်။ ဓမ္မပဒမှာ နည်းနည်းပဲပါတယ်။ ကိသာဂေါတမီ၊ ပဋ္ဌာစာရီ၊ ဓမ္မဒိန္နာကနည်းနည်းပဲ ပါတယ်။ ဝိသာခါက ဓမ္မပဒမှာ အပြည့်အစုံပါတယ်။ ဒါတွေကို ဟောမှာ။

တရားဟောတာ၊ သူများဟောတာလည်းနာ၊ စာလည်းပြန်ကြည့်ရင်ပြီးသွားပြီ။ ဓမ္မပဒသိရင် တရားဟောတာ ဘာမျှ မခက်ဘူး။ အပိုတွေဘာတွေ မပါဘူး။ မေ့သူမမေ့သူထပ်ဟောမလို့ပဲ။ ဟောပြီးသားဖြစ်နေတာ၊ သမီးတော် (၇)ဖော်က တစ်ပါးချင်းဟောတာတော့ကြာပြီ။ စုပြီးတော့ မဟောရသေးဘူး။ ဒီတစ်ခါဟောမယ်လို့စိတ်ကူးတယ်။

အဲဒါလည်း “သူတို့တွေတုန်းက ဒီလိုစိတ်ထားလို့၊ ဒီလိုကျင့်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာပါလား။ တို့လည်း ဒီလိုကျင့်ပြီး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှ” ဆိုပြီး လိုက်ကျင့်ရတယ်။ ဘုန်းကြီး တို့လည်း ဒီလိုပဲ လိုက်ကျင့်ရတာ။ အကုန်လုံးတော့ ဘယ်တူမလဲ၊ တူရင် ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထားက တဖြည်းဖြည်း တူတူလာပြီး တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်တော်လာရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဘာမျှ မထူးဘူးပဲ။ ထုံပေလုံပေပဲဆိုတော့ ဘာမျှ မထူးဘူး။ သီလရှင်တွေ တူအောင်ကြိုးစားပါ။

၁၂။ ကျောင်းဆိုတာက

ဒီနေ့ သြဝါဒက သီးခြားပေါ့။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ အထူးသဖြင့် ဝါတွင်း ကာလကို ဦးစားပေးပြီး ကျောင်းကို ပုံမှန် ဥပုသ်ရက်တွေမှာ ရောက်ကြတာပေါ့။ နွေလည်းရောက်ရော နည်းသွားကြတယ်။ ဝါတွင်းမှာ ဦးစားပေးပြီး ကျောင်းတက် ကြတာပေါ့။ ကျောင်းတက်တယ်ဆိုတာ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တာက ကျောင်း ဆိုတာက သိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။

ကျောင်းဆိုတာမှာ ကျောင်း၊ ကြောင်း သံတူကြောင်းကွဲရှိတယ်။ တစ်ခါက တောထွက်ကြီးတစ်ပါးက သူ့ကျောင်းနဲ့သူ နေတာ။ ဓမ္မသုခကြောင်းတဲ့။ ဓမ္မသုခကျောင်းကို ကြောင်းနဲ့ရေးထားတော့ သတ်ပုံသတ်ညွှန်း နားလည်တဲ့ လူငယ်တစ်စုက ကျောင်းရှေ့ဖြတ်သွားပြီး ဆိုင်းဘုတ်မြင်တော့ ဒီကျောင်းက အဆန်းပဲဟ။ ဓမ္မသုခကျောင်းကို ကြောင်းနဲ့ ရေးထားတာမှားနေတယ်လို့ အော်ကျယ်အော်ကျယ်ပြောတော့ တောထွက်ကိုယ်တော်က သင်းပိုင် မလိုက်သေးတယ်။ ကဗျာကယာထွက်လာပြီးတိုင်းထွာလိုက်သေးတယ်။ “ဟေ့ ကြောင်း လို့ပေါင်းတော့ ဘယ်သူက အိမ်လို့ဖတ်မလဲကွ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဓိပ္ပာယ်ချင်းက အရမ်းကွာသွားတယ်။ ကြောင်း ဆိုတာက၊ အကြောင်း အကျိုးသဘော၊ အကြောင်းချင်းရာ သဘောသက်ရောက်တယ်။ ကျောင်းဆို

၁၂၀ ❁ ဓမ္မဒူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တာက ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ သီလရှင်ကျောင်း၊ စာသင်ကျောင်းပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်က ကျောင်းအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ တချို့ဒကာ ဒကာမတွေက ပြောတယ်။ “ကျောင်းနဲ့ အိမ်မတူဘူးဘုရား။ ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းစိတ်၊ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်စိတ်” တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအဓိပ္ပာယ်မသိဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းစိတ်၊ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်စိတ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မသိကြဘူး။ ကျောင်းဆိုတာက ကျောင်းနေလို့ ကျောင်းဖြစ် တယ်လို့ သဘောပေါက်ထား။ ဥပမာ နွားကျောင်း သား၊ နွားကျောင်းသားတွေ မိုးလင်းတာနဲ့ နွားတွေကို ကြိုးဖြေပြီး စားကျက်ထဲပို့။ စားကျက်ထဲမှာ နွားတွေကို ကျောင်းနေကြတယ်။ စားကျက်အပြင်ဘက် မရောက်အောင်ပေါ့။ အဲဒီမှာပဲ စားနေတော့ နွားတွေမှာလည်း ဘေးကင်းရန်ကင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ နွားကျောင်းသားတွေလည်း ဘေးကင်းရန်ကင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆို သူတို့နွားတွေ စားကျက်ထဲမှာ ထိန်းကျောင်းနေလို့၊ စားကျက်အပြင်ဘက် မရောက်လို့။ တကယ်လို့ နွားတစ်ကောင်တလေက နွား ကျောင်းသားအလစ်မှာ ထွက်သွားပြီး အပြင်မှာ စားနေမယ်ဆိုရင် အလျော် ပေးရတယ်။ အဖမ်းအဆီး အချုပ်အနှောင်ခံရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိ သတ်တွေလည်း အခါအားလျော်စွာ ကျောင်းရောက်လာကြတယ်။ နွေအခါ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

ကျောင်းရောက်လာတာ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာလဲဆိုတော့ ကျောင်းဖို့ လာတယ်။ ဘာကို ကျောင်းမလဲဆို ကိုယ့်စိတ်ကို ကျောင်းဖို့၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကျောင်းရတယ်။ စိတ်ကို ကျောင်းတဲ့အခါ ကုသိုလ် စားကျက်အပြင်ဘက် မရောက်အောင် ကျောင်းရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက သတိပဋ္ဌာန်တရားကို စား ကျက်လို့ ခေါ်တယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ မိမိစိတ်ကို အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင် ကျောင်း။ ကျောင်းရောက်လာတော့ လူမျိုးစုံတွေ့ရတယ်။ အမူအရာမျိုးစုံ၊ အပြောအဆိုမျိုးစုံ ကြားရမြင်ရမယ်။ မြင်ချင်တာမြင်ပါစေ။ မြင်သမျှ အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြောင်းလိုက်။ အမူအရာမျိုးစုံကို သွားမကြည့်နဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ အပြောမျိုးစုံကြားရင် အမူအရာမျိုးစုံဆိုတဲ့ နေရာမှာ မြင်ရတယ်ဆိုကတည်းက စားကျက် ကုသိုလ်က လွတ်သွားပြီ။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၁၂၁

အဲဒီစားကျက် လွတ်ချင်လွတ်ပါစေ။ ကိုယ်စားကျက်တော့ မလွတ်စေနဲ့။
မြင်မြင်သမျှ အာရုံဟာ ကိုယ့်အတွက် အရှံတရားဖြစ်ပြီး ရှုမှတ်ရတယ်။ ကိုယ့်
စိတ်ကို ကိုယ်ကျောင်း။ သူများတွေ ပြုတဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို မကြည့်ရ
ဘူး။

ကျောင်းကိုလာတာ ဘာလို့လာတာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုကျောင်းပြီး
ဒါန၊ သီလကောင်းမှုလုပ်ဖို့ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ဖို့
ကိုယ်လာတာ။ သူများတွေလည်း လာကြတာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကျောင်းပြီး၊
ကောင်းမှုပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒါတွေလည်းရှိတာပဲ။ သူများပြုတဲ့ကောင်းမှုမကောင်းမှုကို
မကြည့်ပါနဲ့။ သူများပြုတဲ့ ကောင်းမှုသည် သူများပဲရမယ်။ ကိုယ်မရဘူး။ သူများ
ပြုတဲ့ မကောင်းမှုသည် သူများပဲခံရတယ်။ ကိုယ်မခံရဘူး။

တကယ်လို့ ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးပြီး ကိုယ်ပြောရင် ရမယ်ဆိုရင်တော့၊ သူ့ကိုအစဉ်
သနားပြီး ချီးမြှောက်စားသောအားဖြင့် “ ဒီလိုမပြုနဲ့။ မပြောနဲ့၊ အကုသိုလ်
ဖြစ်နေပြီ။ ခုလည်းဆင်းရဲ၊ နောင်လည်းဆင်းရဲမယ် ” လို့ပြောလို့ရတယ်။ ကိုယ်ပြော
လို့မရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် သူ့ကိုသနားသောအားဖြင့် သူ့ကိုပြောလို့ရနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို
သွားပြောပေါ့။

အဲဒါက သူများတွေပြုတဲ့ကောင်းမှုမကောင်းမှုကို မကြည့်ရဘူး။ ကိုယ့်စိတ်
ကို ကိုယ်ပဲစောင့်ရှောက်ရတယ်။ သူများပြုတဲ့ မကောင်းမှု၊ သူများပဲခံရမှာ။
သူများတွေပြုတဲ့ကောင်းမှုကလည်း သူများပဲ ဆိုင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြု၊ မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှုရှုကြည့်ရာတဲ့။ အဲဒါ ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်ပြန်ကြည့်ပါ။ ငါသည်ကျောင်းကို ရောက်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျောင်း
ကိုလာတယ်ဆိုကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ကျောင်းဖို့လာတာ၊ မကောင်းတဲ့အမှုအရာ
ကလည်း ငါ့စိတ်က သူများစားကျက်ထဲ ဝင်စားသဖြင့် ငါဘာကိုမကျေမနပ်
ဖြစ်တာလဲ။ သူများရဲ့မကောင်းတဲ့အပြောကိုကြားရသဖြင့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားလဲ။

အဲဒါဆို သူများအခင်းထဲ ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ငါ့စိတ်ကို ငါမကျောင်းတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုယ့်ဟာပဲ ကိုယ်ကြည့်ပါ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဝိပဿနာ၊ သမထ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါဘာတွေပြုပြီးပြီလဲ။ ကိုယ်တိုင်ပြုတဲ့ ကုသိုလ်က ကိုယ့်ကို

၁၂၂ ◉ ဓမ္မဒူတသရဟဏေကိန္တိ၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ကောင်းကျိုးပေးမှာ။ ကိုယ့်ကောင်းမှုကို ကိုယ်ကြည့်။ ကိုယ်တိုင်ပြုတဲ့ မကောင်းမှုကိုလည်းကြည့်။ ကိုယ်ပြုတဲ့ မကောင်းမှုက ကိုယ်ပဲခံရမှာ။ ကိုယ့် အကုသိုလ်မကောင်းမှု သူများကို ကူးမသွားဘူး။ ကိုယ်တိုင်ပဲ ခံရမှာ။

အဲဒါကိုကြည့်ပြီးတော့မှ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင်နေ။ ငါကျောင်းကိုလာတာ ငါ့စိတ်ကိုကျောင်းဖို့လာတာ။ မဟုတ်ရင် အိမ်မှာနေမယ်။ ကျောင်းကိုလာတာ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ငါ့စိတ်ကို ကျောင်းဖို့လာတာ ဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုထိန်းကျောင်း။ နှလုံးသွင်း။

လူဆိုတာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုလိုတဲ့လူ တစ်မျိုးရှိသလို၊ မလိုတဲ့ လူ တစ်မျိုးရှိတယ်။ မလိုတဲ့ လူရဲ့စကားကို ဘာမျှနားမထောင်ပါနဲ့။ မလိုတဲ့လူဟာ မလိုကြောင်းကိုပြမယ်၊ ပြောမယ်၊ ကြံမယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် စကားနားထောင်ရင် ကိုယ့်အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး။

ကိုယ့်ကိုလိုတဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့စကားကို နားထောင်။ လိုလားတဲ့မိတ်ဆွေက မကောင်းတာတားမြစ်တယ်။ ကောင်းတာကိုညွှန်ကြားတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် မျိုးကခြေထောက်နဲ့ကန်ထုတ်တာတောင်ခြေထောက်ဖက်ထားတဲ့၊ ခြေထောက် မလွှတ်ရဘူး။ မလိုရင်မလိုသလိုပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး။ မလိုရင် ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားကို နားထောင်ရင် ကုသိုလ်မဖြစ်၊ ကောင်းကျိုးမဖြစ်ဘူး။

သာကေအနေနဲ့ရှေးတုန်းကဒကာမကြီးတစ်ယောက်အာဇီဝတက္ကတွန်းကို သားအဖြစ် ကိုးကွယ်တယ်။ ဒကာမကြီးရဲ့ခေါင်းရင်း၊ ခြေရင်းက အိမ်တွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး ဥပုသ်နေ့ တရားနာ ကျောင်းသွား၊ ပြန်လာရင် မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ တရားတွေ ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်လို ဥပမာ ဥပမေယျနဲ့ ပြောကြောင်းတွေက အသွားကြီးနားမှာ ကြားဖန်များလာတယ်။

ဒီတော့ ကျောင်းသွား တရားနာချင်စိတ်ပေါက်တော့ သားလိုကိုးကွယ်တဲ့ တက္ကတွန်းကို သွားပြောတယ်။ တက္ကတွန်းက သိတယ်။ အသွားကြီးတရားသွား နာရင်ငါ့ကိုကိုးကွယ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တားတယ်။ တစ်ကြိမ်ပြောလည်းတား၊ ဒုတိယ၊ တတိယအကြိမ်ပြောလည်းတားတယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၂၃

ဘေးအိမ်တွေက ဥပုသ်နေ့တိုင်း သွားတရားနာပြီး တရားကောင်းကြောင်း ပြောနေတော့ အဘွားကြီးက သွားချင်တယ်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ အကြိမ် ထိတားနေတော့ “အေးလေ၊ သူကကျောင်းမသွားစေချင်လည်း အိမ်ကိုပင့်မယ်” သူ့ရဲ့သားကိုလည်း ပြောတယ်။ “ချစ်သား၊ မြတ်စွာဘုရားကို အိမ်ကိုပင့်ချေ” ပြောတော့ သူ့သားကလည်း အာဇီဝတက္ကတွန်းနဲ့ ရင်းနှီးနေတော့ သူ့ကျောင်းကို ဝင်သွားတယ်။

ဘယ်သွားမလဲမေးတော့ အမေက မြတ်စွာဘုရားကို အိမ်ပင့်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အကြောင်းပြောတယ်။ “မင်းသွားမပင့်နဲ့။ မနက်ဖြန် ရဟန်းဂေါတမ စားမယ့်အစာကို မင်းနဲ့ငါနဲ့စားမယ်” လို့ပြောတယ်။ “မပင့်လို့မဖြစ်ဘူး၊ အမေဆူမယ်” လို့ပြောတော့ “ဒီလိုဆို ပင့်တော့ပင့်၊ အိမ်လမ်း ဘယ်မှာရှိတာ မပြောပဲ ပင့်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့။ မနက်ဖြန်ဂေါတမစားမယ့်အစာကို မင်းနဲ့ငါ စားမယ်” တဲ့။ အကျိုးလိုသလိုလိုနဲ့ အဘွားကြီးရဲ့အကျိုးကို မလိုလားဘူး။ သူကိုးကွယ်နေသော်လည်း သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကိုးကွယ်နေသော်လည်း ကိုယ့်အကျိုးကိုလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လား၊ ဖျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လားဆိုတာ ကြည့်ရတယ်။

အာဇီဝတက္ကတွန်းပြောတာကို သူ့သားက ဟုတ်ပြီဆိုပြီးတော့ ဘုရားသွား ပင့်ပြီး အိမ်နေရာ မပြောဘဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အာဇီဝတက္ကတွန်းက မနက် ဖြန် သွားတော့ အဘွားကြီးက အနောက်ဘက်မှာ ထားတယ်။ အိမ်နီးချင်း ပရိ သတ်တွေကို ဖိတ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် လမ်းပြဖို့မလိုဘူး။ ဗောဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်မှာ ကတည်းက ဘယ်လမ်းသည် နတ်ရွာသုဂတိလမ်း၊ ဘယ်လမ်းက အပါယ်လမ်း၊ ဘယ်လမ်းက ငရဲလမ်း၊ ဒီလမ်းက လူ့ရွာ၊ ဒီလမ်းက နိဗ္ဗာန်ဆိုပြီး လမ်းအမျိုးမျိုးကို သိထားပြီ။ ဟောလည်းဟောထားပြီးပြီ။ ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းကျွမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒီသာမန်လမ်းလေးကို မြတ်စွာဘုရားက မသိလို့မရှိဘူး။

မြတ်စွာဘုရား မနက်ကြွလာတော့ အဘွားကြီးနဲ့တကွ ပရိသတ်တွေ ဆွမ်း ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ချိုချင်ရသာ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တရား ဟောတော့ အဘွားကြီးနဲ့ ပရိသတ်တွေ သာဓုခေါ်ကြတယ်။ တက္ကတွန်းက

၁၂၄ ● ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

နည်းနည်းလေးမျှ မကျေနပ်ဘူး။ တကယ့်အဘွားကြီးရဲ့အကျိုးကိုလိုလားတယ် ဆိုရင် ဘုရားနဲ့တွေ့ပေးရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ခုဘုရားနဲ့ မတွေ့စေဘဲ၊ မတွေ့ရအောင် တားတယ်။ ခု တရားနာတော့ အဘွားကြီးက မြတ်စွာဘုရားရဲ့လူဖြစ်သွားပြီး တော့ စိတ်ပျက်တယ်။ ကြာတော့ သူသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

မြတ်စွာဘုရား တရားကိုဆုံးအောင်တောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား ကို ဆဲဆို။ အဘွားကြီးကိုလည်း ဆဲဆိုတယ်။ အဘွားကြီးက ရှက်ပြီး “ကြည့်စမ်း ငါသည် သူ့ကို သားအဖြစ်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ကျေးဇူးလည်း မထောက်။ ပရိသတ်ကိုလည်း အရှက်အကြောက်မရှိ။ အမျိုးမျိုး ဆိုဆဲပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ”။ အဘွားကြီးတရားနာလို့မရတော့ဘူး။

မြတ်စွာဘုရားက ကြားဖြတ်ပြီး “သူများတွေပြု မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှု မကြည့်ရာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြု၊ မကောင်းမှုကောင်းမှု ရှုကြည့်ရာ” အဘွား ကြီးကို ကြားဖြတ်တရားဟောပါတယ်။ “ဒကာမကြီး သူများတွေပြုတဲ့ ကောင်း မှုမကောင်းမှုကိုသွားမကြည့်နဲ့”။ ကိုယ့်အကျိုးကိုမလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လူတွေက အများအားဖြင့် ကိုယ့်အကျိုးကို လိုလားသလိုလိုနဲ့ မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အများ ကြီးပဲရှိတယ်။

မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မလိုသလိုပြုတယ်။ ပြောတယ်။ ကြံတယ်။ အဲဒါ ကိုယ်က မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခုအဘွားကြီးဖြစ်သလိုပေါ့။ အကုသိုလ်တရားတွေ တိုးပွားသွားတာပဲ။ သူများတွေပြုတဲ့ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတွေ မကြည့်နဲ့။ ဝိသဘာဝပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာမကောင်းကျိုးကိုပဲပြုတယ်။ ကောင်းကျိုးဘယ်တော့မျှ မပြုဘူး။ မကောင်းကြောင်းပြောတယ်ကြံတယ်။

ကောင်းကြောင်းကို ဘယ်တော့မျှ မပြောမကြံဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဝိသ ဘာဝပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်တယ်ပေါ့။ အဲဒါကို မကြည့်နဲ့။ ကြည့်ရင်ကိုယ်ရှုံးတယ်။ ကြည့်ရ မှာက သဘာဝပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်။ ကိုယ့်အကျိုးလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သဘာဝ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ခေါ်တယ်။

သဘာဝပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားကို ကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ဒါန သီလသမထဝိပဿနာ စသည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေမှာ ငါဘယ်မှာ

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၂၅

ဖြစ်သလဲ။ ဒါနသီလဘာဝနာကုသိုလ် မပြုတာရှိသေးလား။ မကောင်းမှုတွေပါ ဘာများပြုမိသလဲ။ ပြောမိသလဲ။ ကြံမိသလဲ။ ကိုယ့်ပြုတဲ့ကောင်းမှုက ကိုယ်ပဲ ရမှာ။

ဘုန်းကြီးတို့ ကြိုးစားရမှာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြု မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှု ရှုကြည့်ရာတွဲ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းလာတဲ့အခါ အမြဲတမ်းငါတို့စိတ်ကို ငါတို့ ကျောင်းပြီးတော့မှ အကုသိုလ်မကောင်းမှု အာရုံတွေဖြစ်အောင် နေမိရဲလား။ ပြောမိရဲလား။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုပြီးပြီလား။ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကောင်းမှုမကောင်း မှုကို ကြံမိရဲလား။ အကုသိုလ် မကောင်းမှုအာရုံကို ပြုသောကြံသောအားဖြင့် ကျက်မစားသင့်တဲ့ စားကျက်မှာ ကျက်စားမိပြီလား။ အဲဒါတွေကို ကြည့်။ ကိုယ်ပြောလို့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်ချင်းဆိုရင် ချို့ချို့သာသာနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ရင်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အကျိုးလိုလားပြီး ပြောတာကောင်းတယ်။

စားကျက်မှားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သာဓကပြောရရင် ဘီလုံးငှက်၊ ဘီလုံး ငှက်ကစာလောက်တော့ကြီးပုံမပေါ်ဘူး။ ထွန်စာခဲထဲမှာကျက်စားတဲ့အကောင် ပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ကျက်မစားသင့်တဲ့ စားကျက်မှာသွားကျက်စားတော့။ သိမ်းစွန်က ထိုးသုတ်သွားတယ်။ သူကဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့၊ “နင် အင် မတန် ယုတ်မာတဲ့အကောင်၊ နင်ကျက်မစားသင့်တဲ့ နေရာမှာ ကျက်စားလို့ သိမ်းစွန်အထိုးသုတ်ခံရတာ။ နင့်စားကျက်မှာသာ နင်ကျက်စားရင် အထိုးသုတ် ခံရမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ သူ့ကိုယ်ကို သူပြန်ဆိုဆဲနေတယ်။

သိမ်းစွန်ကြားတော့မခံနိုင်ဘူး။ သူကမာနကြီးတဲ့အကောင်ကိုး။ “အောင်မာ နင်က ငါ့ကို ဒီလိုပြောရလားတဲ့။ နင့်စားကျက်က ဘယ်မှာလဲ။ ပြောစမ်း” တဲ့။ “ကျွန်ုပ်ရဲ့စားကျက်က ထွန်စာခဲ” တဲ့။ “အဲဒီထွန်စာခဲမှာ နေလို့လွတ်မှာလားတဲ့။ နင့်စားကျက်ကိုပြ” ဆိုတော့ ထွန်စာခဲကိုပြလိုက်တယ်။

သူ့စားကျက်မှာသူကျင်လည်တာကိုး။ အဲဒီထွန်စာခဲမှာ ဘယ်နေရာအတက် အဆင်း ကောင်းလဲ။ ပုန်းလို့ကောင်းလဲ ။ ဒီသိမ်းစွန်ရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်

၁၂၆ ❁ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အောင်ဘယ်နေရာက ကောင်းလဲဆိုပြီးတော့ သိတယ်။ ထွန်စာခဲတစ်ခုက ချွန်ပြီး မာလည်းမာတယ်။ အောက်မှာလည်း အတက်အဆင်းရှိတယ်။ ဒီနေရာ သူကျင် လည်တယ်။

ထွန်စာခဲ ထိပ်ချွန်မှာတက်ပြီး သိမ်းစွန်ကိုစိန်ခေါ်တယ်။ သိမ်းစွန်ကလည်း မာနနဲ့ငါ့လက်ကလွတ်မှာလားဆိုပြီး တစ်ရှိန်ထိုးဆင်းသုတ်တယ်။ သိမ်းစွန် လည်း အနားရောက်ခါနီးရော။ ဘီလုံးငှက်က ကပျာကယာ ထွန်စာခဲအောက်ကို ဆင်းဝင်၊ သိမ်းစွန်က အရှိန်လွန်ပြီး ထွန်စာခဲအချွန်နဲ့ တိုက်ပြီးသေရော။

သိမ်းစွန်က မကျွမ်းကျင်တဲ့နေရာမှာ မာနရှိပြီး သူက အကောင်ကြီးတယ်။ ဘီလုံးငှက်က အကောင်သေးပေမဲ့ သူ့စားကျက်မှာ သူကျွမ်းကျင်တော့ အန္တရာယ်ကင်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဘာဟောသလဲဆိုတော့ “ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့ မိမိတို့ရဲ့ အဖေရဲ့ ဥစ္စာသဖွယ် ဖြစ်တဲ့ ကျက်စား ရမယ့် သတိပဋ္ဌာန်မှာ ကျက်စား” တဲ့။

ကျောင်းလာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မိမိတို့ ကျက်စားရမယ့် နေရာမှာနေပြီး မိမိစိတ်ကိုကျောင်းပြီး၊ မြင်မြင်သမျှ ရုပ်လို့ရှု။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုပ်လို့ရှု။ ဘယ်သူဘာပဲကြည့်ကြည့်၊ မျက်စောင်းထိုးထိုး၊ နှုတ်ခမ်းစူရှု၊ မြင်မြင်သမျှကို ရုပ်လို့ရှု။ ကိုယ့်စားကျက်ကို ကိုယ်ကျက်စားတာပဲ။ မခံချင်စိတ်ဖြစ်သွားပြီဆို စားကျက်မှားသွားပြီ။ ကျက်မစားသင့်တာ ကျက်စားပြီး မာရ်မင်းရဲ့ အစာဖြစ် သွားပြီ။

ကြားကြားသမျှ ရုပ်လို့ရှု။ ဘယ်သူကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့၊ မကောင်းပြောပြော၊ ချီးမွမ်း ပြောပြော ရုပ်လို့ရှု။ အဲဒါကိုယ့်စားကျက်ကိုယ် ကျက်စားတာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ကျောင်းနေတယ်။ ကျောင်းမှာငါရောက်နေတယ်။ ဂိုဏ်းကိုငါကျောင်းရမှာ ပါလားဆိုပြီး ကျောင်းဖြစ်အောင်ကျောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ့်စားကျက်မှာ ကိုယ်ကျက်စား။

အဖေရဲ့ ဥစ္စာသဖွယ် သတိပဋ္ဌာန်သဖွယ် ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်စိတ်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကျက် စားနေမယ်ဆိုရင် မာရ်မင်းရဲ့ အခွင့်မရ။ မာရ်မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ မရောက်။ အခွင့်အခါမရဘူးတဲ့။ စားကျက်မှားရင်တော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခုန

ဓမ္မနူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၂၇

ပြောသလို ဘီလုံးငှက်ကလေးက စားကျက်မှားပြီး စွန့်ရဲလက်ထဲရောက်သွားသလို ကိုယ်လည်းပဲ ကိလေသာမာရ် ကိုယ်တွင်းရန် မာရ်မင်းရဲ့အထိုးအသုတ်ကို ခံရမှာပဲ။ နောက်ကျတော့ မစ္စူမာရ်၊ သေမင်းမာရ် ခံရမှာပဲ။

ငါတို့ ကျောင်းကိုလာတာ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ကျောင်းဖို့လာတယ်။ စားကျက်မမှားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အိမ်မှာ(၇)ရက်(၇)လီ မကျက်စားသင့်တဲ့ စားကျက်မှားနေပြီ။ ခန္ဓာဝန်လည်းရှိတော့ သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးနဲ့ကျက်မစားသင့်တဲ့နေရာမှာကျက်စားတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့လည်း ကျက်မစားသင့်တဲ့နေရာမှာ ကျက်စားဆိုရင် ခုဘဝက နတ်ရွာ မပြောနဲ့၊ လူရွာရောက်ဖို့တောင်မလွယ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆိုဘယ်လိုမျှရောက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ကျက်မစားသင့်တဲ့ နေရာမှာ ကျက်စားလို့ အပါယ်လေးဘုံ ရောက်နေတော့တာပဲ။ လူ့ဘောင်လောကထဲ လာတာ ခေတ္တအလည်လာတဲ့ သဘောပဲ။

အမှန်က လူ့ဘောင်လောကထဲလာတာ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ကျက်စားသင့်တဲ့ စားကျက်မှာ ကျက်စားပြီး လူ့ဘုံက နတ်ဘုံ၊ နတ်ဘုံက ဗြဟ္မာဘုံ၊ အဲဒီကမှ နိဗ္ဗာန်ဆိုသလို တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်မြင့်၊ တစ်ဘဝထက် တစ်ဘဝမြင့်အောင်လာတာပဲလို့ သဘောပေါက်ပြီးတော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကို အမြဲဝေဖန်ကျောင်းနေရမှာ။

အိမ်မှာနေလည်းကျောင်းရမှာပဲ။ အိမ်မှာနေတာက အခိုက်အတန့်၊ ကျောင်းမှာနေတော့ ရာနန်းပြည့်ရအောင်ကျောင်း။ ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ပြန်တဲ့အချိန်ထိအောင် အမြင်၊ အပြော၊ အကြား၊ မမှား ရအောင် မိမိတို့စိတ်ကို အမြင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြင်စားကျက်မမှားရအောင်၊ အပြောနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြော မမှားတဲ့ စားကျက်ဖြစ်ရအောင်ကျောင်း၊ ကျောင်းပြီးတော့မှ ကုသိုလ်ရအောင်လုပ်ပြီး နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်သထက်မြင့်အောင် ကျောင်းရမယ်။

အကျောင်းကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကုသိုလ်ရအောင်ကျောင်း၊ ကျောင်းပြီးတော့မှ ကုသိုလ်ရအောင် လုပ်ပြီး၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်ကျောင်း။

၁၂၈ * ဓမ္မဒူတသမ္ဘာတေကိန္ဒြိယသုတ်အစောတေကိဗျာ

အကျောင်းမကောင်းလို့စားကျက်မှားသွားပြီဆိုရင်တစ်ကြိမ်မှားသွားရင်မလွယ်ဘူး။ ခုနဘီလုံးငှက်လေးကြည့်ပေါ့။ ခံရတာ။

အဲဒီတော့မှ အဘွားကြီးကို ကြားဖြတ်ပြီး သူများပြုတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို မကြည့်နဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ပြုတဲ့ ကောင်းမှုမကောင်းမှုကိုကြည့်။ သဘောက ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာဒီလိုပဲ။ သူများကို မနာလိုဘူး။ အဘွားကြီးလည်း စိတ်ချမ်းသာရာရသွားတယ်။ ဆက်တရားနာတော့သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးပရိသတ်တွေလည်း ဝါတွင်းကာလကျောင်းလာတာ ဦးစားပေးကုသိုလ်တရား၊ မရဘူးဆိုရင် သီတင်းဝါလကျွတ်ရင် ကျောင်းကို တစ်လတစ်ခေါက်ရောက်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ရောက်တဲ့အခိုက်မှာ “ကျောင်း” လိုက်။ နောက်နောင်လည်း မိမိတို့စိတ်ကို ထိန်းနိုင် ကျောင်းနိုင်သဖြင့် ကျောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြပါစေ။

၁၃။ သူကျေးဇူးကိုသိ

ဝါဆိုတယ်ဆိုရင် ဘာမျှ မကြာလိုက်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့အနေနဲ့ဆိုရင် ဝါတွင်းကာလမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပရိယတ်ဆို ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်ဆို ပဋိပတ်၊ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကြိုးစားတဲ့လပဲ။ မိမိတို့လိုအပ်တဲ့ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိကို မရရင် ရှုံးမှာပဲ။

မျက်မှောက်ချမ်းသာ၊ တမလွန်ချမ်းသာကြီးပွားချမ်းသာပြီး အပါယ် မကျဘဲ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ကူးပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဦးဆုံး သောဝစဿတာ - ပြောလွယ် ဆိုလွယ်မှု ရှိရမယ်။ အဲဒီပြောလွယ်ဆိုလွယ်ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ပြောလွယ်တယ်၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာတယ်၊ စာတတ် ပေတတ်ဖြစ်တယ်။ တရားရတယ်ဆိုတာတွေဟာ ပြောလွယ်ဆိုလွယ်တဲ့ဂုဏ်ရှိတဲ့ လူမှာသာ ရတယ်။ ပစ္စည်းရမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောလွယ် ဆိုလွယ်ရှိတဲ့လူမှပဲ ပစ္စည်းရမှာပဲ။ သာမန်မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ စာလိုကတော့ သောဝစဿတာ ဂုဏ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီဂုဏ်တွေရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ရှိတယ် ဆိုရင် အုပ်ချုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ချမ်းသာတယ်။ စာချတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း လွယ်ကူ

၁၃၀ ❁ ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ချမ်းသာတယ်။ စည်းကမ်းဥပဒေ၊ ဝိနည်းဥပဒေအနေနဲ့ညှိုးတယ်၊ ပြောက်တယ်၊ ကျားတယ် မရှိတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့သာကောပြောရရင် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကရာခေတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အင်မတန် ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရဟန်းခံပေးတယ်။ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အတုယူထိုက်တယ်။ စံပြပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပဲ။ ရာခေတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကိုယ်တော်တွေကို ဝေယျာဝစ္စပြုပေးနေတယ်။ ရဟန်းခံချင်တာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘယ်သူမျှ ရဟန်းခံပေးမယ့်လူမရှိဘူး။ ရဟန်းခံချင်လွန်းလို့ ပိန်ချိုးနေတာပဲ။

တစ်နေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားက သတ္တလောကကြီးကိုကြည့်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရဟန္တာဖြစ်မှာကိုမြင်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးမားလှတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကြွလာပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို “ပျော်ပါရဲ့လား” မေးတယ်။ “ပျော်ပါတယ်ဘုရား” လို့လျှောက်တယ်။ “ဒီမှာသင့်အလိုပြည့်ပါရဲ့လား” မေးတော့ “တပည့်တော် ရဟန်းခံချင်တာ မခံရလို့ အလိုမပြည့်ပါဘူး” လို့လျှောက်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက “ရဟန်းတို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို သိကြပါရဲ့လား” မေးတော့၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “တပည့်တော် သိပါတယ်ဘုရား” ။ “ဘာကျေးဇူးလဲ” မေးတော့ “တပည့်တော်ကို ဆွမ်းတစ်ကြိမ် တစ်ဖွန်း လောင်းဖူးပါတယ်” တဲ့။

ကျေးဇူးလည်းများများမဟုတ်ပါဘူး။ ဆွမ်းလေး တစ်ကြိမ်လောင်းရုံလေးပဲ။ “ဒါဆိုရင် သင်ကျေးဇူးသိရင် ဒီကျေးဇူးနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ရဟန်းခံပေးသင့်ဘူးလား” ပြောတော့ “ခံပေးသင့်ပါတယ်ဘုရား” လို့လျှောက်လိုက်တယ်။

ဒီတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ရဟန်းခံပေးလိုက်တယ်။ ဆွမ်းတစ်ဖွန်းလောင်းပေးတဲ့ ကျေးဇူးပဲ။ များများစားစားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စာမှာလည်း ဆိုထားတာပဲ။ “တစ်လုတ်စားဖူး သူကျေးဇူး” တဲ့ ။ ဒီပြင်လူတွေက ကျေးဇူးမသိတတ်ရင် နေပါစေပေါ့။ ရဟန်းသာမကော သီလရှင်ကျတော့ ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ်။ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိစ္ဆာဒုဂ္ဂတိတဲ့ မျက်မှောက် ဘဝမှာလည်း ပျက်စီးတယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၃၁

တပည့်တော်တို့တော်တော်များများတွေ့ရတယ်။ ကျေးဇူးပြစ်မှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရဟန်းသီလရှင်ဖြစ်ပါစေ။ ကျေးဇူးပြစ်မှားရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သီလသမာဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ဒဏ် ၁၀ ပါးသင့်တယ်။ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရောဂါသင့်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးကိုသိရတယ်။ ပြန်မဆပ်နိုင်သည့်တိုင် ငါ့မှာ ဒီကျေးဇူးတွေရှိပါလားလို့ သိရတယ်။ ကတညုလို့ခေါ်တာပေါ့။ “ကတညုတကတဝေဒီ” ဘုရားရှင်ဟောထားတဲ့ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်းမှာ ၅ - ပါး၊ ၆ - ပါးလည်းရှိတယ်။ ၆ - ပါးကျတော့ ဘာလဲဆိုတော့ ကတညုတကတဝေဒီ - လောကမှာ သူတစ်ပါး ကျေးဇူးကိုသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သိတဲ့အတိုင်းပြန်ဆပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရခဲပါတယ်။ အဲဒီရခဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာပါတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရာဇကို ရဟန်းခံပေးလိုက်တယ်။

အရှင်ရာဇရဟန်းဖြစ်သွားတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သူ့ကိုလျှောက်ခေါ်သွားတယ်။ သူက ပြောလွယ်ဆိုလွယ် ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာပါတယ်။ မလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်တော့ဘူး။ တစ်ခါပဲ ပြောရတယ်။ နှစ်ခါ မပြောရဘူး။ ပြောလွယ်ဆိုလွယ်တဲ့ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံတယ်။ မသိတဲ့အချိန်တုန်းက ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး။ သိတဲ့အချိန်မှာ ဒါမလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်ဘူး။ ဒါမပြောနဲ့ဆိုရင် မပြောဘူး။ လုပ်ဆိုလုပ်၊ ပြုဆိုပြု၊ ကျင့်ဆိုကျင့်၊ ပြောလွယ်တဲ့ဂုဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ မျက်မှောက်ဘဝမှာ လူချမ်းသာကို ရတယ်။ တမလွန်ဘဝမှာ အပါယ်မကျဘဲ လူချမ်းသာရရင်ရ၊ မရလည်း နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရတယ်။

အရှင်ရာဇဟာ ပြောလွယ် ဆိုလွယ် ဂုဏ်ရှိတယ်။ တစ်ဖက်က တရားအားထုတ်ချင်လို့၊ ဝတ်တယ်ဆိုတော့ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ တရားကိုအားထုတ်တာပေါ့။ ဝီရိယလည်းရှိ၊ တစ်ဖက်က သောဝစဿတ ဂုဏ်လည်းရှိတယ်။ နောက်လည်း ဪ - ငါ့အပေါ်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ကျေးဇူးကြီးတယ်။ ရဟန်းပြုချင်တာ ပြုပေးတယ်။ ရဟန်းပြုပေးတဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာလည်းဖြစ်၊ ရဟန်းဒကာလည်းဖြစ်၊ သူ့ကျေးဇူးသိပြီး၊ ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ဝီရိယထားပြီး တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်တယ်။

၁၃၂ ❁ ဓမ္မဒူတသကုတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မကြာမီ အာသဝေါကုန်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ အလိုလိုဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်လို့ဖြစ်တာ။ ခုဦးဇင်းတွေလည်း သာသနာတော် ထဲရောက်လာပြီး ကျောင်းတိုက်ထဲရောက်လာကြတယ်။ ကျောင်းတိုက်မှာ ရှိတဲ့ စာချဘုန်းကြီးတွေပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာမယ်။ ပြောလွယ် ဆိုလွယ်ရှိရ မယ်။ ပြောလွယ်ဆိုလွယ် ဂုဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာအပြစ်မျှမရှိဘူး။ ပြောလွယ်ဆို လွယ်တဲ့အတွက် ဘုရားရဲ့ဝိနည်း၊ ဥပဒေ၊ ကျောင်းတိုက်က ဝိနည်း၊ ဥပဒေနဲ့ လည်း ဘာမျှအပြစ်အစွန်းမရှိဘူး။ ပြောလွယ်ဆိုလွယ်လို့ဖြစ်တာ။

အပြစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက ပြောဆိုမလွယ်ဘူး။ ပြောဆိုခက်လို့ဖြစ်တာ။ ပြောတိုင်း မလုပ်တဲ့အတွက် အပြစ်ဖြစ်တာပဲ။ ကျေးဇူးသိတတ်ရင် ကျေးဇူးသိ တဲ့အတိုင်း ပြန်ဆပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို မိမိတို့လည်း မိမိတို့ရဲ့မိဘကျေးဇူး၊ ဆရာသမား များရဲ့ကျေးဇူး၊ ကျောင်းတိုက်ထဲ စာချဆရာများရဲ့ကျေးဇူးကို သိပြီး ဆပ်ရမယ်။ တို့ကို မိဘတွေက သူတို့စားဝတ်နေရေး ချို့တဲ့ တဲ့ကြားက ငှါသား ကိုရင်၊ ဦးဇင်း တွေ ဘယ်ကျောင်းမှာ စာသင်တယ်ဆိုပြီး ဖြည့်စွမ်းကြတယ်။

တချို့မိဘတွေက မပြည့်စုံကြပါဘူး။ မပြည့်စုံလည်း ငှါသား၊ ကိုရင်ဦးဇင်း မချို့တဲ့စေရဘူးဆိုပြီး သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အဝတ်ချို့တဲ့ခံ၊ အစားချို့တဲ့ခံပြီးတော့မှ သားကိုရင်၊ ဦးဇင်းတွေကို ထောက်ပံ့တယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကို သိသိပြီးတော့မှ ကျေးဇူးဆပ်ပါ။

ကျေးဇူးမကန်းရင်လည်း တော်ပါပြီ။ မိမိတို့ရဲ့စာချတဲ့ ဆရာသမား ကျေးဇူး ကိုသိပါ။ သိပြီးတော့မှ ပြန်ဆပ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကောင်းကောင်း နေခြင်း၊ ကောင်းကောင်းစာပေကို ကြိုးစားခြင်းသည် ကျေးဇူးဆပ်တာပါလို့ သဘော ပေါက်ပါ။

ပြန်ဆပ်တာ ဝတ္ထုကြေးငွေ၊ ကျောင်းသင်္ကန်း ဆွမ်းပစ္စည်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံခါနီးမှာ လူနတ်ဗြဟ္မာ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဂုဏ္ဍာန် ယက္ခတွေ နောက်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လာရောက်ပူဇော်ကြတာ အံ့ဩဖွယ်ကြီးဖြစ်တာကို အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက မြင်တဲ့အခါ လက်အုပ်ချီမိုးပြီး လျှောက်တယ်။

ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကိန္ဒြိယသုတ်အနုတ္တရသုတ် ၁၃၃

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် တစ်ခါဖူးမျှ လူနတ်သတ္တဝါ အနန္တတို့ရဲ့ ပူဇော်ဘွယ်ရာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပူဇော်တာကို မမြင်ဖူးပါဘုရား။ အံ့ဩစရာကြီးပဲ” ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိတယ်။ “ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အာမိသလို့ခေါ်တဲ့ ပူဇော်ခြင်းက အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ရာ မြတ်နိုးရာ လေးစားရာ မရောက်ဘူး။ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ အကြင်ရဟန်းယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ အကြင်ရဟန်းမိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ အကြင် လူဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမသည်လည်းကောင်း ငါဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ လောကုတ္တရာကိုးပါးအားလျော်စွာ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်မယ်ဆိုရင် ငါဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်နည်းဖြင့် ပူဇော်လေးစား မြတ်နိုးရာရောက်တယ်” တဲ့။

ဒါကို ကြည့်၊ အရှင်ဘုရားတို့ သာသနာတော်ပဲရောက်လာတာ။ မြတ်စွာဘုရားဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်းသိ၊ မြတ်စွာဘုရားကို အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လောကုတ္တရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တရားကို ကျင့်ကြံပြီး မြတ်စွာဘုရားကို အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ရာရောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို အမြတ်ဆုံး ပူဇော်နေရင်လည်း ဘာအပြစ်မျှ မရှိဘူး။ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ စာပေမကျက်မှတ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ အနေအထိုင် အပြောအဆို မယဉ်ကျေးစရာမရှိ။ ပြောစရာလည်း မရှိတော့ဘူး။

ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကို အမြတ်ဆုံးသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်နေတယ်။ လောကုတ္တရာ ကိုးပါးအားလျော်စွာ ကျင့်နေတယ်။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် သုံးပါးလုံး ယဉ်ကျေးနေတယ်။ အဓိကအားဖြင့် စိတ်ယဉ်ကျေးအောင် ကျင့်နေတယ်။ သူများတွေ ပြောလို့ “ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်ဘုရား” လို့ ပြောတော့ အပြစ်ပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ အပြစ်ကင်းပြီးတော့ အတုယူစရာရှိရင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အတုယူ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ပြောလွယ်၊ ဆိုလွယ်တဲ့ ဂုဏ်လည်းရှိတယ်။ သူများကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်က ပြောဆိုဆုံးမတတ်တယ်။ သူများက ပြောဆိုဆုံးမရင်လည်း ပြောလွယ်ဆိုလွယ်တဲ့ ဂုဏ်ရှိတယ်။ အဲဒီဂုဏ်က သိပ်အရေးကြီးတယ်။

၁၃၄ ❁ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တစ်ခါတုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီး သင်္ကန်းရုံတော့ သင်္ကန်းကယမ်းတယ်ပေါ့။ သင်္ကန်း တစ်ဖက်က ရှည်ပြီး တစ်ဖက်က တိုသွားတယ်ပေါ့။ အဲဒါကို ၇-နှစ်အရွယ် ကိုရင်လေးက ရိသေ့စွာပြောလျှောက်တော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဘယ်လောက်ပြောလွယ်ဆိုလွယ်လဲဆိုတော့ ကြည့်။

သင်္ကန်းသင်းပိုင်တွေ ဝတ်တယ်ဆိုတာ လေးစားလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မျှ မဝတ်ရဘူး။ ကိုရင်လေးက ရိသေ့စွာ ပြောလျှောက်တာနဲ့ ကိုရင်လေးနဲ့ ၁၂ တောင်ဝေးတဲ့အရပ်ကိုသွားပြီး သင်္ကန်းတွေ ဘာတွေရုံပြီး တော့မှ ကိုရင်လေး ရှေ့ကိုသွားပြီးတော့ လက်အုပ်ချီပြီး “သူတော်ကောင်း ဒီလောက်ဆို တော်ပြီလား” လို့မေးတယ်။ “တော်ပါပြီဘုရား” လို့ ပြောတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက လက်အုပ်ချီပြီး “ငါ့ကို ဒီနေ့မှ ဝတ်တဲ့ကိုရင်လေး ဖြစ်ပါစေ။ ငါ့ကို ဆုံးမသည်ဖြစ်ပါစေ။ အဲဒီအဆုံးအမကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်ပါတယ်” ဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှာ ဂုဏ်မလျော့သွားဘူး။ ဂုဏ်သိပ်ရှိသွားတယ်။

ကိုရင်ငယ်လေးရဲ့ ပြောဆိုတဲ့စကားကိုတောင် ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်တယ်ဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဲ့ဂုဏ်တွေက သိပ်ရှိသွားတာ။ ဒီလိုမျှ မဟုတ်ဘဲ “ကိုရင်လေးကများ ငါ့ကို ပြောရလား” ဆိုရင် ကိုယ်မှာ အပြစ်ရှိရင်တောင် ဘယ်သူမျှမပြောတော့ဘူး။ ဒီလိုမပြောရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကောင်းစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက အဲဒီလိုသူများကိုလည်း လိမ္မာအောင်ဟောတတ်ပြောတတ်တယ်။ သူများက သူ့ကို ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောဆိုလွယ်တဲ့ ဂုဏ်တစ်ပါး ရှိတယ်။ ဆိုပါတော့ ရာဇဆိုတဲ့ပုဏ္ဏားကြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီ။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့တော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သား သင့်ရဲ့ရဟန်းက ပြောလွယ် ဆိုလွယ်တဲ့ ဂုဏ်ရှိလား” မေးတော့ “ရှိပါတယ်ဘုရား” တဲ့။ “ဒါဆို အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိုချင်လား” ဆိုတော့ “အဲဒီလို လူတွေပဲဆိုရင် တပည့်တော် အများကြီး လိုချင်ပါတယ်ဘုရား” လို့ပြန်လျှောက်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၃၅

ပြောလွယ်ဆိုလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ထောင်ရှိလည်း၊ အုပ်ချုပ်ရတဲ့သူ ဘာမျှ မပင်ပန်းဘူး။ အခု မိမိတို့ စာအံ့ဆို စာအံ့။ စာကျက်ဆို စာကျက်။ စာပြန်ဆို စာပြန်။ ဆွမ်းခံထွက်ဆို ထွက်၊ ဘုရားဝတ်တက်ဆိုတက်၊ တရားအားထုတ်ဆို အားထုတ်နဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ဘာမျှပြောစရာမလိုဘူး။ တစ်ခါပြောထားပြီးရင် ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးများချင်သလောက်များ၊ အုပ်ချုပ်တဲ့သူမှာဘာမျှတာဝန်မကြီးဘူး။ တာဝန်သိပ်အေးတယ်။

ဒီတော့ အများကြီးလိုချင်ပါတယ်ဘုရားလို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ပြောတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဘာဟောသလဲဆိုရင် -

“နိဋိနံဝ ပဝတ္ထာရံ၊ ယံ ပဿေ ဝဇ္ဇဒသိနံ။

နိဂ္ဂယုဝါဒီမေဓာဝီ၊ တာဒိသံ ပဏှိတံ ဘဇေ။

တာဒိသံဘဇမာနဿ၊ သေယျောဟောတိနုပါပိယော” ဆိုတဲ့ဂါထာတစ်ပုဒ် ဟောတယ်။

အဓိပ္ပာယ်သိပ်ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင်၊ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ အပြစ်ကို အကျိုးလိုလားတဲ့ စိတ်နဲ့ သင့်မှာ ဒီအပြစ်တွေရှိနေတယ်။ အဲဒီအပြစ် မျိုးကို သင်ဘယ်တော့မျှ မပြု၊ မပြော၊ မကြံနဲ့။ အပြစ်အင်မတန်ကြီးတယ်လို့ ထောက်ပြဖော်ပြပြီး ဆုံးမရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွှေအိုးပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထက်တောင် ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

ဆိုပါတော့၊ ပစ္စည်းဆင်းရဲတဲ့လူကို ရှေးရွှေအိုးယူပါတော့၊ သုံးပေတော့လို့ဆို ရင် ဒီလူမှာ မျက်မှောက်ချမ်းသာရသလို၊ ရွှေအိုးထုတ်ပေးလို့ရတဲ့ ချမ်းသာက မျက်မှောက်ဘဝမှာ သာရနိုင်တယ်။ နောက်ဘဝမရနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ အပြစ်ပြ ပြီးတော့ ဆုံးမလိုက်ရင်၊ အဲဒီအပြစ်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်မလုပ်တော့ ဘူးဆိုရင်အပြစ်ကင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ မျက်မှောက်ချမ်းသာတမလွန်ချမ်းသာ ရပြီး နိဗ္ဗာန်လည်းရောက်နိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် အပြစ်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွှေအိုးပြပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထက်ပိုပြီး ကျေးဇူး တင်ရတယ်တဲ့။ အဲဒီလို အပြစ်ပြပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်သွား၊ နာသွားပြီး နောင်မလုပ်ချင်တော့အောင် နှိပ်ကွပ်ဆုံးမတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပညာရှင်များက ဆည်းကပ်ရတယ်။ နှင်ထုတ်တောင်မှ ခြေထောက်ကိုဖက်ထားရတယ်။ ဘာဖြစ်

၁၃၆ ❁ ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

လဲဆို ဆုံးမတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဆည်းကပ် ရင် မြတ်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မျှ မယုတ်မာဘူး။

ဥပမာပြောရင် ရုပ်ပွားတော်ကြည့်။ စကျင်ကျောက်နဲ့ ထုထားတာ၊ ရုပ်တု ဆရာက စကျင်ကျောက်တွေ ထုထုပြီး ထွင်းတယ်။ ပန်းပုဆရာနဲ့ ခုလိုအထွင်း ခံရတဲ့ကျောက်က ရုပ်ပွားတော်အဖြစ် ပီပြင်တာကို ကြည့်ပေါ့။ တချို့ကျောက်က ပဲ့သွားပြီ။ ပဲ့သွားရင် မတန်တော့ဘူး။ အဖိုးတန်ကျောက် မဖြစ်တော့ဘူး။ လွှင့် ပစ်ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ အပြစ်ကို ပြုပြီး နာနာကျင်ကျင် ဆုံးမတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဆုံးမ လို့ခံနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျော်အမော်၊ ရှင်ရဟန်းကျော်ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝမျိုး၊ လူများအားလုံးရဲ့အပူဇော်ခံတဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်တယ်။

ပြောဆိုဆုံးမ မခံဘူး။ လုပ်ဆို မလုပ်ဘူး။ ပြောဆို မပြောဘူး။ ဒီလို အဆုံး အမမခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စုစုအောင်အောင်နဲ့ ခုနကကျောက်ထုဆရာက၊ ထုတဲ့ဘုရား ရုပ်ပွားကို ကျောက်ကပဲ့သွားရင် ကိုးကွယ်လို့မရဘဲ လွှင့်ပစ်သလို၊ မိမိကလည်း မိဘဆရာသမားတွေရဲ့အဆုံးအမကို မခံဘူး။ ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒကို လည်း မခံဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှင်ဖြစ်လည်း ရှင်ထွက်၊ ရဟန်းဖြစ်လည်း လူထွက် မဟုတ်လည်း မိုက်တဲ့ရှင်၊ မိုက်တဲ့ရဟန်းဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်သူမျှ ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းမခံရတော့ဘူး။ အနေအထိုင်လည်း မတတ်၊ စာလည်း မတတ် နဲ့ ဘယ်သူမျှ မကိုးကွယ်၊ မပူဇော်တော့ဘူး။ အကျင့် သိက္ခာလည်း မကောင်းဘူး ဆိုရင် အကိုးကွယ် အပူဇော်ခံဖို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။

အရှင်ဘုရားတို့ ပြောလွယ်ဆိုလွယ်ဂုဏ်ရှိပြီးတော့ စာလည်း ကြိုးစား။ စာ သင်တယ်ဆိုတာ စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခုတည်း မထားနဲ့။ စာမေး ပွဲ အောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြန်မာပြည်မှာ အများကြီးရှိတယ်။ အလုပ်မလုပ်တတ် ကြဘူး။ စာသင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မပျောက်စေနဲ့။ အလုပ်လုပ်တတ်ဖို့ကျင့်တတ် ဖို့ စာသင်တယ်။

လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ စာတတ်တယ်၊ ဟောတတ်၊ ပြောတတ်၊ ရေးလည်း ရေးတတ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရမယ်။ အဲဒီလိုလုပ်မှသာ စာတွေက အကျိုးကျေးဇူးရှိတာ။ စာတတ်ပေတတ်ဦးရောက မြန်မာပြည်မှာ အများ ကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ဦးရေမရှိဘူး။ တချို့က မလုပ်တတ်ဘူး။ တချို့က လုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ တချို့က ပျင်းလို့၊ ဒကာဒကာမတွေ ပြုစုတာကို ခံစားနေချင်လို့။

မလုပ်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သင်တဲ့အချိန်တုန်းက မလုပ်တတ်အောင် မလုပ်ခဲ့လို့။ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လျက်သားနဲ့ မလုပ်တာကတော့ အဖျင်းအပျင်း။

သာသနာတော်မှာ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်များလာရင် သာသနာကြီးက ပျက်စီးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် စာသင်တဲ့အချိန် လုပ်တတ်အောင်သင်ပါ။ စာမေးပွဲအောင်ရုံသက်သက်နဲ့ပန်းတိုင်မဟုတ်ဘူး။

စာမေးပွဲအောင်ပြီးမှစာလည်းမချတတ်၊ စာလည်းမရေးတတ်၊ တရားလည်းမဟောတတ်၊ တရားလည်းမပြတတ်၊ ကိုယ့်အတွက်ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်တာမရှိ၊ အနေအထိုင်လည်း မတတ်၊ အပြောအဆို အကျင့်အကြံတွေ မတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် စာသင်ရတာ ဘာအကျိုးမျှမရှိဘူး။

စာသင်တာ သိဖို့သင်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျင့်ပြီးတော့မှ သူများကို ကျင့်ကြံစေဖို့ သူများတွေကို ပို့ချဖို့၊ ဟောပြောပြသဖို့၊ အဲဒီလို သင်မှ၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံထားရင် စာမေးပွဲတော့ အောင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပြောလည်းမတတ်၊ အနေအထိုင်လည်းမတတ်၊ ပို့ချလည်း မတတ်နဲ့ ဘာမှမတတ်ဘူး။ သာသနာတော်မှာ သာသနာဝန်ထမ်းဦးရေများပြီးတော့မှ လူများပြီးပွဲမစည်ဆိုသလို သံဃာများပြီးပွဲမစည်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို အလုပ်မလုပ်တတ်ကြလို့ပဲ။

တပည့်တော် ကြိုက်တာက ဦးရေနည်းရင် နည်းပါစေ။ ပွဲစည်ဖို့ပဲ။ အခု ဒီကျောင်းမှာ ဦးရေများဖို့ အဓိက မဟုတ်ဘူး။ အနေအထိုင် အပြောအဆို အကျင့်အကြံ၊ အရေးအဟော တတ်ရမယ်။ ဒီမှာ မူလတန်းကနေ အကြီးတန်းအထိ စာသင်တာ၊ အပြောအဆို အနေအထိုင်၊ အရေးအသား၊ အကျင့်အကြံ၊ အားထုတ်မှုကော အားလုံးတတ်သွားအောင်ပါပဲ။ အသုံးချလို့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ အသုံးချလို့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူများက အသုံးမချရင် အသုံးမကျတော့ဘူး။

လာဘ်လာဘလိုချင်လို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်ရင် သာသနာမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျက်စီးသွားမှာ။ ဘာကြောင့်လည်းဆို သင်ကြားတဲ့အချိန်မှာ ကြိုးကြိုးစားစား ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရာဇပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ ပြောဆိုလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး တော့မှ ကျေးဇူးကို သိသဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

၁၄။ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်နည်း

ဩဝါဒ ဩဝါဒဆိုတာ လိုက်နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတယ်။ မလိုက်နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်က သဲထဲရေသွန်သလို ဘာမျှမထူးခြားဘူး။ ဩဝါဒတွေပေးချင်သလောက်ပေး။ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုးဘာမျှမထူးခြားဘူး။ ဒီလိုပဲ၊ တရားနာချင်သလောက်နာ၊ ဘာမျှမထူးခြားဘူး။ တကယ်လိုက်နာတဲ့လူတွေအတွက်တော့ အင်မတန်တန်ဖိုးရှိတယ်။

ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲဆိုတော့ ဘုရားအစရှိတဲ့သူတော်စင်များပြောတဲ့ တရားစကားတွေ အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ “သူတော်သူစင်၊ ပညာရှင်တို့၊ မိန့်ကြားစကား၊ တစ်ခွန်းကြားက၊ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး၊ အဖိုးပြည်တန်၊ ဧကန်မုချ၊ တစ်လုံးရသို့၊ အနုတ္တရိမ္မန်၊ ကျိုးကဲလွန်ပေ” တဲ့။ တကယ်လိုက်နာအသုံးချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တစ်လုံးရရင်ပဲ ပတ္တမြားဆန်ကျိုးရသလို၊ ဩဝါဒအများကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတစ်လုံးက ကိုယ့်အတွက် အသုံးချလို့ မကုန်နိုင်အောင်ဖြစ်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒီနှစ်တရားစခန်းမှာ ဟောဖို့ဆိုပြီး ကိကီမင်းကြီးရဲ့သမီးတော် (၇) ဖော်လို့ အဲဒီလိုရေးပြီးတော့ ကုဏ္ဍလကေသာ - ကုဏ္ဍလကေသာဆိုတာလူဝတ်နဲ့တင် ရဟန္တာဖြစ်သွားတာ။ ဒေသနာနိဂုံး ဆုံးလည်းဆုံးရော ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနဲ့တကွ ရဟန္တာဖြစ်သွားတော့ ဘေးကရဟန်းတွေက မြတ်စွာဘုရားရဲ့

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၃၉

တရားကနည်းလှချေလားဆိုတော့ “ငါဘုရားရဲ့တရားကို အနည်းအများ၊ အရှည်အတိုနဲ့ မတိုင်းဆန့်။ အဓိပ္ပါယ်မရှိ၊ တရားများပါစေ အကျိုးမများဘူး။ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြည့်ဝပြီးတော့မှ တရားတစ်ပုဒ်ကလေးဖြစ်ပါစေ၊ အကျိုးကျေးဇူးများတယ်” လို့ ဆိုထားတာ။

ခု သြဝါဒပေးမှာက ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်နည်းလို့ ။ အဲဒီသြဝါဒပေးမှာ။ အဲဒီ လိုက်နာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ချမ်းလည်းချမ်းသာ၊ အသက်လည်းရှည်အောင်နေမှာပဲ။ ပစ္စည်းချမ်းသာတာတစ်မျိုး၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာတာကတစ်မျိုး၊ အဓိကကတော့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာတာက အဓိကပါပဲ။

အခုသီလရင်တွေက ပစ္စည်းချမ်းသာဖို့လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာအဓိကလဲဆိုတော့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာရင် တမလွန်ဘဝမှာ လူချမ်းသာနတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဆိုတာက ဘာမျှမခဲယဉ်းဘူး။ နေရတဲ့သက်တမ်းမှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး မချမ်းသာရင် ဒီဘဝမှာ လူနတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရဖို့ရာမလွယ်ဘူး။ မျက်မှောက်ဘဝမှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာ နေတတ်အောင် နေရတယ်။ ဆိုကြည့် -

၁။ အများနှင့်သာ အရာရာ အဆင်ပြေစွာနေရမည်

ခုမိမိတို့တစ်ယောက်တည်းနေရတာမဟုတ်ဘူး။ အများနဲ့နေရတာ။ အများနဲ့နေတော့ အများနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေ၊ မနေတတ်ရင် နေ့လည်း ဆင်းရဲ၊ ညလည်းဆင်းရဲ၊ နောက်တစ်နေ့လည်းဆင်းရဲ၊ နောက်နှစ်လည်းဆင်းရဲ၊ သေတဲ့အထိ ဆင်းရဲမှာပဲ။

အများနဲ့ မနေတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာပဲရှိရှိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရာထူးဌာနန္တရ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ မချမ်းသာဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မချမ်းသာလဲ။ ပစ္စည်းရှိပါတယ်။ အများနဲ့ အဆင်ပြေအောင် မနေတတ်လို့။ ပညာမတတ်လို့လား၊ ရာထူးမရှိလို့လား၊ ရှိပါတယ်။ အများနဲ့အဆင်ပြေအောင် မနေတတ်လို့။

ဒါကြောင့်အများနဲ့နေတဲ့အခါမှာ အဆင်ပြေအောင်နေတတ်ဖို့ အများအပေါ်မှာ အမြင်မှန်ဖြစ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အများအပေါ်မှာ ကိုယ်က အထင်သေး၊ အမြင်သေး၊ ဆက်ဆံနေလို့ ကိုယ်က စိတ်ဆင်းရဲတာ။ ဒါကြောင့် အများနဲ့အဆင်

၁၄၀ * ဓမ္မူတသရဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ပြေအောင်ဆိုတာက သူနေရာမှာ ကိုယ်ကနေကြည့်ပြီး နေ။ အဲဒါမှ အဆင်ပြေမှာ၊ မဟုတ်ရင်မပြေဘူး။

၂။ မြင်မေတ္တာ ကိုယ်တွင်းမှာ လွှတ်ကာထားရမည်

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ကမ္မဋ္ဌာန်း(၄၀)မှာ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတာရှိတယ်။ ဗြဟ္မစိုရ် တရားမှာလည်း မေတ္တာဗြဟ္မစိုရ်ဆိုတာရှိတယ်။ ဒီတော့ အများနဲ့အဆင်ပြေအောင် မနေနိုင်တာက အများအပေါ်မှာ မေတ္တာမထားနိုင်လို့ မနေနိုင်တာ။ တစ်ကိုယ် ကောင်းကြံတဲ့လူ၊ အတ္တဆန်တဲ့လူဟာ အများနဲ့အဆင်မပြေဘူး။ အတ္တဆန်ရင် လည်း ဘယ်တော့မျှမချမ်းသာဘူး။

ဒါကြောင့် ကျင့်ရမယ့် မေတ္တာတရားနဲ့ အများပေါ်မှာ ကြည့်တတ်ရမယ်။ မေတ္တာစိတ်နဲ့ကြည့်ရင် အများပေါ်အပြစ်မမြင်တော့ဘူး။ လူတိုင်းဟာ အပြစ်ကင်း တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဖြစ်ကြဘူး။ ဒေါသနဲ့ကြည့်ရင် ကိုယ်ကြည့်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိတော့ဘူး။ သူကကြည့်လို့ မရတာလားဆိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကဒေါသနဲ့ကြည့်လို့။ ဒေါသဆိုတာလူ တစ်ဖက်သားကို အပြစ်ရှာတာ။ ဒါကြောင့်ဒေါသနဲ့ကြည့်ရင် လူတိုင်းမှာ အပြစ်ရှိတာပဲ။ ဘုရားပေါ်မှာတောင် အပြစ်ရှာတာ။ ဒေါသနဲ့အပြစ်ရှာ တာ။

တကယ်ဆိုရင် ဘုရားမှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံကင်းနေပြီ။ ဘာအပြစ် မျှမလုပ်တော့ဘူး။ ဒေါသရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘုရားပေါ်မှာတောင် အပြစ် မြင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒေါသရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ချမ်းသာချင်တယ်၊ နေ့လည်း ချမ်းသာချင်တယ်၊ ညလည်း ချမ်းသာချင်တယ်၊ နှစ်လည်း ချမ်းသာချင်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရတဲ့တိုင်အောင် ချမ်းသာချင်ပါတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တွင်းမှာ မေတ္တာလွှတ် တဲ့ စိတ်မျိုးထားရမယ်။ ကြိုးစားပြီးလုပ်၊ မလုပ်နိုင်ရင် မချမ်းသာဘူး၊ ချမ်းသာ အောင်သူများက ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ အာရုံတွေက ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာစိတ်က ချမ်းသာမှုကိုပေးတာ။

မေတ္တာဆိုတာ အအေးဓာတ်၊ ပူတယ်ဆိုတာက အများပေါ်မှာ အအေးဓာတ် မေတ္တာမရှိလို့ ကိုယ့်မှာ ပူနေတာပဲလို့သဘောပေါက်။ နောက်တစ်ခါမျက်မှောက် ဘဝမှာ ချမ်းသာစွာနဲ့ အသက်ရှင်ချင်တယ်။ တမလွန်ဘဝမှာ အသက်ရှင်ချင်တယ် ဆိုရင်။ ဆိုကြည့် -

၃။ စားသုံးသင့်ရာ အာဟာရ သင့်ရာမျှတစားရမည်

စားသုံးသင့်တဲ့အစားအစာကိုစားတဲ့အခါမှာလည်း သင့်ရုံမျှတရုံစားရတယ်။ စားကောင်းတိုင်း အများကြီး အလွန်အကျွံမစားရဘူး။ အစားလို့ ဦးတည်တယ် ဆိုပေမဲ့လည်း အိပ်တာ ရေချိုးတာတို့လည်း အတူတူပဲ။ ရေချိုးကောင်းတိုင်း၊ အိပ်လို့ကောင်းတိုင်း အလွန်အကျွံမလုပ်ရဘူး။ ရေချိုးချိန်မဟုတ်လို့ ချိုးရင် ဖျားတတ်တယ်။ အအိပ်လွန်ရင်လည်း ဖျားတတ်တယ်။ အစားလွန်ရင်လည်း ဖျားတတ်တာပဲ။ အစားကို ဦးတည်သော်လည်း အနေအထိုင်လည်းပါတယ်။

အဓိကတော့ အစားကို ဦးတည်တာပေါ့။ စားသုံးသင့်တဲ့ အာဟာရကို စားပါ။ မျှတရုံစား၊ ဒီလိုပဲ ဝတ်တဲ့ခြုံတဲ့အခါလည်းပဲ ပူတဲ့အခါ မခြုံသင့်တာကို ခြုံရင် အဲဒီအပူက ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး အပူအောင်းပြီး ဖျားတာပဲ။ အဲဒါကို ယုံကို ဒုက္ခပေးတယ်။ အေးတဲ့အခါ ကိုယ်မှာ ကိုယ်ငွေလိုတယ်။ အဲဒီအခါ ခြုံသင့်ခြုံထိုက်တာကို ခြုံ ကိုယ်ငွေအပြင်မထွက်ဘဲ ကိုယ်တွင်းမှာ အပူရပြီး နွေးနေတာပေါ့။ ဖျားတာက အနေထိုင် အစားအသောက် ရေချိုးမှားတာကစပြီး ဖျားတာ။

ခုတစ်လော မိုး(၃)(၄)ရက်ဆက် ကောင်းကောင်းနေတယ်။ ပြတင်းတံခါး မဖွင့်ဘဲနဲ့ အေးနေတယ်။ ဒီအထဲ ရေချိုးမယ်ဆိုရင် သွားရောပေါ့။ မိုးအေးလို့ ဖျား တယ်ဆိုရင် တစ်ဆောင်လုံး ဖျားရမှာပေါ့။ မိုးအေးလို့ ဖျားတာ မဟုတ်ဘူး။ အနေ အထိုင်မတတ်လို့ ဖျားတာ။ ရေမချိုးသင့်တဲ့အခါ ချိုးလို့ ဖျားတာ။

မိုးအေးတဲ့အခါ ခါတိုင်းစားတဲ့ အစာထက် လျော့ပြီးစားရတယ်။ မိုးအေး တဲ့အခါ အပြင်မှာ ရာသီဥတုအေးနေတော့ အတွင်းမှာ အစာမကြေဖြစ်တယ်။ အထဲမှာ အစာမကြေဖြစ်ရင် ကုရခက်တယ်။ လျော့စားတော့ အစာကြေတယ်။ ဆာရင်ဖျော်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ရင်ပြီး သွားတယ်။ ရှိနေတာကို ထုတ်ရ တာထက် မရှိတာကို ထည့်တာ လွယ်တယ်။

ဒါကြောင့် အစားမတတ်လို့ ဖျားတာ၊ အနေမတတ်လို့ ဖျားတာ အများကြီးပဲ။ ရာသီဥတုကြောင့် ဖျားတာ မဟုတ်ဘူး။ မလိမ္မာလို့ပဲ၊ မောဟများတဲ့လူ ဖျားတာ။ စားသုံးတဲ့အခါမှာလည်း သင့်ရာသာစား၊ အဲဒါကို အမြဲသဘောပေါက်ထား၊ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၁၄၂ ❁ ဓမ္မဇ္ဇတသကုတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

၄။ ကိုယ်နှင့်သင့်ရာ လှုပ်ရှားကာ မှန်စွာလှုပ်ရှားပေးရမည်

လူတွေမှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆိုတာ သိနေတာပဲ။ တေဇောနဲ့ဝါယောက အပူဓာတ်၊ အလကားထိုင်နေရင် ပထဝီနဲ့အာပေါက ချုပ်လွယ်တယ်။ သူက လေးလံထိုင်းမှိုင်းတယ်။လေးလံတာကိုသွက်လက်အောင်တေဇောနဲ့ဝါယောက လှုပ်ရှားပေးရတယ်။သူကအပေါ့ဓာတ်၊လှုပ်ရှားရင်ပေါ့ပါးသွက်လက်လာတယ်။ အာပေါနဲ့ပထဝီလွှမ်းမိုးရင် ပိတ်ပြီး လေးပြီး ထွက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။

ဘုန်းကြီးတောကျောင်းမှာ သွားနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဓိက(၃)ချက်ရှိ တယ်။မပျင်းမရိလုံ့လရှိခြင်း(၁)ချက်၊တစ်ယောက်တည်းကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်၊အဲဒါမပျင်းမရိလုံ့လရှိခြင်းပဲ။ပြီးတော့ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် တရားဓမ္မရရေးအတွက်(၁)ချက်၊သွားလာတဲ့အခါကျောင်းသွားမယ်ဆို၊ချွေးတွေ ဘာတွေထွက်တာ ကျန်းမာရေးအတွက် (၁)ချက်ပဲ။ အမြဲလှုပ်ရှားနေရတော့ တောကျောင်းသွားတဲ့အခါကျန်းမာတယ်။အနည်းဆုံးမိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတယ်။ ဟိုရောက်ရင် တက်တာဆင်းတာ၊ သင်္ကန်းလဲတာ၊ တစ်ခါပြန်လာတယ်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတယ်။ ဆွမ်းခံသွားတော့၊တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်။

မနက်ပိုင်းမှာ တစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတော့ အမြဲတမ်းကိုယ်လက် လှုပ်ရှားနေရတယ်။မနက်တစ်နာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်လမ်းလျှောက်ပြီးပြန်လာရင် ညနေတစ်ခါတောကျောင်းသွား၊ အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာတယ်။ တစ် နာရီကြာအောင်လမ်းဆက်လျှောက်လိုက်တယ်။ အဲဒါဘာအတွက်လဲဆိုရင် ကိုယ်နဲ့သင့်ရာ လှုပ်ရှားတာ၊ မှန်စွာလှုပ်ရှားပေးရမည်ဆိုတာ အဲဒါ လက်တွေ့ လုပ်တာပဲ။ နေ့တစ်နာရီ ညနေ တစ်နာရီလောက် လှုပ်ရှားမှုမရှိရင် တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ထိုင်းမှိုင်းသွားပြီး ရောဂါဝင်လာတာပဲ။

အသက်ရှည်တဲ့လူတွေကိုလေ့လာကြည့်ရင်အငြိမ်မနေဘဲ၊ကိုယ်နဲ့ထိုက် တန်တဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်တာပေါ့။အကြမ်းပတမ်းမဟုတ်တာတောင်အသက် ရှည်တဲ့လူကြည့်ရင် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေကြတာပဲ။ ဘာမျှမလုပ်ဘူးဆိုရင် အပျင်းကြီးတဲ့လူဆိုရင် အသက်တိုတာပဲ။ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၅။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ အနားယူကာ ဓမ္မာတရားရှုရမည်

နေ့စဉ်အိပ်ရာမထခင်၊ လုပ်စရာတွေလုပ်ဖို့ တွေးနေကြရတယ်။ ကိုယ်ပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းအလုပ်တွေ လုပ်နေကြတယ်။ ကိုယ်ကလည်း အလုပ်လုပ်ရ စိတ်ကလည်း အလုပ်လုပ်ရနဲ့ ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်းနေကြတယ်။ ကိုယ်နဲ့စိတ်ကို အနားယူသောအားဖြင့် တရားအားထုတ်ရမယ်။ ဆိုပါတော့ စာထိုင်ရေးတာ၊ သိပ္ပံနည်းကတော့ ဦးနှောက်လို့ပြောတာပေါ့လေ။ ဘုန်းကြီးတို့တရားနည်းက ဦးနှောက်ကရုပ်တရား၊ ဘာမျှမသိဘူး။ စိတ်က အာရုံစိုက်ပြီးဆိုတော့ အာရုံကြောတင်းလာ၊ အတွေးအကြံများလာရင် သွေးက တိုးလာတာပေါ့။

ရေဘုံဘိုင်များလိုပေါ့။ ဥပမာပေးတာ၊ ရေဘုံဘိုင်ကရေ အပေါ်တက်လာသလို၊ စိတ်ကအတွေးအကြံတွေလည်း တွေးကြံတာတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့သွေးတွေကို အပေါ်ဆွဲတင်သလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီသွေးတွေအောက်ပြန်မကျအောင် ချုပ်ထားသလိုဖြစ်တော့ တောင့်တင်းကိုက်ခဲနေတာပေါ့။ အဲဒါဦးနှောက်ကလို့ပြောတာ။ သူတို့မျိုးရိုးရှိတာပေါ့တဲ့။ ဘာမျိုးရိုးမျှ မဟုတ်ဘူး။

၃ - ၄ ရက်လောက် စာကြည့်ပြီးရေးတော့ ကိုက်ခဲလာတာ ရုပ်တွေပဲ။ စိတ္တဇရုပ်တွေဆိုတော့ ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောပေါ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာရေးရင်းနဲ့ နည်းနည်းအနားယူလိုက်။ အလွတ်နားနေတာ မဟုတ်ဘဲ ဖောက်ပြန်နေတာကို ရုပ် - ရုပ်လို့ ရှုမှတ်နေတယ်။ စာပေါ်မှာ လုံးဝအာရုံမထားဘဲ ဖောက်ပြန်တဲ့ ရုပ်မှာပဲ အာရုံပြုပြီး ရှုကြည့်လို့ နည်းနည်းသက်သာရင် စာပြန်ရေး။ စာရေးရင်းနဲ့ ဖောက်ပြန်လာရင် တစ်ခါပြန်ရှုပြန်တယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်းရှု၊ တုံးလုံးလဲ့ရင်းနဲ့ရှု၊ အဲဒါ ပျောက်အောင်ရှုတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သဘောကိုရှုတာ။

ရှုရင်းနဲ့ အပေါ်ကို ဆွဲတင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မျှတတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ရှုပျံ့တာသွားပြီ။ အဲဒီတော့ တစ်ခါတစ်မျိုးရှုရတာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဘာမျိုးရိုးမျှ မဟုတ်ဘူး။ ခုနပြောသလို ကိုယ့်ရုပ်က ဒီလို လုပ်လို့ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပြီး သုတ်သင်ပေါ့။ စာကြည့်များလို့ဖြစ်တယ်။ စာကြည့်များတယ် ဆိုတော့ အာရုံကြောနဲ့ ဆိုင်တယ်။ စာကြည့်များတာ ဒီလောက်မဖြစ်ဘူး။ စာရေးများတာ ဖြစ်တယ်။

၁၄၄ ◉ ဓမ္မညတသမ္မာတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတေကိများ

အရေးများတာက လက်ရော၊ မျက်စိရော၊ အတွေးရောဆိုတော့ ပိုထိခိုက်တယ်။ အဲဒါဆိုပိုပြီး အေးအေးဆေးဆေးရတယ်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ နားယူကာ ဓမ္မာတရားရှုရမည်ဆိုတာအဲဒါပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တရားဓမ္မရှုလိုက်၊ ရေးလိုက်နဲ့ စာပြန်ရင်းနဲ့လည်း တရားရှုလို့ရတာပဲ။

စာကိုတဖြည်းဖြည်းနဲ့ စာပြန်ပြီး ချုပ်ချုပ်သွားတဲ့အသံတွေ၊ ဒီအသံတွေ ရုပ်တွေရဲ့ ချုပ်ချုပ်သွားတဲ့ သဘော၊ သိလိုက်တဲ့နာမ်ရဲ့ ချုပ်ချုပ်သွားတာကို ရှုရင်း၊ စာလည်းပြန်၊ တရားလည်းဖြစ်လို့၊ ဘုန်းကြီးပြောတာ၊ ပြောပြီးလည်း မလုပ်ကြဘူး၊ မလုပ်တတ်ဘူးလို့မပြောနဲ့၊ မလုပ်တတ်လို့ လုပ်တတ်အောင် ပြောတာ။ ဒါဆိုစာလည်းရ၊ တရားလည်းရပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ဆို ဒီလိုပဲလုပ်ရတယ်။ သီးခြားအချိန်မှမရှိတာ။ ချမ်းသာစွာအသက်ရှည်နည်းဆိုတာ ကောက်ချက်ချရင် ဆိုကြည့် -

၆။ ဤကဲ့သို့ပ နေလေကာ သုခချမ်းသာ သက်ရှည်မည်

ခုပြောတဲ့ အတိုင်းသာနေကြည့် လက်တွေ့ချမ်းသာတယ်။ သူများထက်ကို ပိုပြီးအသက်ရှည်တယ်။ မဟုတ်ရင် ဘုန်းကြီးရဲ့ ဩဝါဒတွေဟာ သဲထဲရေသွန် သလိုပဲ။ ဘုန်းကြီးဘယ်လောက်ပဲ အဆုံးအမတွေပေးပေး၊ ဒီဘက်နားကဝင်ပြီး ဒီဘက်နားက ပြန်ထွက်သွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မျှမချမ်းသာဘူး။ မျက်မှောက်ရော၊ တမလွန်ရော၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဘယ်တော့မျှမရဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ဆို ကောင်းတဲ့အဆုံးအမရရင် ချက်ချင်းမှတ်ထား၊ မှတ်ထားရုံမဟုတ်ဘူး။ ချက်ချင်းလက်တွေ့လေ့လာအသုံးချတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ကိုဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဘုန်းကြီးဘုရားကျန်းမာတယ်ကျန်းမာတယ်နဲ့ပြောတာ၊ ကိုယ်က ကျန်းမာအောင်နေတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းမာအောင် ကျင့်တယ်။ အစားနဲ့ပတ်သက်လည်းသည်းခံတယ်။ ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြိုက်အလွန်အကျွံ မစားဘူး။ မျှတရုံပဲစားတယ်။ အဲဒါအလေ့အကျင့်လုပ်ထားတယ်။ ဒီလိုပဲအိပ်တာ လည်း ဒီလိုပဲ ချင့်တယ်။ “မျက်စိအကျင့်ဝမ်းအချင့်” ဆိုသလို နေထိုင်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ တရားစခန်းမှာဆို အိပ်ရေးဝသေးတယ်။ တောကျောင်းမှာဆို ရင် နှစ်ချက်ခွဲဆို နိုးပြီ။ ညဆို ကိုးနာရီ ကိုးနာရီခွဲ တစ်ခါတလေ ဆယ်နာရီထိုးမှ အိပ်တယ်။ မနက်ဆို နှစ်ချက်ခွဲ နိုးနေပြီ။ သူဟာသူဖြစ်နေတာပဲ။

ဓမ္မနုတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၄၅

ရေချိုးတယ်ဆိုတာလည်း အေးနေတယ်၊ ကြေးမပေဘူးဆိုရင် မချိုးနဲ့၊ မချိုးလည်းရတာပဲ။ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ ချိုးတာပဲ။ သေကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျန်းမာစွာ အသက်ရှင်တယ်ဆိုတာ အချက် (၅) ချက်ကိုမှတ်ပြီးတော့ လိုက်နာသဖြင့် မျက်မှောက် တမလွန်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်ကြပါစေ။

၁၅။ သက်ရှည်ကျန်းမာကြောင်းတရား

အသက်ရှည်ကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်းတရားပေါ့။ ပိဋကတ်မှာ ဟိုစာဒီစာတွေမှာ လာတာပဲ။ အမှန်ကစာဖတ်တဲ့ အခါမှာ အပျင်းပြေဖတ်ဖို့၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ဆိုတဲ့ အာရုံတစ်ခုတည်းထားဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ခဏခဏပြောခဲ့တယ်။ စာကျက်တာ၊ စာဖတ်တာ၊ စာမှတ်တာတွေက သိဖို့၊ သိပြီးလိုက်နာကျင့်ကြံဖို့ ဖြစ်တယ်။

လိုက်နာကျင့်ကြံတယ်ဆိုတာမှာလည်း သံသရာ ထွက်ကြောင်းအနေနဲ့၊ လိုက်နာကျင့်ကြံတာက တစ်မျိုး၊ ကျန်းမာရေးအနေနဲ့ လိုက်နာကျင့်ကြံတာက တစ်မျိုး၊ ပညာရေးအနေနဲ့ လိုက်နာကျင့်ကြံတာက တစ်မျိုး၊ တရားအနေနဲ့ လိုက်နာကျင့်ကြံတာက တစ်မျိုး စသည်ဖြင့် လိုက်နာကျင့်ကြံစရာ အမျိုးမျိုးရှိတာပဲ။

အသက်ရှည်ကြောင်းနည်းလမ်းကောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် သတ္တဝါတွေကို အသက်တိုစေတတ်တာက ဒေါသ၊ သောကပဲ။ အလကားနေပူပင်ပြီး မပူပင်ထိုက်တာတွေပူ၊ အပျက်တွေပဲတွေးပြီး ပူနေတယ်။ ဘယ်ဟာလုပ်ရင် ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲဆိုပြီး စိုးရိမ်ပူပင်သောက ရောက်စရာတွေကို တွေးပြီး နေတတ်တယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုး အရူးလည်း ထတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ရှည်ကြောင်းတရားကောင်းက -

ဓမ္မူတသကတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၄၇

၁။ သောကပူပင် စိတ်သံတွင် မဝင်ရှောင်ရမည်

ကိုယ့်သန္တာန်မှာ သောကဆိုတာအပူပဲ။ စိတ်ကိုနှိပ်စက်တတ်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ သောကအဝင်မခံဘဲ၊ လုံးဝရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ တရားအားထုတ် နေတာဟာ အဲဒီသောကစတဲ့ အကုသိုလ်တရားကို ပယ်နိုင်အောင် ကျင့်ကြံအား ထုတ်နေတာပဲ။

အများအားဖြင့် လူတွေဟာ အနာဂတ်ကိုတွေးရင် အေးစရာတစ်ခုမျှ မတွေး ဘူး။ ပူစရာတွေတွေးပြီး သောကရောက်တယ်။ အဲဒီသောကတွေက မီး(၁၁) ပါးမှာ သောကမီးဆိုပြီး တော့ပါတယ်။ သောက ဝင်လာရင် တပည့်တော် တို့က ပုထုဇဉ်တွေပဲ။ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သေးဘူး။ သောကဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုရင် ဆိုကြည့်-

၂။ သောကဝင်လာ လျင်မြန်စွာ ပယ်ခွာပစ်ရမည်

သောကဆိုတာ မကောင်းတဲ့တရားဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့သန္တာန်မှာ ကြာရှည်မထားရဘူးတဲ့။ သောကဖြစ်စရာအာရုံကို မတွေးရဘူး။ အဲဒီအာရုံကို တွေးလို့ အတွေးကြောင့်လာတာ။ အများအားဖြင့် အတွေးသမားတွေမှာ ဖြစ် တတ်တယ်။ အလကားနေရင်း တွေးတယ်။

အများအားဖြင့် အေးကြောင်းကိုမတွေးဘူး။ ပူကြောင်းကိုပဲတွေးတယ်။ ဒါကြောင့်သောကဝင်လာရင် ဖြစ်ကြောင်းအာရုံကို ဖြတ်လိုက်။ အာရုံပြောင်း လိုက်။ အေးစရာအာရုံကို ပြုလိုက်။ ဝင်လာရင်လည်း လျင်မြန်စွာသာမယ်ပင် မဟုတ်ရင်သောကလောင်ပြီး မီးလောင်တဲ့ပစ္စည်းလိုခန္ဓာကိုယ်ကတဖြည်းဖြည်း ရှုံ့တွလာမယ်။ လူ့အရေခွံလည်း ရင့်ထော်ပြီး ဆံပင်တွေလည်း ဖြူလာမယ်။

စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ သင်္ဘောပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးတစ်ယောက် သူ့သင်္ဘောတွေပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားပြီဆိုပြီး ကြိုး မဲ့ကြေးနန်းနဲ့အကြောင်းကြားတော့ စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်းနဲ့ သူ့ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ဖြူသွားတာပဲ။ အဲဒါသောကကြောင့်ပေါ့။ အဲဒီသောကက တော်တော် ကြောက် စရာကောင်းတာပဲ။ သောကက အသက်တိုကြောင်း၊ မကျန်းမာကြောင်းမှာ တစ် နံပါတ် အရေးကြီးဆုံးပဲ။

၁၄၈ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ပြီးတော့အစားအစာတဲ့။ အစားအစာက အသက်ရှင်ဖို့အတွက် စားတာ။ သတ္တဝါတွေဟာ အစားအစာမှာ မှီရာတည်ရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစားအစာက စားတတ်ရင်ဆေး၊ မစားတတ်ရင်ဘေးပဲ။ “တန်ဆေးလွန်ဘေး၊ အစားမတော် တစ်လုတ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံတွေရှိတယ်။ ဆိုကြည့် -

၃။ ကိုယ်နှင့်သင့်ရာ စားအစာ ချင့်ကာမျှတစားရမည်

သူများမြှောက်ပေးတိုင်း နင်းကန် မစားရဘူး။ ငါတို့တော့အစာနဲ့ပတ် သက်လို့ဘယ်တော့မျှသူများမြှောက်တာမခံဘူး။ ကွင်းကောက်က ငါဒကာကြီး ဦးကျော်စိန်ကို သတိရတယ်။ တို့ကွင်းကောက်မှာ ဥပုသ်နေ့မှာ ဥပုသ်သည် တွေ ဆွမ်းချိုင့်တွေနဲ့ ခုံမှာ ဆွမ်းဟင်းချိုင့်တွေအပြည့်ပဲ။ ဒကာ ဒကာမတွေက “တပည့်တော်တို့ဟင်းတွေ ဘုဉ်းပေးပါဦး” ဆိုပြီးလျှောက်နေကြတာ။

ငါတို့က မှတ်သင့်တာမှတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုထောက်ပြ ပြောဆိုပေးတဲ့လူဆို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါတို့ရဲ့ဆရာပဲဆိုပြီး ကျေးဇူးရှင်အနေနဲ့ကျေးဇူးတင်တယ်။ အခုခိုဝိုင်းမှာဟင်းအပြည့်နဲ့ဘုဉ်းပေးရတာလည်းဘုန်းကြီးတို့နှစ်ပါးပဲ။ ဘုန်းကြီး က ကိုယ်နဲ့သင့်တင့်တဲ့ အစာကိုပဲ စားလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ သူများ တွေက အနားမှာ ဘုဉ်းပေးပါပြောလည်း အားမနာဘူး။ မဟုတ်ရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခ ရောက်မှာ။

ဒကာကြီးက အနားမှာနေပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ “ဘုန်းကြီးနော်၊ ဒကာမတွေ မြှောက်ပေးတိုင်းမဘုဉ်းနဲ့တဲ့။ ဒီကျောင်းမှာဒကာမတွေမြှောက်ပေးလို့အကုန်စား တဲ့ဘုန်းကြီး သုံးပါး ပျံလွန်တော်မူပြီ” တဲ့။ အဲဒါအစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆင်ခြင် လို့ပဲ။

အစားငမ်းလို့၊ အစားလွန်လို့၊ အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီးသေတာဟန်မကျပါဘူး။ ပြီးတော့အစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျန်းမာဖြစ်တာ တော်တော်ရှက်စရာ ကောင်းတယ်။ တချို့အစားလောဘကြီးတယ်။ အစားဆိုငမ်းငမ်းတက်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့တည့်တယ်၊ မတည့်တယ်ကို မဆင်ခြင်တော့ဘူး။

ငါတို့ငယ်ဆရာတော်တစ်ပါးဒကာမကြီးတစ်ယောက်ဒီလိုပဲဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာတော်ကို အစားဆင်ခြင်ဖို့ပြောရင် “ဘာမျှလာမပြောနဲ့။ နင်က ဆရာလား၊

ဓမ္မဒူတသရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ: ၁၄၉

ငါကဆရာလား”ဆိုပြီး ကျွေးသမျှ အကုန်မဆင်မခြင်စားတာ။ မတည့်တဲ့ အစာတွေစားပြီး ပျံ့လွန်တော်မူတာပဲ။ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်လည်း ဒီလိုပဲ။ “အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာမတားနဲ့။ အစာမဝင်ရင်လည်း တုတ်နဲ့ထိုးချမယ်”တဲ့။ အဲဒါသေတာပဲ။

ဒါကြောင့်အစားဟာ အသက်ရှည်ဖို့စားပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့သင့်တဲ့အစာကိုပဲ စားရမယ်။ စားတဲ့အချိန်မှာလည်း ဝမ်းကိုချင့်ပြီးစားရတယ်။ စားတာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိသေးတယ်။ နေပွင့်တဲ့အချိန်မှာ ဗိုက်တင်းအောင်စားလည်းကိစ္စ မရှိဘူး။ မိုးအေးတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် အစားလျော့စားရတယ်။

အပြင်ကလည်းအေးတယ်။ အအေးပတ်ပြီး အစာမကြေဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကုရခက်တယ်။ ငါတို့တော့ မဝတဝဲ စားတယ်။ လျော့စားရတယ်။ အထဲမှာ အစာမရှိရင် ထုတ်စရာမလိုဘူး။ အထဲမှာ အစာအများကြီးရှိပြီး အစာမကြေဖြစ်ရင် ထုတ်စရာလိုတယ်။ ဒါကြောင့်စားတဲ့အခါမှာ ကြိုက်တိုင်း၊ ကောင်းတိုင်း၊ ကြုံတိုင်း၊ ဆုံတိုင်း အလွန်အကျွံမစားရဘူးတဲ့။ ကိုယ်နဲ့သင့်တင့်တဲ့အစာတောင်မှ ချင့်ပြီး မျှတရုံစားရမယ်။ မသင့်တဲ့အစာဆိုရင် မစားဘဲနေတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ရေသောက်နေလိုက်ပြီးတာပဲ။

တို့ဆိုတရားလျှောက်ဟောရင်းနဲ့ မနက်မှာ ဆွမ်းစားများသွားရင် နေ့လယ်မှာ ဆွမ်းမစားတော့ဘဲ ငှက်ပျောသီးလို သရေစာလောက်နဲ့ပဲ တော်ပြီ။ တစ်ခါ တလေ ဘာမျှမစားတော့ဘဲ ညနေကျမှ ဖျော်ရည်တွေနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ အစာနည်းလို့ဘာမျှ မဖြစ်ဘူး။ အစာများလို့ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် မိုးအေးတဲ့အခါ အစာလျော့ပြီးမျှတရုံစားရတယ်။ အလွန်ဝအောင်မစားရဘူး။

၄။ ပူအေးနှစ်ပြာ မျှတစွာ ချင့်ကာနေရမည်

ပူအေးဆိုတာ ဥတုကိုပြောတယ်။ ဥတုဆိုတာ တေဇောပဲ။ တေဇောဆိုတာ အပူအအေး။ အဲဒါကို နားမလည်လို့ဖျားတာ။ တချို့အအေးကြိုက်တယ်။ အင်မတန်ဝတဲ့လူများက အအေးကြိုက်တယ်။ အအေးကြိုက်လို့လည်း ဒုက္ခတွေ့တယ်။

၁၅၀ ◉ ဓမ္မဒူတသရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

စခန်းတစ်ခုမှာ ကဆုန်လဖြစ်ပြီးနေလည်းအတော်ပူတယ်။ မြစ်ကမ်းနားမှာ လေတိုက်ပြီးရေလည်းပေါတယ်။ ယောဂီတစ်ယောက်ကဝလည်းဝ၊ တစ်နေ့ရေ (၃)ခါချိုးတယ်။ အအေးခံ၊ လေတိုက်ခံနဲ့ ဖျော်ရည်ဆိုလည်း (၃)ခွက်ဆင့်သောက်တယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ခွက်မှာ တစ်ဝက်လောက်မှာ ရင်မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်တယ်။ ရင်ခံတယ်။ အဲဒါတောင်မလျော့ဘူး။ အကုန်သောက်လိုက်တယ်။ သောက်ပြီးတော့ အအေးခံလေတိုက်ခံတော့ သတိမေ့သွားတာ ပြန်မလည်လာတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်းသေသွားတာပဲ။

အဲဒါကလို့မခေါ်ဘူး။ ဝိသမပရိပတ္တမလို့ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ခဏခဏပြောဖူးတယ်။ ဖျားတဲ့လူတွေဟာ ဉာဏ်တုံးလို့ဖျားတာလို့။ ကိုယ်စားသင့်စားထိုက်တာမသိဘူး။ အပူအအေးဘယ်ဟာ ငါနဲ့ဘာတည့်တယ်၊ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်မသိ၊ စားရမယ်မသိဘူး။ အဲဒါမောဟလို့ခေါ်တယ်။

အပူအအေးနှစ်ဖြာချင့်ကာနေရမည်ဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဥတုကအေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ်မှာ ချွေးထွက်လို့၊ အညစ်အကြေးပေလို့ အဲဒါမျိုးဆိုရေချိုးလို့ရတယ်။ ချွေးလည်းမထွက်၊ အညစ်အကြေးလည်းမရှိရင် ဘာရေချိုးစရာလိုလဲ၊ ရေချိုးချင်စိတ်ပေါက်ပြီး၊ ထမင်းဆာသလို ရေချိုးချင်စိတ် သိပ်ပေါက်ရင် ဘာမျှအန္တရာယ်မရှိဘူး။

ဒါတောင်ရေချိုးပြီးရင် လက်ဖျား၊ ခြေဖျားနွေးအောင်နေရမယ်။ အပူအအေးမျှအောင်နေရမယ်။ လက်ဖျား၊ ခြေဖျားနွေးအောင်မနေဘဲ သီလရှင်တွေက အဝတ်အစားတွေလည်းပါး၊ အအေးခံပြီး လိုက်လျှောက်သွားရင် အအေးပတ်ပြီးဖျားရော။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့ဖြစ်လဲဆိုရင် အပူအအေး နားမလည်လို့ဖြစ်တာ။

ဒါကြောင့် ငါ ခဏခဏပြောတာ။ ရေချိုးချင်စိတ်ဖြစ်ရင် ဘာမျှမဖြစ်ဘူး။ ငါတို့ကျောင်းပေါ်မှာ လေမတိုက်ဘူး။ ရေချိုးတဲ့အချိန် ရေချိုးပြန်တဲ့အချိန် လေမတိုက်ဘူး။ စာကြည့်တဲ့အခါလည်း မှန်တံခါးနဲ့ လေမတိုက်ဘူး။ လုံခြုံနေတယ်။ ငါတို့ဒီသင်္ကန်းနဲ့နေလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ အပြင်လေမှ အတိုက်မခံပဲ။ အဲဒါတော်ရုံတန်ရုံ အအေးမပတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ချိုးရတယ်။

ငါတို့ဒီကျောင်းမှာနေတာ (၁၆)နှစ်ရှိပြီ။ တစ်ခါမျှမဖျားဘူးဦးဇင်း။ သီလရှင်တွေပဲ ဖျားနေတာ။ အိုက်ရတဲ့ အချိန်အိုက်ရမှာပဲ။ အိုက်တဲ့အချိန်မအိုက်၊ ပူတဲ့အချိန်မပူရင် အဲဒါဖျားတာပဲ။ နောက်တစ်ခါဆိုကြည့် -

၅။ ကိုယ်လက်နှစ်ဖြာ ကိုယ်နှင့်သာ သင့်ရာလှုပ်ရှားရပေမည်

ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဆိုတာ သီလရှင်အနေနဲ့ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး။ အေးတဲ့ အချိန်မှာ ကြမ်းတိုက်၊ တံမြက်စည်းလည်း၊ လမ်းလျှောက်ရင် သွက်သွက်လေး လျှောက်၊ ငါတို့တောကျောင်းမှာ နေရတာရည်ရွယ်ချက် (၃) ချက်ရှိတယ်။

ငါတို့တစ်ပါးတည်း နေ့စဉ်သွားတာ၊ ပြန်တာ၊ မပျင်းမရိလုံလရှိခြင်း အကျိုး တစ်ခု၊ အဲဒါကို ငါတို့ ပျော်တာ။ ငါတို့ ဝီရိယကောင်းအောင် မလျော့ရအောင် ပြီး တော့ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် နည်းနည်းပါးပါး ညောင်နာနာ ဖြစ်ရင်တောင်မှ ကြာတော့ကောင်းသွားရော။ ချွေးတွေဘာတွေထွက်လာ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလျှောက် ပြီး မနားတမ်း တက်လာ။ အဲဒါတော်တော်ကြာ ကောင်းသွားရောပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ် လက်နှစ်ဖြာ သင့်ရာလှုပ်ရှားရပေမည်ဆိုတာပဲ။

အဲဒါလှုပ်ရှားပြီးသားဖြစ်ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း စင်္ကြံလျှောက်၊ ဒီက ည နေ (၅) နာရီသွားတယ်ဆိုရင် (၆) နာရီခွဲထိအောင် တစ်ဆက်တည်းလျှောက်သွား တယ်။ ပြီးမှ အခန်းထဲပက်လက်လှန်ပြီး တရားနုလုံးသွင်း။ (၇) နာရီထွက်လာ။ ဘုရားရှိခိုး တရားနုလုံးသွင်းပြီးအိပ်။ မှန်မှန်ပဲ မနက်ဆို (၃) နာရီထ။

ဒီတော့ (၁) နံပါတ်က လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း၊ (၂) နံပါတ်က ကျန်းမာရေးကောင်း ခြင်း၊ (၃) နံပါတ်က ကာယဝိဝေကရခြင်းဆိုပြီးတော့မှ အကျိုးကိုမျှော်ပြီး တော ကျောင်းကိုသွားတာ။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်သွားပြီဆိုပြီးတော့ အဲဒီကိုသွားတာ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုရှိရ တယ်။ ခုလိုနေမိုးသာတဲ့အချိန်မှာ စာကျက်၊ စင်္ကြံလျှောက်ပြီး တံမြက်စည်းလည်း၊ သီလရှင်တွေဆို မြက်တွေဘာတွေနုတ်၊ ခိုင်းမှ မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းမှသိ၊ ထိမှနာ၊ သာမှနေဆိုတာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။

ခိုင်းမှသိတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် မပြောဘဲ သိရမှာ။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လည်း မပြောဘဲနဲ့ သိရမှာပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်သိရမယ်။ မပြောဘဲကို သိရမှာ။ ပြောမှလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်စိတ်၊ ငါတို့က ဘုရားမှ ဆင်းသက်လာတဲ့ သာကီနွယ်ဖွား သာကီဝင်မင်းသမီးတွေရဲ့ အဆက်အနွယ်။ ဝိသာခါတို့၊ ဥပ္ပလဝဏ်တို့၊ ခေမာတို့၊ မေဇ္ဇဒိန္နာဆိုတဲ့ သာကီဝင်မင်းသမီးတွေမှ ဆင်း

၁၅၂ ◉ ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သက်လာတဲ့သာကီဝင်မင်းသမီးတွေ။ ငါတို့ကအပျင်းတွေ၊ အဖျင်းတွေ၊ ကျွန်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သခင်မျိုး၊ ဘုရားမျိုးတွေဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ထားမြင့်မြင့် မြတ်မြတ်ထားရမယ်။

အဲဒီလိုသဘောထားပြီး ကျင့်ကြံရမှာ။ ပြောရင် ဆင်ခြေတက်တာ မကောင်းဘူး။ ဆင်ခြေတက်တာ တွေ များတယ်။ တို့ကျောင်းမှာဆို ကိုရင်၊ ဦးဇင်းတွေ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘူး။ လက်ထောက်ဘုန်းကြီးတွေလည်း မပြောဘူး။ လိုက်နာစရာ၊ ရှောင်ကြဉ်စရာ။ သီလရှင်တွေမှာက ဆင်ခြေအရမ်းများတာပဲ။ ဆင်ခြေဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တာပဲ။ ဆင်ခြေက တဏှာပဲ။ ပြောခံရတယ်ဆိုကတည်းက ကိုယ်မဟုတ်လို့ အပြောခံရတာပဲ။ ကိုယ်က ဟုတ် အောင်နေရင် ဘာမျှ အပြောမခံရဘူး။

အဲဒါကြောင့် သခင်စိတ်မွေးပြီး သခင်လိုနေ၊ သခင်လိုကျင့်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေးကောင်းအောင်နေ၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ဘာမျှ လုပ်လို့မရဘူး။ တရားလည်း အားထုတ်လို့မရဘူး။ ဘာမျှမကောင်းတော့ဘူး။ ကျန်းမာရေးက အကောင်းဆုံး လာဘ်။ ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးဆုံးပဲ။

ကျန်းမာရေးအကြောင်း ချုံပြောရင် သောကဝေးအောင်နေရမယ်။ သောကဝင်လာရင် အမြန်ဆုံး ပယ်ပစ်ရမယ်။ ကိုယ်နဲ့သင့်တဲ့အစာတွေပဲ စားရမယ်။ အပူအအေးမျှတစွာနေရမယ်။ ကိုယ်နဲ့သင့်တော်တဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုရရှိရမယ်။ ပဓာန(၅) ချက်ပေါ့။

၆။ ဤကဲ့သို့သာ နေသူမှာ ကျန်းမာရာကျော် သက်ရှည်မည်

မကျန်းမာတာ ဘယ်လောက်ဆိုးလဲဆိုရင် ကိုယ်လည်း စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ အလုပ်ပျက်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေလည်း စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်တယ်။ ဝတ္ထုကြေးငွေလည်း ကုန်တယ်။ အားလုံးရှုံးတယ်။ မကျန်းမာတာ အရှုံးဆုံးပဲ။

အဲဒါကြောင့် စားသောက်တာကို ရရှိစိုက်ပြီးတော့မှ ကျန်းမာမှ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်မယ်။ လောကအကျိုး သံသရာအကျိုး ကိုလည်း သယ်ပိုးထမ်းဆောင်နိုင်မယ်။ မကျန်းမာရင် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဓိကကျန်းမာရေးကို သတိထားပါ။ ကိုယ်မကျန်းမာခြင်းကြောင့် ကိုယ့်အတွက် ဘာမျှမလုပ်ပေးနိုင်သလို သူများအတွက်လည်း ဘာမျှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။

ဓမ္မုတသမ္မာတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၁၅၃

ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေလည်းအကုန်စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ ငွေလည်းကုန်လုလည်းပန်းတယ်။ ငါးစားနေတာက ကျန်းမာဖို့စားတယ်။ ကျန်းမာရုံစားရတယ်။ ငါနေတာလည်း ကျန်းမာအောင်နေတယ်ဆိုပြီး ရာသီဥတုနဲ့ချင့်ပြီးနေရတယ်။ အထူးသဖြင့် မိုးလေအေးရင် ငြိမ်ငြိမ်မနေရဘူး။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေရတယ်။ ရာသီဥတုကို တွန်းကန်နေရတယ်။

အအေးပတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအခါမျိုးလည်းဆိုရင် ငြိမ်တဲ့အခါအအေးပတ်တတ်တယ်။ တချို့က အအေးကြိုက်တော့ ရေလည်းချိုးတယ်။ တံခါးလည်းဖွင့်တယ်။ ပန်ကာလည်းဖွင့်တယ်ဆိုတော့ သွားရော။ အခုပဲသတင်းကြားတယ်။ ငါတို့တပည့်မတစ်ယောက် ရေလည်းချိုး၊ တံခါးဖွင့်၊ ပန်ကာဖွင့်နဲ့မနက်ကျတော့ ပါးတွေဘာတွေရွဲ့သွားရော။ ဆေးမနည်းကုယူရတယ်။ ဒါကြောင့် နေထိုင်မကောင်းတိုင်းကံကိုသွားပြီးအကြောင်းမချနဲ့။

ဝေဒနာဖြစ်ကြောင်း တရား (၈)ပါးထဲမှာ ကံတရားအကြောင်းတစ်ခုပဲ။ တစ်ပါတည်းပါတယ်ဆိုပြီး နေရာတကာမှာ ကံကိုချည်းပဲ အကြောင်းချတယ်။ အနေအထိုင်မတတ်၊ အစားအသောက်မတတ်၊ အသွားအလာမတတ်၊ အဝတ်အရုံမတတ်၊ အဲဒီလိုမတတ်လို့ ရာသီဥတုနားမလည်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာအများကြီးပါသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ကျန်းမာရေးကို မြတ်စွာဘုရားက အဓိကအားဖြင့် “အာရောဂျပရမံလာဘံ” လို့ ဟောခဲ့သလို မိမိတို့လည်း အထူးသဖြင့် ဂရုစိုက်ပြီး ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့ ပရိယတ္တိကို ကိုယ့်ကျန်းမာရေးနဲ့ချိန်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ရမယ်။ ကျန်းမာရင် ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ပရိယတ်နဲ့ ပဋိပတ်တွေကို ဇောက်ချလုပ်ဆောင်နိုင်တာပေါ့။ ပရိယတ်နဲ့ ပဋိပတ်ကို ခွဲလို့မရဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ စာအံတယ်၊ စာပြန်နေတယ်ဆိုတာ ပရိယတ်၊ ဘေးကလူက သူစာပြန်နေတယ် လို့သိတယ်။ ကိုယ်က စာကျေနေတယ်ဆိုတော့၊ အဲဒီစာတွေ ပြန်နေရင်း စာတွေ ချုပ်ချုပ်သွားတာကို စိတ်နဲ့နလုံးသွင်းနေတယ်။ အဲဒါကို အာရုံပြုနေရင်း မမြဲတဲ့ တရား၊ အစိုးမရတဲ့ သဘောတရားတွေပါလား ဆိုပြီး နောက်ကနေ နလုံးသွင်းနေရင် အဲဒါပိပဿနာပဲ။

ရှေးတုန်းက တောထဲက ရဟန်းတစ်ပါးက ဆရာစာချတာနဲ့ အတူတကွ နေရင်း ပထမစာမကျေသေးခင် စာတွေကို အနက်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ အတူအာရုံပြုပြီး

၁၅၄ ◉ ဓမ္မဒူတသကုတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

စာအံနေရတယ်။ အဲဒီစာတွေကြောသွားပြီဆိုတော့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို အာရုံမပြုတော့ဘဲ သူပြန်နေတဲ့စာတွေရဲ့အသံချုပ်ချုပ်သွားတာကို အာရုံပြုနေရင်းက ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ပရိယတ်နှင့်ပဋိပတ်ကခွဲလို့မရဘူး။ ပရိယတ္တိဆိုတဲ့ နေရာမှာ သီလပရိယတ် ဆိုတာရှိတယ်။ ပဋိပတ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ သီလပဋိပတ်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒါလူမြင်တယ်။ ဒါအရေးကြီးဆုံးဘဲ သီလပဋိပတ်က၊ သီလဆိုတာကိုယ်နှုတ်ထိန်းတာ။ ကိုယ်နဲ့မသင့်တာတွေကိုရှောင်ခြင်း၊ မသင့်တဲ့အမှုအရာ၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့အမှုအရာမပြုခြင်းပေါ့။ နှုတ်ကလည်း မသင့်တဲ့အပြော၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့အပြော မပြောခြင်းပြုရမယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကြမ်းတမ်းတဲ့အပြောအဆိုမှာ ကိုယ့်ထက်ကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ့်အကျိုးလိုလားပြီး ပြောဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို နှုတ်လှန်မထိုးရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ဆုံးမပြီး မွေးမြူလွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပြောဆိုရလွယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်အောင် အရင်နားထောင်ရမယ်။ ပြန်ပြီး နှုတ်လှန်မထိုးရဘူး။

ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ပဲ။ သူကတဏှာပဲ။ အဲဒီလိုဆင်ခြေပေးစရာမလိုအောင် သီလကို လုံခြုံအောင်စောင့်ထိန်းရတယ်။ သီလဆိုတာ ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကို စောင့်ထိန်းတာပဲ။

ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလကျတော့ ကိုယ် စိတ်နှလုံး ၊ နား နှာခေါင်း မျက်စိ၊ လျှာ အားလုံးပါသွားတယ်။ အကြမ်းအားဖြင့် အကြမ်းဖျင်းထိန်းရတာကိုယ်နဲ့နှုတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလပါပြီဆိုရင် စိတ်ပါပါလာတာပေါ့။ အဲဒီလိုသီလမလုံခြုံရင်၊ ကိုယ့်ကိုစွပ်စွဲတဲ့လူ၊ အပြစ်ပြောတဲ့လူ ရှိလာတာပဲ။

တကယ်တမ်းပြောရရင် ကိုယ့်ကိုအပြစ်ပြောတာ ရွှေအိုးပြပေးတဲ့လူလို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ နှုတ်လှန်ထိုးတယ်၊ အပြစ်ပြောတယ်ဆိုရင် ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ်လို့ခေါ်တယ်။ တို့စာထဲမှာက ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ တရားမရတဲ့လူပဲ။ ဘယ်တော့မျှ တရားမရဘူး။

သုဝစဖြစ်မှ မင်္ဂလာဖြစ်တယ်။ ဒုဗ္ဗစဖြစ်ရင် မင်္ဂလာမဖြစ်ဘူး။ သူက အပြောအဆိုမတတ်ရင် အမင်္ဂလာပဲ။ ဒီဘဝမှာလည်း တရားမရနိုင်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း မရနိုင်ဘူး။ လူမုန်းလဲများတယ်။ အပြောကောင်းမွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သုဝစ

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ၁၅၅

ပုဂ္ဂိုလ်ကတရားလည်းရနိုင်တယ်။ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါတယ်။

ဒါကြောင့်သီလကို လုံခြုံအောင် ကျင့်မယ်ဆိုပြီး ခန္တီစသောဝစသတာဆို တဲ့ မင်္ဂလာတရားမှာ လာတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံဖို့အရေးကြီးတယ်။ သောဝစသတာ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ ဒုဗ္ဗစက မကောင်းဘူး။ ဘုရားလည်းမကြိုက်ဘူး။ ဘယ်သူမျှ မကြိုက်ဘူး။ သုဝစဆိုရင် လူတိုင်းကြိုက်တယ်။ သုဝစပုဂ္ဂိုလ် တစ် ထောင်က ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ထိန်းရတာထက် လွယ်တယ်။

ဒါကြောင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဆီမှာ ရာဇဆိုတဲ့ ရဟန်း ရတော့အင်မတန်ပြောရလွယ်တာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သာရိပုတ္တရာတဲ့၊ ရာဇလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုရင် သင်လိုချင် သလားတဲ့။ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာကမြတ်စွာဘုရား၊ အများကြီးလိုချင်ပါတယ်တဲ့။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတစ်ထောင် ရတာ ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လောက်ထိန်းရတာ မခက်ဘူးတဲ့။ ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ် ဆိုရင်ထိန်းရတာ အင်မတန်ခက် တယ်တဲ့။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုဝစပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင်ကျင့်။ ဒုဗ္ဗစပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် အောင်မနေနဲ့။ အဲဒါကိုယ့်ကို အပြစ်ပဲပြောပြော၊ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ငယ် ငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြီးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်ဘာမျှ ပြန်မပြောနဲ့။ ပြန်ပြောတယ်ဆိုတာ ဆင်ခြေပဲ။ အဲဒါကိုယ့်အပြစ်ကို ဖုံးတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တာ။ အဲဒါ တဏှာပဲ။ အပြစ်ကိုဖုံးတယ်ဆိုရင် သူတော်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ အရှင်သာရိပုတ္တရာဟောကြားတာတစ်နေ့က ဓမ္မပဒမှာဖတ်ကြည့် ရသေးတယ်။ ဘယ်လောက်အတုယူစရာ ကောင်းလဲဆိုတာ။ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဘုရားရှင်အောက် တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါတောင်မှ သူ့ကို မမှန်မကန် စွပ်စွဲခံရသေးတယ်။

သူ့ကိုစွပ်စွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန်းလေးတစ်ပါးပါ။ တကယ်မှန်ကန်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မမှန်မကန် စွပ်စွဲတာတောင်မှ အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ် ကြီးက လက်အုပ်ချီပြီး တပည့်တော်မှာ အပြစ်ရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုပြီး တော့မှ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့အရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီပြီး တောင်း ပန်တယ်။

၁၅၆ ◉ ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တပည့်တော်မလုပ်ပါဘူး၊ မပြောပါဘူးဆိုပြီး ဆင်ခြေဆင်လက်နဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မကာကွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျန်းမာအောင်နေပြီး၊ ကိုယ့်အပြစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှုပါ။ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်မမြင်လို့ မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောရင် လည်းဆင်ခြေပေးခြင်းမရှိပါနဲ့။

၁၆။ ကံသုံးပါးစင်ကြယ်ရေး

မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်လို့ပြောရင်ဟုတ်တယ်။ စကားတော်လို့ပြောရင်လည်းဟုတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားစကားတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ကံသုံးပါးစင်ကြယ်ရေးအတွက် ဟောကြားတာဖြစ်တယ်။ မိမိတို့ရဲ့ကံသုံးပါးစင်ကြယ်ရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေဖြစ်ပြီး မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်နေ့စဉ်မိမိကိုယ်ကိုကြည့်ရမှာက မိမိတို့ရဲ့ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေ ဘယ်လောက် စင်ကြယ်အောင် စောင့်စည်းကြိုးကုတ်အားထုတ်သလဲ။ အထူးသဖြင့် မနောကံက အဓိကကျတယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် မနောကံမပါဘဲ ကာယကံ လွန်ကျူးမှုမပြုနိုင်ဘူး၊ ဝစီကံ လွန်ကျူးလို့မရဘူး။

ဒါကြောင့်မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက “စိတ်ကို မစောင့်ရှောက်ရင် ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကို စောင့်ရှောက်ရာမရောက်ဘူး။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံးကို စောင့်ရှောက်ရာမရောက်ဘူး။ စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ရင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် သုံးပါးလုံးကို စောင့်ရှောက်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်” တဲ့။

ဒါကြောင့်တခြားမကြည့်နဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်ပြန်ကြည့်။ အခုသီလရှင်ဝတ်တာ ဘယ်နှစ်ဝါရပြီလဲ၊ စာပေသင်ကြားတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဘယ်လောက်ရပြီလဲ။ တရားဓမ္မကျင့်သုံးတာလည်း အကြိမ်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ နှစ်အားဖြင့်

၁၅၈ ● ဓမ္မုတသရူပေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းလာသလဲဆိုတာကို ကြည့်ရတယ်။

ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ရဲ့ ကာယကံတွေကို ကြည့်ရတယ်။ အထူးသဖြင့် လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့မကောင်းတဲ့ ကိုယ်အမူအရာတွေရှိတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တော့ဟုတ်တာပဲပေါ့။ သူများတွေအပေါ်မှာမကောင်းတဲ့ကာယကံအပြုအမူတွေ ရှိတာပေါ့။ အဲဒါတွေ ဘယ်လောက် ကင်းသွားလဲလို့ ကြည့်ပြီး ပြင်ရမှာ။

၁။ ကိုယ်ကျင့်တရား အကုသိုလ်များ ရှောင်ရှားမပြတ်စောင့်ရမည်

ဒါဆိုသူများတွေကို ဆောင့်အောင်တာ မရှိတော့ဘူး။ အခုရှိတယ်မဟုတ် လား။ အဆုံးအမတွေကို လိုက်နာတဲ့လူရဲ့သန္တာန်မှာတော့ မရှိဘူးပေါ့။

ခြင်္သေ့ဆီဟာ သိင်္ဂီရွှေခွက်မှာ တည်သလို မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမ တွေဟာ သဒ္ဓါနားခွက်ရှိတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သာတည်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့အဆုံးအမတွေဟာ သီလရှင်တွေမှာ မတည်ဘူးဆိုရင် သီလရှင်မှာ သဒ္ဓါ နားခွက်မရှိဘူးလို့ပြောရမယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ အကုသိုလ်များ၊ ရှောင်ရှားမပြတ် စောင့်ရမည်ဆိုတာကို သတိထားပြီး အဆုံးအမတွေကိုယ့်သန္တာန်မှာတည်အောင် စောင့်ရှောက်ရမယ်။

ခြင်္သေ့ဆီဟာ သိင်္ဂီရွှေခွက်မှာ တည်သလို အဆုံးအမတွေကိုရရင် အမြတ် တနီးနဲ့လိုက်နာပြီး ကျင့်ရမယ်။ ဒီအဆုံးအမတရားတွေ မပျောက်ပျက်ရအောင် ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို စောင့်ရှောက်ရမှာ။

ကာယကံမူဆိုပါတော့။ အဆုံးအမတွေကို ကြားတိုင်းကြားတိုင်း၊ ကိုယ်လုပ် ချင်တဲ့ နှုတ်ခမ်းစု၊ ခြေထောက်ဆောင့်အောင်တာမလုပ်ဘဲ ထိန်းလိုက်မယ်။ အခုက အဆုံးအမ တစ်ခါပေးရင် သီလရှင်တွေ (၇)ရက်တောင် ခံရဲ့လား။

၂။ နှုတ်မကောင်းခြင်း ရှောင်သဖြင့် နှုတ်ဖြင့် မပြတ်စောင့်ရမည်

နှုတ်ကကြောက်စရာကောင်းတယ်။ နှုတ်ကြောင့် ဝစီဘေထိပြီးတော့ နှုတ် ကြောင့်အပြစ်သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအများကြီးရှိတယ်။ သူများကို “ကျွန်မ” ပြော လို့ ကျွန်မဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ “သူတောင်းစားမ” ပြောလို့ သူတောင်းစားမ ဖြစ် တာတွေ၊ “ပြည့်တန်ဆာမ” ပြောလို့ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်တာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။

ဓမ္မူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၅၉

အဲဒါနှုတ်ကြောင့်ဖြစ်တာတွေပဲ။ နှုတ်ကနေပြီး အလကားလျှောက်ပြောတယ်။ ပြောကတည်းကစိတ်ပါလို့ပြောတာ။ ပြောတာကစုံနေတာပဲ။ ကောင်းတာလည်းမပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ။ ဒီလိုလုပ်ခိုင်းထားမှ တော်ရုံကျတာ။ မကောင်းတာပြောနေ ကြံနေလို့မရဘူး။ အလုပ်ကလည်း စာရေးတယ်၊ စာချတယ်။ စာရေး၊ စာချတာကို အလုပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခုလုပ်နေတော့ မကောင်းတဲ့ အကြံမရဘူး။ အလုပ်မရှိရင် မကြံသင့်တဲ့ အကြံတွေကြံပြီး၊ မဖြစ်နိုင်တာလျှောက်တွေ မဖြစ်နိုင်တာကြံပြီး၊ ကြံတာက ကုသိုလ်တစ်ခုမျှ မပါဘူး။ အကုသိုလ်ကံတွေပဲ။

ဒါကြောင့် သီလရှင်တွေ အလုပ်လုပ်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်လုပ်၊ မဟုတ်ရင် အလုပ်တရားတွေကျင့်၊ စာအံတာလည်းမဟုတ်၊ စာကျက်တာလည်း မဟုတ်၊ တရားကျင့်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဆိုရင်တော့ အကုသိုလ်ဝင်လို့မဆုံးတော့ဘူး။ ဝတ်တာကတော့ သီလရှင်ပဲ။ တွေးတောကြံတာက တစ်ခုမျှ သီလရှင်နဲ့မတူဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ။ အသီးတစ်ရာ အညှာတစ်ခုဆိုသလိုပြုတာ ပြောတာတွေက စိတ်ကနေလာတာ၊ ဆိုကြည့် -

၃။ စိတ်မကောင်းခြင်း ရှောင်သဖြင့် စိတ်ဖြင့်မပြတ်တွေးရမည်

စိတ်မကောင်းတာလည်းရှောင်၊ ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးတာတွေကိုလည်း အထူးသဖြင့်ရှောင်။ ဘုန်းကြီးခဏခဏပြောသလို ကိုယ်လောဘကြီးလို့သူများ တွေလည်းလောဘကြီးတယ်ထင်တာမမှန်ဘူး။ တချို့ကလောဘနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်။ ကိုယ်ဒေါသကြီးလို့ သူများဒေါသကြီးတယ်ထင်ရင် မမှန်ဘူး။ နဂိုက ဒေါသနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်။ ကိုယ်မောဟကြီးလို့ သူများတွေလည်း မောဟကြီးမယ်တွေးလည်း မမှန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ မောဟနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတာကိုး။

တချို့ကဆုတောင်းပြီးလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနည်းရပါလို့၏လို့ဆုတောင်းတာ၊ ဆုတောင်းပြီးတချို့ကတရားတွေလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ အားမထုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ဆုတောင်းတာကသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အထိပဲ။ ဘုန်းကြီးထူးထူးခြားခြား

၁၆၀ ◉ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအပတ်တရားတော်များ

အမျိုးသမီးတွေမှာ တွေ့ရတယ်။ အမျိုးသမီး (၃)ဦး တွေ့ရတယ်။ ဘုရားရှင် လက်ထက်က ဝိသာခါတို့လို သောတာပန်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပဲလို့ ထင်ရတယ်။

မျက်နှာက ကြည့်ရတာ ကြည်လို့။ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း အယုတ် အလတ်လုံးဝခွဲခြားမှုမရှိဘူး။ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တဲ့နေရာမှာလည်း ဟန်အမူအရာ တစ်ချက်မျှ မပါဘူး။ ဟန်ပန်နဲ့ ဟန်ပါမပါဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ။ အဲဒီတော့မှ ဪ... သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရမယ်လို့ မှန်းမိတယ်။

တရားမှာလည်း သူတရား ကိုယ့်တရားဆိုတာလည်း သူတို့မှာမရှိဘူး။ အများအားဖြင့်လူတွေမှာဂိုဏ်းစွဲ၊ နည်းလမ်းစွဲဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီး (၃) ဦး တွေတဲ့နေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၊ ဂိုဏ်းစွဲမရှိဘူး။ အားလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ၊ ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်တည်ကြည် အေးချမ်းတာတွေ တယ်။ အဲဒါမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

သီလရှင်ဆိုတာ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ အထက်တန်းအကျဆုံး အမျိုးသမီး အလုပ်လုပ်နေတာလို့ သဘောထားပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ အောက်တန်းစား စိတ်ထားမထားနဲ့။ ကိုယ်ကအောက်တန်းစား စိတ်ထားလို့ သူများတွေကို ကိုယ့်လိုပဲထင်နေတွေးနေမယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူး။ မနောကံမကောင်းဘူးပေါ့။ အထူးသဖြင့် သတိထား။

၄။ အကုသလာ ဤသုံးဖြာ လျင်စွာ သုတ်သင်ရပေမည်။

ကိုယ်စိတ်နှုတ်မကောင်းတာတွေကိုရှောင်မယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်တရား (၁၀) ပါးဖြစ်သွားတယ်။

၅။ မြတ်ကုသလာ ဤဆယ်ဖြာ လျင်စွာပြည့်စုံရလေမည်။

အကုသလ (၁၀) ဖြာဆိုတာကိုယ်ဖြင့်မကောင်းတာရှောင်ရင် ကိုယ်ရဲ့ကာယ ဒုစရိုက်လုံသွားပြီ။ နှုတ်ဖြင့်မကောင်းတာရှောင်ရင် နှုတ်ဒုစရိုက် လုံသွားပြီ။ စိတ်ဖြင့်မနောမကောင်းတာရှောင်ရင် မနောဒုစရိုက်လုံသွားပြီ။ အကုသလကမ္မ သုံးပါးလုံသွားပြီ။ ကုသလတရား (၁၀) ပါးဖြစ်သွားတာပဲ။ ကုသလဓမ္မ (၁၀) ပါးဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် သိက္ခာသုံးပါးဖြစ်တယ်။ သိက္ခာသုံးပါးဖြစ်ရင် မဂ္ဂင် (၈) ပါးကို ဝင်သွားပြီ။

ဓမ္မနုပဿနာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၆၁

ကာယဒုစရိုက်ရှောင်ရင် ကာယသုစရိုက်ဖြစ်တယ်။ ဝစီဒုစရိုက်ရှောင်ရင် ဝစီသုစရိုက်ဆောင်တယ်။ မနောဒုစရိုက်ရှောင်ရင် မနောသုစရိုက်ဆောင်တယ်။ ဒါဆိုရင် သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးလုံးဝလုံသွားပြီ။ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝလုံးဝဖြစ်သွားပြီ။ ဒီတော့ မနောဒုစရိုက်ရှောင်ရင်၊ ဒီက သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိဆိုပြီး သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးဖြစ်သွားပြီး။ ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ပေါင်းရင် မဂ္ဂင်(၈)ပါးဖြစ်သွားပြီ။

မဂ္ဂင် (၈)ပါးဆိုတာက လူတွေက တရားထိုင်မှ အားလုံးဖြစ်တယ်လို့ ထင်နေတာ။ အမှန်က သွားရင်းနဲ့ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေစောင့်စည်း။ အဲဒီလိုစောင့်စည်းရင်းနဲ့ ထိုင်ရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ကိုယ်အမူအရာ ထင်ရှားရင်ရုပ် - ရုပ်လို့ရှု။ နှုတ်အမူအရာထင်ရှားရင်လည်း ရုပ် - ရုပ်လို့ရှု။ စိတ်အမူအရာထင်ရှားရင် နာမ် - နာမ်လို့ရှုရင် ပြီးသွားပြီ။

ပါးစပ်ကလည်း အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေ စောင့်စည်း။ ကုသိုလ်သုစရိုက်ကို ဆောင်ထားရမှာ။ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ရှောင်ရုံနဲ့ ကုသိုလ်သုစရိုက်က မဖြစ်သေးဘူး။ ကုသိုလ် သုစရိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရသေးတာ။

ကုသိုလ် သုစရိုက်တွေထဲမှာမှ အမြတ်ဆုံး ကုသိုလ်သုစရိုက်က မဂ္ဂင်(၈)ပါးပဲ။ မဂ္ဂင်(၈)ပါးမှာ သီလမဂ္ဂင်(၃)ပါးကတော့ ထားပါတော့။ သီလရှင်မှာ ပြည့်စုံနေတာပေါ့။ သမာဓိနဲ့ပညာမဂ္ဂင်(၅)ပါးထပ်ထည့်ပြီး မိမိတို့အားချိန်၊ နားချိန်ကို တရားနဲ့အနားယူတာပိုကောင်းတာပေါ့။

သက်သက်ကြီး အိပ်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ဆိုရင် ရေးစရာရှိရေး၊ ညောင်းတယ်ဆိုရင် တုံးလုံးလွဲလိုက်၊ အပန်းပြေရင် ထပြီးရေးလိုက်။ ရေးပြီး ညောင်းတဲ့အခါ ခေါင်းနောက်လာတယ်ဆိုရင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူ။ အသက်ရှူရင်းနဲ့ အနားယူတာပေါ့။ သက်သက်ကြီးအနားယူတယ်ဆိုရင် အကုသိုလ်က တအား ဝင်တာ။ အဲဒီလိုကုသိုလ်တရားနဲ့အနားယူမှ အေးချမ်းတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အနားယူတယ်ဆိုတာက အလုပ်ပြောင်းတယ်လို့ သဘောပေါက်တယ်။ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ။

ဒါကြောင့် မိမိတို့သုတ်သင်ရမှာက အကုသလ - အကုသိုလ်တရားမရှိအောင်၊ ကုသလများ ကုသိုလ်တရားဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး

၁၆၂ ❁ ဓမ္မနူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သုံးပါးလုံး စင်ကြယ်အောင်ကြိုးစား၊ ဒါဆိုရင် မဂ္ဂင်အကျင့်မှန်ဝင်သွားပြီ။ ဒါဆို နေ့စဉ် မဂ္ဂင်လမ်းလျှောက်နေတယ်လို့ခေါ်တာ။

၆။ ဤသို့သုတ်သင် တရားရှင်များ ဟောမြှောက်ကြား ရှစ်ပါးမဂ္ဂင်ဖြစ်ရမည်

တရားထိုင်တယ်ဆိုတာက၊ ထိုင်မှ တရားဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ထိုင်ထိုင် မထိုင် ထိုင်ကိုယ်နှုတ်အမူအရာကိုကြည့်ပြီးတကယ်ပဲစင်ကြယ်လား၊ မစင်ကြယ်လား တစ်ခါအတွင်းသဘောကိုရှု၊ ဖောက်ပြန်မှုရှိလား၊ ပြောရင်းနဲ့စိတ်စင်ကြယ်လား၊ မစင်ကြယ်ဘူးလား စစ်ဆေးပြီးတော့မှ ပြောတဲ့အမူအရာကို ရှုရမှာ။

ရုပ်တရားထင်ရှားရင် ရုပ်တရားကိုရှု၊ နာမ်တရားထင်ရှားရင် နာမ်ကိုရှု၊ အလကားနေ ကြံစည်နေပြီး ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို စစ်ဆေးပြီး မိမိစိတ်ကိုပြင်။ အဲဒီစိတ်ကိုနာမ် - နာမ်လို့ရှု။ ဒါဆိုမဂ္ဂင်(၈)ပါးအကျင့်တရားအမြဲရှိပြီးမိမိအတွက် အမြဲပိပဿနာတရားကျင့်နေတယ် လို့ခေါ်တယ်။

သာဝတ္ထိပြည်မှာလူ (၇)ကုဋေမှာ (၅)ကုဋေသောတာပန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုကျင့်လို့ဖြစ်တာ။ စာရင်း၊ သောက်ရင်း၊ ရေချိုးရင်း၊ အဝတ်လျှော်ရင်း၊ လုပ်ကိုင်စရာဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ရင်းနဲ့ကျင့်ကြံကြတာ။ အခုတော့သူများချက် ကျွေးတာကို လက်ဆေးစားပြီး လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်သွားတာကို တရားကျင့်နေ တယ်လို့ထင်ကြတာ။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် သာဝတ္ထိပြည်မှာတစ်ယောက်မှတရား ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုပြောသလို လမ်းစဉ် (၃)မျိုးသတိထားပြီး မိမိတို့ကိုယ်ကို စင်ကြယ်အောင် သတိထားကျင့်ပြီးတော့ စင်ကြယ်သထက်စင်ကြယ်အောင် ကျင့်ကြံပြီး နိဗ္ဗာန်သို့လျင်မြန်စွာရောက်ကြပါစေ။

၁၇။ တရားရတယ်ဆိုတာ

မိမိတို့ အဓိက သီလရှင်ဝတ်တာ၊ တရားရှာတယ်လို့ ပြောရမယ်။ တရားရှာတော့ တရားရတယ်၊ တရားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေပါသလဲ။ ဘယ်လို တရားရတာလဲ။ ဘယ်လိုခေါ်တာလဲလို့ ဘုန်းကြီးတို့ကို ခဏခဏ အမေးခံရတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တရားရတယ် မရဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ သိနိုင်တာ။ သူများသွားမေးလို့ သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တရားရတယ်ဆိုတာက တရားက အဆင့်ဆင့်ရှိတာပေါ့။

တချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး မဂ်ဖိုလ်တောင်မှ သာမန်မဟုတ်ဘဲ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရတယ်လို့ ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ရသေးတယ်။ အသွင်အပြင် လည်း ကြည်ညိုစရာ တစ်စက်ကလေးမျှ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ရဟန္တာလို့ ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တွေ့သေးတယ်။ အထင်ကြီးကြတာပေါ့လေ။

လူတွေက အများအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးကြတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အထင်သေးတဲ့ လူရှားတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်မြင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးကြတဲ့ လူများတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတဲ့ လူဟာ သူများကို အထင်သေးကြတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမြင်မှန်စရာ ဘယ်လိုမျှ မရှိတော့ဘူး။

၁၆၄ ● ဓမ္မဒူတသရတေကကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တရားရတယ်ဆိုတာ ပရိယတ်လာစည်းကမ်းတရားတွေနဲ့ တရားဥပဒေ၊ စည်းမျဉ်းဥပဒေတရားတွေနဲ့ကိုက်ကြည့်။ သိနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်တရားရတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုရင် ဆိုပါတော့ သဒ္ဓါတရား။

ကိုယ်သီလရှင်မဝတ်ခင်ကရှိတဲ့သဒ္ဓါတရားနဲ့ခုသီလရှင်ဝတ်တဲ့သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဘယ်လိုကွာသလဲ ဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်ရမယ်။ သဒ္ဓါဆိုတာ ပါဠိစကား။ ခြုံငုံမိအောင်ပြောရတာပေါ့။ သဒ္ဓါတရားကတကယ်ပြောရရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို တကယ်ယုံကြည်တယ်။ ရတနတ္ထယသဒ္ဓါလို့ ခေါ်တယ်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဂုဏ်တွေကအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရှိသလေးစားမှုရှိလဲဆိုတာကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်အသိဆုံးပဲ။ ကုသိုလ်ကံကိုယုံကြည်ခြင်း၊ ကုသိုလ်ကံ၏အကျိုးပေးပုံကိုယုံကြည်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ကံကိုယုံကြည်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ကံ၏အကျိုးပေးပုံကိုယုံကြည်ခြင်း၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးပါ။

ကမ္မဿကတာ သဒ္ဓါက ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းရှိတယ်။ လူမျိုးတော်တော်များမှာ ရှိတယ်။ ရတနတ္ထယ သဒ္ဓါက ကမ္ဘာတိုင်း၊ ကမ္ဘာတိုင်းမှာမရှိဘူး။ လူမျိုးတိုင်းမှာလည်း မရှိဘူး။ သာသနာပွင့်လင်းတဲ့အခါသာ ရှိတာ။

မိမိတို့က သီလရှင်ဝတ်လာတာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ ရတနတ္ထယသဒ္ဓါ ဘယ်လောက်ရှိလဲဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်။ တစ်ခါ ကမ္မဿကတသဒ္ဓါနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့မှာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ကမ္မဿကတ သဒ္ဓါက ပြောရရင် အခြေခံသဒ္ဓါပဲ။ ရှိသေးတယ်။ လူတွေမှာ ဒီကမ္မဿကတ သဒ္ဓါတောင်မှ ရှားမှရှား။ ရတနတ္ထယသဒ္ဓါဆို အတော့်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် တရားရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရင်၊ သဒ္ဓါတရား၊ ကိုယ့်မှာ ခါတိုင်းထက်ထက်ထက်သန်သန်ရှိလာတယ်။ သိပ်အားကောင်းတယ်။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံပေးမှာယုံကြည်အားကိုးခြင်းက သိပ်အားကောင်းတယ်။ ကုသိုလ်ကံရဲ့ကောင်းကျိုးအပေါ် ယုံကြည်မှုသိပ်အားကောင်းလာပြီဆိုရင် သဒ္ဓါတရားကိုယ့်မှာရလာပြီလို့သိ။

သဒ္ဓါတရားရဲ့တန်ဖိုးက သိပ်ကြီးတယ်။ သဒ္ဓါတရားတစ်လုံးပဲရရ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ သဒ္ဓါတရားတစ်လုံးပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိပါစေ။ မျက်မှောက်လည်း သုံးမကုန်၊ တမလွန်ဘဝမှာလည်း သုံးမကုန်။ အဲဒီလောက်ထိအောင်အကျိုးကျေးဇူးတွေများတယ်။

ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ * ၁၆၅

“သဒ္ဓါဟူ၍ ဌာတရားကားလမ်းသွားသံသရာ၊ သတ္တဝါ၏ လူ့ရွာနတ်ထံ၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက်၊ ခရီးပေါက်အောင်၊ ချီးမြှောက်ဥပနိဿယဖြင့်၊ စင်စစ်မကွာ၊ လိုက်၍သာလျှင်၊ ကလျာဏစစ်၊ ခင်ပွန်းချစ်သို့၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ ဘဝထိုထို၊ ရတိုင်းကိုယ်မှာ၊ အလိုရှိရာ၊ ပေးတတ်စွာ၏”

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် တရားစစ်။ သူများကို သွားစစ်ခိုင်းစရာ မလိုဘူး။ ငှါသဒ္ဓါတရားကလူ့ဘဝတုန်းက သဒ္ဓါတရားနဲ့ သီလရှင်လောကထဲရောက်လာတဲ့ သဒ္ဓါတရား ဘယ်သူက ထက်မြက်လာလဲလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စစ်ဆေး။ သဒ္ဓါတရားရလာခြင်းသည် တရားရလာခြင်းပဲ။ ပုထုဇဉ်သဒ္ဓါက စလသဒ္ဓါ၊ တုန်လှုပ်တယ်။ ခြေတစ်လှမ်းအတွင်းမှာ ပျက်နိုင်တယ်။ သောတာပန်တို့ကျတော့ အစလသဒ္ဓါ။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မပျက်တော့ဘူး။

ပုထုဇဉ်က စလသဒ္ဓါပဲဖြစ်သေးတယ်။ နည်းနည်းလေးဆို တုန်လှုပ်ပျက်စီးသွားတာ။ အဲဒီတော့ ငှါသဒ္ဓါက ဘယ်လောက်ခိုင်မြဲသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့်။ အကြောင်းကိစ္စကြုံလာမှ၊ အဲဒီသဒ္ဓါတရားရဲ့သတ္တိလည်း သိရတယ်။

ပြီးတော့မှ ဒုတိယတရားရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် သီလတရား။ သီလကလည်း မိမိတို့လူ့ဘောင်လောကမှာ ငါးပါးသီလမှ အနိုင်နိုင်။ ၈ - ပါးသီလ၊ ၁၀ - ပါးသီလ တင်းတင်းရဲရဲရာ မလွယ်ကူဘူး။

အခုသီလရှင် ၀တ်ထားတယ်။ အဓိက မိမိတို့မှာ ၈ - ပါးသီလမကျိုးပေါက်၊ မပြောက်မကျား၊ တကယ်အားကိုးတကြီးနဲ့ အသက်သေချင်သေပေစေ၊ ငှါသီလကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ အသက်ဆိုတာ ရလွယ်တယ်။ သီလဆိုတာ ရခဲတယ်။ သက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်လာတိုင်း အသက်ရတာပဲ။ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း သီလရသလားဆိုရင် ဟိုတိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ ငှက်သားတွေကို အသာထားလိုက်ပါဦး။ လူ့ပြည့်လောက လူဌာနမှာတင် သီလရှိတဲ့ လူတွေအများကြီး ရှားပါးတယ်။

သီလမရှိတဲ့ လူတွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး။ ဒါကြောင့် သီလဆိုတာ ရခဲတဲ့တရား။ သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းလိုက်နာခြင်းသည် ကိုယ့်အတွက် တရားရခြင်းတစ်ပါးပဲ။ သီလတရားရခြင်းသည် ပင်တရားရခြင်းတစ်ခုပဲ။ ဒီတရားတွေကို ယုံသန္တာန်မှာ တည်မြဲခိုင်မြဲအောင် မပျောက်မပျက်ရအောင် ကြိုးစားရမယ်။ သူတော်ကောင်းဥစ္စာ၊ ရတနာတရားတွေပဲ။

၁၆၆ ● ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

နောက်သုတတရားတဲ့။ သုတတရားဆိုတာ နေ့စဉ် စာသင်နေတာ သုတတရားအတွက်ပဲ။ သုတက အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့တရား။ ဘုရားက သုတကို လက်နက်တစ်ပါးအနေနဲ့ ဟောထားတယ်။ ရဟန်းတော်များကို ချစ်သားတို့ သုတတရားကို ဆောင်ထား သယ်ဆောင်သူသည် အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ရှောင်နိုင်တယ်။ စင်ကြယ်တဲ့ မိမိကိုယ်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်တယ်။ ။ အခု အလိမ်အညာခံရတယ်ဆိုတာ ဗဟုသုတ မရှိလို့ အလိမ်အညာခံရတာ။

တလောတုန်းက တစ်နေရာမှာ သူ့ကိုယ်သူတော့ ရဟန္တာပေါ့လေ။ အတိအကျ ပြောတယ်။ အမှန်ကတော့ အလိမ်ပါတဲ့ ရောင်ခြည်တော်တွေ လွှတ်ပြတယ်။ တကြိမ်တရားနာရုံသောတာပန်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကြေညာတာ။ ပရိသတ်တွေ သိန်းချီသွားတယ်။ အဲဒါဘယ်လိုပရိသတ်ဆိုလည်း ဆိုရင် ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေ။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်တောင်မှပဲ တစ်ကြိမ်တရားဟောလို့တရားရတယ်လို့ ကြေညာဟောတာမှ မရှိတာ။ သာမန်ရဟန်းတစ်ပါးက ဒီလိုဟောလို့ရတယ်ဆိုရင် ဒါအတုအယောင်ပဲ။ အလိမ်အညာပဲဆိုတာ ပရိသတ်မသိကြဘူး။ ပြီးတော့ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်တာဘုရားမှ လွှတ်တာ။ ရဟန်းက လွှတ်တာမှ မဟုတ်တာ။

ပြီးတော့ လွှတ်တော့လည်းပဲ မြတ်စွာဘုရားရောင်ခြည်တော်ကခြောက်ဖြာ၊ ရေမီးအစုံ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီအရောင်၊ တခါလာလဲ ဒီအရောင်၊ နောက်မှ ထောက်လှမ်းရေးတွေနဲ့ သေသေချာချာစုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဓာတ်ခဲဓာတ်မီးတွေ ထည့်ပြီး ကျောင်းပေါ်မှာ ရောင်ခြည်ပြားတွေ ကပ်ထားတာတွေ တွေ့တော့မှ ဖမ်းသွားတယ်။

လိမ်တဲ့လူက လိမ်တာထားပေါ့။ အလိမ်ခံရတဲ့လူ အလိမ်ခံရတာ အံ့ဩစရာကြီး။ ဘာဖြစ်လို့အလိမ်ညာခံရလဲလို့မေးရင် ဗဟုသုတမရှိလို့၊ ဗဟုသုတမရှိရင် အလိမ်ညာခံရတာဘဲ။ ကြည့်ပေါ့။ အခု ဘုန်းကြီးတို့ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်းတရား ကြည့်ရင် လေးပါးရှိတယ်။

(၁) သပ္ပုရိသုပ နိဿယ - သူတော်ကောင်း အမှီ ရှိရမယ်။ (၂) သဒ္ဓမ္မသဝဏ် - သူတော်ကောင်းတရားနာရမယ်။ (၃) ယောနိသော မနသိကာရ - နှလုံး

သွင်းကောင်းရှိရမယ်။ (၄) ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိ - လောကုတ္တရာကိုးပါးအားလျော်စွာ ကြိုးစားကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်ရမယ်။ ဒီလေးချက်နဲ့ ပြည့်စုံမှသောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တာပါ။

အခုသူတရားကိုတစ်ကြိမ်နာတာနဲ့သောတာပန်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဒီအင်္ဂါလေး ချက်မပါတော့ဘူး။ ဒါဆို အလိမ်အညာ အတုအယောင်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ တရားတု တွေပြနေတာပဲ။ အတုပုဂ္ဂိုလ်ဘဲဆိုတာ ဘယ်လောက် သိဘို့ကောင်းလဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာ ဗဟုသုတမရှိတော့ မသိဘူး။ မသိလို့ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပြောတာတောင် “နင်တို့ဘုန်းကံမရှိလို့ မဖူးရတာ။ မနာရတာ” စသဖြင့် ပြောသေးတယ်။

နောက်အလိမ်ညာခံရတာပေါ်တော့မှ အပြောခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြန်ပြော လို့ မပြောပါနဲ့ သနားပါတယ်။ သူတို့ အကုသိုလ်တွေ များလို့ အလိမ်ညာခံနေရ တာ။ ဒါကြောင့် ဗဟုသုတဆိုတာ သိပ်လိုတာ။ တစ်နေ့ ဗဟုသုတတစ်မျိုးတစ်မျိုး အနည်းဆုံးတိုးအောင် ကြိုးစား။ ဘာဗဟုသုတမျှ မတိုးဘဲ အချိန်ကုန်သွားရင် ဟန်မကျဘူး။ ဒါကြောင့် သုတရတနာတိုးလာတယ်။ တရားတိုးတယ်ဆိုတာ အဲဒါ တိုးတာ။ သဒ္ဓါတရား တိုးရမယ်။ သီလတရား တိုးရမယ်။ ဗဟုသုတ တရား တိုးရမယ်။

နောက်တစ်ခါ စွန့်ကြဲမှုစာဂ။ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတယ်။ “ရဟန်းတော် များ အိုချစ်သားတို့၊ ငါဘုရား သိသလိုသာ အလှူဒါန၏ အကျိုးကို သိမယ်ဆိုရင် သတ္တဝါတွေဟာ လှူဒါနစရာ မရှိလို့ထားဦး။ နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်စားစရာကို မစားဘဲ လှူပါလိမ့်မယ်” တဲ့။

ကိုယ်က ထမင်းလုတ် ၂၀ - စားတယ်ဆိုပါတော့။ နောက်ဆုံး တစ်လုတ် ကျန်၊ ငါဘုရားသိသလို အလှူဒါနရဲ့အကျိုးသိမယ်ဆိုရင် ပိုးကောင် ပုရွက်ဆိတ် ကလေးတွေ ကြက်ငှက်လေးတွေ စားပါစေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လှူလိုက်မှာပဲ။ ဒါဆို နေ့စဉ် အလှူခံတစ်ကျိပ်လေး ခွေးတောင်ပါတယ်ဆိုမှ နောက်ဆုံး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ခွေးတိရစ္ဆာန်တစ်အုပ်စာ ဝအောင်ကျွေးမယ်ဆိုရင်တောင် အသက်ရှည်တယ်။ အဆင်းလှတယ်။ ချမ်းသာတယ်။ ဉာဏ်ပညာကြီးတယ်စတဲ့ အကျိုးထူး ငါးပါးကို ဘဝ တစ်ရာရတယ်။ နည်းတဲ့အကျိုးမျှ မဟုတ်တာ။

၁၆၈ * ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဆိုလိုတာက စွန့်ကြဲမှုစာဂနဲ့ပတ်သက်လို့အကျိုးကျေးဇူးသိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသဒ္ဓါတော့ဘူး။ ဘာမျှမထူးဘူး။ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းဝတ်လည်း အိုနာသေပဲ။ ဝမ်းပြည့်အောင် စားလည်း အိုနာသေပဲ။ ဘာမျှထူးပြီးမအို၊ မနာ၊ မသေ၊ လာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်းဝတ်လည်း အိုနာသေပဲ။ အဲဒီလို သိမယ်ဆိုရင် စွန့်ကြဲမှုစာဂ အကျိုးသိလာတယ်။

အဲဒီစာဂလို ကိုယ်ကစွန့်လာမယ်။ လှူချင်လာတယ်။ လှူဒါန်းရတာပျော်တယ်။ အဲဒီ စာဂအကျိုးကျေးဇူးသိလာမယ်ဆိုရင် လှူချင်လာတာ၊ ဗဟုသုတအကျိုး၊ သုတရတနာ တန်ဖိုးအလွန်ကြီးတယ်။ စာဂက သုတရဲ့အကျိုး ကျေးဇူးကြောင့် စာဂရဲ့အကျိုးကို သိလာပြီးတော့ လှူဖို့ရာ ပျော်တယ်။ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာတိုးလာတယ်။

ပညာဆိုတာ ကျောင်းသင်ပညာကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသင်ပညာက တတ်သိလိမ္မာတဲ့ သညာကို ခေါ်တာ။ အခု B.A , B.Sc၊ ဓမ္မာစရိယ အောင်တာ။ သညာကောင်းတာပဲ။ ပညာကောင်းတာမဟုတ်သေးဘူး။ ပညာဆိုတာက ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရဓမ္မတွေကို ထိုးထွင်းပြီးသိ၊ ကိလေသာကို ဖောက်ထွင်းတဲ့ ပညာကို ခေါ်တာ။ ကိလေသာကို ပယ်သတ်နိုင်တဲ့ ပညာ။ အဲဒီပညာကိုမှ ပညာလို့ခေါ်တာ။

အဲဒီပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိမိတို့စာတွေသင်ပြီး ငါတို့မှာ ဘယ်လောက်ကိလေသာတွေကို ဖောက်ခွဲနိုင်တဲ့ အသိပညာရသလဲ။ ဘယ်လောက်များအကုသိုလ်ပယ်သတ်နိုင်တဲ့ အသိအလိမ္မာရသလဲ။ ကုသိုလ် ပညာတွေ ဘယ်လောက်ရသလဲ။ ဘယ်လောက်များ ကုသိုလ်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့ အသိ ပညာအလိမ္မာတွေ ရသလဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေး။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်အကြောင်း ပေါ်လာမယ်။ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်သက်သက်မဲ့ အထင်ကြီးတယ်။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး သူများကို အထင်သေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုတော့ အထင်ကြီးသူများကို အထင်သေးတဲ့ လူဆိုရင် ဘယ်တော့မျှစိတ်ချမ်းသာမှု မရဘူး။ အဘက်ဘက်က မချမ်းသာတော့ဘဲ အိမ်မရစားမရနေမရတဲ့လူတွေ

ဓမ္မနုတသမ္မာတေကိန္ဒြိယဒါနသုံးဒါနတရားတော်များ: ၁၆၉

က သူများကို အထင်သေးပြီး ကိုယ့်ကိုအထင်ကြီးပြီးတော့ အိပ်မရစားမရဘဲ မချမ်းမသာဖြစ်တယ်။

မျက်နှာမကြည်လင် မအေးချမ်းဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိတယ်။ အသိ အလိမ္မာပညာက သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ ပေါ့ပေါ့လေး မတွက်နဲ့။ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဝင်တယ်ဆိုတာကလည်း ပညာနဲ့ဝင်တာ။ ပညာမပါဘဲ ဝင်လို့မရဘူး။ လောကထဲမှာလည်း ပညာပဲ အရေးကြီးတယ်။

ပညာမပါဘဲ ထွက်မြောက်လို့မရဘူး။ ပညာသိ အရေးကြီးတယ်။ အခုငါ့ရဲ့ အသိပညာ အသိ အလိမ္မာတွေဟာ သီလရှင်မဝတ်ခင်တုန်းကနဲ့ အခုသီလရှင် ဝတ်တာနဲ့စာရင် ဘယ်လောက်ကြီးပြီ။ သူများ ကို အထင်သေးတာမျိုးမလုပ်နဲ့။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဘေးကလူကို ကြည့်ခိုင်းပြီး ကိုယ့်ရဲ့အပြုအမူ အလုပ်အကိုင် တွေဟာ အများလက်ခံနိုင်တဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေလား။ အများအမြင် ကပ်တဲ့အပြုအမူအပြောအဆိုလား၊ အများကြည့်မှ သိသာတာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တော့ အထင်ကြီးနေတာ။

ဒါကြောင့် လူတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်မြင်ရင်လောကကြီးဟာ အကောင်း ကြီးပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်မြင်ခဲ့တယ်။ သူများမြင်သလောက် ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်မြင်လာမယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ အကောင်းကြီးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အသိပညာ အလိမ္မာဆိုတာ အကုသိုလ်ကိုပယ်တတ်တယ်။

သိဆိုတာက၊ အကောင်းအဆိုး၊ အမှားအမှန်သိတယ်ဆိုကော့ ဝိရိယနဲ့ ဆက်ပြီး ငါ ဒါဆိုမလုပ်ဘူး။ ဒါဆိုရှောင်မယ်စသဖြင့် ဖြစ်သွားတယ်။ ပညာက ပိုင်းဖြတ်ပေးတဲ့သဘောပဲ။ ပိုင်းဖြတ်တဲ့အမှန်မြင်ဖို့က တော်တော်မလွယ်တာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်မှာတရားရတယ်ဆိုတာ ဒီလို သုတစာဂ ပညာတရားရလာလား ဆိုတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဟိရိခေါ်တဲ့ အကုသိုလ်ပြုဖို့ရှက်တယ်။ “မပြုသင့်၊ မပြော သင့်၊ မကြံသင့်တဲ့ အကြံတို့ ရှက်တယ်” တဲ့။

ဟိရိက တော်တော်အရေးကြီးတယ်။ ဒီလိုအကုသိုလ်ကို ပြုရမှာကို ရှက် တယ်ဆိုတဲ့ ဟိရိနဲ့ အဲဒီအကုသိုလ်ကို ပြုရမှာ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဩတ္တပ္ပက အင်မတန်အရေးကြီးတယ်။ ဒီဟိရိဩတ္တပ္ပတရားနှစ်ပါးက လောကပါလတရား တဲ့။ ဟောဒီလောကကြီးကိုမပျက်ရအောင်စောင့်ရှောက်ထားတာ၊ ဒီဟိရိဩတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါးပဲ။ လူ့လောကနဲ့ တိရစ္ဆာန်လောကကို ခွဲခြားထားပေးတာလည်း

၁၇၀ ◉ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒီတရားနှစ်ပါးပဲ။ လောကကြီး မပျက်စီးအောင် စောင့်ထိန်းတာလည်း ဒီတရား နှစ်ပါးပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်ကနဲ့ အခု ဟီရိ ဩတ္တပ္ပတရားတွေ အများကြီးကွာ သွားပြီ။ အခု လူတွေမှာ ဟီရိဩတ္တပ္ပ တရားခေါင်းပါးသွားပြီ။ ရှေးတုန်းက ရှိ ခဲ့တာ ရှေ့ဆို ဒီထက်ခေါင်းပါးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အကုသိုလ်တွေကို လူရှေ့မှာ လုပ်ရဲစားရဲကြတယ်။

လာဘ်စားတာဆိုရင်လည်း လူရှေ့မှာပဲ ပြောင်စားရဲတာ။ အဲဒါဟီရိဩတ္တပ္ပ ကင်းတာပဲ။ ဟီရိဩတ္တပ္ပကင်းရင် လောကကြီးမှာ တစ်ဖက်က မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ တရားကင်းပြီး လူ့လောကကြီးက တိရစ္ဆာန်လောကနဲ့ တူသွားပြီ။ ဟီရိဩတ္တပ္ပ ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီဆိုရင် တစ်လောကလုံးက ခွေး၊ ကြက်၊ ငှက်လို မထူးဘူး။

အဖေ၊ အမေ၊ ဦး၊ အဒေါ်၊ အစ်ကို၊ အစ်မဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ တိရစ္ဆာန် တွေလိုပဲ ဖြစ်တယ်။ ခွေးတွေ၊ ကြက်တွေမှာ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကို၊ သားသမီးရယ် လို့ မရှိပဲ။ လူရှေ့မရှောင် ပြုချင်တဲ့ အမှုပြုကြတာပဲ။ ကိုယ့်မှာ ဟီရိဩတ္တပ္ပတရား၊ အရှက်အကြောက်တရား၊ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသိ ဆုံးပဲ။

လူရှေ့မှာ ဒေါသဖြစ်လား။ နှုတ်ခမ်းစူလား။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်း လဲ။ အဲဒီအကုသိုလ်ကို လူရှေ့မှာ ပြောရမယ်ဆိုတာကို ရှက်လာတယ်။ အသက် သေချင်သေသွားပါစေ။ ဒီအကုသိုလ်မလုပ်တော့ ဘူးလို့ ရှက်လာမယ်။ ဒီတရား တွေ ကကယ်တည်ဖို့က မင်္ဂရမှပဲ တည်မှာပဲ။

မင်္ဂရမှတည်မှာပဲ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သာဓကပြောရရင် အနာတပိဏ် သူဌေးသားမောင်ကာဠနဲ့ ပြောရသိပ်ရှင်းတယ်။ အနာတပိဏ် သူဌေးသားက ခုခေတ်အနေနဲ့ ပြောရင်လမ်းသရဲပေါ့။ ကျောင်းမသွား၊ တရားမနာ၊ ဘုရား၊ ရဟန်းကြွလာရင် လည်းတရားမနာ။ ရှက်ကြောက်ရမှန်းမသိ။ အနာတပိဏ် သူဌေးက ကြံစည်တယ်။

ငါတို့က ကျောင်းဒကာတစ်ယောက်၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ သားက ဘုရားကျောင်းကန် မသွား၊ တရားမနာ၊ ဝေယျာဝစ္စမလုပ်ရင် မကောင်း

ဓမ္မနူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၇၁

ဘူး။ လောကမှာ ငွေနဲ့ဖျက်ရင် မကောင်းတဲ့အကျင့်လည်း ပျက်၊ ကောင်းတဲ့ အကျင့်လည်းပျက်တယ်။ ငွေထုပ်ပြရင်မကောင်းတဲ့အကျင့်လည်း ပျက်တာပဲ။ ကောင်းတဲ့အကျင့်လည်းငွေထုပ်ပြရင်ပျက်တာပဲ။ အဲဒါနဲ့သူ့သားရဲ့မကောင်းတဲ့ အကျင့်ကို ငွေထုပ်နဲ့ ဖျက်မယ်ဆို ပြီးတော့ ကာဠကို “မင်းကျောင်းသွားမလား” မေးတယ်။ “ဘာပေးမလဲ” ဆိုတော့ “ငွေတစ်ရာပေးမယ်” “တကယ်ပေးမှာလား” “တကယ်ပေးမယ်” လို့ အာမဝန္တာခံတယ်။

ကာဠလည်းကျောင်းသွားဥပုသ်စောင့်တယ်။ တကယ်စောင့်မစောင့်တော့ မသိဘူးပေါ့။ ညနေကျမြတ်စွာဘုရားနဲ့သံဃာတွေအိမ်ကြွလာတာ။ ကာဠလည်း နောက်ကလိုက်လာတာပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတွေ အိမ်ကြွလာတော့ ဝေယျာဝစ္စသားတွေက သူ့ကို ဆန်ပြုတ်တိုက်တော့ မသောက်ဘူး။ ဘာဖြစ် လို့မသောက်လည်းမေးတော့ ငွေတစ်ရာမရသေးလို့မသောက်တာပြောတယ်။ သူဌေးကြီးကို သွားပြောတော့ သူဌေးကြီးက ငွေတစ်ရာလာပေးရတယ်။ ရှက် ကြောက်ရမှန်းမသိသေးဘူးပေါ့။

တော်တော်ကြာတော့ သူဌေးကြီးက “ကာဠ မင်းဥပုသ်စောင့်ဦးမလား” မေးတယ်။ “ဒီတစ်ခါဘယ်လောက်ပေးမလဲ” မေးတော့ “ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်။ ဒီတစ်ခါပေးမှာ အရင်လိုမဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှေ့တည့်တည့်မှာ တရားနာ ပြီးရင် အဲဒီတရားကို မှတ်မိအောင်နာပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြောရမယ်ဆိုတော့ တစ် ထောင်ရမယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ပြီဆို သွားတာပေါ့။

ဟိုကျတော့ မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာ အစောကြီး နေရာယူပြီး တရားနာ တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တရားမဟောမီကတည်းက ပရိသတ်စိတ်ကို ကြည့်ပြီး ဟောတော့ကာဠစိတ်ကငွေတစ်ထောင်လိုချင်လို့တရားနာတယ်။ မြတ်စွာဘုရား က မမှတ်မိအောင် တရားဟောတာ။ နောက်ပိုင်းမှာ တရားမှတ်မိအောင် နာရင်း ငွေလိုချင်တဲ့စိတ်ပျောက်သွားပြီ။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက မှတ်မိအောင် တရားဟောလိုက်တယ်။ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပြီး သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအခါကျတော့ သောတာပန်လည်းဖြစ်သွားရော အရှက်အကြောက် တရားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရင် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာ အဖေက ရော့ငွေတစ်ထောင်လို့ပြောပြီးပေးရင် ဘယ်လောက် ရှက်စရာကြီးလဲ။ ဒီတော့ ငွေတစ်ထောင်မပေးရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုပြီး သူ့မှာ ဒါပဲစဉ်းစားပြီး

၁၇၂ ❁ ဓမ္မနူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အရှက်အကြောက်ဝင်လာတယ်။ ဟိုတုန်းက ငွေတစ်ရာ ချက်ချင်းမပေးတာ မပေးလို့ဆိုပြီး ဆန္ဒပြခဲ့တာ။ အရှက်အကြောက်မသိခဲ့ဘူး။

အခုတော့ သောတာပန်လည်းဖြစ်၊ တရားလည်းရတာနဲ့ တစ်ခါတည်း အရှက်အကြောက်ဖြစ်ပြီးတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာ ငွေတစ်ထောင်မပေးရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ပြန်တော့လည်း မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော်နောက်ကလိုက်နာတယ်။ ဒီတစ်ခါအနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက အရင် တစ်ခါလို ဆန္ဒပြမှာစိုးလို့ လာလာချင်း၊ ပေးမယ်ဆိုပြီး ငွေတစ်ထောင် လက်မှာ ကိုင်ပြီး စောင့်နေတယ်။

ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကဠအမူအရာ ထူးလာတာကို ဘေးကလူတွေတောင် သိတယ်။ သွားပုံလာပုံ ခြေကြွပုံ၊ ခြေချပုံထူးတယ်။ တချို့ကိုယ်ကိုယ်ကို တရားရ တယ်လို့အထင်ကြီးနေတယ်။ သွားလာတာက ဘာမျှမထူးဘူး။ ကော့လန်ကော့ လန်နဲ့ အသံကလည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နူးနူးညံ့ညံ့ မရှိဘူး။ သတိရှိပြီး ပြောတဲ့အပြောမျိုး၊ သတိရှိတဲ့အသွားမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ပညာကြီးမားတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းအလျာတို့၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန်လောင်းလျာတို့သည် ဒီအတိုင်းပဲ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ လောင်း လျာက အရှင်အဿဇိဆီမှာ တရားနာ။ တရားနာပြီး သောတာပန်ဖြစ် ပြီး ပြန်လည်း ပြန်သွားရော၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အရှင်ကောလိတကလည်း အမူ အရာမြင်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတရားထူးပြီဆိုတာသိတယ်။

ဒါကြောင့်တရားရတယ်ရတယ်ဆိုတာ သဒ္ဓါတရားတွေရှေးကထက်တိုးလာ တယ်။ သီလတရားတွေ တိုးလာတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်ရင် အသက်နဲ့သီလမှာ အသက်သာအသေခံမယ်။ သီလအပျက်မခံနိုင်ဘူး။ အရိယာကဏ္ဍမှာ သီလကို အသက်သာအသေခံမယ်။ အပျက်မခံဘူး။ သုတတရားတွေ တိုးလာတယ်။ စာဂ - ခေါ်တဲ့ စွန့်ကြဲမှုတရား၊ ပညာဆိုတဲ့ တရားတွေ၊ ဟိရိခေါ်တဲ့ အရှက်တရား၊ ဩတ္တပ္ပခေါ်တဲ့ အကြောက်တရားတွေ တိုးလာတယ်။

အဲဒီတရားတွေ တိုးလာတယ်။ အဲဒီတရား ၇ - ပါးသာရှိရင် ဒီလောကမှာ မဆင်းရဲဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့မခေါ်ဘူး။ သေရင်လည်း နတ်ပြည် ၆ - ထပ်

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ④ ၁၇၃

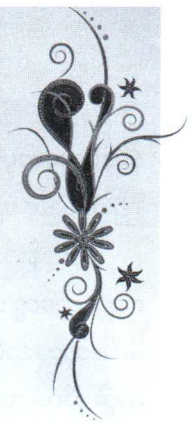
နတ်လောကမှာ ဒီတရားတွေကြောင့်ရမယ်။ တကယ့် သူဌေးပဲ။ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာရတယ်။

ဟိုတုန်းက သုပ္ပဗုဒ္ဓ အနုလေးကို သိကြားမင်းက သင်ဟာ လူဆင်းရဲလေး။ ငါရတနာတွေ သုံးစွဲမကုန်အောင်ပေးမယ်။ ဘုရားကို ဘုရားမဟုတ်လို့ ပြောရမယ်။ သူက သင်သိကြားမင်းက ငါ့ကိုများ လူမွဲလူဆင်းရဲလေးလို့ခေါ်လား။ ငါ့မှာ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိသြတ္တပ္ပဆိုတဲ့ တရားတွေရှိတယ်။ ဒီတရားတွေရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုရားအစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေက မဆင်းရဲသူ မမွဲသူ လို့ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လူမွဲဖြစ်အောင်မလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်မှာတရားရတယ်ဆိုတာ သီလရှင် မဝတ်ခင်တုန်းက သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိသြတ္တပ္ပရှိတာနဲ့ သီလရှင်ဝတ်လို့ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိသြတ္တပ္ပဘယ်လောက်ရလဲဆိုတာ ကြည့်ကြည့်ပေါ့။

တစ်ခါသီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားအားထုတ်၊ စာသင်။ အဲဒီသဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိသြတ္တပ္ပတွေက ရှေးတုန်းကနဲ့ ဘယ်လိုထူးလဲလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်မမြင်ရင် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ငါ့ကိုအမှန်ပြင်ပေးစမ်းပါ။ အမူအရာတွေက အများလက်ခံနိုင်တဲ့ အမူအရာလား။ မဟုတ်ရင်ဘာလို့လဲ ပြောပေးပါဆိုပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြင်ဦးလို့။ ဒီလို ပြင်ပြင်သွားမှ တိုးတက်လာမှာ။ အဲဒီလို ပြင်ပြင်သွားမှ တရားတိုးတက်လာမှာ။

၁၈။ ဘေးရန်ကင်းကွာ လိုရာအောင်ကြောင်း

အဆုံးအမဩဝါဒဆိုတာ၊ လိုက်နာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အင်မတန် တန်ဖိုး ရှိတယ်။ မလိုက်နာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဘာမျှ တန်ဖိုးမရဘူး။ ထိုင်နားထောင်လို့ ညောင်းတာပဲရှိတယ်။ လိုက်နာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အဆုံးအမတစ်ပုဒ်သည် မျက် မှောက်ချမ်းသာ၊ တမလွန်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာထိရတဲ့ တရားဖြစ်တယ်။

ဒီနေ့ဆုံးမမယ့်တရားက ဘေးရန်ကင်းကွာ၊ လိုရာအောင်ကြောင်းတရားလို့ နာမည်တပ်လိုက်တယ်။ တို့ဘာသာတို့ ဘုရားစာပါဠိထဲက လိုရာအချက် ရွေးထုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အတတ်နိုင်ဆုံးကျင့်ပြီး ရွေးထုတ်ထားတာ။ ကျင့်တာ ကဘာလဲဆိုတော့ ဆိုကြည့် -

၁။ မေတ္တာမြန်မ္မား ကိုယ့်လုပ်များ ကြိုးစားပြီးအောင်လုပ်ရမည်။

ပရိတ်ကြီးထဲက မေတ္တသုတ်က ရွတ်ရမယ့်သုတ်မဟုတ်ဘူး။ ပွားရမယ့် သုတ်ပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့လည်း ရေးထားပြီးပြီ။ ဘုံ (၃၁) ဖြစ်ဖြစ်များစွာ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ် စိတ်ပြည့်ပါစေ။ ဘယာဘေးမှ ဝေးပါစေ။ ဒါသတ္တဝါအားလုံး ကိုတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ဖြန့်တဲ့မေတ္တာ။ ပြီးတော့ လန့်တတ် မလန့်တတ်သတ္တဝါ၊ ချမ်း သာ ကိုယ်စိတ်ပြည့်ပါစေ။ မြင်အပ် မမြင်အပ်သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် ပြည့်ပါ စေ။ ဝေးနီးသတ္တဝါ ချမ်းသာ ကိုယ်စိတ်ပြည့်ပါစေ။

ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၇၅

ဘဝဇာတ်သိမ်း၊ မသိမ်းသတ္တဝါချမ်းသာကိုယ်စိတ်ပြည့်ပါစေ။ သန္ဓေပဝတ္တိ
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်ပြည့်ပါစေ။ ဒါသတ္တဝါကို တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ မေတ္တာပို့တာ။ ရှည်
တိုလယ်လတ်၊ ကြီးငယ်လယ်လတ်၊ ဝိုင်းသေးလယ်လတ်သုံးရပ်များစွာ သတ္တဝါ
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်ပြည့်ပါစေ။ သတ္တဝါအားလုံးကို တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ နှံ့အောင်ပို့
တဲ့မေတ္တာနဲ့ သတ္တဝါတွေကို သုံးခွန်းတည်းနဲ့ နှံ့အောင်ပို့တဲ့မေတ္တာ။

အားလုံးကိုနာမည်တပ်လိုက်တော့ အကျိုးလိုလားတဲ့မေတ္တာပဲ။ သတ္တဝါတွေ
အပေါ်မှာ အကျိုးလိုလားတဲ့ မေတ္တာ။ ပြီးတော့ အကျိုးမဲ့ဖယ်ရှား မေတ္တာက တစ်
ယောက်သူအား လှည့်စားအပြစ်ကင်းပါစေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မထိမဲ့
ခြင်းကင်းပါစေ။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ဖြင့် ဒေါသဖြစ် ဆင်းရဲကင်းပါစေ၊ အဲဒါ အကျိုး
မဲ့ ဖယ်ရှားမေတ္တာ။ ဒီတော့ ကိုယ်မှတစ်ပါး သတ္တဝါ အားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာ
ဖြန့်ထား။

ကိုယ့်မှာ အများအပေါ် မေတ္တာစိတ်ရှိလား။ မရှိလား။ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်
ကြည့် သိတာပဲ။ မျက်နှာပုပ်သိုးပြီး မျက်နှာကြောတင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
မေတ္တာစိတ်မရှိဘူး။ မေတ္တာပွားဖို့ လိုတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိရတယ်။

မေတ္တာရှိရင် ကိုယ့်နလုံးထဲမှာ အေးချမ်းပြီးနေတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတာ။
လျောင်းထိုင်ရပ်သွား လေးပါးကုရိယာမှာ အင်မတန်ချမ်းသာတယ်။ မေတ္တာဆို
တာက လူများဆီရောက်မရောက်မသိဘူး။ ကိုယ့်မှာတော့ အင်မတန် ချမ်းသာ
တာပဲ။

ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ဒီမေတ္တာပို့တာ ၁၃၂၇ ခုနှစ်၊ ရွှေဥမင်တောရမှာ တရား
အားထုတ်စဉ် ငါ မေတ္တာသက်သက်ကို ပို့ကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ပါဠိတော်မှာ
လာတဲ့အတိုင်းပေါ့။ “ တိဋ္ဌ်စရံနိသိန္ဓေဝ - သယာနောယာဝတဿဝိတမိဒ္ဓေါ ”
ဆိုတဲ့အတိုင်းလျောင်းထိုင်ရပ်သွားလေးပါးကုရိယာပုတ်မှာ မအိပ်မချင်း မေတ္တာ
သုတ် တစ်ခေါက်ရွတ်လိုက်၊ မေတ္တာ သက်သက်ပို့လိုက်နဲ့ အဲဒီလိုပွားခဲ့တာ။

တကယ်စိတ်နလုံးအေးချမ်းပြီး မျက်နှာလည်း အင်မတန်ကြည်လင် အေး
ချမ်းတယ်။ အကျိုးတကယ်ရတာတွေရတယ်။ သူများတွေကို ဟောပြောလို့ သူများ
တွေလည်း အကျိုးကျေးဇူးရလို့ အခုလည်းပွားဆဲပါ။ အချိန်ရရင် ရသလောက်
ပွားတာပဲ။

၁၇၆ ◉ ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အထူးအားဖြင့် မနက်ဆွမ်းစားအမီ ဘုန်းကြီးတို့ စခန်းတွေမှာ မေတ္တာပွား
တဲ့အတိုင်း -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်းငြိမ်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ သတ္တဝါအားလုံးဘေးရန်
ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ။ ဒေါသခပ်သိမ်း၊ ငြိမ်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြ
ပါစေ။

ပြီးတော့မှ -

ဘုမ္မဋ္ဌဒေဝတာ အဝေရာဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တု၊

အနီယာဟောန္တု၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

ဘုံ(၃၁)တခေါက်၊ မေတ္တာသုတ်တစ်ခေါက်၊ ခန္ဓသုတ်တစ်ခေါက်ဆိုပြီးတော့
အစီအစဉ်အတိုင်း ဆွမ်းမစားမီ ပွားတဲ့အလေ့ရှိတယ်။ ဆွမ်းစားပြီးရင် တုံးလုံး
လဲ့ပြီး ပွားတယ်။

မေတ္တာပြန့်ပွားလိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ်စိတ်နှလုံးထဲမှ အေးချမ်းသွားတယ်။
မအေးချမ်းဘူးဆိုကတည်းက ငါ့မှာ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်မရှိဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်
ပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်ပဲစိတ် ဆင်းရဲတယ်။ ဘယ်သူမျှ မထိခိုက်၊
မဆင်းရဲဘူး။ ဒေါသရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒေါသစိတ်က နှိပ်စက်တယ်။ အဲဒီဒေါသက
လည်း ဘေးအန္တရာယ် ယူလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘေးရန်ရောဂါ အန္တရာယ်
ကင်းပြီး နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းချင်တယ်ဆိုရင် မေတ္တာပြန့်ပွားပြီးတော့မှ ကိုယ့်
အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး၊ ပြီးအောင်လုပ်ရမယ်။

(၂) နံပါတ်က ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို ကြိုးစားပြီး သိအောင်လုပ်
ပါ။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆိုတာက စာသင်သားတွေမှာ စာသင်စာချ အလုပ်
ဝေယျာဝစ္စအလုပ်၊ ဘုရားဝတ်တက်၊ ဆွမ်းခံကြတာ ကိုယ့်အလုပ်တွေပဲ။

ကိုယ့်အလုပ်တွေကို ကြိုးစားပြီးလုပ်။ အလုပ်ကို အကြွေးမထားရဘူး။
အကြွေးထားရင် အလုပ်က နိုင်သွားပြီး လူကရှုံးသွားမယ်။ ကိုယ်ရှုံးသွားရင် စိတ်
ညစ်ပြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်သွားတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်သီလရှင်ဘဝမျိုး
ပျောက်သွားတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် တစ် - နံပါတ်က မေတ္တာပွား၊ နှစ် - နံပါတ်က ကိုယ့်အလုပ် ပြီး
အောင်လုပ်။ ပြီးတော့ ဆိုကြည့် -

၂။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်တွင် သတိယှဉ် အစဉ်ဉာဏ်ရှေ့သွားရမည်

ကိုယ်နှုတ်စိတ်တွင်လည်း ဟုတ်တယ်။ ပြုပြောကြံစည်လည်း ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်နှုတ်ပြုတိုင်း ပြုတိုင်း ငါဘယ်လိုပြုလဲလို့ မပြုခင်ကလည်း သတိယှဉ်ပြီးပြုလုပ်။ ပြောတဲ့အခါလည်း မပြောခင်၊ ပြောစဉ်၊ ပြောပြီးတဲ့အချိန်တွေမှာ သတိယှဉ်ရမယ်။ ကြံစည်တဲ့အခါလည်း သတိယှဉ်ရမယ်။ ကြံဆဲ၊ ကြံပြီးတဲ့အခါမှာလည်း သတိယှဉ်ရမယ်။ ပြုတဲ့အခါ၊ ပြောတဲ့အခါ၊ ကြံစည်တဲ့အခါ သတိယှဉ်ပြီး အစဉ်ဉာဏ် ရှေ့သွားရမယ်တဲ့။

အလုပ်လုပ်တိုင်း၊ လုပ်တိုင်း ဉာဏ်ရှေ့သွားပြီး လုပ်ရတယ်။ အဲဒါတွေက နားထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေက လုပ်ရမယ့်ဟာ။ ကျင့်ရမယ့်ဟာတွေ။ ဖျောက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြုပြောကြံတဲ့အခါ သတိယှဉ်ပြီး ဉာဏ်ရှေ့သွားရမှာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် “ငါပြုတဲ့ အပြုအမူဟာ ငါသူတစ်ပါး ထိခိုက်လား” ဆိုတာ ကြည့်ရမယ်။ “ငါပြောတဲ့စကားက ငါ သူတစ်ပါးထိခိုက်လား။ ငါကြံတဲ့ အကြံအစည်က ငါသူတစ်ပါးထိခိုက်လား” အဲဒီလို သိရတယ်။ သတိရှိရတယ်။ ဉာဏ်ရှေ့သွားရတယ်။

ကိုယ်ကြောင့် သူတစ်ပါးထိခိုက်တယ်ဆိုရင် ပိုပြီးမပြု၊ မပြော၊ မကြံသင့်ဘူးဆိုပြီး ရပ်လိုက်ရတယ်။ ငါ သူတစ်ပါးအကျိုးရှိရင် ပြုသင့်၊ ပြောသင့်၊ ကြံသင့်တဲ့ အကြံပဲဆိုပြီးတော့မှ အဲဒါ သတိထားပြီး ပြုပြောကြံရတယ်။ ဉာဏ်ရှေ့သွားပြီး ပြုပြောကြံရတယ်။

အဲဒီလို မိမိအဖို့ ဉာဏ်ရှိရင် အိပ်ကောင်းခြင်း၊ စားကောင်းခြင်း၊ ဘဝတန်ဖိုးရှိပြီး မြတ်တယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝရောက်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဘာတရားရှိရမလဲဆိုရင် ဆိုကြည့် -

၃။ အရာရာမှာ သည်းခံကာ စာနာခွင့်လွှတ်တတ်ရမည်

နေရာတကာမှာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ကြုံရာနေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တွေ့ ဘယ်လိုအပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ ဘယ်လိုပဲ ကြားရကြားရ သည်းခံရမယ်။ အရာရာဆိုတာ သိပ်ပြီး အရာကျယ်တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ချမ်းချမ်းသာသာနေဖို့က မျက်မှောက်ဘဝမှာရော၊ တမလွန်ဘဝအတွက်မှာပါဘေးကင်းရမယ်။ အပြင်ဘေး၊ အပြင်ရန် ဘေးကင်းရန်ကွာနေချင်တယ်။ နေရာတကာ

၁၇၈ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အောင်မြင်ချင်တယ် ဆိုရင် ဒီတရားလက်ကိုင်ထားရမယ်။ ဘုန်းကြီး တို့ ကျင့် နေတဲ့ တရားပဲ။

ကျင့်ကျင့်ပြီး ကိုယ်လည်းကျင့်၊ သူများကိုလည်းကျင့်စေပြီး တကယ်ကျင့်ရင် တကယ်ချမ်းသာတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ဆိုရင် တကယ်ချမ်းသာတယ်။ ဘာမျှမပူ ဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ကိုယ့်တရားနဲ့ ကိုယ်နေတယ်။ ဘယ်သူ့အကြောင်းမျှ လည်းမစဉ်းစား၊ မတွေ့တော့ဘူး။ “ဒီလိုဆို အရှင်ဘုရားအားလုံးကို လျစ်လျူရှု ထားတာလား” ဆိုတော့ ၊ ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အချိန်မှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။

ပစ္စုပ္ပန်ကျကျလုပ်နေရင် ဘာမျှကြောက်ပြီး ပူစရာမလိုဘူး။ ပြန်တွေးစရာ လည်းမလိုဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်မကျလို့ ဆင်းရဲနေတာ။ ကြုံကြုံပြီးတွေးပူနေတာ။ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆင်းရဲအောင်နေတာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အပြစ်ကင်းအောင် နေ။ ဘာမျှများများစားစား မရှိဘူး။ ဒီ ကိုးချက်ပဲ ရှိတာ။

ဘုန်းကြီးစဉ်းစားတာ အရာရာမှာ သည်းခံကာ နစ်နာခွင့်လွှတ်တတ်ရမည် ဆိုတာ သည်းခံတာ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့အကြီးဆုံးလက်နက်ပဲ။ သိကြားမင်းမှာ ဝရဇိန်လက်နက်၊ ဗြဟ္မာမင်းမှာ မျက်စိလက်နက်၊ နတ်မင်းကြီးများက ချွန်းတောင်း လက်နက်၊ သူတော်ကောင်းတွေမှာက သည်းခံခြင်း လက်နက်တဲ့။

သူများတွေက ဘယ်လို အမူအရာနဲ့ပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်လို အမူအရာနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ ၊ ကိုယ်က စိတ်နှလုံးထဲ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိရမယ်။ စိတ်ထဲ မထားဘဲ သည်းခံရမယ်။ သည်းခံတဲ့အကျင့်က အင်မတန် ကောင်းတာ။ အစက တော့ ရုတ်တရက်မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့ ရသွားတာပေါ့။ သည်းခံလိုက်ရင် ကိုယ်စိတ်နှလုံး အေးချမ်းပြီး လူကလည်း အင်မတန်သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းသွား တယ်။

သည်းမခံနိုင်တဲ့အတွက် လူတွေက မာကျောပြီး မျက်နှာလည်းမာကျော၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်းလည်းမာကျောပြီးတော့ စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး။ အဲဒီမချမ်းသာ တာကို ဘယ်သူကပေးလဲဆိုရင် သည်းမခံမှုက ပေးတာ။ သည်းခံမှုက ကိုယ် စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းပြီးတော့မှ အေးချမ်းမှုကို ပေးတယ်။ အိပ်ပျော်ခြင်း၊ အိပ် ကောင်းခြင်း၊ စားကောင်းခြင်း၊ နေကောင်းခြင်းနဲ့ နေရတယ်။ သိပ်ကောင်း တယ်။

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၇၉

ဒါကြောင့်သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့အားသည်သည်းခံခြင်းတဲ့။မသူတော်ရဲ့အားသည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ သူများအပေါ်မှာ မကျေနပ်ခြင်းပဲ။ သူတော်တို့ရဲ့အားက သည်းခံခြင်းတဲ့။ အဲဒါ ငါ့မှာ ဘာလက်နက်ကိုင်ထားလဲလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေးကြည့်။ ဘာဖြစ်လို့စိတ်မချမ်းသာလဲ၊ စိတ်မအေးရတာလဲဆိုတာရှင်းနေတာပဲ။ အမြဲတမ်း ဘေးရန်ကင်းကွာ စိတ်ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် အရာရာမှာ သည်းခံခြင်းဆိုတဲ့ တရားကိုကျင့်။ ကျင့်တတ်အောင်ကျင့်။

နောက်တစ်ခါ အရာရာမှာ သည်းခံကာ စာနာခွင့်လွှတ်တတ်ရမည်တဲ့။ စာနာခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာအင်မတန်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်သူနေရာမှာ ကိုယ့်ကိုထားလိုက်။ ငါ၊ သူနေရာမှာနေလို့ရှိရင် ငါဘာဖြစ်လို့မနေနိုင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရတာလဲ။ အေးအဲဒီလိုလုပ်။ သည်းခံခွင့်လွှတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို၊ သူများကို မတရားပြုလုပ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုရင်၊ သူများလည်းမတရားလုပ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး အဲဒီလို ကိုယ်ချင်းစာတာ အမှန်ကန်ဆုံးအကြိုက်ဆုံးပဲ။

ငါ့ကို သူများမတရားပြောတာမကြိုက်ဘူးဆိုရင် သူများကိုလည်း မတရားပြောတာကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ချင်းစာတာ အမှန်ကန်ဆုံးပဲ။ ငါ့ကို သူများမတရားကြံတာ မကြိုက်သလို သူများကိုလည်း မတရား မကြံဘူးလို့ ကိုယ်ချင်းစာတာအမှန်ဆုံးပဲ။ စာနာခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုး ကိုခေါ်တာ။

ကိုယ်က သူနေရာမှာ ထားလိုက်ရင် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် စာနာခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာဆိုရင် အမြဲတမ်းချမ်းသာတယ်။ မချမ်းသာဘူးဆိုရင် သူတစ်ပါးအပေါ်မှာအကောင်းကြံပြီးမတရားပြောဆိုတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာမချမ်းသာဖြစ်နေတာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမကျေနပ်ဘူးဆိုတာခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့။ ဒါကြောင့်တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ်အကောက်ကြံပြီးခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မချမ်းသာ ဖြစ်တာပဲ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ချမ်းသာမယ်။

၄။ မကောင်းမယံရှား ကောင်းမှုများ စိတ်ထားဖြူစင်မြောင့်ရမည်

မကောင်းမှုကိုပယ် ကောင်းမှုကို ပွားရမယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုဖြူစင်ဖြောင့်မတ်အောင် ထားရမယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း (၃) ချက်ပဲ။ မကောင်းမှုကို ပယ်ရှားတာ။

၁၈၀ ◉ ဓမ္မဒူတသရတေဂါတြိဋ္ဌါဒါနသုံးဒါမတရားတော်များ

ကိုယ်နှုတ်စိတ်မကောင်းတာကို ပယ်တာပဲ။ သီလရှင်ဝတ်လာတာ အကုသိုလ်
ကြောက်လို့ဝတ်လာတာ။ သာမန်အမျိုးသမီးတွေနေသလိုမနေချင်လို့ဝတ်တယ်
လို့သဘောပေါက်။

အရပ်ထဲမှာ သာမန်အမျိုးသမီးတွေ ကြောက်စရာကြီး။ ကိုယ်အမူအရာ
ကြမ်းတမ်း၊ အကုသိုလ်လည်း တအားယူ။ ဒီလိုသာမန်အမျိုးသမီးဘဝကို မလို
ချင်လို့ အကုသိုလ်အမှုတွေ ကြောက်လွန်းလို့၊ အကုသိုလ် အမှု မပြုချင်လို့ ဒီလို
သီလရှင်အဝတ်ကို ဝတ်တာ။ လူ့ဘဝမှာ မပြုချင်လည်း ပြုရတာပဲ။ ဘယ်လိုမျှ
ရှောင်တိမ်းမရဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မကင်းတာတွေများကြီးရှိတယ်။

စီးပွားရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေးနဲ့ မကင်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သီလ
ရှင်ဘဝမှာ အများကြီးကင်းတယ်။ ကင်းလျက်သားနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကုသိုလ်
လိုက်ယူနေတာတော့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အပါယ်ကို ခေါင်းနဲ့ဆင်းချင်တာတွေတော့
မတတ်နိုင်ဘူး။ တကယ် အကုသိုလ်နဲ့ကင်းအောင် နေလို့ရတဲ့ ဘဝ။ စဉ်းစား
ကြည့်တိုင်းဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ဘဝ။ ဒါပေမဲ့အဲဒီလိုဝမ်းသာနိုင်တဲ့သီလရှင်
တွေအများကြီးရှိတယ်။

ဘာဖြစ်လဲဆိုရင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကုသိုလ်ယူနေတာ။ အကုသိုလ်
မကောင်းမှုကို ပယ်ရှားရမယ်။ ကောင်းမှုပွားဆိုတာ။ ကောင်းမှုပွားတဲ့အလုပ်ကို
တကယ်ရောက်နေကြပြီ။ မိမိတို့ကကောင်းမှုပွားရင်းဒါန၊ သီလ၊ သမထဝိပဿနာ
ဝေယျာဝစ္စပွားမလား။ ကောင်းမှုပွားလို့ကိုမကုန်နိုင်ဘူး။ ပွားချင်ရာပွား။ မိမိမှာပွား
ရမယ့် အချိန်တွေချည်းပဲ။

တကယ်ကုသိုလ်ပွားပြီး ကုသိုလ်ယူနိုင်တဲ့ဘဝက ကိုယ့်ဘဝပဲ။ ကိုယ့်
ဘဝကို ဝမ်းသာအားရကျေနပ်ရမယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျေနပ်ဝမ်းသာ
အားရအောင်နေ။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မကျေနပ်သူများကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး
ဆိုရင် မျက်မှောက်ဆင်းရဲ၊ အပါယ်ဆင်းရဲကို ယူတာနဲ့ ဘာမျှမထူးဘူး။

ဒါကြောင့် မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်၊ အပြုအမူ အပြောအဆိုကို ရှောင်ပါ။
ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်အပြုအမူအပြောတွေကိုကြံပေါ့။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြောရင်
(၃)မျိုး။ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာနဲ့ ပြောရင်တော့ (၄)မျိုးပေါ့။ ဒါန၊ သီလ၊

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ၁၈၁

ဘာဝနာ ပုညကိရိယာနဲ့ပြောရင်တော့ (၁၀)မျိုးပေါ့။ မကောင်းမှုတွေရှောင်ပြီး၊ ကောင်းမှု ပွားရမယ်။ ကိုယ်စိတ်ထားဖြူစင်သလား၊ မဖြူစင်ဘူးလား၊ ဖြောင့်သလား၊ မဖြောင့်ဘူးလားဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ကြည့်ပေါ့။ ဖြူစင်တယ်၊ ဖြောင့်တယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်စိတ်ထား ဖြူစင်လို့ပဲ။

သူများအပေါ် မကျေနပ်ဘူး၊ ကောက်ကျစ်တယ်၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့တယ်ဆိုရင် မဖြောင့်မတ်ဘူး။ မဖြူစင်ဘူး။ မဖြောင့်မတ်တဲ့စိတ်လို့ခေါ်တယ်။ ကိုယ်ရဲ့ ကောက်ကျစ်ပြီး မဖြူစင်၊ မဖြောင့်မတ်တဲ့စိတ်က ဆင်းရဲ ကိုပေးတာ။ မနောကံ အကုသိုလ်က အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ မဖြူစင်၊ မဖြောင့်မတ်တဲ့စိတ်ဟာ တကယ်ပြောမယ်ဆိုရင် ဒေါသအကုသိုလ်စိတ်ပဲ။ ဒေါသမှာ ဒေါသ ဟတ္ထိကဆိုတာရှိတယ်။ ဒေါမနဿဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဒေါသ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဒေါသ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့တဲ့ဒေါသ၊ အဲဒါဟာ ဟတ္ထိကဒေါသပဲ။ ဟတ္ထိက ဒေါသရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မဖြူစင် မဖြောင့်မတ်ဘူး။

ဒါဆို မအေးချမ်းဘူး။ မအေးချမ်းတာက ကိုယ်ဟာကိုယ် နှလုံးသွင်းမှားပြီး မြင်မြင်သမျှ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကြားကြားသမျှ၊ မြင်မြင်သမျှ၊ နံနံသမျှ၊ စားစားသမျှ၊ ထိထိသမျှ၊ သိသိသမျှ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ နှလုံးသွင်းမှားတာကိုး။ ဥပမာ လူမမာလိုဖြစ်နေတယ်။ ခံတွင်းမကောင်းတော့ စားသမျှ မှာ ဟင်းချိုဆိုလည်းငန်တယ်။ ချဉ်ရည်ဟင်းလည်းချဉ်တယ်။ ငါးဟင်းလည်းညှိတယ်။ ချဉ်စပ်ဖန်ဖြစ်နေတာ ဟင်းမကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခံတွင်းမကောင်းလို့ပဲ။

နှလုံးသွင်းမှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ခံတွင်းမကောင်းတဲ့ လူမမာပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဘာမျှမထူးဘူး။ ခံတွင်းမကောင်း နှလုံးသွင်းမကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ မြင်၊ ကြား၊ စား၊ နံ၊ ထိ၊ သိ ဘာဖြစ်ဖြစ် အကုသိုလ်ဖြစ်နေတယ်။ နှလုံးသွင်းကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျတော့ စားစားသမျှ ဟင်းကောင်းချည်းပဲ။ မကောင်းတဲ့နေ့ တစ်နေ့မျှ မရှိဘူး။ စားလို့ကောင်းလိုက်တာချည်းပဲ။ အားလုံးကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာတယ်။ တွေ့သမျှ လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေတယ်။

နှလုံးသွင်းကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တည့်တယ်။ နှလုံးသွင်းကောင်းတာကိုး။ ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်လို့လားဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ နှလုံးသွင်းကောင်းတာကိုး။ နှလုံးသွင်းတော်တာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စိတ်ထားဖြူစင်

၁၈၂ ❀ **ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ**

ဖြောင့်တာကိုနှလုံးသွင်းတော်တဲ့လူလိုခေါ်တာ။ စိတ်ထားဖြူစင်ဖြောင့်တဲ့လူတွေ သူများဖြောင့်ဖြောင့် မဖြောင့်ဖြောင့် သူက ဖြောင့်နေတာပဲ။

ဟိုတစ်နေ့ကလင်္ကာလေးတစ်ခုကိုယ့်စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ကောက်ရေးလိုက် တယ်။ ဆိုကြည့် -

“သူတော်တော်တော်၊ မတော်တော်၊ ကိုယ်တော်သူတော် ကောင်း”

သီလရှင်တွေက ဘာတွေလဲ၊ မသူတော်တွေလား။ သူတော်ကောင်း တွေလား။ အံ့မယ် - သူတော်ကောင်းတဲ့။ ကိုယ့်ခေါင်းရင်းမှာ လှလှပပလေး ရေးထား။ နှုတ်ခမ်းစုရင် ဘေးကသီလရှင်တွေ ရိုက်သာရိုက်လိုက်။ သတိရလို့ ထုတ်ပြောတာ။ ပြောချင်တာက ကိုးချက်။ ဆိုကြည့် -

၅။ ဤသည့်တရား မြတ်ကိုးပါး ရှိထားသူတို့သည် နေရာတိုင်းမှာ တေးရန်ကွာ အရာရာအောင်မြင်ရပေမည်။

အခုပြောတဲ့ တရားအားလုံး၊ ပေါင်းမှ (၉)ပါးပဲရှိတယ်။ ပြန်ပြောရင် -

၁။ မေတ္တာပြန့်ပွား

၂။ ကိုယ့်လုပ်များ ကြိုးစားပြီးအောင်လုပ်

၃။ ကိုယ်တွင် သတိယှဉ်၊ အစဉ်ဉာဏ်ရှေ့သွား

၄။ နှုတ်တွင်သတိယှဉ်၊ အစဉ်ဉာဏ်ရှေ့သွား

၅။ စိတ်တွင်သတိယှဉ်၊ အစဉ်ဉာဏ်ရှေ့သွား

၆။ အရာရာမှာ သည်းခံ စာနာခွင့်လွှတ်

၇။ မကောင်းမှုပယ်ရှား

၈။ ကောင်းမှုပွား

၉။ စိတ်ထားဖြူစင်ဖြောင့်မတ် ရမယ်။ သေသေချာချာ မှတ်သားကျင့်ကြ။

၁၃။ နတ်ဗြာဟ္မာန်ရောက်ကြောင်း

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းက အကြောင်းပြည့်စုံမှ ရောက်တယ်။ နတ်ပြည်
ရောက်ကြောင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဘယ်သူက ပိုခက်လဲဆိုရင် နိဗ္ဗာန်
ရောက်ဖို့ပိုခက်တယ်။ နတ်ပြည်ရောက်ဖို့မခက်ဘူး။ အကြောင်းတွေ အများကြီး
ရှိပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုလောက်နဲ့လည်း ရောက်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
ကတော့ အနည်းဆုံးအကြောင်း(၃)ပါးပြည့်စုံမှ ရောက်တယ်။

နတ်ပြည်ရောက်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ နတ်ပြည်ရောက်တဲ့ နတ်သမီးတွေက
အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို လျှောက်တယ်။ ဆိုကြည့် -

၁။ အမှန်ကောင်း ပြောဆိုခြင်း ရောက်ခြင်းနတ်တို့ပြည်

နတ်သမီးတစ်ယောက်ကို အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မေး
တော့ “အရှင်ဘုရား တပည့်တော်က ဒါနကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ကိုလည်း
မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ တပည့်တော်က နတ်ပြည်ကို ဘာကြောင့်ရောက်ရလဲဆိုတာ
ကြည့်တဲ့အခါ တပည့်တော်ဟာ မှန်တဲ့စကားကိုပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ မုသားမပြော
ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို အမှန်စကားပြောပြီး မုသားကို အမြဲရှောင်တာဖြစ်တဲ့အတွက်
အရှင်ဘုရားမြင်တဲ့အတိုင်း ကြီးကျယ်တဲ့ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရပါတယ်” တဲ့။

၁၈၄ ◉ ဓမ္မဒူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

နတ်သမီးတစ်ယောက်က သူနတ်ပြည်ရောက်တဲ့အကြောင်းတရားကို ပြောတာ။ အကြောင်းအများကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဒီကုသိုလ်တရားကို အောက်မေ့ပြီးသေတယ်။ ဒီကုသိုလ်က သတိမရတဲ့ဘဝမှာ အကျိုးမပေးဘူး။ သတိရတဲ့ဘဝမှာ အကျိုးပေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နတ်ပြည် ရောက်လဲမေးတော့ “ တပည့်တော်ကို ကြမ်းကြုတ်တဲ့စကား ပြောချင်သလိုပြော၊ ရိုက်ချင်သလိုရိုက်၊ အမျက်မထွက်ဘဲ တပည့်တော်သည်းခံခဲ့ပါတယ်” တဲ့။

၂။ အမျက်မထွက်ငြား အောင့်အည်းထား ရောက်ငြားနတ်တို့ပြည်

ဒီနတ်သမီးက သူများရဲ့ကျွန်မ၊ သူများရဲ့အနိပ်စက်ခံရတယ်။ သူများအိမ်မှာ ကျွန်ဖြစ်တော့ သူများက နိပ်စက်တာ ခံရတာပဲ။ ငါအမျက်ထွက်လို့ အရှုံးမခံဘူး။ အမျက်မထွက်ဘဲ အောင့်အည်းဖို့က ငါတာဝန်ပဲ။ အမျက်မထွက်ဘဲ အောင့်အည်းထားတဲ့အတွက် နတ်ပြည်ရောက်ရတယ်။

ဘာမျှမဆန်းပြားဘူး။ ဒါတွေက ဓမ္မပဒထဲကပဲ။ ဓမ္မပဒက အင်မတန်ကောင်းတဲ့အဆုံးအမ။ ဓမ္မပဒလို အဆုံးအမရလို့မှ သီလရှင်တွေ မယဉ်ကျေး၊ မလိမ္မာရင် အဲဒီသီလရှင်တွေ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့။ သီလရှင်ဘဝမှာလည်း အသုံးချမရ၊ လူထွက်သွားလည်း လူ့ဘဝမှာ အသုံးချလို့မရ၊ ဘယ်နေရာမျှ အသုံးချလို့ မရတော့ဘူး။

အဆုံးအမကောင်းကို မရလို့မလိမ္မာ၊ အသုံးချလို့မရတာက တစ်မျိုး၊ အဆုံးအမ ဩဝါဒကောင်း ရရင် ချက်ချင်းလိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး တရားရနိုင်သွားတယ်။ အဆုံးအမကောင်းရပါလျက်နဲ့ မလိမ္မာဘူး၊ မယဉ်ကျေးဘူးဆိုရင် ယဉ်ကျေးလိမ္မာဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်မှာမျှ အသုံးချလို့မရတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တကယ်ကောင်းတဲ့ အဆုံးအမဩဝါဒတွေ ရပါလျက်နဲ့ ဒီအဆုံးအမတွေ နားထဲမဝင်ရင် ဘယ်လိုမျှ ကောင်းနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် အဆုံးအမကို စာလိုသင်ပေးတာက တစ်မျိုး၊ အဆုံးအမလိုသင်ပေးတာက တစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးသင်ပေးနေတာ။ ဘုန်းကြီးတို့တုန်းက ဒီလိုအဆုံးအမကောင်းသေသေချာချာသင်ပေးတာမရှိဘူး။ ကြီးမှပဲရသလောက်ရတာ။ ဒါလည်း

သီလရှင်တွေ ခုနေ ရသလိုမရပါဘူး။ သီလရှင်တွေက တရား အားထုတ်တော့ လည်းရ၊ သီးခြားပေးလို့လည်းရ၊ စာချတော့လည်းစာချရင်းရ၊ အဲဒီလောက်ပေး လို့မှမရဘူးဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ကိလေသာထူထပ်နေတယ်။ အင်မတန်အကုသိုလ် တရားတွေကြီးလို့ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိပြီးဆုံးမ။ ဆရာသမားတွေ ဆုံးမလို့ မရသလို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆုံးမလို့မရရင်တော့လွှင့်ပစ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ နောက် တစ်ခါ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်းအကြောင်းတရားတစ်ပါးက ဘာလဲဆိုတော့ ဆို ကြည့် -

၃။ တောင်းခံလာက နည်းငယ်မျှ ပေးက ရောက်ရနတ်တို့ပြည်

တစ်စုံတစ်ယောက်က တောင်းခံလာရင်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောရင်း၊ အလှူခံတယ်ဆိုရင်၊ အလှူခံသလောက် အများကြီးမလှူနိုင်ရင်လည်း အနည်း ငယ်မျှလှူရင်လည်း နတ်ပြည် နတ်လောကကို ရောက်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

အရပ်ပြောတော့ ပေးတယ်ပေါ့။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောရင်လှူတယ်ပေါ့။ ဒါနလောက်နဲ့လည်း နတ်ပြည်ဌာန နတ်လောကကို ရောက်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီ တော့ နတ်ပြည်ရောက်ရခြင်းအကြောင်းတရားတွေကို ပေါင်းပြီး ဆိုထားတာ ပေါ့။ အမှန်ကတော့ တစ်ပါးစီ၊ တစ်ပါးစီရောက်တယ်ပေါ့။ စာမှာ ဘယ်လိုဆိုထား သလဲဆိုရင်၊ ဆိုကြည့် -

၄။ ဤကြောင်းသုံးဖြာ ပြည့်စုံလာ ရောက်ရာနတ်တို့ပြည်

ဒီအကြောင်း သုံးဖြာပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နတ်ပြည်ရောက်ပြီတဲ့။ သုံးဖြာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖြာဖြာလေးပြည့်လည်း ရောက်တယ်။ နတ်သမီး တစ် ယောက်က သူ့အကြောင်းပြော၊ တစ်ယောက်က သူ့ကြောင်း သူ ပြော၊ တောင်းလို့ရှိရင် အနည်းငယ်မျှ ပေးရတယ်ဆိုလို့၊ သခွားသီး(၁)လုံးပေး၊ တမာရွက်တစ်လက် ဆုပ်ပေး၊ ကွမ်းရွက်တစ်ရွက်ပေး၊ လက်ဖက်ရိုး တစ်ရိုး၊ အဲဒီလောက် အနည်းငယ်မျှပေးရုံနဲ့ပဲ နတ်ပြည်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း သုံးဖြာလို့ ဆိုပေမဲ့ အမှန်က တစ်ပါး တစ်ပါးစီပဲ။

၁၆၆ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အဲဒါ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း အကြောင်းတွေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတဲ့ နေရာရောက်ဖို့။ ကောင်းတဲ့အပြုအမူပြုတယ်။ ကျင့်တယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ့်ဆီမှာ အမြဲတမ်း ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ ကာယကံ ကောင်းမှုရှိရမယ်။ ရှိမှကောင်း တဲ့နေရာ ရောက်မယ်လို့ သဘောပေါက်ထားရမယ်။ ဒီတော့ မျက်မှောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အပြုအမူ အကျင့်ကျင့်ခဲ့လို့ ရောက်တာ ပဲ။ ကောင်းမှုရှိလို့ ချမ်းသာတယ်။ ကောင်းမှုမရှိလို့ ဆင်းရဲတာပဲ။ နတ်ပြည်ရောက် ခြင်းအကြောင်းတရား သုံးပါးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကြောင်းတရားတွေလည်း ဒီလိုပဲ ၃ - ပါးရှိတယ်တဲ့။ ဆိုကြည့် -

၅။ ဣန္ဒြေ ၆-ပါး မပေါက်ကြား စောင့်စားပိတ်ဆို့နိုင်ရမည်။

ဣန္ဒြေ ၆ - ပါးကို မပေါက်ကြားအောင် ပိတ်ဆို့နိုင်ရမည်ဆိုတဲ့ တစ်နံပါတ် အကြောင်း တရားတစ်ပါး။ ဣန္ဒြေ ၆ - ပါးဆိုတာက မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊ ဣန္ဒြေဆိုပြီး ၆ - ပါးရှိတယ်။

မျက်စိဣန္ဒြေဆိုတာက အဆင်းတစ်ခု အတွေ့မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စိတ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းနိုင်ပါမှ အဲဒီဣန္ဒြေလုံခြုံအောင် စောင့်စည်းတယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ ပုထုဇဉ်တွေမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမကင်းသေးတော့ ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်မှန်းမသိအောင် လူမသိအောင် စောင့်စည်းနိုင်တယ်ဆိုရင် တော်တယ်ပေါ့။

အဲဒီလိုပဲ နားနဲ့အသံကြားရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမဖြစ်အောင် စောင့် စည်းနိုင်ရမယ်။ ဖြစ်လည်းလူမသိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်စည်းနိုင်ရမယ်။ နှာခေါင်းအနံ့၊ လျှာအရသာ၊ ကိုယ်အထိအတွေ့၊ စိတ် - သဘောတရား ကြံစည် မှု၊ အဲဒီဣန္ဒြေ ၆ - ပါး မပေါက်ကြားအောင်။

မပေါက်ကြားဘူးဆိုတာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမဖြစ်အောင်စောင့်စည်း နိုင်မှ မပေါက်ကြားတာ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဖြစ်ရင် ပေါက်ကြားသွားပြီ။ ဣန္ဒြေမလုံခြုံတော့ဘူး၊ မလုံခြုံတဲ့ဣန္ဒြေနေရာက အကုသိုလ်ခိုးသားတွေဝင်ပြီး၊ အကုသိုလ်ခိုးသားတွေက သူတော်ကောင်းတရား၊ ကုသိုလ်တရားတွေကို တိုက်ခိုက်ယူသွားတာပဲ။

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့သဘောတရားတွေက ဓားပြ
၆-ယောက်နဲ့တူတယ်။

အဲဒီအဆင်း အသံ၊ အနံ့အရသာအထိအတွေ့ဓားပြ ၆-ယောက် ကနေပြီး
တော့မှ ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ကုသိုလ်တရားတွေကို
ဝင်ဝင်ခိုးသွားကြတယ်။ ဣန္ဒြေတွေကို ကိုယ်ကမစောင့်စည်းနိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်
မှာရှိတဲ့ တရားတွေကို ခိုးသွားတတ်တယ်။

မိမိတို့က ကောင်းတာတွေမှတ်ထားပြီး အခိုးခံရတာကို မမှတ်ထားဘူး။
ကောင်းတဲ့အရာကို လုပ်နေရတာ ဘာမျှမများဘူး။ အခိုးခံရတာက များနေ
တယ်။

ဆိုပါတော့။ တရားထိုင်နေရင်း စိတ်လွင့်နေပြီဆိုရင် အခိုးခံနေရပြီ။ အတိုက်
ခိုက်ခံနေရပြီ။ အလှအယက်ခံနေရပြီ။ လွတ်နေတဲ့ အချိန်ဆို ပြောစရာမရှိ
တော့ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ဒီလိုအခိုးခံနေရတာကို မသိဘူး။ အဲဒါတွေစောင့်စည်းမှ။
မစောင့်စည်းနိုင်ရင် အခိုးခံရမှာပဲ။ ဣန္ဒြေ ၆-ပါး စောင့်စည်းနိုင်ရမည်တဲ့။ နောက်
ပြီးတော့ -

၆။ ရရှိတော့စဉ် သတိယှဉ် ဆင်ခြင်တိုင်းတာသိရမည်

အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့၊ အစားအသောက်ကလည်း နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်း၊ ကျင့်ကြံတဲ့နေရာမှာ အတိုင်းအတာကို ဆင်ခြင်၊ အတိုင်းအတာ
သိရမည်တဲ့။

အတိုင်းအတာကို မသိလို့ သတ္တဝါတွေမှာ ဆင်းရဲနေရတာ။ ကိုယ်စားနိုင်တဲ့
အာဟာရက ကိုယ့်အားနဲ့မျှတတဲ့ ပမာဏကို သိရမယ်။ ကိုယ့်နဲ့ မျှတတဲ့ ပမာဏ
နဲ့လွန်ပြီးတော့စားရင် ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေး ရော။ သတ္တဝါတွေကို နှိပ်စက်နေတာ
အစားအစာပဲ။ “သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ” တဲ့။ တစ်တောင်သာရှိရင် ရှာလို့
လောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အလုပ်သမားတွေရှာနေတာကြည့်။ မနက်ကတည်းက တစ်နေကုန်။ မိုးရွာ
လည်း ရှာ၊ နေ့ခင်းဘက်မိုးရွာထဲမှာရှာ။ အခုလေးပဲပြီးသွားတာ။ ရှာလိုက်ရတာ။
ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်ပဲ ။ ရှာလိုက်ရတာ။ တစ်

၁၈၈ ❁ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တောင်သာဆို မနည်းရှာရမှာ။ အဲဒါ မိမိတို့မသိဘူး။ တချို့က ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ စားလိုက်တာပဲ။ ကိုယ်ရှာရတာနဲ့ မကာမိဘူးဆိုတာ သဘောမပေါက်ဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့တော့ အဲဒီအင်္ဂါကို အများကြီးအောင့်အည်းသည်းခံနိုင်တယ်။ ခဏလေးလျှာအရသာလေးခံစားပြီးတော့၊ “အင်းအင်းနဲ့အမလေး၊ အဘလေးနဲ့ ၃ - ၄ရက်အစားကြောင့် အော်နေမလား၊ ဒီအစားနဲ့ အသေခံမလား” မေးကြည့်။ အော်ဟစ်သည်းညှူပြီးတော့ ဒုက္ခမခံနိုင်ဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အစားနဲ့လည်း အသေမခံနိုင်ဘူး။

အသိအလိမ္မာပညာရှိတဲ့ဘဝမျိုးက အင်မတန်ရခဲတာ။ ရခဲလှတဲ့ဘဝမျိုးမှာ စောင့်ရှောက်ပြီးတော့ ရခဲလှတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရအောင်ကြိုးစား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အစားအသောက်နဲ့ မျက်မှောက်မှာလည်း ဒုက္ခခံရ နောင်ဘဝလည်း အပါယ်ကျ၊ နစ်နာမယ်။ အစားအစာ အတိုင်းအတာမသိလို့ သေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပုံကြီးပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေ အချို့အိုးထဲမှာသေကြသလိုပေါ့။ သူတို့ရဲ့အတိုင်းအတာပမာဏကို မသိလို့။ ဒီနေရာမှာ စားရမယ့်နေရာလား မစားရမယ့်နေရာလား မသိလို့ သေကြတာ။

အစားအတွက် ဒုက္ခရောက်နေကြတာ။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာ။ ဒါကြောင့် ရရှိဘောဇဉ် သတိယှဉ် ဆင်ခြင်တိုင်းတာသိရမည်တဲ့။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ဝခါနီး ၃ - ၄လုတ်လျော့စားပြီး ဆာရင် ရေသောက်ပေးရင် အင်မတန်ချမ်းသာတယ်။ ဝအောင်စားပြီးရင် ရေသောက်လို့မရတော့ဘူး။ အင်တင်တင်နဲ့တစ်နေ့ကုန်ဆင်းရဲတယ်။ ရရှိတဲ့ဘောဇဉ်ကို သတိမထားဘဲစားသင့်တာထက် ပိုစားရင် ဆိုဖွယ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စာထဲမှာတော့ “လေးငါးလုတ်တန်ရေဖို့ချန်၍၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကျင့်သုံးရမယ်” ဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့အဆုံးအမပဲ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကြောင်းတရားထဲမှာပါတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ပါး။

၇။ အိပ်ချိန်ဖယ်ထား နိုးနိုးကြား ကြိုးစားအားထုတ်ရပေမည်

အိပ်ချိန်ဖယ်ထား၊ ကျန်တဲ့အချိန် နိုးနိုးကြားကြား အားထုတ်ပေးရမယ်တဲ့။ အိပ်ချိန်က တစ်နေ့ (၂၄)နာရီမှာ ၆ - ပုံပုံ၊ တစ်ပုံအိပ်ဆိုတော့ လေးနာရီ

ဓမ္မဒူတသမ္မာတေကိန္ဒြိယသုတ်အနုပညာသုတ်တော်များ * ၁၈၉

အိပ်ရမယ်။ ကျောင်းအိပ်ပြီးနိုးတာနဲ့မှိန်းမနေဘဲ ကပျာကယာထ၊ မျက်နှာသစ်၊ အပေါ့အပါးသွား၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၊ စားသောက်၊ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စလုပ် စတဲ့ ဝတ်အကျင့်အတွက် လေးနာရီဖယ်ထား၊ ရှစ်နာရီကုန်တယ်။

၁၆ - နာရီကျန်တာ၊ ကျန်တဲ့ ၁၆ - နာရီမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် တရား အားထုတ်။ စင်္ကြံ အားထုတ်၊ ထိုင်အားထုတ်၊ ကျန်တဲ့ကိုယ်လက်သုတ်သင်တဲ့ အချိန်မှာလည်း အိပ်ချိန်ကလွဲရင် လျော်သလို အားထုတ်ရမယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကို “ဇာတိယာနယောဂ” တဲ့။ နိုးနိုးကြားကြား ကြိုးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ခေါ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့တော့ အဲဒီအချက်ကြိုးစားတာ ခုထက်ထိတော့ လေးနာရီမရသေး ဘူး။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် လေးနာရီတည်းဆို မလန်းချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်ကအလုပ်များတာကိုး။ စာချတယ်ဆိုရင် စာပြတဲ့နာရီနဲ့ တရား ဟောတဲ့ အချိန်မှာလည်း နှစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ လေးနာရီနဲ့ အိပ်ချိန်မဝ ဘူး။ အိပ်ချိန်ကို တွက်ကြည့်ရင် ငါးနာရီကျော်ကျော်မှရတယ်။ နောက် လေး နာရီဘယ်တော့ရမလဲမသိဘူး။ ခုကြိုးစားတာမရသေးဘူး။ ငါးနာရီကျော်ကျော် ဆိုအိပ်ရေးဝပြီ။

ဇာတိယာနယောဂဆိုရင် လေးနာရီအိပ်ပြီးကျန်တဲ့အချိန် ကျောမခင်းဘဲ နိုးနိုးကြားကြား ကြိုးစားရမယ်။ အမှန်က သာဝတ္ထိပြည်မှာရှိတဲ့ လူ ၇ - ကုဋေမှာ၊ ၅ - ကုဋေက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ ခုအတိုင်း ကြိုးစားတာပဲ လို့ ဘုန်းကြီးတော့ တွက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို ဟိုဘုန်းက ရိပ်သာမရှိ၊ ၇ - ရက် ၁၀ - ရက် တရားစခန်းလည်း မရှိ၊ ဒီတော့ လူ ၇ - ကုဋေမှာ ၅ - ကုဋေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရိယာတွေ ဖြစ်သလဲဆိုရင် ပြောတဲ့ သုံးပါးနဲ့ ကြိုးစားတယ်လို့ ဘုန်းကြီးက တွက်တယ်။

အရပ်ထဲသွားလာနေတဲ့အခါမြင်ရင်လည်း သတိမလွတ်ရှုမှာပေါ့။ ကြားစရာ လည်းဘယ်မှာရှောင်လို့လွယ်မလဲ။ အဲဒါကိုရှုမှတ်နေမှာပေါ့။ နံတာ၊ စားစရာတွေ၊ တွေ့ထိ ကြံစည်စရာတွေ၊ ဒါတွေကို ရှုမှတ်မှာပေါ့။ သမထနဲ့ ဝိပဿနာမှာ ၁၀၀% လုံးလုံးမကွဲဘူးလို့ ဘုန်းကြီး ဒီလိုပဲ ပြောပြတယ်။

သမထကို အားထုတ်တဲ့အခါ အာရုံတစ်ခုမှာ တည်အောင်စိတ်ကို ထိန်းပြီး အားထုတ်ရတယ်။ ဝိပဿနာအားထုတ်တဲ့အခါ အာရုံ ၆ - ပါးမှာ စိတ်ကိုလွှင့်ပြီး အားထုတ်ရမယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီလိုပဲ ပြောပြရတယ်။

၁၉၀ ◉ ဓမ္မူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သမထက အာရုံတစ်ခုတည်း၊ အာရုံအဟောင်းအသစ်မဟုတ်ဘူး။ အာရုံတစ်ခုတည်းဆိုတော့ ဘေးအာရုံလည်း ဝင်မလာစေရဘူး။ အဓိက အသံဗလံလည်း မလာစေရဘူး။ ဘေးအလုပ်တွေလည်း မလုပ်ရဘူး။ အဲဒီအလုပ်တစ်ခုတည်းလုပ်ရတယ်။ ဘေးအသံ၊ အာရုံဝင်လာရင် ပျက်ရော။ ကုရိယာပုတ်ပြောင်းရင် ပျက်ရော။ စိတ်တခြားရောက်ရင်လည်း ပျက်ရော။ သမထက တကယ်ပြောရရင် အာရုံတစ်ခုတည်းမှာ စိတ်ကို တည်ပေးထားတာ။ ကိုယ်ကိုတည်အောင်ထားပြီး မလှုပ်မယှက် ဘေးအာရုံဝင်မလာရအောင် ကြိုးစားရတာက သမထ။

ဝိပဿနာက အာရုံ ၆ - ပါးမှာ ပေါ်ရာ ထင်ရှားရာ အာရုံကိုသတိထားပြီး ခုနပြောသလိုထင်ရှားရာအာရုံကို သတိထားပြီး ကုဇ္ဈေ ၆ - ပါးမပေါက်ကြားအောင် ရှုမှတ်စောင့်စည်း နိုင်ရမယ်တဲ့။

အာရုံဆိုကတည်းက ရူပားစရာ အာရုံ ၆ - ပါးမှာ တစ်မျိုးတည်းပဲ ရှုရမယ်ဆိုတော့ လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မြတ်စွာဘုရားလည်း တစ်ခုတည်းရှုရမယ်လို့ ဟောမထားဘူး။ ထင်ရှားရာ ပေါ်ရာအာရုံကို အရှုခံထားပြီး ရှုရမယ်လို့ဟောခဲ့တယ်။ ကုရိယာပုတ်အနေနဲ့လည်း လျောင်းထိုင်ရပ်သွားလေးပါး ကုရိယာလို့ဟောထားပြီးတော့ ပဓာနကိုယ်အနေထားက နေချင်သလိုနေ၊ နေတဲ့အတိုင်းမှာလည်း သတိမပြတ် အသိကပ်ပြီး ရှုရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။

ပြီးတော့ သမ္မဇဉ်ပိုင်းကြည့်ရင်လည်း ရှင်းနေတာပဲ။ ရှေ့တည့်တည့် ကြည့်တဲ့အခါ၊ နောက်ဆုတ်တဲ့အခါ၊ တစောင်းပြင်တဲ့အခါ၊ ကွေးတဲ့ဆန့်တဲ့အခါလည်း ရှု၊ သင်္ကန်း သပိတ်ဆောင်တဲ့အခါလည်း ရှု၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်တဲ့အခါ၊ စားသောက်တဲ့အခါ၊ ပြောဆိုတဲ့အခါ၊ သမ္မဇဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ၇ - ချက်တောင် ဟောထားတယ်။

အဲဒါတွေဟာ အိပ်ချိန်ဖယ်ထားပြီး နိုးကြားတဲ့အချိန်မှာ သတိထားပြီး နေရာတိုင်းမှာ ထင်ရှားတဲ့နေရာမှာ ပေါ်တဲ့အာရုံကို ကြိုးစားနေရင် ဇာဂရိယာနယောဂ ဖြစ်နေမယ်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းကတော့ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်းမှာလို တစ်ပါးပြည့်ရှိနဲ့တော့ မရောက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ သုံးပါးပြည့်မှ ရောက်မှာ။

ဒါကြောင့် ပြောရရင် ကုဇ္ဈေ ၆ - ပါးမပြောကုသောအောင် စောင့်စားရှုဖူးနိုင်ရမည်က တစ်ချက်။ သတိဆင်ခြင်တိုင်းတာသိရမည်က တစ်ချက်။ အိပ်ချိန်ဖယ်ထား၊ နိုးချိန်မှာ - အိပ်ချိန်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၉၁

ခုသီလရှင်တွေက၊ ရိပ်သာသွားထိုင်ပြီး၊ သူများကျွေးတဲ့ ထမင်းထိုင်စားပြီး၊ တရားအားထုတ်မှ တရားအားထုတ်တယ်ထင်နေကြတာ။ အဲဒီလို ထင်နေသမျှ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားဘယ်တော့မျှ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကိုယ့်မှာ အဲဒီလိုအားထုတ်ချိန်မှ သိပ်မရှိတာ။ ကိုယ့်မှာ ပရိသတ်တွေနဲ့နေ။ နေတဲ့အပေါ်မှာ လောဘဒေါသမဖြစ်အောင်နေ၊ နေထိုင် စားသောက်ရာမှာ သတိထားပြီးရှု။ ရှုချိန်အများကြီး ရတယ်။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကို ပြောရရင်။ ဆိုကြည့် -

၈။ ဤသည့် သုံးပါး ပြည်စုံငြား ရောက်ငြားနိဗ္ဗာန်ပြည်

အဲဒါ သီလရှင်တွေ သီလရှင်ဝတ်တာ လူ့လောကထဲမှာ အကုသိုလ်တွေ များလို့၊ လူ့လောကဆိုတာ အပါယ်နှုတ်ခမ်းလျှောက်နေတာပဲ။ အကုသိုလ်လည်း များတယ်။ အကုသိုလ်ပေါ့အောင် နေဖို့မလွယ်ဘူး။

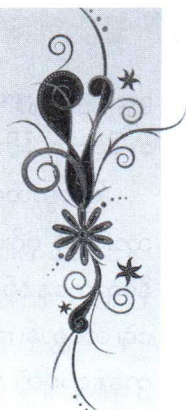
အကုသိုလ်တွေဖယ်ပြီး ကုသိုလ်များများရအောင် တို့တစ်တွေလုပ်မယ် ဆိုပြီး၊ အနည်းဆုံး နတ်ပြည်လောက်တော့ရောက်အောင် သီလရှင်ဝတ်တယ်လို့ အဲဒီလို သဘောပေါက်ထား။ သီလရှင်ဝတ်ပြီး အပါယ်ကျရင်တော့ အင်မတန်နစ် နာတယ်။ အင်မတန်ရှုံးတယ်။ လူ့ဘုံလောကလူ့ဌာနမှာ ကိုယ့်လုပ်စာကိုယ်စား ရတာ ဟုတ်သေးတယ်။

ဒါကြောင့် အနည်းဆုံး နတ်ပြည်လောက်တော့ ရောက်ရမယ်တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် တော့ သာသနာတွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားက နတ်ပြည်ရောက်ဖို့ပွင့်တာမဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပွင့်လာတာ။ အဲဒီတော့ ငါတို့မှာ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း တရား ကောင်းတွေ ဘယ်လောက်ကျင့်နိုင်သလဲ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား ကောင်းတွေ ဘယ်လောက်ကျင့်နိုင်သလဲ။ ဘယ်လောက်ရှိလဲဆိုတာ ကိုယ့်မှာ ကျင့်သင့်ကျင့်ထိုက်၊ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ တရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်ဖို့ ရာ ဘုန်းကြီးတို့က ဆုံးမဩဝါဒပေးနေတာ။ သတ်သတ်မှတ်မှတ်လေးပေါ့လေ။ ကိုယ့်မှာ ရထားတဲ့ ဩဝါဒလေးကို လိုက်ပြီး ကျင့်ရတယ်။

၁၉၂ ◉ ဓမ္မဒူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒါတွေကို အမှန်ရပြီး ကျင့်မှ တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် တိုးတက်မှာ။ မတိုးတက်ရင် အလကားပဲ။ ခြင်းကြားထဲရေသယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို ဘာမျှမထူးဘူး။ အခု ဘုန်းကြီးတို့တွေရသလောက် ခြင်းကြားနဲ့ ရေသယ်ကြတဲ့ သီလရှင်တွေများနေတယ်။ ဆိုးမတဲ့ ဩဝါဒကို ရွှေဖလားနဲ့ ခံယူတဲ့ သီလရှင်အင်မတန် နည်းတယ်။ ခြင်းကြားနဲ့ ရေသယ်တဲ့ သီလရှင်တွေ၊ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ သီလရှင်တွေကများတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာမျှ အထင် ကြီးစရာမရှိဘဲနဲ့။

၂၀။ ဘယ်ကလာ ဘယ်ဆီသွားမလဲ

ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ဟောတဲ့တရား ဒေသနာကိုကြည့်ရင် ရဟန်းတော်များအတွက်ဟောတဲ့တရားတွေတော်တော်များတယ်။ ဒီကနေ့ဘုန်းကြီးဟောချင်တာက “ဘယ်ကလာ ဘယ်ဆီသွားမလဲ” ဆိုတာကို ဟောချင်တယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ရဟန်းသံဃာတွေကို ဘဝထဲကကျွတ်လွှတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ဟောထားတဲ့တရား၊

ဘိက္ခုဝေလို့ဟောတဲ့အခါမှာ ဘိက္ခုကနှစ်မျိုးရှိတယ်။ ရဟန်းမှာ သုတ္တန်ရဟန်း၊ ဝိနည်းရဟန်းလို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သုတ္တန်ရဟန်းက သံဝေဂဖြစ်ပြီး ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်တဲ့ရဟန်းပဲ။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ သုပ္ပဋိပန္နော - ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျင့်တယ်။ ဥဇုပ္ပဋိပန္နော - ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ကျင့်တယ်။ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှာ ကျင့်တယ်။ အရိုအသေပြုခြင်းငှာ ကျင့်တယ်။ သုတ္တန်ရဟန်းဖြစ်နေတယ်။ ကျင့်တဲ့အခိုက် သုတ္တန်ရဟန်း။

ဝိနည်းရဟန်းက သိမ်ကထွက်လာကတည်းက ဝိနည်းရဟန်းဖြစ်သွားပြီ။ ကျင့်ကျင့် မကျင့်ကျင့် ဝိနည်းရဟန်းလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ကျင့်တဲ့ရဟန်းဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ပေါ့။ ဘုရားက ဒီမှာ ရဟန်းတော်တွေကို ဟောနေတဲ့တရား။

၁၉၄ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

၁။ နိမ့်ရာမှ နိမ့်ရာဆီသို့ သွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တည်း

မြတ်စွာဘုရားက “ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ ဒုက္ခချုပ်၍ နတ်ရွာသို့ သွားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တူရာတူရာပေါင်းရင် လေးမျိုးပဲရှိတယ်။ တစ်မျိုးက နိမ့်ရာကနေ နိမ့်ရာသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်။ နိမ့်ရာဆိုတာ လာခဲ့တဲ့ဘဝက ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ အသူရကာယ်တို့လိုမျိုး။ ဒါမှမဟုတ် လူဆင်းရဲ၊ ရာထူးဂုဏ်ထူး၊ ဌာနန္တရမရှိတဲ့ ဘဝကလာခဲ့တဲ့လူ။ အဲဒီလို ညံ့ဖျင်းတဲ့ဘဝက လာတဲ့လူကို နိမ့်ရာဘဝလို့ခေါ်တယ်။ အပါယ် လေးဘုံကလာခဲ့တာ နိမ့်တာပဲ။ လူ့ဘောင် လောကလူ့ဌာနမှာအခြွေအရံပရိသတ်ပစ္စည်းနိမ့်တာလည်းနိမ့်တာပဲ။ အဲဒါနိမ့် ရာက နေပြီးတော့မှ နိမ့်ရာကိုသွားတယ်။

လာတုန်းက ရာထူးဂုဏ်ထူးပစ္စည်းအခြွေအရံပရိသတ်တွေမပါဘူး။ အမှန် အတိုင်းပြောရင် နိမ့်ရာကလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အကုသိုလ်ကံကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုပြောတာပေါ့။ ပြန်သွားတော့လည်း နိမ့်တဲ့ဆီပြန်သွားတယ်။ ရာထူးဂုဏ်ထူး ဌာနန္တရအခြွေအရံမရှိ၊ ကုသိုလ်မရှိ၊ အဲဒီကိုပဲ ပြန်သွားတယ်။

နိမ့်ရာကနေ နိမ့်ရာကိုပြန်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုမကောင်းဘူး။ လာတုန်းကလည်း နိမ့်ရာကနေ လာတယ်။ နေတော့လည်း နိမ့်ကျတယ်။ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကနေ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝပြန်သွားတယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာ ဘာမျှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်။

ဘယ်ကလာခဲ့လဲ။ ဘယ်လိုနေလဲ။ ရှေ့ကိုဘယ်လိုသွားမလဲ။ နိမ့်ရာကနေ နိမ့်ရာသွားတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကိုမကောင်းဘူး။ ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝ ရောက်လို့ ကောင်းလားဆိုတော့ ဒီကျတော့ နိမ့်တဲ့ အပြောအဆို၊ အကြံ၊ အလုပ် တွေပဲလုပ်တယ်။ နိမ့်တယ်ဆိုတာက အကုသိုလ်အပြု၊ အပြောအဆို၊ အကုသိုလ် အလုပ်တွေပဲ လုပ်တယ်။ နိမ့်တယ်ဆိုတာက အကုသိုလ်အပြု၊ အပြော၊ အကြံ။ ဒါတွေက နိမ့်တဲ့အလုပ်တွေပဲ။ နိမ့်တာကနေ နိမ့်တာသွားတာမကောင်းတာတော့ သေချာတယ်။

၂။ နိမ့်ရာမှသည် မြင့်ရာဆီ သွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်တည်း

နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတစ်ယောက် ၊ မိမိတို့ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်း ဘဝနဲ့ ပြောရရင်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ နိမ့်ရာပေါ့။ ရှင်ဘဝက မြင့်တာပေါ့။ ရှင်

ဓမ္မူတသရတေကိကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၉၅

ဘဝကနေ ရဟန်းရောက်။ နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာဘဝ ရောက်။ ကောင်းတဲ့ဘဝကို ရောက်လာတယ်။ နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာဆီသွားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တဲ့။ နဂိုကပစ္စည်း၊ ရာထူး၊ အခြွေအရံတွေ ဘယ်လောက်ပဲ မရှိမရှိ။ ပညာတွေ မတတ်မတတ်။ အဲဒီကနေ ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝရောက်လာတယ်။ အဲဒါမြင့်ရာ ရောက်လာတယ်။

ပြီးပြီလားဆိုတော့ ရှင်ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝထက် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်က မြင့်မြတ် တယ်။ ရဟန်းဖြစ်လို့ မြင့်မြတ်တာမဟုတ်သေးဘူး။ အကျင့်တွေမြင့်မြတ်မှ မြင့်မြတ်တာ။ ဒါကြောင့် ပြောလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ စာတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စာမတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ စာမတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က နိမ့်တယ်ပေါ့။ စာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကမြင့်တယ်။ အကျင့်မကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က နိမ့်တယ်ပေါ့။ အကျင့်ကောင်း တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မြင့်တယ်ပေါ့။ လူ့ဘဝက ဘယ်လောက်ပဲ နိမ့်ခဲ့နိမ့်ခဲ့။ ခုရှင်ဘဝ ရဟန်းဘဝရောက်နေတယ်။

ရှင်ဘဝရဟန်းဘဝမြင့်တယ်ဆိုပေမဲ့ရှင်ရဟန်းဘဝမှာတကယ်ဖြည့်ကျင့်ရ မယ့် သီလတွေနဲ့ပြည့်နေ တယ်။ ဒီသိက္ခာပုဒ်တရားတွေပြည့်မှ မြင့်သထက်မြင့် တယ်။ အခု အသွင်အားဖြင့် မြင့်တယ်။ မြင့်သထက်မြင့်တက်အောင် ကြိုးစား ရမယ်။ ဒီတော့မှ မြင့်သထက်မြင့်တဲ့ ဘုရားပစ္စေက ပုဒ္ဓါ ရဟန္တာမြတ်တွေ ကိန်း အောင်းစံပျော်ရာနေရာကိုရောက်ပြီးတော့မှမြင့်သထက်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

အဲဒါကို နိမ့်ရာမှသည် မြင့်ရာဆီ သွားသည်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တည်း လို့ဆိုတယ်။ အဲဒါ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်မြင့်သထက်မြင့်အောင် သဘော ပေါက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင့်အောင်လုပ်ယူ။ လူ့ဘဝနိမ့်တယ်။ ရှင်ဘဝက မြင့်တယ်။ ရှင်ဘဝက နိမ့်တယ်။ ရဟန်းဘဝက မြင့်တယ်။

ရဟန်းဘဝမှာ သီလပညာမရှိတဲ့ ရဟန်းထက် သီလပညာရှိတဲ့ ရဟန်းက မြင့်တယ်။ သီလရှိ ပညာတတ်တဲ့ ရဟန်းထက်၊ သမာဓိပညာရှိတဲ့ ရဟန်းက ပိုပြီးမြင့်တယ်။ အဲဒီလိုမြင့်ရာကနေ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရရင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီလိုမြင့်အောင် ကိုယ်ကိုယ်ကို ကြိုးစား။

ခုသာသနာမှာ ရှင်ရဟန်းတွေက ကိုယ်ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ နေတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာသိက္ခာကျတယ်။ သာသနာသိက္ခာကျ

၁၉၆ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမျှ ချတာမဟုတ်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မသိ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ရှင်ရဟန်းတွေများလာလို့။ သူတို့မှာ သိက္ခာမျှ မရှိတာ။ သိက္ခာမရှိတော့ သိက္ခာကျတာပေါ့။

ဒါကြောင့် သာသနာသိက္ခာတက်အောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်မြှင့်ယူ။ သမာဓိ ပညာ၊ သိက္ခာပညာတွေ ကိုယ်ဟာကိုယ်မြှင့်ယူ။ ကိုယ့်မှာ သီလသမာဓိပညာ သိက္ခာမြင့်လာရင် လူနတ်ဗြဟ္မာတွေ ပူဇော်ထိုက်တယ်။ စကားလေးတစ်ခုက တော်တော်ကောင်းတယ်။

“ရဟန်းကျင့်ဝတ်၊ တစ်ပါးတတ်က၊ လူနတ်ဦးခိုက်၊ ပူဇော်ထိုက်၏” တဲ့။ ဒီဥစ္စာတစ်ပါးတတ်တောင်လူနတ်ဦးခိုက်တယ်ဆိုရင်၊ အပြည့်အစုံအကုန်တတ် တယ်ဆိုရင် ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ “ရဟန်းကျင့်ဝတ်၊ တစ်ပါးချွတ် က၊ လူနတ်မကြိုက်၊ ကဲ့ရဲ့ထိုက်၏” တဲ့။

တစ်ပါးတတ်က လူနတ်ဦးခိုက် ပူဇော်ထိုက်တယ်။ အများကြီးဆိုရင် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ဘူး။ တစ်ပါးလေ့ကျင့်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ပါး တတ်တောင် လူနတ်ဦးခိုက်ပူဇော်ထိုက်ရင် အများကြီး တတ်ရင် ဆိုဖွယ်ရာမရှိ တော့ဘူး။ နောက်ရဟန်းကျင့်ဝတ်တစ်ပါးချွတ်က၊ လူနတ်မကြိုက်ကဲ့ရဲ့ထိုက်၏။ ကျင့်ဝတ်တစ်ပါး ချွတ်တာတောင် လူနတ်မကြိုက် ကဲ့ရဲ့ထိုက်တယ်ဆိုရင် ကျင့် ဝတ်နှစ်ပါး သုံးပါးချွတ်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒီလိုကြည့်ရတယ်။

ငါက စာသင်သားပဲ။ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုလျော့ချလို့ မရဘူး။ သိက္ခာပုဒ်ကစာသင်သားဆိုပြီးအာပတ်လွတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဘယ်သူလုပ် လုပ် ကျူးလွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အာဏာဝိတိက္ကမ - ဘုရားရှင်ရဲ့အာဏာ လွန်ကျူး တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့အာဏာသင့်တာပဲ။ သိလျက်သားနဲ့ သက်သက်လုပ်ရင် ပိုပြီးအပြစ်ကြီးတယ်။ အဲဒါ အာဏာတော်ကို လွန်ကျူးတဲ့အပြစ်။ အစတုန်းက သိက္ခာပုဒ်တွေ မပညတ်ခင်တုန်းက လွတ်တာရှိသေးတယ်။

အခုတော့ သိက္ခာပုဒ်ပညတ်ထားပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အတော်အတန် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ တတ်နေတော့ သိသိကြီးနဲ့ အပြစ်ကျူးလွန်တာဟာ အာဏာဝိတိက္ကမ အန္တရာယ်ဆိုတာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ထိအောင်တားတယ်။ နတ်ရွာလည်းတားတယ်။ နိဗ္ဗာန်လည်းတားတယ်။ အာဏာဝိတိက္ကမအင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးတယ်။

ဓမ္မဇာတိတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၁၉၇

ဘုန်းကြီးတို့အဆင့်ဆင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝက ရှင်ဘဝ၊ ရှင်ဘဝမှ ရဟန်းဘဝ၊ မြင့်ရာ ရဟန်း ဘဝမှာလည်း အကျင့်သီလ၊ ပညာမရှိတဲ့ဘဝမှ အကျင့်ပညာရှိရာ ရဟန်းဘဝ။ အဲဒီကမှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်အောင်ကြိုးစား။

သာသနာတော်မှာ အသုံးကျတဲ့ ရှင်ရဟန်းတွေ တော်တော်ရှားနေပြီ။ အရှင် ဘုရားတို့ အသုံးချလို့ရတဲ့ အသုံးကျတဲ့ ရှင်ရဟန်းဖြစ်အောင် ကြိုးစား။ သဘော က ပြောရရင် အသုံးကျမှ အသုံးချတယ်။ သူများ အသုံးချမှ အသုံးကျတယ်။ အသုံးကျအောင်ဆိုတာ ကိုယ့်မှာအသုံးချတဲ့ ဉာဏ်ပညာရှိအောင် ကြိုးစား။ သူများအသုံးချမှ အသုံးကျတဲ့ ရှင်ရဟန်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုသဘောပေါက်ထား။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်မှာ အသုံးချ လို့ရတဲ့ ပညာရှိအောင် ကြိုးစားရမယ်။

ရှင်ဖြစ်ပြီးရော။ ရဟန်းဖြစ်ပြီးရောဆိုပြီး အဲဒီလိုမနေပါနဲ့။ ရှင်ရဟန်းဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုတဲ့သဘောထားကြောင့်အသုံးကျတဲ့ရှင်ရဟန်းတော်တော်နည်းတယ်။ ဝန်တွေပိတယ်။ ဒါကြောင့် နိမ့်ရာကနေ မြင့် ရာဆီသွားတာ ကောင်းတယ်။

၃။ မြင့်ရာမှသည် နိမ့်ရာဆီ သွားသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တည်း

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘာပဲပြောပြော မကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ မိမိတို့ ဘဝက မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်။ လူ့ဘဝကနေ ရှင်ဘဝ၊ ရှင်ဘဝကနေ မြင့်တဲ့ရဟန်းဘဝ။ ရှင်ရဟန်းဘဝက မြတ်တဲ့ဘဝ။ ဒီဘဝကနေ လူ့ဘဝ ဆင်းသွားမယ်ဆိုရင် မြင့်ရာ ကနေ နိမ့်ရာဆီသို့ သွားတာလို့ခေါ်တယ်။

လူ့ဘဝမှာလည်း လူကောင်းသူကောင်းဘဝကနေ အရက်သမား၊ ဖဲသမား ဘဝကိုဆို ပိုနိမ့်သွားပြီ။ အဲဒီကနေ ငရဲတိရစ္ဆာန်ဘဝဆိုရင် ဆိုစရာမရှိတော့ ဘူး။ အဲဒီလိုမြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာသွားတယ်ဆိုတာ သူများက နိမ့်ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နိမ့်တာ။

ဒါကြောင့်သာသနာတော်ကြီးက ဘုန်းကြီးလူထွက်ဘဝကိုဖော်ပြတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုရင် သာသနာတော်မှာ ဘုန်းကြီးဘဝကနေ လူ့ဘဝဆင်းသွားတယ် ဆို မြတ်တဲ့ဘဝမှာ မတော်လို့ ဆင်းသွားရတယ်။ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေက သာသနာတော်ရဲ့သိက္ခာကိုဖော်ပြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝမှာ မနေနိုင်လို့ပဲ။

၁၃၈ ◉ ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

သာသနာအံ့ဖွယ် (၈)ပါးမှာပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သာသနာမှာ မထားဘူး။ ပင်လယ်မှာလည်း မကောင်းတဲ့လူသေ၊ ခွေးသေကောင်ပုပ်တွေ မထားဘူး။ ကမ်းပေါ်ဆယ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီသဘောပဲ။ မိမိတို့ဟာ အခု ရှင်ရဟန်းဘဝဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝ။ မြင့်တဲ့ဘဝကနေ လူထွက်သွားတယ်။ နိမ့်တဲ့ဆီကိုဆင်းသွားတယ်။ လူ့ဘဝမှာလည်း ဘုန်းကြီးလူထွက်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးလူထွက်၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ ဘိန်းစားသမားတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ အရက်သမား၊ ဖဲသမားဘဝကတော်သေးတယ်။ အဲဒီထက်ပိုဆိုးတာက ဘုန်းကြီး လူထွက်ဆိုပြီးမှ တခြားဘာသာထဲဝင်သွားတဲ့လူလည်းရှိသေးတယ်။

ဘုန်းကြီးလူထွက်ကနေ တခြားဘာသာဝင်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကိုတော်လှန်တဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်လည်းရှိသေးတယ်။ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒါမြင့်ရာကနေ နိမ့်၊ နိမ့်ရာကနေ နိမ့်သထက်နိမ့် ရာဘဝရောက်တယ်။ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒါ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကြီးပွား ရေးတွေဘာမျှမတတ်တော့ဘူး။ သူများပေးတဲ့လာဘ်လာဘနဲ့ဟိုမှာအယူမှားတဲ့ ဘဝကနေပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပြန်ပြီးတော်လှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အပြစ်ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်းရှိတယ်။ အဲဒါက ပိုဆိုးလာတယ်။

မြင့်တဲ့နေရာကနေ နိမ့်တဲ့ဆီဆင်း၊ နိမ့်တဲ့နေရာကနေ အယူမှားတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားတဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေလည်းရှိတယ်။ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီကနေ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ အသူရကာယ် ရောက်သွားရင်တော့ ကျွတ်လှမ်းဖို့ရာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်နေခဲ့တဲ့၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အင်မတန်ကျေးဇူး ကြီးတဲ့ သာသနာတော်ကိုတောင်မှ ပြန်ပြီးတော်လှန်တဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ကံ ကံ၏အကြောင်းကို မယုံတဲ့ဘုန်းကြီးလည်းရှိသေး တယ်။ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမရှိဘူး။ အဲဒီလိုမရှိလို့ပဲ မဟုတ်တာတွေလုပ်၊ မဟုတ်တာတွေပြောကြတာ။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကိုသာ ယုံကြည်မယ်ဆိုရင် ဘယ်မဟုတ်တာလုပ်ရဲမလဲ။ ဟိုမှာက သိက္ခာပုဒ်လည်းရှိ။ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးလည်း ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ဘယ်မဟုတ်တာတွေ လုပ်တော့မလဲ။ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမရှိရင်၊ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးမှ မယုံရင် ဘယ်လိုမျှ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၁၉၉

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကြည့်၊ အခုမြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝရောက်နေပြီ။ ဒီကနေ ယုတ်
တဲ့ဘဝ ဆင်းမလား၊ ယုတ်တဲ့ဘဝဆင်းရင် ယုတ်တဲ့အလုပ်လုပ်မှာပဲ။ ယုတ်တဲ့
အပြော၊ ယုတ်တဲ့အကြံ ပြောရင်၊ ကြံရင် ယုတ်တဲ့ဆီကိုဆင်းမှာပဲ။ ဒါကြောင့်
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့်။ ငါသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ဘဝကို ပြေးနေ
သလား။ ဆင်းနေသလား။ မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာဆင်းတယ်ဆိုတာ တော်တော်
မကောင်းတာပဲ။ နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာတက်တာ ကောင်းတယ်။

မိမိတို့ရှင်ရဟန်းက လူ့ဘဝနဲ့စာရင် မြင့်တယ်။ အဲဒီမြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝက
ဘုန်းကြီးလူထွက်၊ ကိုရင် လူထွက်ဖြစ်။ အဲဒီကနေ အယူမှားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိရောက်။
အဲဒီကနေအပါယ်လေးဘုံဆင်းဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလဲ။
ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်တာလဲဆိုရင် ကိုယ့်မှာ ခံယူချက်မခိုင်မြဲလို့။ စာသင်တာ
သင်တာပဲရှိတယ်။ ခံယူချက် မမြဲဘူး။

ဘုရားသာသနာမှာနေပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဘာမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီလို
သာသနာမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်က ဘုရားသာသနာမှာ
နေတော့ ဘုရားကို ဘာမှန်းသိအောင်လေ့လာ။ တရားကို ဘာမှန်းသိအောင်
သံဃာကို ဘာမှန်းသိအောင်လုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ယုံ
ကြည်အောင်လုပ်ပါ။ သံဃာယုံကြည်ရင်လည်း သံဃာနဲ့တူအောင်နေ။ ဒါဆိုရင်
ကြည်ညိုစရာဖြစ်မှာပဲ။

ဒါကြောင့်နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာသွားတာကောင်းတယ်။ မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာ
သွားတာ မကောင်းဘူး။ မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာသွားတာ မကောင်းဘူး။ အဲဒါနိမ့်တဲ့
အလုပ်တွေ အရှင်ဘုရားတို့ ဘယ်တော့မျှ မလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့်။
သိက္ခာပုဒ်ကျူးလွန်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သိက္ခာပုဒ်ကျူးလွန်ကျူးလွန် နိမ့်ရာကို
သွားတာပဲ။ မကောင်းတဲ့အကျင့်ဆိုတာ မကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ပထမဆုံး
ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တယ်။ လုပ်လို့နည်းနည်းကြာရင် မမူတော့ဘူး။ ခိုးကြောင်
ခိုးဝှက်ကနေ ဖြောင်ဖြစ်လာတယ်။ ကြာတော့ ရဲလာတယ်။ အကုသိုလ်က ပြုစု
ရှိရင် ရဲလာတယ်။

ကုသိုလ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ပထမပြုစရာ မပျော်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ပြုဖန်ပြုဖန်များလာတော့ ပျော်လာတယ်။ ကုသိုလ်မှာ ပျော်အောင်ကြိုးစား။

၂၀၀ ◉ ဓမ္မဉ္စတသရတေဂါကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

အကုသိုလ်မှာ ပျော်အောင်မကြိုးစားနဲ့။ အကုသိုလ်မှာ မရဲစေနဲ့။ ကုသိုလ်မှာ သာရိပါစေ။ အကုသိုလ်မှာ မပျော်ပါနဲ့။ ကုသိုလ်မှာသာ ပျော်ပါစေ။

အကုသိုလ်နဲ့ပျော်ရင်မြင့်မြတ်တဲ့ရှင်ရဟန်းဘဝကနေယုတ်ညံ့တဲ့လူ့ဘဝကို ဆင်းတယ်။ ယုတ်ညံ့တဲ့ ဘဝကနေ အယူမှားတဲ့ဘဝမျိုး။ အဲဒီကနေ မိစ္ဆာဘဝ၊ အဲဒီကနေ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ အသူရကာယ် ဘဝသွားမှာပဲ။ ဒါကြောင့်ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဓိပ္ပာယ်သိအောင်နေ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနေပြီး ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်မှ။ သာသနာတော်မှာရှင်ရဟန်းကောင်းအများကြီးရှိတယ်။ ငါသည်ရဟန်းကောင်း၊ ရှင်ရဟန်းကောင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ အဓိပ္ပာယ်သိအောင် အဓိပ္ပာယ် ရှိအောင် ကြိုးစားမယ်။ ဒီတော့ ကြိုးစားပါ။

သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုလတ်လျားလတ်လျားမသွားနဲ့။ စာမေးပွဲဆိုတာပန်းတိုင် တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက ပန်းတိုင်ရယ်လို့ မထားဘူး။ အခု ဒီမှာ (တောရ နေငြား၊ သံဃာများတို့ ...) ဆိုပြီး (၁၀) ချက်။ ဒီ (၁၀) ချက်က စည်းမျဉ်း ဥပဒေ မဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ရောက်ရမဲ့ ပန်းတိုင်လို့။ အဲဒီ (၁၀) ချက်သာပြည့်။ ရှင် ကျော်၊ ရဟန်းကျော်၊ မြို့ကျော်၊ ရွာကျော်၊ နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော် ဖြစ်နိုင် တယ်။

ကိုယ်ကတော့ ရှင်ကျော်၊ ရဟန်းကျော်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဘာမျှမကျင့်ရင် မဖြစ်ဘူး။ ဟော့ဒီ (၁၀) ချက်နဲ့သာ ပြည့်အောင်နေကြည့်။ ၁၀ - ချက်သာပြည့် အောင်ဖြည့်ကြည့်။ တကယ်ဖြစ်လာတယ်။ အသုံးကျတဲ့ ရှင်၊ အသုံးချလို့ရတဲ့ ရဟန်း တကယ်ဖြစ်တယ်။

၄။ မြင့်ရာမှသည် မြင့်ရာဆီ သွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်တည်း

အခုမိမိတို့ လက်ရှိဘဝကိုကြည့်ရင် ရှင့်ဘဝ ရဟန်း ဘဝဆိုတာ မြင့်မြတ် တဲ့ဘဝ။ ဒီမြင့်တဲ့ဘဝကနေသောတာပန်အမြင့်လို့၊ သကဒါဂါမ်အမြင့်လို့၊ ရဟန္တာ အမြင့်လို့ အဲဒီလိုမြင့်သထက်မြင့်အောင် ကြိုးစား။ အခုရှင်ရဟန်းဘဝကို ရောက်ပြီး ပညာမတတ်တဲ့ရှင်ရဟန်းဘဝကနေ ပညာတတ်တဲ့ ရှင်ရဟန်းဘဝ ရောက်အောင် ကြိုးစား။ အကျင့်မကောင်းတဲ့ ရှင်ရဟန်းဘဝကနေ အကျင့် ကောင်းတဲ့ ရှင်ရဟန်း။ အနေထိုင် မကောင်းတဲ့ရှင်ရဟန်းကနေ အနေအထိုင်

ကောင်းတဲ့ရှင်ရဟန်း စသဖြင့် ဒီမြင့်တဲ့ဘဝမှ ဒီထက်မြင့်သထက်မြင့်အောင် လုပ်ရတဲ့ဘဝမျိုးရှိတယ်။

မြင့်တယ်မြင့်တယ်ဆိုတာလူကမြင့်တာမဟုတ်ဘူး။ အကျင့်မြင့်မှမြင့်တယ်။ ရှင်ဘဝ မြင့်တယ်ဆိုတာ သာမန်လူ့ဘဝနဲ့စာရင် မြင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ဝင်ချင်း ပြန်ကြည့်တော့ အသိပညာရှိတဲ့ ရှင်နဲ့ မရှိတဲ့ရှင်ဆိုရင် အသိပညာအလိမ္မာရှိတဲ့ ရှင်ကမြင့်တယ်။ တကယ်မြင့်ရမှာက သီလသမာဓိပညာမြင့်ရမှာ။ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ မြင့်ရမယ်။ အဲဒီမြင့်တဲ့နေရာက ပဋိပေအထိမြင့်ရမှာ။ အဲဒါကြောင့် မြင့်ရာကနေ မြင့်ရာကိုသွားဖို့ရာ ကြိုးစားပါ။ မြင့်ရာက မြင့်သထက်မြင့်အောင် ကြိုးစား။ အလကားမနေနဲ့။

သီတင်းကျွတ်ပြီ။ လတ်လျားလတ်လျားနေတဲ့ရှင်ရဟန်းတွေများလို့။ ဗီဒီယို ရုံမှာလည်း ရှင်ရဟန်းတွေပြည့်လို့။ လူတွေက မကြည်ညိုဘူး။ လူ့ဘောင်လောက လူ့ဌာနမှာ မကောင်းတဲ့အလုပ်၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခံယူထားတဲ့ကာမဂုဏ်တွေ ဘာလုပ်မှာလဲ။

ဘုရားဟောတဲ့ ဓမ္မစကြာထဲမှာ “ဟီနော၊ ဂါမ္မော၊ ပေါထုဇ္ဇနိကော” တဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပရိယတ္တိနဲ့ ပျော်အောင်ကြိုးစား။ ပဋိပတ္တိနဲ့ ပျော်အောင်ကြိုးစား။ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိနဲ့ မပျော်ရင် အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေနဲ့ ပျော်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ မဟုတ်တာတွေပြော၊ မဟုတ်တာတွေကြံရင် သာသနာ သိက္ခာကျတယ်။ မဟုတ်တဲ့အလုပ်၊ ယုတ်တဲ့အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုမထူးတော့ဘူး။ လူသာထွက်လိုက်တော့။ ဘယ်ကျောင်းမှာမျှ မနေနဲ့။ သာသနာတော်မှာ မနေနဲ့။ လူထွက်တော့ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရင် ဘယ်သူမျှ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။

ရှင်ရဟန်းဘဝမှာ မလုပ်သင့်တာလုပ်တော့ နာမည်ပျက်တယ်။ ကျောင်း တိုက်လည်း နာမည်ပျက်တယ်။ ကိုယ်မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီကျောင်းထဲမှာရော၊ တခြားကျောင်းမှာရော၊ သာသနာထဲမှာရော မနေနဲ့။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ ဘယ်သူမျှ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ငါနိမ့်တဲ့ဆီ ဆင်းလာခဲ့ပြီး နိမ့်သထက် နိမ့်အောင် နေမယ်ဆို ကိစ္စမရှိဘူး။ မြင့်တဲ့ဘဝကနေပြီး နိမ့်တဲ့အလုပ်လုပ်တာ မကောင်းဘူး။ နိမ့်တဲ့အပြော၊ နိမ့်တဲ့ အကြံ ပြောတာကြံတာမကောင်းဘူး။

၂၀၂ ❁ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ဒါကြောင့် သီတင်းကျွတ်ပြီဆို ငါတို့ကျွတ်ပြီမလုပ်နဲ့။ အလုပ်တွေက မကျွတ်သေးဘူး။ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်တွေက မကျွတ်သေးဘူး။ ဒီစာတွေသင်တာက သိဖို့သင်တာ။ သင်ပြီးရင့်ကျင့်။ ကျင့်ရင် ကောင်းသွား ကောင်းသွားတယ်ဆိုရင် ကောင်းတယ်။

မကောင်းသေးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အကျင့်ကောင်းမတည်သေးဘူး။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အကျင့်ကောင်းတည်အောင်၊ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင်၊ အတန်းနဲ့ပြောရင် တစ်တန်းထက်တစ်တန်း တက်ရအောင်၊ အတန်းကြီးအောင်၊ ဝါနဲ့ပြောရင်၊ ဝါကြီးလေ ကောင်းလေ။ အဲဒီလို ကောင်းမှ အကျင့်ကောင်းတည်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ရှင်ရဟန်းဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနေတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

မဟုတ်ရင် အဓိပ္ပာယ်မသိ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ နေတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါဆို မကောင်းဘူး။ သာသနာသိက္ခာကျတယ်။ ရှင်ရဟန်းဘဝကို အဓိပ္ပာယ် သိသိ၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့နေ။ အဲဒီကနေ မြင့်တဲ့ဆီကနေ မြင့်တဲ့ဆီရောက်အောင် ကြိုးစား၊ မြင့်တဲ့ဆီကနေ ပြန်မဆင်းသွားစေနဲ့။

ဆင်းရင်လည်း မြန်မြန်ဆင်း။ ရှင်ရဟန်းဘဝနဲ့ ယုတ်တဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်နဲ့။ အဲဒါသာသနာသိက္ခာ ကျတယ်။ မကောင်းတာမတုနဲ့၊ မကောင်းတဲ့နမူနာကို မပြန်။ ကောင်းတဲ့အတု၊ ကောင်းတဲ့နမူနာပြတာပဲ ကောင်းတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် ရဟန်းတွေ ရဟန္တာဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ရဟန်းအကျင့်၊ မြတ်တဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် မျက်မှောက်ချမ်းသာ ခံစားရေးက တစ်ပါး၊ သတိပညာအားကောင်းရေးက တစ်ပါး၊ ကျင့်လေ၊ သတိပညာ ကောင်းလေပဲ။ နောင်လာနောက်သားတွေ အတုလိုက်ယူခြင်းငှာ တစ်ပါး မြတ်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်တယ်။

အေး - အဲဒီလိုပဲ၊ မိမိတို့က ဘယ်ကျောင်းမှာပဲ နေနေ၊ ကိုယ့်ကိုသူများ တွေကကောင်းတဲ့နမူနာယူနိုင်အောင် ငါတို့နဲ့အတူ ဘယ်ကျောင်းမှာနေခဲ့တုန်းက ဘယ်ကိုရင်ကဖြင့် တော်လိုက်တာ။ ပြန်ပြီးတော့ အမှတ်တရ ပြောနိုင်အောင် လုပ်။

မဟုတ်ရင်၊ ငါတို့နဲ့အတူနေခဲ့တဲ့ ဘယ်ကိုရင်၊ ဘယ်ရဟန်းက ဆိုးလိုက်တာ။ ဘုန်းကြီးတို့လည်း စာသင်သားဘဝမှာ အဲဒီလိုသာကေတွေ ယူထားတယ်။

ဓမ္မုတုသရဏတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ၂၀၃

မကောင်းတဲ့လူနဲ့အတူနေခဲ့တာ။ မကောင်းဘူးဆိုပြီးတစ်ခါတစ်ခါပြောမိတယ်။
ကောင်းတဲ့လူနဲ့နေခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုကောင်းတာပဲဆိုပြီးပြောတယ်။ သူတို့ဆီက
အတုယူခဲ့တာကိုပြောတာပဲ။

ဒါကြောင့်ကောင်းမှု၊ ကောင်းကြံ၊ ကောင်းတု၊ ကောင်းကြံသူများတွေနမူနာ
ယူအောင်ကြိုးစား။ မကောင်းတု မကောင်းကြံတွေ သူများတွေ အတုယူမယ်ဆို
တစ်သက်လုံးတစ်သံသရာလုံးမကောင်းဘူး။ မိမိတို့ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးသိပြီးမိမိတို့
မြင်တဲ့ ဘဝကနေ မြင့်တဲ့ဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားသဖြင့် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်
ရောက်နိုင်ကြပါစေ။”

၂။ ဗုဒ္ဓကို စွပ်စွဲသမျှ

ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓကို စွပ်စွဲသမျှတွေ တရားဖြစ်သွားတယ်။ ဗုဒ္ဓပွင့်လာတဲ့ အချိန်မှာ လောကမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ရဲ့အမြင်အမျိုးမျိုးပေါ်လေ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့မနောကံကိုတော့ မသိဘူးပေါ့။ ကာယကံအပြု၊ ဝစီကံအပြောတွေကိုကြည့်ပြီး ဝါဒအမျိုးမျိုး၊ အယူအမျိုးမျိုးရှိသူတွေက ဘုရားကို အမျိုးမျိုးဝေဖန် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုကြတယ်။

ဒါက သဘာဝပဲ။ ဒီခေတ်မှာလည်းရှိတာပဲ။ ဒီတော့ ဝေဖန်ပြောဆိုတဲ့စကား အားလုံးကို အကုန်လုံးပေါင်းပြီး တစ်ပေါင်းတည်းပြောတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ ဝေရဇ္ဈာပုဏ္ဏားကြီးဖြစ်တယ်။ ဝေရဇ္ဈာ ပုဏ္ဏားကြီးက ဘုန်းကြီးတို့ ကိုရင်ဝတ်ကတည်းက ဖတ်ရတဲ့ ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော်မှာ တိုက်ရိုက်ကြီး ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်စာတွေဟာ သုံးတတ်ရင်ကိုယ့်အတွက်တကယ့်အလိမ္မာအယဉ် ကျေးဖြစ်သွားတာ။ ဒါကြောင့် အလိမ္မာ စာမှာရှိ၊ ကိုယ်မှာဖြည့်ကြည့်၍ အလွန် ကောင်းပေ၏လို့ဆိုရမယ်။

အလိမ္မာအကြောင်းတွေက စာမှာရှိတယ်။ အဲဒီစာမှာရှိတဲ့ အလိမ္မာတွေကို ကိုယ်မှာဖြည့်လိုက်တော့မှ ကိုယ်မှာကြည့်လို့ကောင်းသွားတာပေါ့။ ခုမြတ်စွာ

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၂၀၅

ဘုရားရှင်ကို ဝေရုဇ္ဈာပုဏ္ဏားကြီးလာပြီး စွပ်စွဲတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပထမဘယ်လို စွပ်စွဲလဲဆိုတော့ “အရှင်ဂေါတမဟာ အရသာကင်းမဲ့သူပါ” တဲ့။

“အရှင်ဂေါတမဟာ ဘယ်အရသာမျှခံစားတတ်သူမဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သူများစွဲဆိုသမျှ ဘုရားကဝန်ခံတယ်။ “ပုဏ္ဏားကြီး၊ သင်စွပ်စွဲတာမှန်ပါတယ်။ ငါသည် ရသာရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံစတဲ့ အရသာလည်း မခံစားတော့ဘူး။ ငါကရသာတဏှာကင်းတယ်။ ရသာတဏှာရဲ့အကြောင်းဖြစ်တဲ့ တဏှာကို ပယ်ရှားပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် သင်ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတဲ့အကြောင်းရင်းက ငါဘုရားတို့မှာ မရှိဘူး။ ငါဘုရားမှာရှိတာက တစ်မျိုး၊ သင်ပြောတာက တစ်မျိုး” တဲ့။

နောက်တစ်ခါသူများပြောတဲ့စကားကို သူကစုပေါင်းပြီးတော့ နောက်တစ်ခါ သူပြောတယ်။ “အရှင်ဂေါတမဟာ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိပါဘူး” တဲ့။ “ဟုတ်တယ် ပုဏ္ဏား။ ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ရူပါရုံကိုလည်း ဆာလောင် မွတ်သိပ်တဲ့ ဆာတဏှာနဲ့ မသုံးဆောင်ဘူး။ သဒ္ဓါရုံကိုလည်း ဆာလောင် မွတ်သိပ်တဲ့ ဆာတဏှာနဲ့ မသုံးဆောင်ဘူး။ ဂန္ဓာရုံကိုလည်း ဆာတဏှာနဲ့ မသုံးဘူး။ ရသာရုံကိုလည်း ဆာတဏှာနဲ့ မသုံးဆောင်ဘူး။ ဖောဠဗ္ဗာရုံကိုလည်း ဆာတဏှာနဲ့ မသုံးဆောင်တော့ဘူး။

အာရုံငါးပါး ဒီတရားတွေကို လိုလားတပ်မက်တဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့ ဆာတဏှာနဲ့ ငါသည် လုံးဝသုံးဆောင်ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို သုံးဆောင်သူမဟုတ်ဘူး။ မသုံးဆောင်ဘူးဆိုတာ အဲဒီအတိုင်းတော့ မမှန်ဘူး။ ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဆာတဏှာနဲ့ မသုံးဆောင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အပြောနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် မှန်တယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သူများစွပ်စွဲတာကို တရားဖြစ်သွား တာကိုး။ မိမိတို့လည်း ဒီလိုပဲ။ သူများပြောသမျှ တရားဖြစ်အောင် သူများစွပ်စွဲလည်း တရားဖြစ်အောင် သုံးတတ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် ကြားကြားသမျှ မြင်မြင်သမျှ အားလုံးတွေဟာ တရားတွေပဲ။

နောက်တစ်ခါ “အရှင်ဂေါတမက မပြုတတ်ဘူး” လို့ပြောတယ်။ “ဟုတ်တယ်။ သင်ပြောတာမှန်တယ်။ ငါ့ကို မပြုတတ်ဘူးပြောတာမှန်တယ်။ ငါဘုရား

၂၀၆ ◉ ဓမ္မဉ္စတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကာယဒုစရိုက်ကို မပြုတတ်ဘူး။ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်၊ အကုသိုလ်မှန်သမျှကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ ဒုစရိုက်မှတစ်ပါး၊ ကုသိုလ်မှန်သမျှတွေလည်း ဘာမျှမပြုဘူး”တဲ့။

“ကောင်းမှု၊ မကောင်းတာမှန်သမျှ ဘာမျှမပြုရဘူး။ မပြောရဘူး၊ မကြံရဘူး တားမြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ငါ့ကို မပြုထိုက်သူ၊ မပြုတတ်သူ ပြောတဲ့စကားက ငါဘုရားအတွက် မမှန်ဘူး။ ငါကအရာရာကို မပြုတတ်တာ မမှန်ဘူး။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုထိုက်တယ် ငါပြောပေမဲ့၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်မှန်သမျှ မပြုရဘူး။ အကုသိုလ်မှန်သမျှသေးသေးကြီးကြီးနည်းနည်းများများ ဘာမျှမပြုရဘူးလို့ တားတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အပြောမှာလည်း မကောင်းတာမှန်သမျှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကွဲပြားအောင် ကုန်းမတိုက်ရဘူး။ အကြမ်းပတမ်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုလည်း မပြောနဲ့။ ပြီးတော့ ဘာမျှအကျိုးမရှိတဲ့စကား တွေကိုလည်း ထိုင်ပြီး မပြောနဲ့။ အဲဒါအပြောနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါကအားလုံးကိုမကောင်းတာမှန်သမျှ မလုပ်ဖို့ကားမြစ်ပြောတာမှန်တယ်။ ဒါကြောင့်မပြုတတ်ဘူးပြောတာလည်းမှန်တာပဲ။

အကြံနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း သူတစ်ပါးပင်ပန်းကြောင်း ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း အခက်အခဲဖြစ်ကြောင်းတွေ မကြံရဘူးလို့၊ ဒါကြောင့် ငါဘုရားရှင်ကို မပြုတတ်ဘူးပြောတာမှန်တယ်။ သင်တို့ပြောသလိုအလုံးစုံမပြုတတ်ဘူးပြောရင် မဟုတ်ဘူး” လို့ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ “အရှင်ဂေါတမဟာ ဖြတ်တတ်သူ” လို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ အရှင်ဂေါတမဟာ ဖြတ်တတ်သူလို့သူတစ်ပါးက ကြံဖန်ပြီးအပြစ်ရှာတာပေါ့။ အဲဒါ ဖြတ်တတ်သူလို့ပြောတော့၊ အေးပုဏ္ဏား၊ ငါဘုရားရှင်ကို ဖြတ်တတ်သူပြောလည်း မှန်တာပဲ။ သူများစွပ်စွဲသမျှ တရားဖြစ်တာကို ကြည့်ပေါ့။

“ ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ရာဂကိုလည်း ဖြတ်တယ်။ ဒေါသ၊ မောဟကိုလည်း ဖြတ်တယ်။ အဲဒီရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟမှ ကြွင်းတဲ့ အကုသိုလ်မှန်သမျှကိုလည်း ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အကုန်လုံးဖြတ်တယ်။ မကောင်းတဲ့ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟမှတစ်ပါး ကြွင်းတဲ့ အကုသိုလ်တရားမှန်သမျှကိုလည်း ဖြတ်တယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၂၀၇

ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သလို သူများတွေကိုလည်း ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖြတ်ဖို့ ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟောတယ်။ အဲဒီရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟမှတစ်ပါး အကုသိုလ်မှန်သမျှကို ပယ်ရှားဖြတ်တတ်ဘို့ ငါဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီး ဟောတယ်။ အဲဒီလိုအနေနဲ့ ငါဘုရားရှင်ကို ဖြတ်တတ်သူပြောရင်လည်း မှန်ပါ တယ်တဲ့။ သင်တို့ပြောသလိုအားလုံးအကုန်လုံးဖြတ်တယ် ပြောရင်တော့ မမှန် ဘူးတဲ့။ အဲဒါသူများ ဆိုသမျှ၊ အပြစ်တင်သမျှ တရားဖြစ်တယ်ပေါ့။

အဲဒီလိုပဲမိမိတို့လည်း သူများတွေ ဘာပဲပြောပြော၊ ကိုယ့်မှာ အကောင်းဖြစ် အောင် နှလုံးသွင်းပြီး ကြိုးစားရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့တော့ ချီးမွမ်းတာနဲ့၊ ကဲ့ရဲ့ တာမှာ ကဲ့ရဲ့တာကို ပိုကြိုက်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆို ကဲ့ရဲ့ရင် ကိုယ်က ကဲ့ရဲ့မှု လွတ်အောင်ကြိုးစား၊ ကဲ့ရဲ့မှု လွတ်အောင်ကြိုးစားရင် အဲဒီလူဟာ တော်သွား မှာပဲ။

ချီးမွမ်းလို့ သာယာနေရင် အဲဒီလူက ရပ်သွားတယ်။ ရှေ့မတက်တော့ဘူး။ အများအားဖြင့် ချီးမွမ်း တာကို ကြိုက်ကြတယ်။ ကဲ့ရဲ့တာမကြိုက်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ ကဲ့ရဲ့တာကို ပိုကြိုက်တယ်။ ကဲ့ရဲ့တော့မှ ဒီကဲ့ရဲ့တာကို ငါလွတ်အောင်လုပ်မယ်။ ဒီလိုကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး ကြိုးစားရင် အကဲ့အရဲ့လွတ် သွားမယ်။ လူက တော်သွားတယ်။

ချီးမွမ်းတာကိုသာယာရင် လုပ်သင့်တာမလုပ်တော့ဘူး။ အဲဒီလူရပ်သွားပြီး မကြိုးစားတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ စကားပုံတောင်ရှိသေးတယ်။ “ချီးမွမ်းသူကို တပည့်ထား၊ ကဲ့ရဲ့သူကို ဆရာတင်”တဲ့။ ကဲ့ရဲ့သူက အပြစ်ကိုထောက်ပြနိုင်တဲ့လူ။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရင် ကိုယ့်ဆရာပဲ။ ချီးမွမ်းတာက ချီးမွမ်းထိုက်လို့ ချီးမွမ်း တယ်။ ပညာရှိဆိုကောင်းတာပေါ့။ ပညာမရှိသူ လူမိုက်ချီးမွမ်းတာကတော့ “လူမိုက်ချီးမွမ်း ယုတ်နွမ်းဂုဏ်ရည် ရှုတ်ချသည်မည်၏” ရှိသေးတာကိုး။

ဒါကြောင့်ကဲ့ရဲ့ခံရတာ၊ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်နာစရာ တကယ်တမ်း မဟုတ်ဘူး။ ကဲ့ရဲ့တာကို အကြောင်းပြုပြီး ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ကဲ့ရဲ့တာလဲ။ နောက်ကို မပြု၊ မပြော၊ မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် ကဲ့ရဲ့တာက လွတ်သွားတာပေါ့။ အင်မတန်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွား တယ်။

၂၀၈ ❁ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

မြတ်စွာဘုရားရှင်ပညတ်ထားတဲ့ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုကြည့်ရင်တော်တော်များများ အများကြီးပဲ။ ကဲ့ရဲ့လို့ ပညတ်ထားတာ အများကြီးပဲ။ ကဲ့ရဲ့လို့ ပညတ်ထားလိုက်၊ ရဟန်းတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ ကဲ့ရဲ့လို့ ပညတ်ထားလိုက်၊ ရဟန်းတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုမလုပ်ကြတော့ရဟန်းတွေဟာ ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ ရဟန်းဖြစ်လာတာ ဒီနေ့အထိပဲ။

လူအများရဲ့ ကြည်ညိုခံရတာဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူများကဲ့ရဲ့တာမလုပ်တော့ အကြည်ညိုခံရတာ။ တကယ်တော့ သူများတွေကဲ့ရဲ့လို့မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေမှန်သမျှကို မလုပ်ကြတော့ဘူးဆိုရင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ ဗုဒ္ဓဘာသာမက၊ တခြားတခြားဘာသာဝင်တွေကပါ ကြည်ညိုကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လဲဆိုမကြည်ညိုစရာ ဘာမျှမရှိတာချည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

နောက်တစ်ခါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို “အရှင်ဂေါတမက စက်ဆုပ်ခြင်းရှိတယ်” တဲ့။ “စက်ဆုပ်ခြင်းရှိတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ငါဘုရားက ရာဂကိုလည်းစက်ဆုပ်တယ်။ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်ကိုလည်း စက်ဆုပ်တယ်။ အကုသိုလ်မှန်သမျှတွေကို ငါဘုရားစက်ဆုပ်တယ်။ အကုသိုလ်မှန်သမျှကို ငါဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ရွံ့မှန်းတယ်။ ဒါကြောင့် အကုသိုလ်မှန်သမျှ ငါဘုရားကိုယ်တော်စက်ဆုပ်သလို သူများတွေ စက်ဆုပ်ရွံ့မှန်းအောင်လည်း ငါဘုရားဟောကြားတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာပယ်ရှားပြီး၊ သူများတွေကိုလည်း စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာအောင်ဟောတယ်” တဲ့။ အဲဒီလိုပဲ မိမိတို့လည်း သူများပြောသမျှ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဖြစ်သွားဖို့၊ အဆိုးထဲက အကောင်းထုတ်ဆိုသလို အကောင်းထုတ်ပြီး အသုံးချတတ်ဖို့လိုတယ်။

ဘုရားမှာက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အစရှိတဲ့ ကိလေသာအားလုံး၊ အကုသိုလ်အားလုံး၊ အကုန်လုံးပယ်ရှားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ကာယကံအပြစ်၊ ဝစီအပြစ်၊ မနောကံအပြစ် ဘာမျှမရှိတော့တာချည်း၊ အပြစ်ရှာလို့မရတော့တဲ့ဟာ။

နောက်တစ်ခါ မြတ်စွာဘုရားကို အချို့စွပ်စွဲတာပဲ။ အဲဒါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောတာပေါ့။ “အရှင်ဂေါတမက ဖျက်ဆီးတတ်သူပဲ” ။ ဖျက်ဆီးတတ်သူဆို အရာရာကို ဖျက်ဆီးတတ်သူလို့ ထင်ကြတယ်။

ဓမ္မဒူတသရတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၂၀၉

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဘာပြောလဲဆိုတော့ “ပုဏ္ဏားကြီး သင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ငါသည် ဖျက်ဆီးတတ်သူပဲ။ ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာ ငါက အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ရာဂ၊ ဒေါသအမျက်၊ အင်မတန်တွေဝေတဲ့မောဟကိုလည်း ဖျက်ဆီးပြီးပြီ။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟမှတစ်ပါး မကောင်းမှုအကုသိုလ်မှန် သမျှလည်း ငါအားလုံးဖျက်ဆီးပြီးပြီ။

အဲဒီတော့ပုဏ္ဏားကြီးငါ့ကိုယ်တိုင်ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကိုဖျက်ဆီးသလို၊ အကုသိုလ်တရား မှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးသလို၊ အကုသိုလ်တရားမှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးလိုက်သလို၊ သူများတွေကိုလည်း ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့၊ ဒီလောကကြီးကို မကောင်းပြုတဲ့ အကုသိုလ်တရားကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့တစ်ခါမကအခါခါဟောကြားသူပေါ့။ ဒါကြောင့်ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုဖျက်ဆီးတတ်သူလိုလို့ပြောရင်အခုပြောသလိုရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေကို ဖျက်ဆီးတတ်သူအနေနဲ့ မှန်တယ်။ အကုသိုလ်တရားမှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးတတ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း မှန်တယ်။

လောကကောင်းကျိုးကို ငါဘုရားရှင်က ဖျက်ဆီးတတ်သူမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့တရားကို ဖျက်ဆီးတတ်သူမဟုတ်။ မကောင်းတဲ့တရားတွေကို ငါဖျက်ဆီးနေတာ” လို့ဖြေတယ်။

ဒါကြောင့် မိမိတို့ အခု သာသနာတော်မှာ သီလရှင်အနွယ်ဝင်ဖြစ်လာတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သဘောပေါက်။ သဘောပေါက်မှ မိမိတို့ သာသနာအနွယ်ဝင် သီလရှင်ဘဝနဲ့လည်းပျော်မယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရင်ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့တရားတွေလို့ပြောတာမှန်တယ်။

ဘာဖျက်ဆီးတတ်လဲဆိုရင် အကုသိုလ်ဖျက်ဆီးတဲ့အလုပ်၊ အကုသိုလ်တရား၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကိုဖျက်ဆီးတဲ့ပဋိပတ္တိကိုကျင့်နေကြတယ်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေ ဖျက်ဆီး နေတယ်။ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်လုပ်နေတာ၊ အကုသိုလ်တရားတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာပဲ။ သဘောပေါက်ရမယ်။

အမှန်ပဲ။ အလုပ်တစ်ခုမလုပ်ဘူးဆိုရင် အကုသိုလ်ကဝင်မှာပဲ။ အလုပ်လုပ်နေရင် အကုသိုလ်ကို ဖျက်ဆီးနေရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလုပ်တစ်ခုခုခိုင်းပြီးမှ ကိုယ့်ကိုဖျက်ဆီးနေတဲ့ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေကို ပြန်ပြီးဖျက်ဆီး

၂၁၀ ◉ ဓမ္မုပုဏ္ဏားတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

နိုင်မှ၊ အကုသိုလ်တရားတွေကိုပြန်ပြီး ဖျက်ဆီးနိုင်မှ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ငြိမ်နေရင် အကုသိုလ်တရား၊ ကိလေသာတရားတွေဝင်နေပြီ။ ကြာတော့ အကုသိုလ်နောက်လိုက်နေရတယ်။ ဒီတော့အမှိုက်ပြုတဲ့ပြောတဲ့၊ ကြံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားရော၊ အမှိုက်နောက်လိုက်တဲ့ လူဖြစ်သွားရော။

နောက်ဆုံး သီလရှင်ဘဝပျက်စီးပြီး လူ့ဘောင်လောက၊ လူ့ဌာနကိုရောက်သွားရော။ အဲဒီလိုရောက်သွားတာတွေ မိမိတို့မျက်မြင်ရှိနေသားပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆို အလကားနေပြီး အကုသိုလ်တရား နောက်လိုက်လို့ပဲ။

နောက်တစ်ခါ ပုဏ္ဏားကြီးက မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဂေါတမဟာ ပူပန်စေတတ်သူပါ” တဲ့။ ပုဏ္ဏားကြီးစွပ်စွဲတာက လောကသဘောပြောရင် လူတွေကို အလကားပူပန်စေတတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတဲ့သဘောမျိုးပြောတာ။ ဘုရားရှင်က ဘာပြောလဲဆိုတော့ “ပုဏ္ဏားကြီး သင်ပြောတဲ့ ပူပန်စေတတ်သူဆိုတာ သင်ပြောသလိုတော့ မမှန်ဘူး။ ငါဘုရားရှင်အနေနဲ့ပြောရင် ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တွေအနေနဲ့ ငါပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်တယ်။

အဲဒီကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်မှ ကြွင်းကျန်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တရားမှန်သမျှကို ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အကုန်လုံး ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်သူ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေကို ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့သူအနေနဲ့ပြောရင် မှန်တယ်။ အကုသိုလ်တရား၊ ကိလေသာတရားတွေကို ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့အနေနဲ့ ပြောရင် မှန်တယ်တဲ့။

ဒါကိုကိုယ်က ပရိယတ္တိအလုပ်တွေလုပ်နေ၊ ပဋိပတ္တိအကျင့်တွေကျင့်နေရင် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကို ပူပန်စေတတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကို ပူပန်စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

အလကားနေသွားရင်၊ အဲဒီရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေက ကိုယ့်ကိုပူပန်နှိပ်စက်တတ်တယ်ပေါ့။ ညှဉ်းဆဲနေတာပေါ့။ အဲဒီအကုသိုလ်အနှိပ်စက်ခံနေရ

ဓမ္မူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ◉ ၂၁၁

တယ်။ မနေနိုင်တဲ့အခါကျတော့ လူထွက်ရတာပေါ့။ အဲဒီလိုအများကြီးရှိတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်ကနှိပ်စက်တတ်၊ ဖျက်ဆီးတတ်မှ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ကိုသူက ပူဇော်စေမယ်၊ နှိပ်စက်စေမယ်။

နောက်တစ်ခါပုဏ္ဏားကြီးက ပြောပြန်တယ်။ “အရှင်ဂေါတမ၊ အရှင်ဂေါတမက နတ်ပြည် ပဋိသန္ဓေမှ ကင်းသူပါ” တဲ့။ နတ်ပြည်ပဋိသန္ဓေ ကင်းတာကို သူတို့က အင်မတန်ကြောက်တာ။ မြတ်စွာဘုရားက “ငါဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို နတ်ပြည် ပဋိသန္ဓေမရောက်ဘူးဆိုတာဟုတ်တယ်။ အားလုံး ပဋိသန္ဓေကင်းနေပြီး ပဋိသန္ဓေလေးပါးလုံးမှ ငါဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကင်းသွားပြီ” တဲ့။

နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်၊ ပဋိသန္ဓေ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ ငါဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှ မဟုတ်ဘူး။ ငါဘုရားရဲ့တပည့်သာဝက ရဟန္တာအရှင်မြတ် အားလုံးလည်း ပဋိသန္ဓေကင်းသွားပြီး ပဋိသန္ဓေမနေရာဖြစ်တဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ငါဘုရားရောက်သွားပြီ။ ဒါကြောင့်မင်းတို့က နတ်ပြည်ပဋိသန္ဓေမကဘူး။ ပဋိသန္ဓေအားလုံး ကင်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်သွားပြီ။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ပုဏ္ဏားကြီးပြောသမျှတွေကို အားလုံးတရားဖြစ်အောင်၊ အကျင့် ကောင်း အကျင့်မြတ်ဖြစ်တာတွေကို ပြောပြသွားတယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးကတော့ ဒေါသတကြီးစွပ်စွဲတာပေါ့လေ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အကုန်လုံးကို လက်ခံပြီးပြောပြတာ။

ပုဏ္ဏားကြီးက သဘောကျပြီးတော့မှ “အရှင်ဂေါတမတရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ။ အရှင်ဂေါတမသည် မြောက်မြားလှစွာသောပရိယာယ်နှင့်တကွရှင်းပြသဖြင့်တပည့်တော်များမှောက်ထားသောအိုးကို လှန်လိုက်သကဲ့သို့၊ ဖွင့်ပြသကဲ့သို့၊ မျက်စိမမြင် သူကို မြင်ရအောင်မီးထွန်းပြသကဲ့သို့၊ လမ်းမှားသူကို သင်သွားရမယ့်လမ်းက ဒီလမ်းပဲလို့ လက်ဆွဲပြီး လမ်းပြသလို ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဂေါတမကို ဆည်းကပ်ပါ၏။ ကိုး

၂၁၂ ◉ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ

ကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော် အရှင်ကောင်း၊ အရှင်မြတ်တို့ကိုလည်း ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူအဖြစ် သတ်မှတ် တော်မူပါ” လို့ လျှောက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှာ သရဏဂုံဆောက်တည်တဲ့ ဥပါ သကာအဖြစ် ခံယူလိုက်တယ်။

ဒီတော့ မိမိတို့မှာ စာသင်ရတယ်။ အခါအားလျော်စွာ တရားနာရတယ်။ အဲဒီ သြဝါဒတွေက နားဖျားလေးမှာ မထားရဘူး။ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်ဖို့ပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့က သြဝါဒတန်ဖိုးကိုသိလို့။ သြဝါဒတွေကို အထူးသဖြင့် အမြတ်တန်း ထားပြီး သြဝါဒပေးတာ။ ခဏခဏလည်း ပြောဖူးတယ်။

သြဝါဒတစ်လုံးရရင် သြဝါဒတစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးက ပတ္တမြားပြည်တန်လို့မျိုးဖြစ် တယ်။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုးလေးက အဖိုးပြည်တန်သလို သြဝါဒတစ်လုံးကလည်း လူ့ဘဝကိုပြောင်းပြန်ပတ်လက်ဖြစ်သွားရအောင်၊ လူကောင်းကကောင်းသထက် ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားအောင် ဘဝလမ်းကြောင်းပြောင်းသွားစေတဲ့ သြဝါဒ တွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးက လာတုန်းကတော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ စွပ်စွဲဖို့လာတာ။

ရှင်းရှင်းပြောရင် ရန်ဖြစ်ဖို့လာတာ။ ရန်ဖြစ်ဖို့လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်စွာ ဘုရားက ပြန်ရှင်းပြတဲ့အခါရန်ဖြစ်မယ့်ဟာအားလုံး ငြိမ်းသွားပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့တပည့်ရင်းချာ အယူမှန်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားတာ။ ဒါကြောင့် မိမိတို့မှာ မိမိ တို့ကိုမလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်ရှိမှာပဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုတောင်၊ အပြစ်ရှာတော့ မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့မလိုတဲ့ အပြောမလိုတဲ့အပြု၊ အကြံတွေဟာကိုယ့်အတွက်အဆုံးအမကောင်း၊ သြဝါဒတွေ ဖြစ်အောင် ခံယူတတ်ရမယ်။

ဆရာသမားကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်း၊ မိကောင်းဖကောင်းသဖွယ် ဖြစ် အောင် အသုံးချနိုင်မယ် ဆိုရင်ရန်သူဟာ ရန်သူမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အတွက်

ဓမ္မဇ္ဇတဆရာတော်ကြီး၏အဆုံးအမတရားတော်များ ❶ ၂၁၃

မိတ်ဆွေ၊ မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသဖွယ်ဖြစ်သွားပြီးတော့ အပြစ်တွေကို လည်းမြင်ပြီးပြင်ပြင်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒါအများနဲ့နေတဲ့နေရာမှာ မသင့်တာမရှိ တော့ဘူး။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်မရ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူနေလို့မရဆိုတာ မရှိတော့ ဘူး။ အားလုံးကောင်းသွားပြီ။ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့မကောင်းတဲ့ စွပ်စွဲတဲ့တရားတွေ ကကောင်းတဲ့တရားစစ်တရားမှန်ဖြစ်ရသလို မိမိတို့လည်း တရားစစ်တရားမှန် ရပြီး၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

ဓမ္မဇ္ဇတ အရှင်ဝညာဇောတ

ဓမ္မဇ္ဇတတောရတောင်စွန်းဘီးလင်းမြို့နယ်
မွန်ပြည်နယ်။

ဓမ္မဒါန အောင်တာတာရှင်မညိဿရ၏
ပစ္စာနပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ပစ္စာနပုဂ္ဂိုလ်များ
ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ

ကျပ်ရှစ်ထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်ခင်နုနှင့် သားဦးမြညွန့်၊ သမီး ဒေါ်ခင်မော် မိသားစု၊
သိန်းတစ်ရာ - ဆီစက်နှင့်ပွဲရုံ၊ ရေနီမြို့။

ကျပ်ခုနစ်ထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ မိခင် (ဒေါ်ခင်နှင်းရီ)အား ရည်စူး၍ဦးသန်းလွင်၊
သမီး မခင်ခင်စု၊ နှင်းစာပေရတနာ
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ခြောက်ထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးဝင်းသန်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်အုန်း၊ မင်းလမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၂။ ဦးတင်အောင် + ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း
မိုး - ချိုချည်မိသားစု၊ ညောင်လေးပင်မြို့။
- ၃။ မသင်းသင်းမြတ်၊ ကျိုက်ကော်။

ကျပ်ငါးထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကျော်ဝင်း) ဒေါ်မော်မော်ဦးမိသားစု
အမှတ်(၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်လှိုင်းယဉ်မိသားစု၊ ဟင်္သာတမြို့။
- ၃။ ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင်မိသားစု၊ ၁၃၄၊ မင်းလမ်း၊ မုဒုံမြို့။
- ၄။ ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခိုင်မိသားစု
ရွှေရတနာလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်သန်းစိန် မိသားစု၊ ၂၆၆၊ ၃၃လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

ကျပ်လေးထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်ကျင်နု မိသားစု၊ ဟိန်းထက် - စတိုး

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၂။ ဒေါ်ကင်း၊ ဒေါ်အေးအေး၊ ဒေါ်ထွေးထွေး၊ ဒေါ်ဘောဘီဝင်း၊
တပင်ရွှေထီးလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။

ကျပ်ထုံးထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါက်တာအိမ်ဟိုး + ဒေါက်တာခင်သန်းကြွယ်
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော်၊ ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၃။ ဦးမြင့်သိန်း + ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ သမီး ယုလွ်မြင့်၊ သား
ဉာဏ်လင်းမြင့်၊ စပါယ်ရုံလမ်း၊ ရွာမ၊ အင်းစိန်။
- ၄။ ဦးသိန်းဇော် + ဒေါ်ခင်လှ သမီး မသွယ်သွယ်ထက်
သိန်းဇော်ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ဓလလမ်း၊ မန္တလေးမြို့။

ကျပ်နှစ်ထိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ခမည်းတော် ဦးကျော်လှိုင် + မယ်တော် ဒေါ်မြင့်ကြည်
ကြံတိုင်းမြင့်ရွှေဆိုင်၊ သထုံမြို့။
- ၂။ ဒေါ်တင့်မာ မိသားစု၊ (၃၃)၊ ကုသိနာရုံလမ်း၊ ပုသိမ်မြို့။
- ၃။ ဦးသန်းဦး + ဒေါ်စန်းစန်းမော်မိသားစု၊ (၂၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄။ ဦးမင်းလွင် + ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊ တူမ မရီဝင်းထက်
ဆရာကြီးရွှေဆိုင်၊ တောင်စွန်းမြို့။
- ၅။ ဒေါ်ခင်တိုးရီ၊ ဒေါ်ခင်နုရီ၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိပ်၊ အမေရိကန်။
- ၆။ ဦးခင်အောင် + ဒေါ်ပို့ပို့ မိသားစု၊
၁၅၀၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
- ၇။ ပါမောက္ခဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် + ဒေါ်ခင်ရည်မွန် မိသားစု၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ကိုသန့်ဇင် + မဝင်းဝင်းဖြိုး မိသားစု၊
တော်ဝင်ထွန်းသစ်စက်နှင့်ရေသန့်၊ ရေနီမြို့။
- ၉။ ဦးဘထက် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု
မြင့်ရတနာရွှေဆိုင်၊ အင်းစိန်ဈေးကြီး၊ ရန်ကုန်။

- ၁၀။ (ဦးငွေသိန်း)ဒေါ်ခင်မေ၊ ရွှေဆိုင်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
ကျပ်တစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ
- ၁။ ဦးကိုကို + ဒေါ်လေးငယ်နှင့် ကိုဇော်မင်း + မဇင်မာ မိသားစု၊
တောင်ငူမြို့။
- ၂။ ဦးဘသီး + ဒေါ်ခင်ခင်လှ၊ မြသပိတ်လမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၃။ ဦးမြတ်ထွန်း၊ မလေးရှား။
- ၄။ ဦးထွန်းထွန်းဦး + ဒေါ်သိန်းသိန်းဌေးမိသားစု
၁၀ - အေ (၁)လမ်း၊ လိုင်ရတနာမွန်အိမ်ယာ၊ ရန်ကုန်
- ၅။ ဦးကိုကို + ဒေါ်ခင်နွဲ့နွဲ့၊ ရွှေရတနာလမ်း၊ (၈)မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆။ ဦးဒယ်ရစ်တင်လေး၊ အမှတ်(၄၆၇)၊ ဗဟိုလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးမောင်စိန်၊ သမီး မမြင့်မြင့်အေး
အာရှမိတ္တူ၊ အမှတ်(၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ဦးကျင်ဇော် + ဒေါ်ကျင်နု၊ သမီး ဒေါ်တူပို့၊ မြို့မ၊ တောင်စွန်း။
- ၉။ မောင်ထင်ကျော် + မမြရတနာဖြိုး၊ ရေနီမြို့။
- ၁၀။ ကြီးကြီး (ဒေါ်သန်း)အား ရည်စူး၍ ညီမ ဒေါ်သန်းညွန့်၊ တူမ
မအေးမြင့်၊ ပြသတိုက်ရွာ၊ တံတေးမြို့နယ်။
- ၁၁။ ဦးမိုးနိုင် + ဒေါ်ငြိမ့်ငြိမ့်ကျော်၊ သမီး အိမ်ဖူးဖူး
ခတ္တာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဒေါက်တာဦးစံကျော် + ဒေါ်ညိုညို၊ သမီး မမေဖြူစံကျော်
ပန်းသီဆေးခန်း၊ အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၃။ ဟိန်းထက်ပညာရေး၊ လှဥယျာဉ်၊ ဥက္ကံမြို့။
- ၁၄။ မောင်ဟိန်းသန့်ဇော်၊ မောင်သူဟန်စိုး
သီရိရွှေစင်ရွှေဆိုင်၊ မန္တလေးမြို့။
- ၁၅။ သူငယ်ချင်း (၁၂)ယောက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၆။ ဦးလှမြင့် + ဒေါ်စောပုမိသားစု၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၇။ ဦးအောင်ဇော်မိုး + ဒေါက်တာနီနီကျော်
(မျက်စိအထူးကု)၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၈။ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း (ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ စာရင်း (၄)

- လိပ်ပြာကန်အိမ်ရာ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၉။ ဦးအောင်သိန်း + ဒေါ်ရှုတင်မိသားစု၊ ဖူဂျီဓာတ်ပုံတိုက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၀။ ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းအေး
နင်းဆီမွေးစတိုး၊ ကေတုမတီ၊ တောင်ငူမြို့။
- ၂၁။ ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် + ဒေါ်တင်အေးဆင့်၊ မြေးမင်းထူးမွန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၂။ ဒေါက်တာမျိုးသိုက်၊ ကလေးဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ ဦးငွေအောင် + ဒေါ်ခင်သီတာ၊ သမီးအေးငွေအောင်
သားငွေဟိန်းမိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၄။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ထွန်း + ဗိုလ်ကြီးဒေါ်တင်တင်အေး
သားမောင်ရဲရင့်ထွန်း၊ မောင်ရဲရင့်ဝင်း၊ သမီးမခိုင်သက်ထွန်း၊
နေပြည်တော်။
- ၂၅။ ဦးကျင်မောင် + ဒေါ်ကျင်မြတိုးအားရည်စူး၍မိသားစု
ကောင်းမှု၊ ၁၇၆၊ ဈေးပိုင်း၊ (၁၈) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၆။ ဦးကြည်စန်း၊ မွေးနေ့အလှူ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၇။ ဒေါ်စိန်ကြည်မိသားစု၊ ဒါးက၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။
- ၂၈။ ဒေါ်မေမေထွေး၊ မနန်းခင်ခင်စော
ခေမာသီ (၄) လမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၉။ ဦးအေးမောင် + ဒေါ်ထွေး၊
အမေထွေးပဲဆီသန့်မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၀။ ကိုသန်းအေး၊ ပုသိမ်မြို့။
- ၃၁။ ဦးချစ်စိုး + ဒေါ်စန်းစန်းရွှေမိသားစု၊ ဩစတြေးလျ။
- ၃၂။ ဦးစိုးရီ + ဒေါ်မြခင်၊ သမီး - မခိုင်ခိုင်မိုး၊ နဝဒေးရပ်၊ တောင်စွန်း။
- ၃၃။ ဝင်းစားတော်ဆက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၄။ လှိုင်ဆရာဆရာမများ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၅။ ဒေါ်စိန်ဗလီ၊ သမီးမအေးမြင့်၊ မော်လမြိုင်မြို့။
- ၃၆။ ဦးခင်အောင် + ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၇။ ဦးချစ်ဝင်း + ဒေါ်ခင်သန်းအေး၊ သီရိလမ်း၊ ဝှုမြို့။
- ၃၈။ စက်ရုံမှူးဦးပိုက်ထွေး၊ ဒေါ်ခင်မျိုးဌေးမိသားစု၊
စစ်တောင်းစက္ကူစက်၊ သိမ်ဇရပ်မြို့။
- ၃၉။ မောင်အောင်ထူးနိုင် + မသဲဝေလွင်၊ ပဲခူးမြို့။

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ စာရင်း (၅)

၄၀။ ကိုကြီးမြင့် + မမာမာမြင့်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ကျပ်ငါးထောင်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

၁။ ဓမ္မမာမကာ၊ ဒါးက၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။

၂။ မောင်နန္ဒကျော် နှင့် မောင်သန္တကျော် မွေးနေ့အလှူ။
(၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၃။ ဦးဝင်းအောင် + ဒေါ်စန်းစန်းနိုင် မိသားစု
အမှတ်(၉၆)၊ (၅၂)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၄။ ဦးဝင်းမြင့် + ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း၊ သား မောင်မြတ်သူကျော်
အမှတ်(၇၃)၊ (၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅။ ဦးကြည်စိုး + ဒေါ်လှအေး မိသားစု
(၁၅)၊ (ခ/၄)၊ ငွေပြည်သာရိပ်သာ၊ သယံဇာတကျွန်း။

၆။ ဗိုလ်မှူးညီညီတင် + ဒေါ်အလင်္ကာတင်လေး မိသားစု
ဗဟိုလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၇။ ဦးအောင်စိုး + ဒေါ်အယ်မာမြင့် မိသားစု
တပင်ရွှေထီးလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။

၈။ မောင်ဇေယျကျော် + မမြသက်ချယ်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။

၉။ ဦးခင်မောင်ဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းနွဲ့ မိသားစု
ကြယ်နီဆေးပေါလိပ်၊ အုတ်တွင်း။

၁၀။ ဦးသာထွန်း + ဒေါ်အုံးခင်၊ သမီး ခိုင်ခိုင်ထွန်းဖြူ
လှိုင်လှိုင်ထွန်းဖြူ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့။

၁၁။ ဦးသိန်းဗိုလ် + ဒေါ်သူဇာမြင့်၊ ယွန်းပြည့်ပြည့်ဗိုလ်၊
မင်းဗညားဗိုလ် မိသားစု၊ ဓမ္မိ၊ ဟင်္သာတမြို့။

၁၂။ ဒေါ်နင်းနင်းချို၊ အောင်ချိုဖင် စတိုး၊ ကျိုက်ထိုမြို့။

၁၃။ မဝိလာသီ၊ မဉ္ဇူဇာရံသီ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၄။ ဦးမင်းကျော်နိုင် + ဒေါ်ဝေမာ၊ ရွှေအိုးချက်နို့ဆီ၊ ပဲခူးမြို့။

၁၅။ ဦးကြည်လွင် + ဒေါ်မိုးမိုး
ကွင်းချောင်း(၂)လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၆။ ဦးစိန်ဝင်း + ဒေါ်ကြူတီ မိသားစု၊ ဒါးက၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။

၁၇။ ဒေါက်တာဦးခင်မောင်လေး + ဒေါ်ဝင်းဝင်းသန်း မိသားစု
အမှတ်(၁၁၇)၊ ပြည်လမ်း၊ (၈)မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ စာရင်း (၆)

- ၁၈။ ဒေါ်ကျင်မေ၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၁၉။ ဦးခင်အောင် + ဒေါ်သန်းမြင့်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ၂၀။ ပုန်းညက်လှိုင် ကွန်ပျူတာစာပီး၊ ဆေးရုံရှေ့၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၁။ (ဦးမြင့်သိန်း) ဒေါ်ဝင်းကြူမိသားစု၊ မာယာဆေးပေါ့လိပ်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၂။ အ-လ-က(၆)နှင့်အ-ထ-က(၅)ကမာရွတ်၊
ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ ဦးသန်းဆွေ + ဒေါ်ခင်မျိုးသစ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၄။ ကိုဇော်မြင့် + မမာမာခိုင်၊ လင်းလင်းထိန် - ရွှေဆိုင်၊ သထုံမြို့။
- ၂၅။ ဦးအောင်ကြည် + ဒေါ်အေးအေး၊ သမီး သူသူအောင်
ဓမ္မာရုံလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၆။ မနှင်းဆီ၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ ဝှံမြို့။
- ၂၇။ ဒေါ်ရှုလွမ်း၊ ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျ။
- ၂၈။ ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း၊ စိန်နဂါးပွဲရုံ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၉။ ဦးတင်လှ + ဒေါ်စောခင်၊ ဈေးပိုင်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၃၀။ (ဦးဌေးဝင်း) + ဒေါ်သန်းသန်းစိုးမိသားစု၊
ဘူတာလမ်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၃၁။ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကြည်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့။
- ၃၂။ ဒေါ်သန်းရီ၊ ဖက်ရှင်လုံ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၃၃။ ဦးစိုးဝင်း + ဒေါ်တင်တင်ညို၊ ကော့ကဒွတ်၊ ဘီးလင်း။
- ၃၄။ ဦးစိုင်းစံလွင် + ဒေါ်နန်းရွှေပွင့်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်။

ကျုပ် ငါးသောင်းအောက် အလှူရှင်များအား စာမျက်နှာ အခက်
အခဲကြောင့် သီးခြားဖော်ပြမှုမရှိခြင်းအား ခွင့်လွှတ်ပါရန် မေတ္တာ
ရပ်ခံပါသည်။

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ဝဠိဿရဏ်

ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသောစာအုပ်များ

၁။ တရားနှင့်နေပါ	ဒု-ကြိမ်
၂။ တရားမရခြင်းအကြောင်းရင်း	ဒု-ကြိမ်
၃။ အပါယ်တံခါးပိတ်ထားကြစို့	ပ-ကြိမ်
၄။ လမ်းညွှန်တရားဆောင်ပုဒ်များ	ဒု-ကြိမ်
၅။ မင်္ဂလာသောမိသားစု	ပ-ကြိမ်
၆။ လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ	ဒု-ကြိမ်
၇။ တရားဘယ်လိုကျင့်ရမလဲ	ပ-ကြိမ်
၈။ How to Practise Meditation	ပ-ကြိမ်
၉။ လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ပါစေ	ပ-ကြိမ်
၁၀။ ဘာသာမဲ့သူလေး	ပ-ကြိမ်
၁၁။ သေဘေးဆင်ခြင်ကြိုတင်ကာပြင်	ပ-ကြိမ်
၁၂။ တရားချစ်တဲ့သူ	ပ-ကြိမ်
၁၃။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင်	ပ-ကြိမ်
၁၄။ တရားကျင့်သူနဲ့မကျင့်သူ	ပ-ကြိမ်
၁၅။ နမောတဿဘုရားရှိခိုး(အိတ်ဆောင်)	ပ-ကြိမ်
၁၆။ ဘဝစစ်တမ်း	ပ-ကြိမ်
၁၇။ ပေါင်းစုတူယှဉ်နိဗ္ဗာန်ဝင်	ပ-ကြိမ်
၁၈။ ပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေး	ပ-ကြိမ်
၁၉။ တရားဘာကြောင့် ကျင့်ရတာလဲ	ပ-ကြိမ်
၂၀။ တရားကျင့်ဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန်	ပ-ကြိမ်
၂၁။ တရားရနိုင် မရနိုင်	ပ-ကြိမ်
၂၂။ တရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ	ပ-ကြိမ်
၂၃။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်မြင့်ထက်မြင့်	ပ-ကြိမ်
၂၄။ နီးလျက်နှင့်ဝေး	ပ-ကြိမ်
၂၅။ အရုံးထဲက အမြတ်	ပ-ကြိမ်
၂၆။ အမှတ်တမဲ့အမှား	ပ-ကြိမ်
၂၇။ ဘာဝနာဆိုသည်မှာ	ပ-ကြိမ်
၂၈။ တရားကပေးတဲ့ချမ်းသာ	ပ-ကြိမ်
၂၉။ ဓမ္မလမ်းပေါ်မှာ	ပ-ကြိမ်
၃၀။ နောင်ဖွဲ့မမြင် သံယောဇဉ်	ပ-ကြိမ်
၃၁။ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်	ပ-ကြိမ်
ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ	
၁။ သေမင်းကို အောင်နိုင်သူ	